ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Smith_Wilbur-Volani_na_dabla.pdb

PDB Name: Volání na dábla
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wilbur SMITH
Volání na ďábla

PŘEDMLUVA
Nepopírám, že inspirací pro napsání této knihy se stala událost z první světové války, při níž byla německá žoldnéřská loď Königsberg potopena v kanálu Kikunya delty řeky Rufiji loďmi Královského námořnictva.
V každém případě ale důrazně popírám, že by dobrodruzi popsaní v tomto příběhu měli sebemenší podobnost s muži, kteří se na zničení Königsbergu podíleli. Obzvlášť důrazně popírám, že by se předlohou pro postavu Flynna Patricka O'Flynna stala osoba statečného plukovníka Pretoriuse, „Muže džungle", který se skutečně dostal na palubu Königsbergu v přestrojení za domorodého nosiče zbraní a který pomohl zamířit děla válečných lodí Jejího Veličenstva – Severn a Mersey.
Rád bych poděkoval korvetnímu kapitánovi Královského námořnictva Mathersovi (ve výslužbě) za pomoc při vyhledávání údajů.

Část první

FLYNN PATRICK O'FLYNN profesionálně pašoval slonovinu a skromně přiznával, že na východním pobřeží Afriky je v tomto oboru nejlepší.
Rachid El Keb byl zase vývozce drahých kamenů a navíc dodával ženy pro harémy a vykřičené domy v Arábii a Indii. Pochopitelně mezi jeho obchodními komoditami nechyběla nelegální slonovina. Jenže tohle byl ochotný svěřit pouze důvěrným klientům – pro zbytek světa byl bohatý a bezúhonný majitel pobřežní plavby.
Jedno odpoledne v období monzunu roku 1912 jmenovaní muži, které spojoval zájem o tlustokožce, seděli v zadní místnosti El Kebova obchodu v arabské čtvrti Zanzibaru. Z drobných mosazných šálků popíjeli čaj a horký nápoj způsobil, že se Flynn O'Flynn potil víc než obvykle. Vlhké horko v místnosti donutilo i mouchy sedící na nízkém stropě k ospalé nehybnosti.
„Poslyš, Kebby, půjčil jsi mi jen jedinou z těch svých smradlavých lodí a já jsem ti ji vrchovatě naplnil kly. Seděla na vodě tak nízko, že se jen zázrakem nepotopila."
„Ale!" reagoval El Keb opatrně a palmovým vějířem si dál ovíval tvář připomínající podezřívavého papouška s řídkou rozcuchanou bradkou.
„Nechal jsem tě někdy na holičkách já?" protestoval Flynn. Na předek košile, která už i tak byla mokrá, mu ze špičky nosu skápla další krůpěj potu.
„Ale!" opakoval El Keb.
„Tenhle plán je přímo úžasná věc. Má v sobě kus velkoleposti. Tenhle plán…" Flynn se odmlčel a hledal vhodné přirovnání. „…Tenhle plán má v sobě něco napoleonského. Je to záležitost hodná Cézara!"
„Ale!" znovu odbyl Flynnovy argumenty El Keb. Nalil si další šálek čaje, palcem a ukazováčkem ho noblesně zvedl, a než promluvil, maličko z něj usrkl. „Rád bych jen připomněl, že riskuju zničení dvacetimetrové plachetnice v ceně…" zkušeně částku nafoukl, „…dvou tisíc anglických liber."
„Proti téměř jistému zisku dvaceti tisíc," okamžitě namítl Flynn. El Keb se mírně, téměř snivě usmál.
„Opravdu věříte v tak vysoký zisk?" zeptal se.
„To je nejnižší suma. Dobrý bože, Kebby! Posledních dvacet let v povodí Rufiji nezazněl jediný výstřel. Ty proklatě dobře víš, že je to soukromý lovecký revír německého císaře. Je tam tolik slonů, že bych je mohl střílet jako ovce."
Flynnův pravý ukazováček se nechtěně zachvěl, jako by se chystal ovinout kolem spouště.
„To je šílenství," zašeptal El Keb, ale představa zlata poněkud zjemnila linku jeho rtů. „Vy chcete vplout do řeky Rufiji z moře, na jednom z ostrovů delty vztyčit britskou vlajku a nacpat loď německou slonovinou? Šílené."
„Jenže Němci nikdy žádný z těch ostrovů oficiálně neanektovali. Já se tam i zpátky dostanu dřív, než první depeše z Berlína dorazí do Londýna. S desítkou svých střelců naplním loď za dva týdny."
„Němci s dělovým člunem tam můžou být do týdne. Jejich Blücher s roztopenými kotly leží na kotvách v Dar es-Salaamu. A to je těžký křižník s devítipalcovými děly."
„Budeme pod ochranou britské vlajky Neodváží se nás napadnout – aspoň ne na otevřeném moři. Ne při současných

vztazích mezi Anglií a Německem.“
„Pane O’Flynne, až doposud jsem žil v přesvědčení, že jste občan Spojených států amerických.“
„Sakra, to taky jsem.“ Flynn se na židli pyšně napřímil.
El Keb si zamyšleně pohladil bradku. „Loď bude potřebovat britského kapitána.“
„Kristepane, Kebby, snad si nemyslíš, že bych mohl natolik zešílet, abych ty necky řídil sám?“ Flynn se zatvářil utrápeně. „Najdu někoho, kdo to za mě udělá a dokáže ji zase dostat přes německé císařské loďstvo zpátky. Pokud jde o mě, můžu tam jít pěšky ze svého tábora v portugalském Mosambiku. Zpátky se vrátím stejnou cestou.“
„Promiňte, podcenil jsem vás.“ El Keb se s úsměvem omluvil a rychle vstal. Nádheru jeho velké dýky vykládané šperky, kterou nosil za pasem róby dlouhé až na kotníky, poněkud kazila zapraná běl látky. „Pane Flynne, právě mě napadlo, že bych vám mohl opatřit kapitána pro vaši dhau. Ovšem nejdřív bude třeba upravit jeho finanční situaci, aby byl ochoten nabídku přijmout.“

KOŽENÝ VÁČEK se zlatými librami představoval osu, kolem níž se otáčel poněkud zamotaný život Sebastiana Oldsmitha. Peníze mu dal jeho otec, když Sebastian rodině oznámil úmysl odjet do Austrálie, kde mínil udělat kariéru v obchodě s vlnou. Peníze mu pomohly zajistit komfort během plavby z Liverpoolu na mys Dobré naděje, kde ho kapitán lodi bez okolků vysadil na břeh, protože se zapletl s dcerou jistého váženého muže cestujícího do Sydney, kde na něj čekal úřad guvernéra Nového Jižního Walesu.
S postupně se zmenšujícím množstvím liber, které mu po sérii nešťastných příhod zbyly, skončil v Zanzibaru. Tam se jednoho rána probudil z drogového opojení v bědné hotelové místnosti a zjistil, že jeho měšec s penězi je pryč. S ním zmizelo i otcovo doporučení adresované významnému sydneyskému obchodníku s vlnou.
Jak tak Sebastian seděl na okraji lůžka, došlo mu, že jeho doporučující dopis má v Zanzibaru pramalou cenu. V duchu si přehrával události, které ho zavedly tak daleko od zamýšleného kurzu, a děsil se stále víc. Jeho vysoké inteligentní čelo filozofa, ověnčené nádhernou hřívou černých vlasů, se pomalu krabatilo starostmi. Sebastianův nesporně hezký vzhled se opíral o temně hnědé oči, dlouhý přímý nos a citlivá ústa s pevnou čelistí. Dvaadvacetiletý Sebastian měl tvář mladého oxfordského donchuana, která jen dokazovala, jak může být vzhled zavádějící. Ty, kteří ho dobře znali, by nesmírně překvapilo, kdyby věděli, že jeho cesta do Austrálie skončí už v Zanzibaru.
Sebastian přestal uvažovat, protože ho ze samého přemýšlení rozbolela hlava. Vstal z postele a tři minuty věnoval prohlídce hotelového pokoje. Neúspěch zapil vodou ze sklenice a chvíli hleděl na její prázdné dno, jako by tam hledal naději. Když pak otevřel kufr a protřepal každou košili, vzpomněl si, že než večer ulehl, měšec ležel pod kokosovou matrací. Zvedl ji a vlezl i pod postel. Prohledal každou díru ve shnilé podlaze a teprve pak podlehl zoufalství. Ne nadlouho.
Oholil se, naslinil kousance od štěnic a oblékl si třídílný šedý oblek, který již vykazoval neklamné známky cestovních útrap. Potom vykartáčoval klobouk a pečlivě si ho posadil na hlavu. S hůlkou v jedné a kufrem v druhé ruce sešel do horkého hlučného vestibulu hotelu Royal.
„Poslyš,“ oslovil drobného Araba za pultem. Chlápek mu odpověděl tím nejvlídnějším úsměvem, jaký dokázal vykouzlit. „Vypadá to tak, že jsem přišel o své prachy.“
V místnosti zavládlo ticho. Číšníci odnášející nádobí z hotelové terasy zpomalili a po několika váhavých krocích zůstali stát, hlavy otočené k Sebastianovi. V tvářích měli výraz odmítavého překvapení, jako by se Sebastian právě přiznal, že u sebe zjistil příznaky lepry.
„Někdo mi je šlohl,“ pokračoval Sebastian s úsměvem. „Velice nepříjemná věc.“
Ticho rázem skončilo, když z korálkových závěsů kanceláře vyběhl hindustánský majitel hotelu a hlasitě křičel: „Ale pane Oldsmithe, co váš účet?“
„Jistě, účet. Nevzrušujte se tolik. Já myslím, že vám to v dané situaci mnoho nepomůže. Nebo snad ano?“
Jenže majitele ta slova neuklidnila, spíš naopak. Jeho znechucený nářek se donesl ven na terasu, kde už desítka hostů zahajovala svůj denní souboj s vedrem a žízní. Zvědavě se nahrnuli dovnitř.
„Dlužíte mi za deset dní. To je téměř sto rupií.“
„Ano, já vím. Ani pro mě to není zrovna veselá situace,“ odpověděl Sebastian a rozpačitě se usmál. Prekérní situaci vyřešil cizí hlas.
„Tak už dost.“ Sebastian s Hindustáncem se současně otočili k muži ve středních letech. Měl širokou červenou tvář a mluvil příjemnou směsí americké a irské angličtiny „Nepřeslechl jsem se? Vy jste pan Oldsmith?“
„Ano, pane.“ Sebastian okamžitě vycítil, že v tom muži našel spojence.
„Nezvyklé jméno. Snad nejste příbuzný pana Francise Oldsmitha z Liverpoolu? Obchoduje s vlnou,“ zeptal se Flynn O’Flynn zdvořile a zběžně pohlédl na Sebastianův doporučující dopis. Opatřil mu ho Rachid El Keb.
„Dobrý bože!“ vykřikl Sebastian radostně. „Vy znáte mého otce?“
„Jestli znám Francise Oldsmitha?“ O’Flynn se lehce usmál, ale pak zvážněl. Jeho znalost byla omezena na to, co vyčetl ze záhlaví dopisu. „Připouštím, že ho neznám osobně, ale přesto můžu říct, že je můj dobrý známý. Sám jsem jistý čas obchodoval s vlnou.“ Flynn se žoviálně otočil k majiteli hotelu a obšťastnil ho dechem, ve kterém se mísila vůně dobrého ginu a neméně dobrého přátelství. „Jestli se nemýlím, zmínil jste se o částce sto rupií.“
„Ano, to je přesně ta suma, pane O’Flynne.“ Hoteliér se viditelně uklidnil.
„Dáme si tady s panem Oldsmithem drink. Přineste nám ho i s účtem na verandu.“ Flynn položil na pult dvě libry. Byly to tytéž mince, které ještě nedávno ležely pod Sebastianovou matrací.
Sebastian se opřel botou o nízkou zídku verandy a přes okraj své sklenice pozoroval přístav. Sám nepil často, ale při pohledu na Flynn O’Flynnovu loď, která mu nabízela záchranu, nemohl být tak neslušný, aby pohostinnost odmítl. Náhle se počet plavidel v zátoce před jeho očima zázračně zvětšil. Tam, kde ještě před okamžikem do přístavu pomalu

vplouvala jediná břichatá plachetnice, najednou uviděl formaci tří identických lodí. Sebastian přivřel jedno oko a po chvilce ostření se počet lodí opět zredukoval na původní jednu. Mírně povzbuzen úspěchem, věnoval pozornost svému novému příteli a obchodnímu společníkovi, který ho donutil vypít tak nezvyklé množství ginu.
„Pane O'Flynne," začal opatrně mírně rozvláčným hlasem.
„Bassie, zapomeňme na oslovení pane. Prostě Flynn jako gin."
„Flynne," přijal nabídku Sebastian, „není na tom nic – ehm… Není na tom něco zvláštního?"
„Co míníš tím zvláštním, chlapče?"
„Myslím," Sebastian se mírně začervenal, „jestli to není trochu nezákonné. Nebo snad ano?"
„Bassie," smutně zavrtěl hlavou Flynn, „za co mě máš? Jsem snad nějaký podvodník, nebo něco podobného?"
„Ne, ne. Jistěže ne, Flynne." Sebastian zrudl o trochu víc. „Já jsem jen myslel – ano, na všecky ty slony, které máme postřílet. Přece musí někomu patřit. Nepatří Němcům?"
„Bassie, rád bych ti něco ukázal." Flynn odložil sklenici, zalovil v náprsní kapse svého omšelého tropického kabátce a vytáhl obálku. „Přečti si to, hochu!"
Ze záhlaví listu levného dopisního papíru Sebastian přečetl adresu: „Kaiserhof Berlín. Dne 10. června 1912". Text pod ní zněl:

Drahý pane Flynne O'Flynne,
všichni ti sloni, kteří spásají všecku trávu, lámou stromy a ničí povodí Rufiji, mi dělají velké starosti. Jestli máte čas, zajděte tam a pár jich zastřelte, než spasou všecku trávu, polámou všecky stromy a všecko zničí.
Upřímně váš
Willhelm 111.,
německý císař

V Sebastianově mozku se za mraky ginu začaly rodit nejasné pochyby „Proč psal právě tobě?"
„Protože ví, že jsem zatraceně nejlepší lovec slonů na světě."
„Čekal bych od něj lepší angličtinu," zamumlal Sebastian.
„Co je tak špatného na jeho angličtině?" ohradil se Flynn. Napsání dopisu mu dalo dost práce.
„Mám na mysli to dvojnásobné opakování, že spasou všecku trávu."
„Nesmíš zapomínat, že je to Němec. Němci neovládají angličtinu právě nejlíp."
„Ovšem! Na to jsem nepomyslel." Sebastianovi zmizely chmury z čela a pozvedl svůj gin. „Lovu zdar!"
„Na to si rád připiju," odpověděl Flynn a vyprázdnil svou sklenku.

SEBASTIAN STÁL na palubě dhau, malé arabské plachetnice, a oběma rukama svíral dřevěné roubení. Hleděl na dvanáct mil vody, které ho dělily od africké pevniny. Monzun čeřil temné indigo hladiny a Sebastianovi do tváře házel vodní tříšť strženou z vrcholů bílých čepic vln. Čistou slanou vůni moře přebíjel pach mangrovových močálů, který si nezadal s pachem mršiny zvířete pošlého ve vlastní kleci. Sebastian znechuceně potáhl nosem a zkoumal nízkou zelenou linku pobřeží. Hledal vjezd do bludiště rufijské delty.
Mračil se a snažil se v mysli rekonstruovat mapu admirality. Řeka Rufiji vtékala do moře desítkou ramen roztažených na úseku pobřeží dlouhém přes šedesát kilometru a její vody vykrojily z pevniny nepřehlednou změť ostrovů a ostrůvků. Přiliv vracel vodu až dvacet pět kilometrů proti toku řeky za mangrovové houštiny, kde začínala rozsáhlá oblast travnatých bažin. Početná stáda slonů v nich našla útočiště před puškami a šípy lovců slonoviny. Chránil je tam císařský výnos a děsivý neschůdný terén.
Vražedně vyhlížející náčelník lodní posádky vykřikl řadu monotónních zpěvných příkazů a Sebastian se otočil, aby sledoval komplikovaný manévr těžkopádného plavidla. Polonazí námořníci padali z provazů jako přezrálé hnědé plody a ve chvilce se hemžili kolem dlouhého teakového ráhna. Jejich bosá chodidla pleskala po špinavých prknech paluby. Loď praskala jako klouby starce stiženého artritidou, než se unaveně postavila na vítr přídí k pevnině. Pach z močálů a pohyb lodi spolu se zápachem čerstvě rozvířených splašků na jejím dně zvedl Sebastianovi žaludek. Pevněji sevřel zábradlí a čelo mu pokryly krůpěje potu podobné drobným puchýřkům. Za všeobecného povzbuzování lodníků se naklonil nad hladinu, aby mořskému božstvu přinesl další oběť. Ještě visel přes zábradlí, když rozhoupaná loď proklouzla zvířenými vodami do klidného ústí nejjižnějšího ramene rufijské delty
O čtyři dny později Sebastian seděl s nohama křížem na tlustém bucharském koberci položeném na palubě a posuňkovou řečí si s kapitánem navzájem vysvětlovali, že nemají ani potuchy, kde se právě nalézají. Loď kotvila v úzkém kanálu zarostlém neforemně pokroucenými kořeny a kmeny mangrove. Pocit, že se ztratil, nebyl pro Sebastiana ničím novým, a tak ho odevzdaně snášel. Ovšem něco jiného to znamenalo pro kapitána, který dokázal plout z Adenu do Kalkaty a zpět na Zanzibar s pocitem člověka pohybujícího se ve vlastním domě. Ten už tak stoicky klidný nebyl. Zvedal oči k nebi a vzýval Alláha, aby zakročil proti džinům, kteří strážili ten páchnoucí labyrint, nutili vodu téct tak divným a nepřirozeným způsobem, měnili tvary ostrovů a do cesty mu stavěli bahnité břehy. Posedlý vlastní výmluvností vyskočil na zábradlí lodi a spílal číhajícím porostům mangrove. Jeho křik zvedl z vody hejna ibisů, kteří pak zmateně kroužili v horkém oparu nad lodí. Nakonec seskočil na koberec a upřel na Sebastiana oči plné zasmušilé zloby.
Sebastian se snažil vyhnout jeho obviňujícímu pohledu. „To přece není moje vina, a ty to víš." Znovu vytáhl námořní mapu, rozložil ji a prstem ukázal na ostrov, který Flynn O'Flynn zakroužkoval modrou tužkou. Na tom místě se s ním měli setkat. „Mám za to, že najít ho je spíš tvoje záležitost. Nakonec ty řídíš loď, ne?"
Kapitán zlostně plivl na palubu a Sebastian zrudl.

„Tyhle způsoby nás nikam nedovedou. Zkusme se chovat jako džentlmeni.“
Kapitán zachrchlal a tentokrát žlutý plivanec přistál na modrém kroužku Sebastianovy mapy Kapitán bez dalších projevů vstal a odešel k hloučku svých lodníků, dřepících pod stříškou zadní nástavby.
V krátkém soumraku vzduch zhoustl mlžným oparem a mraky komárů, kteří Sebastianovi neodbytně bzučeli kolem hlavy. Přes celou délku lodi k němu dolétalo mumlání lodníků v arabštině, doprovázené jejich zkoumavými pohledy Když pak dhau náhle přikryl černý mrak noci, Sebastian na přední palubě zaujal obranné postavení. Opřený o zábradlí čekal, kdy se na něho vrhnou. Jedinou zbraň, hůlku z ebenového dřeva, si položil do klína, a když tma docela zhoustla, tiše se odplížil za jeden z velkých sudů s vodou, které byly přivázané u paty stěžně.
Arabi nepospíchali. Polovina noci už byla pryč, když na prknech paluby zaslechl první kradmé kroky bosých chodidel. V naprosté tmě se přidaly ke zvukům z bažin – kvákání žab a tlumenému bzučení hmyzu, do kterého občas zafuněl hroch. Pro Sebastiana nebylo jednoduché odhadnout, kolik se jich proti němu vydalo. Přikrčený za sudem soustředěně zíral do černé tmy a snažil se odfiltrovat zvuky z močálů, aby zachytil tiché nehlučné kroky smrti, která se k němu blížila.
Sebastian nikdy nedosáhl akademických výšin, ale boxoval v polotěžké váze za Rugby a minulou kriketovou sezonu působil v Susexu jako nadhazovač. A nevedl si špatně. Stál v čele tabulky nadhazovačských průměrů celého hrabství. I když se teď bál, neopouštěla ho důvěra ve vlastní fyzickou zdatnost. Nezažíval ten druh strachu, který by jeho útroby naplnil horkým olejem a změnil mu ego v želé. Jeho strach ho motivoval. Způsobil, že se každičký sval v jeho těle chvěl na samé hranici únosnosti. Krčil se ve tmě, a jak šmátral po holi, kterou položil na palubu, ruka mu padla na objemný pytel zelených kokosových ořechů. Byly součástí nákladu a jejich mléko doplňovalo skrovné zásoby pitné vody Sebastian pytel otevřel a uchopil jeden z těžkých kulatých plodů.
„Není to kriketový míček, ale…“ zamumlal neslyšně a vstal. S krátkým rozběhem dokázal vrhnout míček tak razantně, že minulý rok rozdrtil yorkshirskou první směnu. Na první směnu Arabů měl ořech stejný efekt. Prolétl vzduchem a roztříštil lebku prvnímu z blížících se vrahů. Zbytek se polekaně rozprchl.
„A teď pošlete dalšího,“ zařval Sebastian a následoval druhý nízký nadhoz, který úprk lodníků ještě urychlil.
Právě vybíral další střelu, když se na zádi zablesklo a současně mu nad hlavou něco hvízdlo. Spěšně se ukryl za pytel s ořechy
„Můj ty bože, oni mají pušku!“ Sebastian se upamatoval na starodávnou afgánskou předovku, kterou kapitán první den po vyplutí ze Zanzibaru s takovou láskou leštil.
Vyskočil a zuřivou silou vrhl další z kokosů.
„Bojuj fér, ty špinavá svině!“ vykřikl.
Nějakou chvíli bylo ticho, než kapitán dokončil složitou proceduru nabíjení muškety. Pak znovu zahřměl výstřel a další střela prosvištěla Sebastianovi kolem hlavy.
Celé temné hodiny do rozednění pokračovala živá výměna kokosů, olova, urážek a kleteb.
A Sebastian si vedl víc než dobře, protože zaznamenal další čtyři bolestné výkřiky a následovný nářek, zatímco kapitán pouze rozstřílel část takeláže. Jenže s přibývajícím světlem začala Sebastianova výhoda slábnout a kapitán se ve střelbě zlepšil natolik, že Sebastian většinu času strávil v úkrytu za pytlem s kokosy. Začaly mu docházet síly, pravé rameno ho nemilosrdně bolelo a kradmé kroky posádky se ozývaly stále blíž jeho úkrytu. Za denního světla ho snadno obklíčí a spojenými silami ho udolají.
Sebastian odpočíval před posledním výpadem a pozoroval rodící se den. Přes mlhu nad močály hořel východ rudým světlem, které hladině kolem temných porostů mangrove propůjčovalo růžový lesk.
Někde v dáli kanálu zašplouchala voda. Asi pták, který se zvedl z hladiny, napadlo Sebastiana. Bez valného zájmu ho hledal na obloze. Nenašel ho a šplouchání neustávalo. Sebastian se zavrtěl a trochu se napřímil. Tak pravidelné zvuky přece nemohli vydávat ptáci ani ryby
V zátočině za stěnou mangrovové houštiny se objevila dlabaná kánoe poháněná rychlými pádly Na její přídi stál Flynn O’Flynn s těžkou dvojhlavňovou kulovnicí na slony pod paží. V zubech držel hliněnou dýmku.
„Co se tady sakra děje?“ zařval. „To jste se pustili do nějaké pitomé války, nebo co? Já už na vás týden čekám!“
„Pozor, Flynne!“ varoval ho Sebastian. „Ta svině má pušku!“
Arabský kapitán se zmateně rozhlížel. Už nejednou ho napadlo, že by se měl Angličana zbavit a zmizet z těchto zlověstných bažin. Teď se jeho obavy plně potvrdily Byl v pasti a zbývala mu jen jediná možnost. Zvedl ručnici a zamířil na O’Flynna. Z hlavně vyrazil dlouhý chvost šedého kouře a střela zvedla sprškу vody z hladiny za lodicí. Ozvěna jeho výstřelu zanikla v burácení pušky O’Flynna. Vystřelil a ani se neobtěžoval vytahovat dýmku z úst. Úzké plavidlo se při zpětném rázu pušky nebezpečně zakymácelo, těžká kulka zasáhla Arabovo vychrtlé tělo a jeho hábit praskl jako kus starého papíru. Turban mu odlétl z hlavy, a jak padal přes zábradlí do vody, začal se ve vzduchu rozvíjet. S mohutným šplouchnutím dopadl vedle lodi a líný proud ho odnášel pryč. Ležel ve vodě obličejem dolů nadlehčovaný látkou róby, kterou vzduch nafoukl jako balon. Osiřelá posádka u zábradlí ho mlčky pozorovala.
Flynn O’Flynn stál v kánoi s bohorovným klidem, jako by se vůbec nic nestalo, a hleděl na Sebastiana. „Máš týden zpoždění,“ zařval. „Dokud nedorazíš s lodí na místo, nemůžu začít. Tak něco dělej!“

FORMÁLNI ANEXE O’Flynnova ostrova se odehrála druhého dne ráno. Flynnovi trvalo několik hodin, než Sebastiana přesvědčil, že ostrov je třeba zabrat pro britskou korunu. Uspěl teprve tehdy, až mu nabídl roli budovatele říše. Lichotivě přirovnal Sebastiana Oldsmitha z Liverpoolu k Robertu Clivemu, britskému generálovi a politikovi v Indii.
Další problém představoval výběr názvu ostrova. Flynn O’Flynn agresivně prosazoval „Nový Boston“ a jeho neústupnost poněkud vydráždila dávnou angloamerickou řevnivost. Sebastian se přímo zděsil, když se Flynn tak nešetrně dotkl jeho patriotických citů.

„Zadrž chviličku, příteli," protestoval.
„A co je na tom názvu špatného? Tak mi pověz, co ti na něm tolik vadí?"
„Abys věděl, ostrov se má stát především majetkem Jeho Veličenstva."
„Nový Boston," trval na svém O'Flynn. „To přece zní dobře. Opravdu dobře!"
Sebastian zavrtěl hlavou. „Prostě si myslím, že by to… Že by to nebylo vhodné. Chci říct, že Boston byl místem, kde se odehrály ty záležitosti s čajem."
Spor se stupňoval s klesající hladinou ginu ve Flynnově lahvi. Sebastian nakonec vyskočil z koberce na podlaze kajuty a oči mu hořely uraženým vlastenectvím. „Pane, kdybyste se uráčil vyjít ven, mohli bychom tu záležitost vyřešit jednou provždy!" Stál nad starším mužem a efekt slov pečlivě artikulované výzvy poněkud znehodnotila nízká střecha kajuty, která ho nutila sklánět hlavu.
„Člověče, tebe spolknu a nemusím ani vyplivovat kosti," kontroval Flynn.
„To je vaše představa, pane. Ale musím vás upozornit, že v kategorii polotěžká váha jsem býval docela vysoko ceněn."
„Zatracená práce," Flynn unaveně zakroutil hlavou a kapituloval. „Co na tom záleží, jak nazýváme místo, kde jsme vyrůstali. Proboha, posaď se a připijeme si na libovolné jméno, které se ti líbí."
Sebastian usedl zpět na koberec a přijal nabízenou sklenici. „Budeme mu říkat –" udělal dramatickou pomlku a zvedl sklenku. „Budeme mu říkat Nový Liverpool."
„Víš, že na Anglána nejsi až tak špatný chlap?" zabručel Flynn. Zbytek noci zasvětili oslavám zrození nové kolonie.
Za svítání Flynnovi střelci dopravili ve člunu oba budovatele říše na břeh.
Kánoe najela na úzkou blátivou pláž Nového Liverpoolu a náhlé zastavení je zbavilo rovnováhy. Spadli na dno člunu a veslaři jim museli na břeh pomáhat.
Sebastian se na tu příležitost přiměřeně oblékl, ale vestu si zapjal nakřivo, a tak neustále potahoval za její zdánlivě kratší konec.
Za vrcholícího přílivu byl ostrov asi pět set metrů široký a přibližně dvojnásobně dlouhý V nejvyšším bodě se zvedal sotva tři metry nad hladinu Rufiji. Ve vzdálenosti dvaceti pěti kilometrů od ústí byla řeka jen mírně slaná a mangrovové porosty ustupovaly vysoké sloní trávě a štíhlým palmám.
Flynnovi nosiči nad pláží vyčistili malou mýtinu a kolem jedné z palem postavili tucet chýší z trávy. Flynn nejistým prstem ukázal na starou suchou palmu, která svou zelenou korunu už dávno ztratila.
„Vlajkový stožár," zamumlal sotva zřetelně, vzal Sebastiana za loket a táhl ho ke kmeni.
Sebastian si jednou rukou dál potahoval vestu a v druhé nesl složenou britskou vlajku, kterou mu obstaral Flynn. Při pohledu na štíhlý sloup palmového kmene pocítil náhlou vlnu dojetí.
„Nech mě," zamumlal a setřásl Flynnovu ruku. „Musíme to udělat pořádně. Je to slavnostní, velice slavnostní událost."
Flynn mu nabídl lahev s ginem. „Napij se." Sebastian ruku s lahví znechuceně odstrčil a Flynn její hrdlo bez váhání přiložil k vlastním rtům.
„Na přehlídce by se nemělo pít," mračil se Sebastian „Nemá to patřičnou výšku."
Hlt ostrého alkoholu donutil Flynna ke kašli. Snažil se ho zbavit bouchánímpěsti do prsou.
„Postavíme muže do čtverce," pokračoval Sebastian. „Musí vlajku pozdravit."
„Ježíši, člověče, jdi s tím někam," vrčel Flynn.
„Musíme to udělat pořádně."
„Do prdele," zaklel Flynn, ale rezignovaně pokrčil rameny a vydal řadu příkazů ve svahilštině.
Patnáct členů Flynnovy družiny obstoupilo vlajkový stožár a pobaveně sledovalo, co se bude dít. Ta podivná sbírka lovců a nosičů pocházela z půl tuctu domorodých vesnic. Měli na sobě nedefinovatelnou směsici odložených svršků západního stylu a byli ozbrojeni věkovitými dvojhlavňovými kulovnicemi k lovu slonů.
Patřily Flynnovi, který z nich pečlivě odpiloval výrobní čísla, aby ho někdy neprozradily
„Pěkná sebranka," smál se na ně Sebastian. V alkoholickém opojení byl přátelsky naladěný. Bezděky přitom použil slova brigádního generála, který kdysi dohlížel na přehlídku kadetů v Rugby, kde Sebastiana vyřadili.
„Tak už s tím divadlem začni," pobízel ho Flynn.
„Přátelé," spustil Sebastian, „dnes jsme se tady shromáždili…" Nebyl to krátký proslov, ale Flynn ho s pomoci ginu přečkal bez větší újmy. Sebastian končil a na víčkách se mu zaleskly slzy velkého dojetí. „…před zraky Boha a člověka tento ostrov tímto prohlašuji součástí slavného impéria Jeho Veličenstva anglického krále Jiřího V.; vládce Indie; ochránce víry…" Hlas mu zakolísal, když se pokoušel z paměti vydolovat další tituly. Nakonec dospěl k neslavnému závěru: „…a vůbec všeho."
Shromáždění mlčelo a Sebastian zrozpačitěl. „Co mám dělat dál?" zeptal se Flynna dramatickým šeptem.
„Dostat tu zatracenou vlajku nahoru."
„Aha, vlajku!" oddechl si Sebastian, ale hned zase znejistěl. „Jenže jak?"
„Myslím, že budeš muset na ten strom vylézt," odpověděl Flynn po delším uvažování.
Za nadšeného povzbuzování střelců a Flynnových kleteb se guvernérovi Nového Liverpoolu podařilo zdolat improvizovaný pětimetrový stožár. Sotva vlajku uvázal, sjel dolů tak rychle, že z vesty utrhal všecky knoflíky a na zemi si podvrtl kotník. Když ho pak odnášeli do jedné z chýší, hlasem poznamenaným ginem, bolestí a patriotizmem zpíval: God save our Gracious King – Bože, ochraňuj našeho dobrotivého krále.
Po zbytek pobytu na ostrově vlál nad táborem Union Jack spuštěný na půl žerdi.
Zpráva o anexi ostrova, kterou první oznámili dva wakambští rybáři, putovala celých deset dní, než ji posel předal v předsunuté výspě německého impéria v Mahenge, které bylo od ostrova vzdálené sto šedesát kilometrů.

MAHENGE LEŽELO v buši nad příbřežními nížinami a skládalo se ze čtyř obchodních stanic, vlastněných indickým

kupcem, a úřadovny německé koloniální správy.
Německá policejní stanice, velká kamenná budova krytá došky, měla rozlehlou verandu, po níž se plazila záplava fialových buganvílií. Za budovou stály kasárny s nástupním prostranstvím afrických askarů, domorodých nájemných vojáků, a na osamělém stožáru před ní visela vlajka v černé, červené a žluté barvě impéria. Stanice, nepatrná skvrnka v rozlohách afrického buše, spravovala území o velikosti Francie. Oblast sahající na jihu k řece Rovuma, hranici s portugalským Mosambikem, na východě k Indickému oceánu a na západě až k výšinám Sao Hill a Mbeya.
Z této koloniální pevnosti německý komisař Jižní provincie vládl bezmeznou mocí středověkého loupeživého barona. Tato císařská paže, nebo spíš jeden z jeho malíčků, se zodpovídala pouze guvernérovi Schee v Dar es-Salaamu. Jenže Dar es-Salaam byl vzdálený mnoho strastiplných kilometrů a guvernér Schee byl příliš zaměstnaný člověk, aby se obtěžoval maličkostmi. Pokud Herr komisař Herman Fleischer vybíral daně, mohl si zvolit k jejich vymáhání vlastní jemné způsoby. Ovšem jen velmi málo domorodých obyvatel by jeho metody nazvalo jemnými.
V době, kdy posel přinášející zprávu o britské anexi Nového Liverpoolu překlusal poslední hřeben kopců a mezi trnitými akáciemi zahlédl úhledné budovy Mahenge, Herr Fleischer končil oběd.
Fleischer byl velký jedlík a jeho oběd se skládal asi z kilogramu eisbeinu – marinovaného vepřového masa –, zhruba stejného množství kyselého zelí a tuctu brambor. A to všecko plavalo v husté mastné šťávě. Když ten předkrm spořádal a dostatečně vzrušil chuťové buňky, pustil se do klobás. Tyto delikatesy pocházely z Dodomy na severu a rychlý běžec každý týden přinášel čerstvou várku. Vyráběl je jistý přistěhovalec z Westfálu. Tento génius v oboru dával svým produktům pravou schwarzwaldskou chuť. Klobásy a chlazené hanzovní pivo v kameninovém džbáně vzbudily v Herr Fleischerovi pocit příjemné nostalgie. Jedl hlasitě a pořád. Obrovské množství potravy uvězněné v manšestru tuniky a jezdeckých kalhot vyvíjelo tlak, který způsobil, že mu na tváři a krku neustále vyrážel pot a musel ho v pravidelných intervalech utírat.
Když naposledy vzdychl a zvrátil se ve svém křesle, řemínky opěradla tiše zavrzaly. Bublina uvězněného plynu se prodrala vzhůru klobásovou směsí a v mírné erupci opustila komisařova ústa. Při delegované chuti klobás opět blaženě vzdychl a z hlubokého stínu verandy mžoural do poklidného chvění slunečního svitu.
Pak zahlédl přicházet posla. Muž doklusal ke schodům na verandu, dřepl na slunci a bederní roušku si cudně potáhl mezi stehna. Jeho potem zalité tělo se černě lesklo a jen nohy měl po kolena matné. Pokrývala je vrstva jemného prachu. Jak chtivě nasával řidší vzduch vysočiny, hrudník mu rytmicky pulzoval. Hleděl k zemi, protože na Bwana Mkubu nesměl pohlédnout, dokud jeho přítomnost nebyla formálně přijata.
Herman Fleischer ho nasupeně pozoroval a jeho pohoda byla ta tam. Těšil se na odpolední siestu a posel mu ji zkazil. Odvrátil zrak k nízkému mraku nad jižními kopci a popíjel pivo. Potom vyhrabal z krabice krátký černý doutník a zapálil ho. Hořel pomalu a rovnoměrně, což mu částečně vrátilo dobrou náladu. Dokouřil ho a nedopalek vyhodil živou stěnou verandy ven.
„Mluv!“ zavrčel. Posel zvedl oči a vzdychl údivem a posvátnou bázní nad krásou a vznešeností komisařovy osobnosti. Třebaže šlo o rituální obdiv, u Herr Fleischera se úspěchem nikdy neminul. Pokaždé v něm vyvolal vlažnou odezvu, příjemný pocit vlastní nadřazenosti.
„Vidím vás, Bwana Mkuba – Velký pane.“ Fleischer sotva znatelně přikývl. „Nesu pozdravy od Kalaniho, náčelníka Batjů od řeky Rufiji. Vzkazuje, že jste jeho otec a on že se před vámi plazí po břiše. Vaše žluté vlasy a velká tučnost vašeho těla ho oslepují svou krásou.“
Herr Fleischer se v křesle podrážděně zavrtěl. Zmínka o jeho obezitě, jakkoliv dobře míněná, ho vždycky rozladila.
„Mluv!“ opakoval.
„Kalani říká toto: Před třemi slunci přišla do delty Rufiji nějaká loď a zastavila u ostrova Dogs’Inja. Muži z lodi postavili na ostrově domy a na mrtvý palmový strom mezi nimi pověsili kus látky Insingeese, která je modrá, bílá a červená a má mnoho křížů v křížích.“
Herr Fleischer se v křesle ztěžka narovnal a nevěřícně zíral na posla. Jeho původně růžová pleť začala pomalu brunátnět fialovou sítí cév.
„Kalani taky říká: Od jejich příchodu kolem řeky Rufiji nikdy nepřestaly hovořit hlasy pušek. Zabíjení slonů je tam tak velké, že polední nebe zčerná ptáky, kteří přiletí pro maso.“
Herr Fleischer se kroutil v křesle a slova mu nechtěla z krku. Jeho naběhlý obličej vypadal, že každou chvíli pukne jako přezrálý plod.
„Kalani říká dál: Na ostrově jsou dva bílí muži. Jeden je mladý a tenký, a proto nemá význam. Druhého bílého muže Kalani viděl jen zdaleka, ale podle mužovy červené tváře a jeho velkého těla Kalani v srdci ví, že je to Fini.“
Po vyslovení toho jména Herr Fleischer našel řeč, i když ne zrovna srozumitelnou – zařval jako býk v říji. S poslem to trhlo, protože po takovém řevu obvykle následovalo věšení.
„Rotmistr!“ Druhé zařvání už bylo jasné a Herr Fleischer stál na nohou a zápasil se sponou na opasku.
„Rychle!“ pokračoval ve strohých příkazech. O’Flynn byl opět na německém území, O’Flynn opět kradl německou slonovinu a urážku zdůraznil vyvěšením britské vlajky nad císařovou doménou.
„Rotmistr! Proboha, kde ten chlap vězí?“ S rychlostí, kterou by u takového tlouštíka nikdo nečekal, Herr Fleischer přeběhl verandu. Už po tři roky, od prvního dne, kdy přijel do Mahenge, stačilo jméno O’Flynn zruinovat jeho apetýt. Přivádělo ho do stavu podobného záchvatu padoucnice.
Za rohem verandy se objevil askarský šikovatel a Herr Fleischer ho málem porazil.
„Úderné komando,“ křičel komisař a v rozčilení prskal do vzduchu mraky slin. „Dvacet mužů v plné polní a sto kilo munice. Vyrážíme za hodinu.“
Rotmistr zasalutoval a klusem upaloval přes nádvoří ke kasárnám. Za minutu se ozvalo břeskné troubení polnice.
Přes rudý závoj zuřivosti se Hermanu Fleischerovi pomalu začala vracet rozvaha. Stál s rameny nahrbenými, těžce

dýchal a mentálně stravoval plný význam Kalaniho zprávy.
Tohle už nebyl jen další O'Flynnův podloudný výpad z portugalského Mosambiku přes Rovumu. Tentokrát vplul směle a drze s celou výpravou do rufijské delty a vztyčil tam britskou vlajku. Tísnivý pocit, který neměl nic společného s marinovaným vepřovým, mu sevřel žaludek. A Fleischer pochopil, že ten pocit předznamenává incident mezinárodního formátu.
Tohle by se mohlo stát popudem, který otčinu přivede na cestu jejího pravého osudu. Vzrušeně polkl. Házeli tu nenáviděnou vlajku císaři do tváře až příliš často. Teď se začnou tvořit dějiny a Herman Fleischer bude stát v centru dění.
Když se spěšně vrátil do své kanceláře a začal koncipovat hlášení guvernérovi Schee, ještě se trochu chvěl. To hlášení možná uvrhne svět do totálního zmatku, z něhož německý národ povstane jako vládce všeho tvorstva.
O hodinu později vyjel ze stanice na bílém oslu. Plstěný klobouk, součást uniformy, měl stažený dostatečně hluboko do čela, aby oči chránil před oslňující září slunce. Za ním mašírovali jeho černí askaři s puškami šikmo na ramenou. Kastrůlkovité kápě s cípy padajícími na ramena, čerstvě vyžehlené khaki uniformy, nohy v ovinovačkách zvedající se a padající v jednotném rytmu – to byla nádhera. Vypadali skvěle a mohli být pýchou každého velitele.
Za den a půl připochodují k soutoku řek Kilombero a Rufiji, kde komisaře čeká teplý oběd.
Když budovy Mahenge zmizely z dohledu, Herr Fleischer se uvolnil a nechal svůj objemný zadek na pospas sedlu.

„JE TI TO JASNÉ?" zeptal se Flynn pochybovačně. Za posledních osm dní společného lovu ztratil veškerou naději, že Sebastian bude někdy schopen splnit pár jednoduchých instrukcí bez toho, aby je vlastní iniciativou významně nepozměnil. „Popluješ dolů po řece až k ostrovu a slonovinu přeložíš na plachetnici. Potom se se všemi čluny vrátíš pro další várku." Flynn se odmlčel, aby jeho slova měla čas vniknout do houbovité tkáně Sebastianova mozku dřív, než se vydá na cestu. „A pro Kristovy rány, nezapomeň na gin."
„V pořádku, kamaráde." S osmidenním černým strništěm na bradě a slupkami kůže na opáleném nose Sebastian cítil, že začíná být fit pro roli pytláckého lovce slonů. Široký plstěný klobouk, který mu půjčil Flynn, měl naražený přes uši a okraje listů sloní trávy ostré jako břitva mu rozedřely nohavice a podepsaly se na perfektním lesku jeho bot. Kůži na zápěstí a za ušima měl naběhlou a posetou rudými skvrnami všude tam, kam se dostali všudypřítomní komáři. V důsledku neustálé chůze v horku ztratil něco na váze, byl štíhlejší a vypadal zdatně.
Stáli spolu pod baobabem na břehu Rufiji a nosiči při okraji vody nakládali do člunů poslední kly. V parném vedru se nad nimi vznášel pach, který už Sebastian sotva vnímal. Minulé dny byl svědkem velkého vybíjení slonů a zápach čerstvé slonoviny se pro něj stal stejně běžný, jako je vůně moře pro námořníka.
„Do zítřejšího rána, než se vrátíte, hoši donesou poslední kly. Dhau bude plná a můžeš plout na Zanzibar."
„A co ty? Ty zůstaneš tady?"
„Zatraceně, ne. Odejdu do svého tábora v Mosambiku."
„Nebylo by pro tebe lepší jet s námi na lodi? Je to víc než tři sta kilometrů," staral se Sebastian. Za posledních deset dní jeho obdiv k Flynnovi mnohonásobně vzrostl.
„Víš, bude líp, když zůstaneme u mého plánu…" Flynn zaváhal. Nebylo zrovna vhodné Sebastiana zatěžovat řečmi o německých dělových člunech, které možná číhají před ústím Rufiji. „Musím se vrátit do tábora, protože…" O'Flynn dostal spásný nápad. „Protože tam zůstala moje malá dcerka."
„Ty máš dceru?" divil se Sebastian.
„To si piš, že mám." Flynn prožíval náhlý záchvat otcovské lásky „A to ubohé děvčátko je tam úplně samo."
„Chápu. Kdy tě zase uvidím?" Myšlenka, že ho Flynn opustí a on bude muset sám hledat způsob, jak se dostat do Austrálie, ho zarmucovala.
Flynn se rozhodl pro taktní řešení. „Vidíš, na to jsem nepomyslel." Byla to lež. Uvažoval o tom nepřetržitě celé dny a už se nemohl dočkat, až Sebastianovi naposled zamává.
„Nemohli bychom…" Sebastianovy opálené líce trochu potemněly „Nemohli bychom spolu utvořit tým? Mohl bych pro tebe pracovat. Něco jako učeň."
Flynn se při té myšlence zachvěl. Téměř propadl panice, když si představil, že má Sebastiana neustále za patama. Sebastiana, který střílí, kdy ho napadne! „Jistě, hochu." Flynnova mocná paže objala Sebastianova ramena. „Nejdřív dovezeš tu starou kocábku zpátky do Zanzibaru a El Keb ti vyplatí tvůj podíl. Potom mi napíšeš, ano? Co ty na to? Napíšeš mi a spolu už něco vymyslíme."
Sebastian se šťastně usmál. „To se mi líbí, Flynne. Opravdu se mi to tak líbí."
„Pak je všecko v pořádku a můžeš vyrazit. A nezapomeň na gin."
Sebastian si stoupl na příď vedoucí kánoe, dvojhlavňovou kulovnici držel v rukou a plstěný klobouk měl pevně naražený přes uši. Malá flotila těžce naložených člunů odrazila od břehu a s proudem zamířila k moři. Mokré listy pádel pravidelně krájející vodu vyslaly k břehu odlesky večerního slunce.
Před prvním zákrutem řeky se Sebastian na přídi vratkého plavidla otočil a puškou zamával Flynnovi na břehu.
„Prokrista!" polekal se Flynn. „Opatrně s tím zatraceným krámem!" Ale varování přišlo pozdě. Puška vystřelila a zpětný ráz Sebastiana hodil na hromadu klů za ním. Lodice se nebezpečně zakymácela a člunaři měli plné ruce práce, aby se nepřevrhla. Pak člun zmizel za obloukem řeky.
Za dvanáct hodin se ze stejného oblouku zase vynořil a zamířil k baobabu na břehu. Kánoe zbavené nákladu pluly svižně a člunaři do rytmu zpívali jakýsi starý říční popěvek. Sebastian byl čerstvě oholený, měl čistou košili a nový pár bot. Na klíně držel bednu s Flynnovým pitím a nedočkavě vyhlížel, kdy už na břehu zahlédne Američanovu statnou postavu.
Přes řeku se táhl tenký proužek modrého kouře z táborového ohně, ale nikdo je nevítal. Sebastian se zamračil, když si

všiml změněné siluety baobabu u tábora, a přivřenýma očima nejistě zíral kupředu.
„Allemand!“ ozvaly se první varovné výkřiky ze zadních člunů a kánoe pod ním okamžitě změnila směr. Sebastian se otočil a s překvapením zjistil, že ostatní čluny se na místě otáčí příděmi po proudu. Muži sklonění nad pádly zuřivě zabírali a vzrušeně brebentili.
Jeho vlastní posádka se je snažila napodobit.
„Hej!“ vykřikl Sebastian do zad svých veslařů. „Co to sakra vyvádíte?“
Neodpověděli. Svaly pod černou kůží jim naběhly a vlnily se šíleným úsilím hnát loď rychleji.
„Okamžitě zastavte!“ ječel na ně Sebastian. „A jeďte zpátky! Dovezte mě do tábora!“
Zoufalý Sebastian zvedl pušku a namířil ji do zad nejbližšího muže. „Já nežertuju.“ Domorodec se ohlédl přes rameno, a když uviděl černá ústí dvou hlavní; jeho tvář, už tak dost pokřivená strachem, se změnila v křečovitou masku hrůzy. Všichni měli zdravý respekt před Sebastianovým střeleckým uměním.
Muž přestal pádlovat a ostatní jeden po druhém následovali jeho příkladu. Seděli bez hnutí, jako by je oči Sebastianovy zbraně zhypnotizovaly
„Zpátky!“ varoval je Sebastian a výmluvným gestem ukázal proti proudu. Muž, který seděl nejblíž, váhavě ponořil pádlo do vody a kánoe se otočila bokem k proudu. „Zpátky!“ opakoval Sebastian s ještě větším důrazem a zbytek posádky kapituloval.
Člun se pomalu a obezřetně plížil proti proudu k baobabu s hrůzným ovocem visícím z jeho větví.
Příď najela na bláto při břehu a Sebastian vyskočil na pevnou zem.
„Ven!“ vykřikl a gestem příkaz přeložil do srozumitelného jazyka. Musel je dostat z kánoe, jinak by se v okamžiku, až se k nim otočí zády, s velkým nadšením pustili po řece dolů. „Ven!“ hnal je vzhůru příkrým břehem do Flynnova tábora.
U dohořívajícího ohně leželi dva zastřelení nosiči. Čtyři muži ve větvích baobabu takové štěstí neměli. Provazy se jim zařízly hluboko do krku, tváře měli nateklé a ústa dokořán v posledním nádechu, který nikdy nepřišel. Jejich vyplazené jazyky přitahovaly kovově zelené mouchy velké jako včely.
Sebastian se probral z nevolnosti, která mu bublala v žaludku a neodbytně se tlačila vzhůru. „Odřízněte je!“ Čunaři stáli jako přikovaní a Sebastianovo znechucení gradovalo. Hrubě jednoho z nich postrčil ke stromu. „Odřízni je,“ opakoval a strčil mu rukojeť loveckého nože do dlaně. Muž se neochotně sunul po kmeni vzhůru s čepelí nože mezi zuby a Sebastian se odvrátil. Za sebou uslyšel temná žuchnutí a žaludek se mu opět zvedl. Raději se ani neohlédl a začal prohledávat udupanou trávu kolem tábora.
„Flynne!“ volal tiše. „Flynne, slyšíš mě, kdepak jsi?“ Měkká zem byla poseta otisky okovaných bot. V jednom místě se sklonil pro lesklý mosazný váleček prázdné nábojnice. Na mezikruží patky byla vyražena slova: Mauser Fabriken – 7 mm.
„Flynne!“ opakoval naléhavěji a jeho obavy rostly „Flynne!“ Kousek za ním zašustila tráva, Sebastian se rychle otočil a zvedl pušku.
„Pane!“ Sebastian cítil, jak mu zklamání sevřelo hrudník.
Mohamed! Poznal drobnou seschlou postavu s nezbytným fezem na kudrnaté hlavě, vyčnívající z trávy. „To jsi ty, Mohamede?“ Flynnův předák Mohamed byl jediný z lovecké skupiny, kdo trochu mluvil anglicky.
„Fini? Kde je Fini?“
„Zastřelili ho, pane. Brzy ráno v prvním slunci přišli askaři. Fini se koupal. Střelili ho a on spadl do vody.“
„Kde? Ukaž mi kde.“
Pod táborem, několik metrů od kánoe vytažené na břeh, našli žalostnou hromádku Flynnova oblečení. Vedle ní leželo malé kovové zrcátko s napůl spotřebovaným kouskem levného mýdla a v blátě zůstaly hluboké šlápoty bosých chodidel. Mohamed se shýbl, ulomil stonek rákosu při okraji vody a beze slov ho Sebastianovi podal. Na listu se černala kapka zaschlé krve. Sebastian se jí dotkl nehtem palce – rozpadla se.
„Možná ještě žije. Musíme ho najít. Zavolej ostatní, prohledáme břehy po proudu.“
Sebastian zvedl Flynnovu špinavou košili a bolestí ze ztráty přítele ji skrčil v pěsti.

FLYNN SHODIL KALHOTY i ušpiněnou košili. Krátce se otřásl ranním chladem, objal si ruce a masíroval si je. Pozorně přitom zkoumal mělkou vodu před sebou. Hleděl na dno, jestli neuvidí výmluvný vzor připomínající drátěné pletivo, který signalizoval krokodýla ukrytého v bahně.
Tělo měl porcelánově bílé všude tam, kde ho šaty chránily před sluncem. Jen paže měl čokoládově hnědé, stejně jako hluboké „V“ klesající od krku na prsa. Rudá vyžilá tvář nad nim, částečně zakrytá dlouhými prameny zcuchaných prošedivělých vlasů, byla opuchlá a pomačkaná spánkem. Hlučně si odříhl a zašklebil se, když ucítil chuť včerejšího tabáku a ginu. Spokojený se zjištěním, že na něj nečíhá žádný dravec, vlezl do vody a ponořil do ní své mohutné hýždě. Seděl ponořený po pás, nabíral vodu do dlaní a s hlasitým frkáním si jí lil na hlavu. Po chvilce už byl zase zpátky na břehu. Šedesát vteřin může být dlouhá doba pro pobyt v řece, jako je Rufiji. Šplouchání vody rychle přiláká krokodýly. S mokrými vlasy přilepenými na obličeji se začal mydlit. Opatrně si masíroval nadměrné genitálie pokryté bohatou pěnou. Po chvilce pěna naplnila i jamky Flynnova podpaží a přikryla jeho melancholicky pokleslé břicho. S mýdlem z něj voda spláchla i ospalost a probudila v něm chuť k jídlu.
„Mohamede,“ hulákal k táboru mocným hlasem. „Ty, milovaný Alláhem a jeho prorokem. Vytřes z pytle svoji černou prdel a postav na kafe.“ Dodatečně ho napadlo: „A přidej do něj krapet ginu.“
Mohamed slézal ze břehu s velkým smaltovaným plecháčem, ze kterého stoupaly kotoučky voňavé páry. Flynn ho přivítal úsměvem a svahilskými slovy: „Jsi laskavý a milosrdný. Tvá dobročinnost bude v Rajské knize připsána u tvého jména.“
Natáhl ruku po hrnku, ale dřív než se ho dotkl, zapraskaly na břehu výstřely. Kulka zasáhla Flynna do stehna, otočila

ho stranou a odmrštila k řece. Spadl napůl do bahna a napůl do vody.
Ležel nehnutě paralyzovaný šokem a nechápavě poslouchal křik askarů v táboře. Slyšel jejich triumfální výkřiky, když pažbami pušek dobíjeli ty, kteří přežili první salvu. S námahou se posadil.
Mohamed k němu přiskočil.
„Uteč!“ zavrčel Flynn. „Sakra, utíkej!“
„Pane…“
„Zmiz!“ vyjel po něm divoce Flynn a Mohamed se zarazil. „Provaz, ty pitomče. Dostaneš provaz a zabalí tě do prasečí kůže.“
Mohamed ještě vteřinku váhal, ale pak sehnul hlavu a pelášil do rákosí.
„Fini, Fini,“ burácel ze břehu býčí hlas německy. „Najděte bílého muže!“
Flynn se dovtípil, že ho zřejmě zasáhla zbloudilá kulka – možná dokonce jen odražená. Nohu měl od kyčle dolů necitlivou, ale přesto se plazil dál do vody. Nemohl jít, a tak musel plavat.
„Kde je? Najděte ho!“ zuřil hlas. Náhle se rákosí nahoře na břehu rozevřelo a Flynn vzhlédl.
Viděli se poprvé. Dva muži, kteří spolu už po tři dlouhé roky hráli vražednou hru na schovávanou v buši, pokrývajícím tisíce čtverečních kilometrů země.
„Ja!“ zajásal Fleischer, když uviděl Flynna ve vodě. Oběma rukama držel pistoli Luger a pečlivě mířil.
„Tentokrát mi neutečeš!“ Následoval ostrý praskavý zvuk a kulka pleskla do vody pár centimetrů od Flynnovy hlavy. Fleischer zklamaně zavrčel.
Flynn dál nečekal, nadechl se a zmizel pod hladinou. Zdravou nohou kopal jako žába a zraněnou táhl za sebou. Plaval po proudu, dokud mu vystačil vzduch. Když mu zadržený dech hrozil roztrhnout plíce a za jeho pevně sevřenými víčky začala blikat barevná světla, vyhrabal se k hladině. Na ten okamžik čekal Fleischer s šesti askary. „Tam je!“ vykřikl.
Flynn se po třiceti metrech vynořil a zprudka vydechl jako velryba. Zapraskaly výstřely a voda kolem Flynnovy hlavy vyvřela do bílé pěny
„Miřte přesně!“ ječel frustrovaný Fleischer a zuřivě mával pistolí. Ale viděl jen, jak Flynnova hlava znovu mizí pod vodou. Na jejím místě se blýskla jeho bílá zadnice. Fleischer zavzlykal vztekem a své zklamání si vybil na askarech. „Vy prasata! Stupidní černí svinští psi!“
Pažbou prázdné pistole udeřil nejbližšího vojáka do hlavy a srazil ho na kolena. Zbývající askaři uhýbali před vlající pistolí, a tak když se po chvilce Flynn opět vynořil, nebyli připraveni. Nejbližší fontánka vody po spěšné salvě tentokrát vyskočila tři metry za jeho hlavou.
„Za ním!“ Fleischer klusal podél vody a své askary hnal před sebou. Po dvaceti metrech schůdného terénu přiběhli k první bažinaté díře, přebrodili ji a narazili na bariéru vysoké sloní trávy, která je úplně pohltila. Okamžitě ztratili výhled na řeku.
„Schnell! Schnell! Uteče nám,“ pobízel je Fleischer. Stonky trávy se mu zapletly pod nohy a po hlavě zapadl do močálu. Dva askaři ho zvedli a dotáhli na konec travnaté houštiny, odkud konečně zase viděli na řeku. Stáli za obloukem a před nimi se otvíral krásný výhled na kilometr toku.
Střelba vyrušila ptáky, kteří v hejnech zmateně kroužili nad ostrovy rákosu, a jejich křik se sléval v břeský chór ostře kontrastující s klidem čerstvě zrozeného rána. Kromě ptáků nebyl k vidění jediný živý tvor. Jednotvárnost rozlehlé vodní plochy narušovalo jen pár plovoucích ostrovů rákosu. Vory spletené vegetace uvolněné proudem beze spěchu putovaly k moři.
Udýchaný Herman Fleischer setřásl ruce askarů, kteří ho podpírali, a zoufale pátral po Flynnově hlavě. „Kam se ztratil?“ Roztřesenými prsty strkal do pistole nový zásobník s náboji. „Kam mohl jít?“ zeptal se znovu, ale vojáci zaraženě mlčeli. Nikdo nechtěl odpovědí přitahovat komisařovu pozornost.
„Musí být na tomto břehu!“ Řeka byla v těch místech široká nejmíň osm set metrů a Flynn ji za pár minut od chvíle, kdy ho naposled viděli, nemohl přeplavat. „Prohledejte břeh!“ přikázal Fleischer. „Najděte ho!“
Rotmistr se s úlevou obrátil ke svým mužům, spěšně je rozdělil na dvě skupiny a s rozkazem důkladně břeh prohledat je poslal oběma směry.
Fleischer pomalu zasunul pistoli do pouzdra a zapjal kryt. Potom z kapsy vytáhl kapesník a utřel si upocenou tvář.
„Jdeme!“ vyštěkl na rotmistra a zamířil zpátky.
Jiní vojáci už mezitím v táboře rozložili skládací stůl i sedačku a kuchař nad vzkříšeným táborákem připravil snídani. Fleischer usedl ke stolu a rozepjal si blůzu. Jak hltal lžíce ovesné kaše slazené medem divokých včel, začala se mu vracet lepší nálada. Nemálo k ní přispěl i řádný způsob, jakým byla vykonána poprava čtyř zajatců.
Vzpomínal, jak se poslední z oběšenců přestal kroutit a kopat nohama a tiše visel vedle svých druhů. Komisař kouskem černého chleba vytřel z talíře zbytek tuku ze slaniny a vhodil si ho do úst. Kuchař mu prázdný talíř vyměnil za hrnek kouřící kávy právě v okamžiku, když obě pátrací skupiny přispěchaly na mýtinu. Kromě pár kapek krve při okraji vody nenašli nic. Po Flynn O’Flynnovi se slehla zem.
„Ja,“ pokývl hlavou Herman. „Sežrali ho krokodýli.“ S chutí usrkl kávy a vydal další rozkaz. Ukázal na kupu klů při okraji houští. „Rotmistře, tohle odneste do člunu. Poplujeme k Psímu ostrovu a najdeme druhého bělocha. Toho s anglickou vlajkou.“

FLYNN ZJISTIL, že nejde o průstřel. Do temně rudého otvoru, z něhož ještě stále pomalu vytékala vodnatá krev, by mohl strčit palec. Neudělal to, ale místo toho opatrně šmátral po zadní straně stehna, až nahmatal hrbolek v místě, kde pod kůží kulka uvízla ve svalu.
„Zatraceně! Aby to kat spral!“ syčel bolestí a vztekem. Jen nepředstavitelná náhoda mohla způsobit, že se střela odrazila dolů pod břeh přesně do místa, kde právě stál. Navíc neměla dostatečnou rychlost na čistý průstřel.

Pomalu nohu narovnal a ověřil si, že kost zůstala neporušená. Při každém pohybu se pod ním matrace plovoucího rákosu mírně zahoupala.
„Možná ji lízla, ale zůstala celá," zavrčel s úlevou a náhle se mu zatočila hlava. Pocítil první příznaky slabosti. V uších mu šumělo, jako by k němu zdáli doléhalo hučení vodopádu. „Ztratil jsem trochu staré šťávy," poznamenal cynicky. Z rány vyvěral tenký pramínek jasné krve, mísil se s kapkami vody a klikatou stružkou stékal na změt' uschlého rákosu. „Musím to zastavit."
Byl nahý a mokrý. Neměl opasek ani kus látky na zaškrcovadlo, ale další ztrátu krve si dovolit nemohl. Utrhl z rákosu hrst úzkých kopinatých listů a upletl z nich provaz, kterým stehno nad ránou ovinul a pevně utáhl. Krvácení sláblo, a když Flynn klesl na záda a zavřel oči, ustalo docela.
Ostrov pod ním se otáčel ve vodních vírech a houpal se na vlnkách zvedlých ranním větrem. Byl to konejšivý pohyb a Flynna přepadla únava – bolestná, těžká únava. Usnul.
Vzbudila ho nehybnost a bolest – vytrvalé tupé tepání. Pulzy bolesti běžely z nohy k rozkroku a výš až do podbřišku. Malátně se zvedl na lokty a pohlédl dolů. Noha zaškrcená rákosovým úpletem naběhla a zmodrala. Celou minutu na ni nechápavě hleděl, než se mu paměť vrátila.
„Gangréna!" vykřikl a uzel rozvázal. Úplet odpadl a Flynn zasténal bolestí způsobenou obnoveným průtokem krve. Svíral pěsti a bez dechu zatínal zuby, aby se jí ubránil. Po chvíli se bolest opět ustálila na pravidelné pulzaci a Flynn začal dýchat sípavým dechem astmatického starce.
Jeho otupělý mozek konečně začal vnímat změněné podmínky a Flynn se rozhlédl kolem. Všecko viděl rozmazaně jako krátkozraký člověk. Řeka ho snesla dolů do delty mezi mangrovové močály s bludištěm kanálů a malých ostrůvků. Při odlivu jeho rákosový vor uvázl v bahně páchnoucím sírou a hnijící vegetací. Několik velkých zelených říčních krabů hodovalo poblíž voru na těle mrtvé ryby a jejich malé tykadlovité oči kmitaly v nepřetržitém údivu. Flynnův pohyb je vyplašil. Rozběhli se k vodě, klepeta s červenými hroty výhrůžně zvedlá k obraně.
Voda! Flynn si náhle uvědomil, jak mu husté sliny lepí jazyk na patro. Jeho tělo, zčervenalé ostrým sluncem a rozpálené prvním náporem horečky, se proměnilo v pec prahnoucí po tekutině.
Pokusil se vstát a okamžitě vykřikl bolestí. Zatímco spal, noha mu ztuhla a proměnila se v těžkou kotvu, která ho beznadějně poutala k voru. Zkusil to jinak. Vsedě se otočil zády k vodě, s pomocí rukou klouzal po zadku a zraněnou nohu vlekl za sebou. Každý jeho nádech se změnil ve sten vyprahlého hrdla a každý pohyb v doběla rozpálené kopí bodající do stehna. Ale potřeboval pít. Musel pít. Centimetr po centimetru se posouval k okraji voru, až konečně sklouzl do bahna.
S odlivem okraj vody ustupoval a jemu stále zbývalo překonat vzdálenost pár desítek kroků. Pohyby plavce znakaře se sunul slizkým, odporně páchnoucím bahnem a noha klouzala s ním. Opět začala krvácet, ale jen málo. Občas z ní do bláta ukápla krůpěj rudého vína.
Konečně se dostal k vodě a převrátil se na bok. Aby se do rány nedostalo bahno, držel zraněnou nohu nahoře a opřený o loket pil. Voda byla teplá a mírně slaná. S pižmovým nádechem shnilých mangrovových kořenů chutnala jako zvířecí moč. Přesto ji hlučně chlemtal, ústa, nos i oči ponořené pod hladinou. Když se musel nadechnout, zvedl hlavu, lačně nasával vzduch a vykašlával vodu. Přes slzy neviděl, a teprve až se mu zklidnil dech, opět prohlédl. Než znovu sklonil hlavu, aby se napil, oči mu zabloudily přes kanál – a uviděl ho.
Možná sto metrů od něj plaval na hladině krokodýl. Plaval rychle a mohutným ocasem čeřil vodu. Byl skutečně velký – nejmíň pět metrů, a vypadal jako borový špalek. Na hladině za ním zůstávala široká brázda.
Flynn vykřikl. Byl to otřesný výkřik, vysoký a bolestně pronikavý. V panice zapomněl na zranění a pokusil se postavit, ale noha ho přišpendlila k zemi. V hrůze znovu vykřikl.
Po břiše se plazil zpátky k bahnitému břehu. Kroutil se a házel sebou v lepkavém slizu s jediným cílem dosáhnout rákosového voru mezi kořeny mangrove o pětadvacet metrů dál. Každým okamžikem čekal, že za sebou uslyší mlaskavé zvuky krokodýlího běhu. Konečně dosáhl okraje mangrovové houštiny, překulil se na bok a ohlédl se zpět. Byl celý pokrytý černým bahnem a z jeho úst pokřivených děsem vycházelo nesouvislé blekotání.
Krokodýl zastavil při okraji blátivého břehu. Z vody mu vyčnívala jen hlava a jeho tupé oči, každé posazené na suku pokrytém rohovitými šupinami, Flynna bez mrknutí upřeně sledovaly.
Flynn se zoufale rozhlížel kolem sebe. Ležel na ostrůvku s desítkou mangrovových stromů uprostřed. Jejich kmeny dosahovaly tloušťky dvou mužských hrudníků a první větve začínaly ve výšce tří metrů. Měly hladkou slizkou kůru místy pokrytou koloniemi měkkýšů a ani zdravý člověk by nedokázal na žádný z nich vylézt. Pro Flynna s bezvládnou nohou jejich větve zůstávaly dvojnásobně nedostupné.
Téměř šílený strachem hledal něco, čím by se mohl bránit. Cokoliv, bez ohledu na velikost. Jenže kolem neviděl nic, žádnou naplavenou větev, žádný kámen. Vůbec nic, jen mazlavou plochu černého bahna.
Ohlédl se zpátky. Krokodýl se nehýbal a Flynnova slabá jiskřička naděje, že možná vůbec nevyleze z vody, zhasla dřív, než se narodila. Věděl jistě, že ta hnusná potvora jednou přijde. Poleze zbaběle pomalu, ale časem získá odvahu. Cítí jeho krev, ví, že je zraněný a bezmocný. Určitě přijde.
S námahou se opřel zády o kořeny mangrove a jeho hrůza opadla na úroveň trvalého strachu pulzujícího v rytmu bolesti. Při šíleném úprku napříč břehem ránu po kulce ucpala zátka tuhého bahna a krvácení ustalo docela. „Na tom už pendrek záleží," posteskl si Flynn. Na ničem už nezáleželo, kromě tvora ve vodě, který čekal na chvíli, kdy jeho opatrnost podlehne apetýtu a zvítězí přirozená povaha. Může to trvat pět minut, nebo půl dne, ale nevyhnutelně k tomu dojde.
Kolem krokodýlí tlamy se objevily drobné vlnky – první známky pohybu. Dlouhá šupinatá hlava se po centimetrech sunula k okraji vody a Flynn strnul.
Objevila se záda pokrytá hrubými šupinami a pak i ocas s parádním dvojitým hřebenem. Krokodýl s lesklým hřbetem,

širokým jako hřbet percheronského hřebce, se na krátkých křivých nohách opatrně plazil mělčinou. Z vody se vynořila tuna studených pancéřovaných svalů. Bořil se hluboko do měkkého bahna a jeho břicho v něm vytlačovalo hladkou brázdu. Výsměšně se šklebil, žluté nepravidelné zuby opřené o dolní pysk, a upřeně Flynna pozoroval.
Blížil se neuvěřitelně pomalu a jeho ostražitý pohyb Flynna doslova uhranul. Apaticky ležel opřený o kořeny stromu a nebyl schopný jediného pohybu.
V půli břehu plaz zastavil a přikrčil se. A Flynn ho ucítil. Teplý vzduch k němu donesl těžký odér pižma a leklých ryb. Konečně se probral z letargie a zařval: „Táhni pryč!“ Nestvůra ani nemrkla a bez hnutí čekala dál. „Táhni pryč!“ Flynn nabral hrst bahna a hodil. Krokodýl se na krátkých nohách ještě víc přikrčil a jeho ocas, prohnutý v mírném oblouku vzhůru, znehybněl.
Flynn začal vzlykat a nabral další hrst bláta. Dlouhé rozšklebené čelisti se pootevřely a znovu zavřely, Flynn zaslechl cvaknutí zubů a plaz vyrazil. Vzdálenost mezi nimi se neuvěřitelně rychle zkracovala.
Flynn se bezmocně svíjel mezi kořeny a děs zredukoval jeho slova na nesrozumitelné drmolení.
Dunivý výstřel vůbec nepatřil do reality. Přicházel ze světa snů a přání. Krokodýl se vztyčil na ocase a ozvěnu výstřelu přehlušil jeho syčivý protest. Při druhém výstřelu Flynn zaslechl tupé plesknutí kulky na tělo pokryté šupinami. Šupinaté monstrum se svíjelo v gejzírech bahna vyhazovaných do všech směrů. Pak se plaz převrátil na nohy a těžkopádně se vlekl k vodě. Přestože těžká kulovnice hřímala dál, krokodýla nezastavila. Voda při dopadu mohutného těla vybuchla jako roztříštěná sklenice a na hladině zůstala jen široká kola. Na přídi dlabané kánoe směřující ke břehu stál Sebastian Oldsmith a svíral pušku na slony.
„Flynne, dostal tě? Jsi v pořádku?“ volal úzkostlivým hlasem.
„Bassie. Ach, Bassie, chlapče, poprvé v životě mám opravdovou radost, že tě vidím,“ zakrákal Flynn a napůl v bezvědomí klesl na kořeny mangrove.

SLUNCE NEMILOSRDNĚ VYPÉKALO dhau zakotvenou u Psího ostrova a stálá bríza, protahující úzkým vodním kanálem mezi houštinami mangrove, tahala za cípy plachty svinuté na ráhně.
Flynnovi uvázali provaz kolem hrudi, vytáhli ho z kánoe přes hrazení a čekající Sebastian ho opatrně položil na palubu.
„Sakra, zvedněte tu zasranou plachtu, ať co nejrychleji zmizíme z téhle pekelné díry,“ sípal Flynn mezi přerývanými nádechy.
„Nejdřív se podívám na tvou nohu.“
„To počká. Musíme se dostat na otevřené moře. Němci mají parní člun. Budou nás hledat. Můžeme je čekat každou minutu.“
„Nenapadnou nás. Jsme pod ochranou britské vlajky,“ namítl Sebastian.
„Poslouchej, ty zatracený pitomý Angláne.“ Flynn bolestí a rozčilením už jen skřehotal. „Ten vražděcí Hun nás nechá tancovat na provaze s vlajkou, nebo bez ní. Nehádej se se mnou a vytáhni plachtu!“
Položili ho na rohož do stínu zadní nástavby a Sebastian odběhl, aby pustil z podpalubí arabskou posádku. Lodníci, zalití potem, mžourali do oslňujícího světla. Mohamedovi stačilo pouhé čtvrt minuty, aby jim vysvětlil naléhavost situace. Zmrazeni hrůzou pár vteřin zaraženě mlčeli, ale pak se rozběhli na svá místa. Čtyři z nich bez úspěchu zápasili s kotvou, která se zachytila o kus korálu skrytého v nánosu bahna. Netrpělivý Sebastian je odstrčil a jediným tahem loveckého nože kotvu odřízl.
Ostatní lodníci s nadšenou pomocí Flynnových lovců vytáhli starou zalátanou plachtu, která okamžitě nabrala vítr. Paluba se mírně naklonila, pod přídí tiše zabublala voda a za zádí se rozevřel vějíř olejovité brázdy. Dva Arabi přiskočili ke kormidlu, skupinka lodníků a střelců na přídi jim horlivě ukazovala cestu a stará vetchá dhau loudavě zamířila po proudu k moři.
Když se Sebastian vrátil k Flynnovi, našel u něj Mohameda. Stařík dřepěl vedle rohože a starostlivě sledoval, jak se jeho šéf léčí ginem. Čtvrtina obsahu hranaté lahve už nenávratně zmizela.
Flynn spustil ruku s lahví a zhluboka se nadechl. „Lepší než med,“ pochvaloval si šeptem.
„Podíváme se na nohu.“ Sebastian se sklonil nad Flynnovým zabláceným tělem. „Můj ty bože, to je hrůza! Mohamede, přines umývadlo s vodou a zkus najít kus čistého hadru.“

S PŘÍCHODEM VEČERA bríza zesílila a na široké hladině delty vykouzlila pruhy zčeřené vody. Celé odpoledne malá dhau čelila přílivu, a teprve navečer jí odliv pomohl dolů k moři.
Sebastian seděl pod záďovou nástavbou vedle Flynna přikrytého dekou. „Při troše štěstí budeme v ústí před západem slunce,“ uvažoval nahlas. Flynn jen něco zavrčel. Byl slabý bolestí a odrovnaný z ginu. „Jestli ne, musíme na noc někde zakotvit. Nemůžeme riskovat plavbu potmě.“ Opět se žádné odpovědi nedočkal, a tak zmlkl.
Lenivé ticho na lodi rušilo jen šplouchání přídové vlny a zpěvné tirády kormidelníka. Většina posádky, střelce nevyjímaje, spala porůznu na palubě. Jen dva muži měli napilno. Nad otevřenou pecí mlčky připravovali večeři.
Těžký morový pach močálů se mísil se zápachem splašků a čerstvé slonoviny v podpalubí, a ta nevábná směs působila na Sebastiana jako droga. Zvětšovala jeho únavu. Hlava mu klesla na prsa a přestal svírat pušku položenou na klíně.
Vzbudilo ho vzrušené brebentění posádky a Mohamedovy ruce třesoucí jeho rameny Vstal a kalnýma očima pátral kolem sebe. „Co je, Mohamede? Co se děje?“
Mohamed nejdřív umlčel posádku a teprve pak odpověděl. „Poslouchej.“
Sebastian setřásl poslední zbytky ospalosti a zvedl hlavu. „Nic neslyším,“ prohlásil nejistým tónem.
V tichu večera konečně zaregistroval slaboučký zvuk – tiché rytmické funění, jako by v dálce jel vlak.
„Ano, už slyším,“ opravil se, ale nejistota zůstala. „Co to je?“
„Přichází tutú člun.“

Sebastian na něho nechápavě hleděl.
„Allemand. Němci!“ Mohamedovi se rozčilením chvěly ruce. „Sledují nás. Honí nás. Oni nás chytí. Oni…“ Oběma rukama si sevřel hrdlo a obrátil oči v sloup. Koutkem úst vyplázl jazyk.
Po Mohamedově malé pantomimě se muži dali do vzrušené debaty a jejich hlasy se spojily v ustrašený chór. Oči všech visely na Sebastianovi jako na vůdci, ale on sám byl zmatený a bezradný. Bezděky se otočil k Flynnovi, jenže ten ležel na zádech s ústy dokořán a chrápal. Sebastian k němu přiklekl.
„Flynne! Flynne!“ Flynn sice oči otevřel, ale zůstaly zaostřené kamsi daleko za Sebastianovu tvář. „Němci se blíží.“
„Campbellovi přicházejí. Hurá! Hurá!“ zamumlal Flynn a zavřel oči. Jeho běžně červenou tvář horečka rozpálila doruda.
„Co mám dělat?“ škemral Sebastian.
„Vypij to!“ radil Flynn. „Nikdy neváhej a všecko vypij!“
Oči měl opět zavřené a hlas sotva zřetelný.
„Prosím tě, Flynne, řekni něco.“
„Mám ti říct?“ mumlal Flynn z deliria. „Jistě! Slyšels tu o misionáři a velbloudovi?“
Sebastian zprudka vstal a zdivočelýma očima se rozhlížel kolem.
Slunce stálo nízko a do příchodu noci scházely sotva dvě hodiny „Jen kdyby se nám je podařilo do té doby zadržet,“ posteskl si Sebastian. „Mohamede, pošli střelce na záď,“ vyštěkl na Flynnova předáka. Mohamed postřehl změněný tón jeho hlasu, otočil se k mužům za sebou a rozkaz jim přetlumočil.
Deset Flynnových lovců se rozešlo pro své zbraně a pak se shlukli u zadní nástavby. Sebastian odešel za nimi a úzkostlivým pohledem zkoumal kanál. Až k zátočině, dva kilometry proti proudu, byl prázdný, ale zvuk parního stroje stále sílil.
„Rozestav je kolem hrazení,“ nařídil Mohamedovi. Sebastian musel něco vymyslet, a to byl pro něj vždycky obtížný úkol. Jeho mozek, tvrdohlavý jako mezek, začal trucovat, kdykoliv ucítil bič. Sebastianovo vysoké čelo učence se krabatilo, ale žádné geniální myšlence se na svět nechtělo. „Nějakou barikádu,“ napadlo ho konečně. Tenká prkna hrazení poskytovala jen slabou ochranu proti razantním kulkám z mauzerovek. „Mohamede, ať ostatní přinesou, co najdou, a složí to sem před kormidelníka a střelce. Doneste všecko, co najdete – sudy na vodu, pytle s kokosovými ořechy a taky ty rybářské sítě.“
Posádka spěchala splnit příkaz a Sebastian stál dál v mračném soustředění. Marně pobízel obsah své lebky ke klusu. Ta hmota zůstávala stejně čilá jako čerstvě uhnětená kobliha. Pokusil se odhadnout vzájemné rychlosti staré dhau a parního člunu a zjistil, že se pronásledovatelé pohybují asi dvojnásobnou rychlostí než oni. S klouzavým pocitem v jícnu došel k závěru, že ani za příznivějšího větru nemá plachetnice naději konkurovat plavidlu hnanému lodním šroubem.
Slovo lodní šroub a náhoda, že právě musel uvolnit cestu čtyřem mužům vlekoucím zmuchlaný balík starých sítí, pomohly spásné myšlence na světlo boží.
Zahanbený brilantností vlastního nápadu se ho zoufale držel, aby nějakým způsobem nezmizel pod hladinou jeho vědomí. „Mo… Mo…“ v rozčilení se zakoktal. „Mohamede, ty sítě…“ Oči mu opět zabloudily ke kanálu. Byl stále prázdný. Otočil se a viděl, že se blíží k další zátočině. Kormidelník už vykřikoval pokyny k přehození plachty. „Ty sítě položíme napříč koryta.“
Mohamed na něj zíral s otevřenou pusou a jeho vyschlá tvář se vrásnila údivem.
„Odřežte korkové plováky a nechte jen každý čtvrtý.“ Sebastian zatřásl staříkovými rameny „Chci, aby se síť ponořila a nebyla nápadná.“
Dopluli téměř na úroveň říčního oblouku a Sebastian ukázal rukou před sebe. „Položíme ji hned za zatáčkou.“
„Proč, pane?“ divil se Mohamed. „Musíme utíkat, už jsou blízko a –“
„Šroub,“ křikl mu Sebastian do obličeje a rukou naznačil vířivý pohyb. „Chci jim zastavit lodní šroub.“ Ještě chvilku na něj Mohamed nechápavě hleděl, než v úsměvu odhalil své bezzubé dásně.
Zatímco v šíleném spěchu připravovali sítě, tlumený rytmus parního stroje zesílil a byl stále naléhavější.
Dhau, přinucená kormidelníkem plout napříč kanálem, se vzpínala jako jankovitý kůň. Příď odpadávala z větru a hrozilo, že se jim síť zaplete do kormidla, ale šňůra poskakujících plováků se pomalu prodlužovala od mangrove na jedné straně kanálu k opačnému břehu. Zachmuřený Sebastian, který ji s pomocí lodníků spouštěl ze zádi, co chvíli úzkostlivě pohlédl za oblouk. Čekal, že každým okamžikem uvidí německý člun a uslyší praskání mauzerovek.
Dhau s řadou korků za sebou se blížila k severnímu břehu, když Sebastianovi náhle došlo, že síť bude krátká. Odhadl, že jí bude scházet možná padesát metrů. Padesátimetrová díra v obranné linii! Jestli německý člun zatáčku řízne kolem břehu, jsou ztraceni. Hluk stroje se ozýval už tak blízko, že v něm bylo slyšet kvílení hnacího hřídele.
Objevil se další nečekaný problém – jak konec sítě ukotvit. Když zůstane volný, proud ho snese a mezera se ještě zvětší.
„Mohamede, přines sloní zub. Největší, jaký se ti podaří najít. Ale rychle, rychle!“
Mohamed odklusal a ve chviličce byl zpátky se dvěma nosiči klopýtajícími pod tíhou dlouhého zakřiveného klu.
Nervózními prsty Sebastian přivázal konec nosného provazu sítě ke klu a s Mohamedem ho hodili do vody „Jedeme!“ zavolal Sebastian na kormidelníka a rukou ukázal po proudu. Arab nepotřeboval rozkaz přetlumočit a ochotně přestavil kormidlo. Dhau se poslušně otočila přes záď a opět zamířila k moři.
Sebastian a střelci obstoupili záď a mlčky zírali zpět do zátočiny. V rukou svírali pušky a tvářili se odhodlaně.
Bafání parního stroje bylo stále zřetelnější.
„Střílejte hned, jak se objeví,“ nařídil Sebastian. „A střílejte, jak nejrychleji dokážete. Musíme je přinutit, aby si všímali nás a síť přehlédli.“
Člun vyjel ze zatáčky s vlečkou šedého kouře za sebou. Na přídi elegantního plavidla se sníženým pasem se třepetala

vlajka v dobyvatelských barvách německého císařství a na zádí stál zářivě bílý palubní přístřešek.
„Palte!“ zařval Sebastian, když na palubě uviděl hlouček askarů. „Palte!“ Opakovaný rozkaz zanikl ve společné explozi soustředěné salvy. Jednoho z askarů kulka odmrštila na stěnu přístřešku. Chvíli tam visel s rukama doširoka rozpřaženýma jako ukřižovaný a pak pomalu sklouzl na palubu. Jeho druzi se rozprchli do krytu za ocelové roubení. Na palubě zůstal jen jediný člověk. Zavalitý muž v uniformě německé koloniální služby měl na hlavě plstěný klobouk se širokou střechou a na ramenou zlaté výložky
Sebastian ho našel v zářezu hledí a zmáčkl kohoutek. Puška ho vztekle kopla do ramene, sto metrů za člunem vyskočila na hladině fontánka vody a Sebastian ránu jistil výstřelem z druhé hlavně. V očekávání dalšího zpětného rázu přimhouřil oči, a když je zase otevřel, německý důstojník stál dál na svém místě a mířil na něj pistolí. Zřejmě střílel líp, protože jeho kulka těsně minula Sebastianovu hlavu.
Ukrytý za sudem s vodou tahal z opasku pár nových nábojů. Mezitím askaři napodobili svého velitele a k temnému dunění sloních pušek se přidalo praskání mauzerovek.
Sebastian opatrně vyhlédl přes okraj sudu a zděsil se, když viděl, že člun najíždí do zatáčky těsně u břehu. Bylo zřejmé, že při tomto směru mine síť a bez potíží projede. Odhodil pušku, sehnul se a bez ohledu na nepřátelské střely skočil ke kormidlu. „Vypadni!“ zařval na kormidelníka a hrubě ho odstrčil. Převzal páku kormidla a ostře stočil příď napříč kanálem. Když se ohlédl, tlustý důstojník vykřikoval rozkazy ke strojovně a německý člun vzápětí manévr plachetnice zopakoval. Mířil přímo k ní. Sebastianovi se hruď nadmula triumfem. Teď už se nepřátelské plavidlo spolehlivě blížilo k čáře titěrných tmavých bodů označujících polohu sítě.
Se zadrženým dechem Sebastian sledoval německý člun najíždějící na skrytou překážku. Klouby na prstech mu zbělely, jak úporně svíral páku kormidla. Náhle jeho zadržovaný dech vyrazil z plic v radostném ječení.
Řada plováků už byla pod hladinou a jen drobné vlnky označovaly místa, kde se ještě před okamžikem nalézaly Celých deset vteřin se člun řítil kupředu neztenčenou rychlostí, ale pak hladký chod motoru přešel v hrubý rachot, člun zpomalil a jeho příď prudce vybočila ze směru.
Vzdálenost mezi oběma plavidly začala narůstat. Sebastian ještě zahlédl, jak německý důstojník tahá askary ze strojovny a nepříčetně je mlátí po hlavách. Projevy komisařovy zuřivosti zanikly v hlučném jásotu vlastní posádky. Arabi křepčili po palubě jako smyslů zbavení. Kormidelník dokonce vyskočil na sud s vodou, zvedl suknici špinavého hábitu a svůj výsměch nepříteli demonstroval holým zadkem.

JAK SE DHAU POKLIDNĚ vzdalovala z dostřelu pušek a pak i z dohledu, Hermana Fleischera popadl amok. Pobíhal po těsné palubě, mával svými obrovskými pěstmi, zatímco askaři dělali všecko možné, aby se udrželi z jejich dosahu. Opakovaně se vracel k nešťastnému kormidelníkovi ležícímu nehnutě na palubě a dalším kopancem mu potvrdil svůj dík. Konečně se vybouřil na úroveň, která mu dovolila odejít na záď. Tam se sklonil přes hrazení a tupě zíral na síťovinu namotanou na hnacím šroubu.
„Rotmistře!“ zahulákal ochraptělým hlasem. „Pošlete dolů dva muže s noži. Ať to odříznou!“
Posádka rázem zmlkla. Každý se snažil být neviditelný, aby volba nepadla na něj. Dva „dobrovolníky“ zbavili uniforem a bez ohledu na jejich vyděšené prosby je dostrkali na záď.
„Ať si pospíší,“ vrčel Herman a usedl do svého skládacího křesla. Osobní sluha před něj na stůl položil večeři včetně nezbytného džbánu piva a Herman se bez otálení pustil do jídla.
Jednu chvíli se na zádi ozval křik doprovázený šplouchánim vody a zuřivou střelbou. Herman se zamračil a tázavě vzhlédl od talíře.
„Krokodýl napadl jednoho muže,“ hlásil rotmistr vzrušeně.
„Tak tam pošlete jiného,“ obratem vyřešil situaci Herman a s nezmenšenou chutí se vrátil k večeři. Klobásy z poslední várky byly obzvlášť chutné.
Síť pevně utažená na hřídeli i listech šroubu statečně vzdorovala nožům a teprve hodinu po půlnoci při světle luceren se askarům podařilo odstranit poslední závity provazů.
Jenže mírně ohnutá hřídel poškodila jedno z ložisek a zchromlý člun se jen pomalu ploužil kanálem k moři.
I při čtvrtinové rychlosti se ze zádi ozýval rachot a varovné klepání.
V pošmourném, šedivě narůžovělém svítání se člun protáhl kolem posledního ostrova mangrove a opřel se nosem proti línému tlaku Indického oceánu. Zklamaný Herman Fleischer na přídi bezradně hleděl do mlžného šera halícího vzdálený obzor. Tak daleko ho dohnala zoufalá naděje, že by dhau při noční plavbě mohla najet na bahnitý břeh.
„Zastavit!“ zařval na potlučeného kormidelníka. Bolestné klepání hřídele okamžitě utichlo a člun se odevzdaně houpal na dlouhých olejovitých vlnách.
Přece jen mu unikli. Nemohl za nimi, protože si netroufal riskovat a vyplout s poškozeným člunem na otevřené moře. Bude se muset vrátit a dhau se slonovinou i početnými kandidáty na oprátku klidně popluje k ostrovu Zanzibar, té díře plné lumpů a pirátů.
Teskně hleděl na moře a litoval nákladu slonoviny. Přišel o kontraband možná za milion říšských marek, z nichž by mu na černém trhu kápl nemalý díl.
Neméně ho mrzelo, že mu utekl ten Angličan. Doposud ještě žádného Angličana nepověsil.
Povzdechl si a utěšoval se myšlenkou na proklatého Američana, který už by měl napůl strávený odpočívat v krokodýlím žaludku. Ovšem mnohem víc by ho těšilo, kdyby viděl, jak se cuká na provaze.
Znovu vzdychl. Dobře i tak. Aspoň se nemusí stále obávat Flynnovy přítomnosti na hranici a snášet guvernérovy nekonečné žádosti o jeho hlavu.
Nastal čas snídaně. Už se chystal ke stolu, když něco v dáli upoutalo jeho pozornost.
Obrysy dlouhého nízkého stínu se stávaly stále zřetelnější. Askaři, kteří ho taky zpozorovali, začali křičet. Z mlžného

jitra se nořily přísné věže s tenkými hlavněmi děl. Už rozeznal i trojici komínů a geometrické tvary horní stavby
„Blücher!“ zvolal Herman nadšeně. „Při bohu, to je přece Blücher!“ poznal ho bezpečně, protože ho před necelými šesti měsíci viděl v přístavu Dar es-Salaam.
„Rotmistře, signální pistoli!“ Guvernér Schee zřejmě reagoval na jeho spěšnou zprávu a poslal křižník, aby zablokoval ústí Rufiji. „Spusťte motor. Rychle! Jeďte k němu,“ křičel na kormidelníka. Do zejícího závěru signální pistole spěšně nacpal tlustý náboj a namířil hlaveň k obloze.
Vedle obrovitého trupu křižníku vypadal nepatrný člun jako plovoucí list. Herman Fleischer s obavami hleděl na chatrný provazový žebřík, jedinou cestu vzhůru. Když mu osobní sluha pomohl překonat úzký pruh vody dělící obě lodě, zoufalou minutu visel ve vzduchu, než nohou zachytil příčku žebříku a mohl začít s namáhavým výstupem. Důkladně se přitom zpotil. Nahoře mu dva námořníci pomohli na palubu, kde uviděl řadu mužů nastoupených v pozoru jako čestná stráž. V jejich čele stál mladý poručík ve slušivé, jiskřivě bílé uniformě.
Fleischer setřásl pomocné paže, postavil se do pozoru a srazil paty. „Komisař Fleischer,“ ohlásil se. Hlas se mu po namáhavém výstupu třásl.
„Poručík Kyller,“ zasalutoval důstojník a rovněž srazil paty.
„Musím okamžitě mluvit s vaším kapitánem v záležitosti mimořádně naléhavé.“

KAPITÁN ZUR SEE COUNT OTTO VON KLEINE při pozdravu vážně sklonil hlavu. Byl to vysoký štíhlý muž se špičatým blond knírem a bradkou stejné barvy. Několik šedivých vousů v ní podtrhovalo jeho důstojnost. „Angličané prý v deltě Rufiji vylodili expediční síly s podporou velkých lodí. Je to pravda?“ zeptal se bez okolků.
„To hlášení bylo poněkud přehnané.“ Herman hořce zalitoval neuváženého znění zprávy, kterou guvernérovi poslal. Jenže když ji psal, hořel v něm neuhasitelný plamen vlastenectví. „Ve skutečnosti to byla pouze…“ zaváhal, „jedna loď.“
„Jaké síly a jak byla vyzbrojena?“ pokračoval von Kleine v dotazech.
„Nebyla ozbrojená.“
Kapitán se zamračil. „Jakého typu?“
Herman už rudl. „Dhau, arabská plachetnice. Asi dvaadvacet metrů.“
„Ale to je skandál! Trapný skandál. Císař poslal britskému konzulovi v Berlíně ultimátum a podepsal mobilizační příkaz pro pět divizí.“ Kapitán se otočil na patě, rázoval po můstku a za zády si nervózně mnul ruce. „Jaký účel měla ta britská invaze? A kde je ta… ta dhau? Jak to teď Berlínu vysvětlím?“
„Zatím jsem zjistil, že expedici vedl jistý notorický pytlák jménem O’Flynn. Moji askaři ho zastřelili, když kladl odpor. Ale jeho společník, neznámý Angličan, minulou noc unikl s lodí po řece.“
Kapitán se zastavil a upřeně Hermana pozoroval. „Kam mají namířeno?“
„Na Zanzibar.“
„Hloupá situace. Nemožně hloupá. Budeme všem k smíchu! Bitevní křižník stíhá pár obyčejných kriminálníků!“
„Ale vy je, kapitáne, musíte stíhat.“
„Proč?“
„Jestli uniknou a budou o tom vyprávět, ohrozí to důstojnost císaře. Zpráva se roznese po celém východním pobřeží Afriky Uvažte, co se stane, až se o tom doví britský tisk! Ti muži jsou navíc nebezpeční zločinci.“
„Jenže já nemůžu zajmout cizí loď na otevřeném moři. Zvlášť když pluje pod britskou vlajkou – to by byl válečný akt. Pirátství.“
„Kapitáne, co když se potopí se vším všudy a nezůstane po ní žádná stopa?“
Von Kleine zamyšleně přikývl. Pak náhle luskl prsty a obrátil se k lodivodovi. „Vyneste mi kurz k ostrovu Zanzibar.“

MALÁ DHAU LEŽELA pod ostře kobaltovým nebem a každá hodina bezvětří umožnila Mosambickému proudu, aby ji snesl o další tři míle z jejího kurzu. Bezcílně otáčela příď proti dlouhým vlnám, aby pak po jejich týlu klouzala do údolí mezi nimi.
Sebastian už od rána nejmíň po dvacáté vylezl na zadní nástavbu a pátral po nekonečných rozlohách oceánu. Na skelné hladině hledal náznak zčeření, které by zvěstovalo příchod větru. Ani jednou neuspěl a modrá linka pobřeží na západě mezitím klesla za horizont.
„Já jsem ten starý pes Fisi,“ hulákal Flynn z dolní paluby a své tvrzení doložil věrnou imitací plačtivého volání hyeny „Slyš, jak se směju!“ Flynn celý den bavil společnost na palubě dhau útržky písní a napodobováním zvířat. Jeho delirium občas prolomila jasná chvilka. „Bassie, chlapče, počítám, že tentokrát mě starý Fleischer dostal. Kulka se obaluje váčkem jedu. Cítím ho tam. Je tlustý a horký. Počítám, že ho budeme muset brzy vykopat. I kdyby se nám podařilo dostat na Zanzibar už zítra, budeme ho muset vykopat.“ Potom jeho vědomí opět zmizelo v horečnaté poušti agonie.
„Moje malá holčičko, přinesl jsem ti hezkou mašli. Tady je, neplač. Pěkná mašle pro pěkné děvčátko.“ Jeho medový hlas rázem zdrsněl. „Ty malá drzá děvko. Jsi stejná, jako byla tvá zatracená matka. Nevím, proč jsem tě nevyhnal.“
Poslední slova ihned vystřídalo štěkání hyeny.
Sebastian slezl z horní nástavby a pohlédl na Flynna. Věrný Mohamed dřepící vedle něj namáčel v kbelíku kus hadru a po vyždímání ho přikládal na Flynnovo hořící čelo v marném úsilí horečku zahnat.
Sebastian vzdychl. Tížila ho zodpovědnost, protože velení celé expedice zůstalo na něm. Na druhé straně zažíval plíživé potěšení, jistý pocit pýchy nad tím, jak to až doposud všecko zvládá. V myšlenkách se vrátil zpátky a přehrával si epizodu s rybářskou sítí. Připomněl si svoji rychlou reakci, která vyvolala odbočení německého člunu a vlákala ho do pasti. Při té vzpomínce se bezděky usmál, ale nebyl to běžný skromný úsměv. Objevila se v něm tvrdost a sebevědomí.

Když se pak otočil a odcházel, hlavu držel hrdě vzhůru a jeho krok nabyl na ráznosti.
Zastavil se u hrazení a pohlédl k západu. Nad horizontem se zvedal mráček – nepatrný černý prst namířený šikmo vzhůru. Vzbudil v něm naději, protože se domníval, že zvěstuje příchod odpolední brízy. Jenže ten mráček vypadal nějak nepřirozeně a během chvilky, co ho sledoval, změnil polohu. Teď už na něj soustředil veškerou pozornost a začalo mu svítat. Po chvilce si byl téměř jistý
Proboha, loď! Blíží se k nim nějaká loď.
Seběhl po žebříku na střední palubu a pospíchal ke stěžni.
Posádka a lovci ho pozorovali s oživlým zájmem. Někteří dokonce vstali.
Sebastian vyskočil na ráhno a po chvilce balancování začal šplhat vzhůru. Úchytné kruhy hlavní plachty mu posloužily jako příčky žebříku. Z vrcholu stěžně dychtivě zkoumal západní obzor.
Ano, byla tam. Nepochybně. Zahlédl vrcholy trojice komínů, každý s brkem černého kouře nad sebou. Rozjařil se a muži dole u hrazení nechápavě hleděli směrem, kam ukazoval.
Sebastian sjel ze stěžně, a sotva se nohama dotkl paluby, běžel za Flynnem. „Loď! Pluje sem velká loď.“ Flynn malátně otočil hlavu a kalnýma očima na něj nejistě pohlédl. „Poslouchej mě, Flynne. Na její palubě bude doktor. Dopraví tě do přístavu dřív, než bys řekl švec.“
„To je dobře, Bassie.“ Flynnův mozek na okamžik ožil. „Opravdu si vedeš dobře.“
Loď se vyhoupla nad obzor překvapivě rychle. Jak měnila směr, měnily se i její obrysy a Sebastian si teprve teď všiml dělových věží.
„Válečná loď!“ vykřikl nadšeně. Podle něj to samozřejmě musela být britská loď, protože mořským vlnám vládl jen jediný národ. „Viděli nás!“ Zamával rukama nad hlavou.
Loď se každou vteřinu zvětšovala. Obrovská šedá masa se řítila k malé dhau.
Jásot posádky postupně opadal, až skončil v rozpačitém mlčení. Loď zvětšená nehybným horkým vzduchem zvedala zářivě bílou příďovou vlnu a blížila se nezmenšenou rychlostí. Vlajky na hlavním stěžni vlály směrem od nich, takže nemohli rozeznat barvy.
„Co mají v úmyslu?“ divil se Sebastian hlasitě. Odpověděl mu Flynn. Sebastian se ohlédl a viděl, jak k němu Flynn hopsá po zdravé noze, ruku kolem Mohamedových ramen.
„Povím ti, co chtějí udělat,“ křičel. „Chtějí nám natrhnout prdel! To je přece Blücher, německý křižník!“
„To nemůžou udělat!“ oponoval Sebastian.
„Vsadíš se? Plují rovnou z delty Rufiji. Hádám, že dali řeč s Fleischerem. Asi je na palubě s nimi.“ Flynn padl na Mohameda a zasténal bolestí. „Přefiknou nás a kulomety dorazí ty, co zůstanou na hladině živí.“
„Musíme připravit záchranný vor.“
„Není čas, Bassie. Podívej, jak rychle se blíží.“ Křižník byl ještě pět mil daleko, ale vzdálenost se kvapem zmenšovala a příď lodi ostrá jako nůž mířila přímo k dhau. Sebastianovy oči zoufale přejížděly palubu, až spočinuly na korkových plovácích odřezaných z rybářské sítě. S nožem v ruce odběhl k jednomu z pytlů s kokosovými ořechy, přeřízl provaz, kterým byl zavázán, a jeho obsah vysypal na palubu. S prázdným obalem běžel k hromadě korků, klekl vedle ní a s nepříčetným spěchem je začal cpát do pytle. Když po chvíli vzhlédl, Blücher, vysoká věž vražedné šedé oceli, byl sotva dvě míle daleko.
Sebastian pytel zavázal a táhl ho k Flynnovi.
„Co to děláš?“ divil se Flynn.
„Trochu tě upravím. Zvedni ruce!“ Flynn poslechl a Sebastian mu neforemný plovák uvázal kolem hrudníku. Pak si mlčky rozvázal boty a odkopl je. „Mohamede, zůstaneš s ním. Drž se pytle a nenech ho uplavat.“ Bosý zamířil k zadní nástavbě, sebral pušku, připjal si pás s náboji a postavil se ke hrazení.
Sebastian Oldsmith se rozhodl změřit svoji dvojhlavňovou kulovnici Gibbs ráže půl palce s devítipalcovými děly bitevního křižníku.
Blücher už byl docela blízko a čněl nad nimi jako ocelový útes. Na dvě stě metrů ho nemohl minout ani střelec Sebastianových kvalit a dvě kulky zazvonily o pancéřování trupu. Jejich náraz byl slyšitelný i přes zlobné syčení příďové vlny.
Při nabíjení zahlédl u hrazení Blücherovy přídě řadu hlav, rozesmátých tváří pod bělostnými čepicemi s krátkými černými stuhami zakončenými ve tvaru vlaštovčího ocasu. „Vy svině!“ křičel na ně. Nenávist, silnější než si kdy představoval, že může existovat, mu přiškrtila hlas. „Vy špinavé svině!“ sípal a znovu vystřelil. Střely skončily bez efektu na pancíři a křižník na dhau najel.
Nabral ji z boku, projel skrz a jeho kýl stáhl zbytky plachetnice hluboko pod hladinu. V praskotu drceného dřeva zanikly smrtelné výkřiky posádky.
Náraz hodil Sebastiana přes palubu a puška mu vypadla z rukou. Přistál na ocelovém trupu křižníku a spadl do vody vedle něj. Naštěstí ho přídová vlna odhodila stranou, jinak by ocel trupu jeho tělo roztrhala na kusy.
Vynořil se právě včas, aby stačil naplnit plíce čerstvým vzduchem, než ho vír za mohutnými lodními šrouby opět stáhl do hlubiny Tlak vody ho bodal do uší jako hroty žhavých jehel. Cítil, jak s ním voda cloumá a smýká, jako by z něj chtěla vytřást duši.
Za zavřenými víčky mu vybuchl ohňostroj světel a dusivá bolest mu zmáčkla hrudník. Plíce nekompromisně žádající kyslík protestovaly, ale Sebastian pevně sevřel rty a dál kopal nohama a rukama chňapal po vodě, jako by v ní hledal příčle žebříku.
Konečně ho zčeřená brázda za křižníkem pustila ze spárů a Sebastian vyjel z vody tak prudce, že se vynořil až do pasu. Byl na hladině a mohl pít vzduch plnými doušky. Nejprve odepjal těžký pás s náboji a nechal ho svému osudu a teprve pak se rozhlédl kolem sebe.

Mezi troskami na hladině poskakovalo pár lidských hlav. Ve vývaru bublin nedaleko něj vyrazil kus dřeva z hrazení a Sebastian se ho zachytil.
„Flynne," volal. „Flynne, kde jsi?"
O čtvrt míle dál se Blücher pomalu otáčel. Jeho dlouhý šedý trup připomínal žraloka a v Sebastianovi se při pohledu na něj mísila nenávist se strachem.
„Pane!" ozval se za ním Mohamedův hlas.
Sebastian se otočil. Pár desítek metrů od něj trčely z vody dva obličeje, jeden černý a druhý červený, a mezi nimi pytel s korkovými plováky „Flynne!"
„Sbohem, Bassie," volal Flynn. „Starý Hun se vrací, aby nás definitivně dorazil. Podívej! Nahoře na můstku mají kulomety Uvidíme se v příštím životě."
Sebastian se krátce ohlédl po křižníku. Na rohu můstku uviděl hlouček bílých uniforem.
„Ja, tamhle zůstalo pár živých." Fleischer vypůjčeným dalekohledem pátral mezi troskami na hladině. „Kapitáne, zajisté použijete kulomety. Půjde to rychleji než puškami."
Kapitán von Kleine neodpověděl. S rukama za zády stál na svém můstku, vysoký, s rameny mírně shrbenými hleděl na trosky plachetnice. „Na smrti lodi je něco smutného," mumlal sám pro sebe. „Dokonce i když jde jen o malé špinavé necky, jako byly tyhle." Náhle se narovnal a pohlédl na Fleischera. „V deltě Rufiji na vás čeká člun. Dovezu vás tam, komisaři."
„Ale nejdřív dokončíme tu záležitost s trosečníky."
Von Kleinův výraz ztvrdl. „Komisaři, potopil jsem tu loď, protože jsem to považoval za svou povinnost. Jenže teď už si nejsem tak jistý, jestli můj úsudek nezamlžila zloba. Nebudu dál zatěžovat své svědomí tím, že postřílím plovoucí civilisty."
„Pak je vezměte na palubu. Musím je zatknout a postavit před soud."
„Já nejsem policista." Von Kleine se odmlčel. „Ten, co na nás střílel… myslím, že to byl statečný muž. Možná byl kriminálník, ale ještě nejsem tak starý, abych neocenil odvahu, byť jen při hájení vlastního zájmu. Nerad bych se dozvěděl, že jsem toho muže zachránil jen pro oprátku. Ať je mu moře soudcem i katem." Otočil se k poručíkovi.
„Kyllere, připravte k vyhození záchranný vor." Poručík na něj vyjeveně zíral. „Slyšel jste dobře?"
„Ano, kapitáne."
„Pak udělejte, co říkám." Von Kleine si nevšímal Fleischerových námitek a dodal: „A změňte kurz tak, abychom trosečníky minuli ve vzdálenosti padesáti metrů."
***
„Už je tady," zasmál se křečovitě Flynn a sledoval, jak na ně křižník najíždí. Výkřiky jeho mužů prosících o milost mu připadaly žalostné jako hlasy mořských ptáků – nepatrné a bezvýznamné v nekonečných rozlohách oceánu.
„Flynne, podívej se na můstek!" dolehl k němu Sebastianův hlas. „Vidíš ho? Ta šedá uniforma."
Sůl pálící v ráně vehnala Flynnovi do očí slzy, které spolu s horečkou deformovaly tvary, ale přesto mezi skvrnami bílých uniforem na můstku křižníku rozeznal jednu šedou.
„Kdo je to?"
„Měls pravdu, je to Fleischer," odpověděl Sebastian a Flynn začal nadávat.
„Hej, ty hnusný tlustý řezníku!" řval a snažil se vydrápat na improvizovaný plovák. „Ty nočníku kurvy!" Jeho hlas překřičel hučení strojů křižníku, které zpomalily do volnoběhu. „Jen pojď, ty malé prase zmazané krví!"
Vysoký trup křižníku byl docela blízko. Tak blízko, že viděli, jak se postava v šedém oděvu otáčí k vysokému důstojníkovi v bílé uniformě a gestikuluje způsobem, který naznačoval, že ho o něco úpěnlivě žádá.
Důstojník se odvrátil, odešel k bočnímu zábradlí můstku, sklonil se přes ně a zamával skupině námořníků na palubě pod sebou.
„Tak je to správné. Přikažte jim, ať začnou střílet, Skončíme to s nimi. Přikažte…"
Nad hrazením křižníku se objevil velký hranatý předmět a padal do vody.
Flynn ztichl a nemohl uvěřit tomu, co vidí. Bíle oděný důstojník zvedl pravici v gestu, které vypadalo jako pozdrav, stroje zrychlily chod a křižník zamířil na západ.
Flynn O'Flynn podlehl hysterickému záchvatu kdákavého smíchu, který rychle zadusila teplá zelená voda, do níž z pytle po hlavě sklouzl. Mohamed popadl hrst jeho šedivých vlasů a zvedl mu hlavu, aby se neutopil.

SEBASTIAN DOPLAVAL k voru a chytil se záchranného provazu visícího ve smyčkách z jeho boků. Chvilku odpočíval a uklidňoval dech, než se na něj přes okraj vytáhl. Ležel na dně, těžce dýchal a tupě hleděl za odplouvajícím křižníkem. Z oblečení mu crčela voda teplá jako krev
„Pane! Pomoc!"
Mohamedův hlas ho vytrhl z otupělosti. Stařík namáhavě vlekl Flynna s pytlem k voru a plovoucími troskami si k nim razili cestu další trosečníci. Slabší jedinci už odpadávali, jejich prosby o pomoc byly stále zoufalejší a pohyby rychlejší.
Sebastian odřezal jedno z vesel připoutaných k podlaze a usilovně vesloval k páru. Vor nebyl zrovna poslušným plavidlem, jankovitě se vzpínal, otáčel a všemožně Sebastianovi úkol ztěžoval.
První z Arabů doplaval k voru, vylezl na něj a za ním se hrnuli další. Okamžitě se chápali zbývajících vesel, aby Sebastianovi pomohli. Minuli tělo jednoho ze střelců. Plaval těsně pod hladinou a scházely mu nohy. Měl je utržené nad koleny a z potrhaných tkání pahýlů trčely bílé úlomky kostí. A nebyl sám. Kolem plavala další těla a jejich části. Spolu s temně růžovými skvrnami je proud unášel pryč vstříc žralokům.
Prvního dravce hlubin spatřil Arab vedle Sebastiana a okamžitě na něj veslem upozornil.
Připlaval lovit, a jak překonával proud, hřbetní ploutev se mu kývala ze strany na stranu. Ten pohyb prozrazoval jeho

vzrušení, slepé nepříčetné vzrušení permanentního hladu. Jeho temné aerodynamické tělo se pod hladinou jevilo deformované.
Nebyl velký, snad jen tři metry dlouhý a dvě stě kilogramů těžký, ale jedním chňapnutím by dokázal okousnout nohu. Když se přiblížil, už ho nevedl pach krve, ale chvění vody vyvolané pohyby plavců. Zamířil jejich směrem.
„Žralok!“ varoval Sebastian Mohameda, který se s Flynnem plácal ve vodě pouhých deset metrů od voru. Hrůza nezná logiku, a tak oba zpanikařili. Přestali plavat k voru a snažili se vylézt na pytel s korky Měli jediný cíl – dostat nohy z vody. Jenže pytel byl příliš malý a nestabilní a jejich zoufalé pohyby přitáhly žralokovu pozornost. Odbočil k nim. Z vody vyjela plná výška zakřivené trojúhelníkové ploutve a ocas čeřil hladinu.
„Sem!“ křičel Sebastian. „Plavte sem!“ Naplno se opíral do vesla a Arab vedle něj dřel se stejným vypětím: „Tady, Flynne! Proboha sem!“
Jeho hlas pronikl hradbou jejich paniky a oba vyrazili k voru. Jenže pytel přivázaný k Flynnovu tělu je zpomaloval a žralok se rychle blížil. Prudce změnil směr a zaútočil. Rozevřel čelisti a prohnul se, až to vypadalo, že z vody vystrkuje hrb. V rozšklebené tlamě trčely vícenásobné řady zubů vzpřímených jako dikobrazí ostny Naštěstí zaútočil na plovák. Zakousl se do hrubé jutoviny a trhavými pohyby hlavy smýkal s pytlem sem a tam. Na slunci zazářily skleněné střípky vodních kapek.
„Chytněte se!“ nabídl Sebastian páru ve vodě list vesla. Šílení strachem ho křečovitě sevřeli a Sebastian je přitáhl k voru.
Jenže Flynn byl stále připoután k pytli, který žralok tahal opačným směrem, a Flynnovi hrozilo, že ho od spásného lana odtrhne.
Sebastian vytáhl nůž a provaz přeřízl. Žralok ucítil volnost a plaval i s kořistí pryč. Osádka voru mezitím Flynna i s Mohamedem z vody vytáhla.
Jenže tím celé drama neskončilo, protože v moři zůstalo ještě půl tuctu mužů.
Žralok si záhy uvědomil svou chybu a pytel pustil. Couvl a zmatený chvíli visel ve vodě nehnutě, ale pak začal kroužit okolo nejbližšího trosečníka. Jeden z Flynnových střelců plaval psím stylem a sotva se držel na hladině. Mořský dravec ho napadl z boku a stáhl ho pod hladinu. Když se muž po krátkém čase znovu vynořil, jeho ústa otevřená dokořán připomínala růžovou jeskyni a voda kolem něj rudla krví. Žralok znovu zaútočil, tentokrát na nešťastníkovy nohy. Muž se ještě jednou vynořil, plaval tváří dolů a ochable se kroutil. Mořský dravec k němu připlaval, ukousl kus jeho těla a se soustem v tlamě couvl. Rychle ho zhltl a pospíchal pro další.
Z ničeho nic se na scéně objevil další žralok a jejich počet stále rostl. Nejdřív dva, pak deset a nakonec jich bylo tolik, že je Sebastian nedokázal spočítat. Kroužili, mísili se a vlnili ve žravé extázi, až moře kolem voru vřelo.
Sebastianovi a Arabům se podařilo vytáhnout z vody dva další muže z posádky. Když tahali třetího, z hloubky vystřelil dvoumetrový žralok bílý a zakousl se mu do stehna. Málem strhl z voru do moře i zachránce. Ale muži vydrželi a na okamžik znehybněli v hrůzné přetahované. Žralok škubal za nohu s takovou psí zarputilostí, že Sebastian čekal, kdy začne vrčet.
Starý Mohamed namáhavě vstal, popadl veslo a napřáhl se k ráně. Posádka voru mezitím vytáhla muže z vody a na žraločí hlavu dopadla série tupých gumových úderů. Ale žravá bestie se držela dál. Z nohy v její tlamě vytryskla krev a stékala po hladké hadí hlavě žraloka do otevřených lamel žábер.
„Držte ho!“ křičel Sebastian a vytáhl nůž. Vor se bláznivě rozhoupal, když se Sebastian naklonil přes mužovo natažené tělo a vrazil čepel nože do mdlého, bezvýrazného oka dravce. Vystříkla z něj čirá tekutina, žralok ztuhl a začal se chvět. Sebastian nůž vytáhl a bodl ho i do druhého oka. Dravec křečovitě polkl, otevřel čelisti a sklouzl do moře. V bludných meandrech plaval od voru pryč.
Na hladině už nezůstal nikdo živý a skupinka trosečníků na voru odevzdaně pozorovala hejno nenasytných žraloků, kteří se potulovali kolem. Zdálo se, že čenichají ve vodě a hledají poslední sousta.
Muž, kterého vytrhli dravci z tlamy, pokropil palubu krví z roztržené stehenní tepny a skonal dřív, než někoho napadlo ji zaškrtit.
„Vyhoď ho,“ radil Flynn.
„Ne,“ vrtěl hlavou Sebastian.
„Kristepane, už i tak je vor plný. Zbavme se toho parchanta nešťastného.“
„Teď ne, až později.“ Sebastian by těžko snášel pohled na žraloky hodující na čerstvé mrtvole.
„Mohamede, posaď pár svých hochů k veslům. Posbíráme kokosy.“
Než jejich snažení ukončila tma, zachránili z hladiny dvaapadesát plodů. To množství mohlo sedm trosečníků uchránit žízně po celý týden.
Noc byla studená. Choulili se k sobě, obdivovali podmořský ohňostroj a sledovali žraloky kroužící kolem voru ve světélkující nádheře jižního moře.

„BUDEŠ JI MUSET VYŘÍZNOUT,“ zašeptal Flynn. Ve spalujícím horku poledního slunce se třásl zimou.
„Nic o tom nevím,“ vymlouval se Sebastian, ale nemohl nevidět, že Flynn umírá.
„Ani já ne. Ale jedno je jisté – budeš to muset udělat brzy…“ Flynn měl oči zapadlé ve švestkově zbarvených prohlubních a jeho dech páchl zmarem a smrtí.
Jak Sebastian prohlížel jeho zraněnou nohu, stěží potlačil nevolnost. Byla oteklá a fialová a díru po kulce pokrýval velký černý strup. Sebastian ucítil pach rozkladu, který pod ním probíhal, a nevolnost dostala reálnou nakyslou chuť, která se nekompromisně tlačila jícnem ven. Polkl ji.
„Bassie, chlapče, musíš to udělat.“
Sebastian přikývl, zlehka položil ruku na Flynnovu nohu a okamžitě ucukl. Překvapilo ho, jak je horká.

„Musíš to udělat," opakoval Flynn naléhavě. „Nahmatej kulku. Není hluboko. Bude těsně pod kůží."
Sebastianovy prsty našmátraly hrbolek o velikosti zeleného žaludu. Při doteku uhýbal.
„Bude to děsně bolet," varoval Flynna chraptivým hlasem.
Vor unášený mosambickým proudem se volně otáčel a odpočívající veslaři s upřímnou zvědavostí čekali, co se bude dít. Provizorní plachta, kterou Sebastian zhotovil z prken a zachráněného kusu plachtoviny, jen unaveně pleskala, ale dopřávala Flynnově noze milosrdný stín.
„Mohamede, přidrž s někým pánova ramena. A další dva ať mu podrží nohy."
Flynn, přišpendlený k podlaze voru, ležel klidně a odevzdaně.
Sebastian klečící nad ním sbíral odvahu. Nůž, který naostřil o kovový rám voru, otřel kokosovými vlákny a opláchl ho v moři. Omyl taky Flynnovu nohu a ruce si třel ve slané vodě tak dlouho, až ho pálily. Na podlaze za ním ležela půlka kokosové skořápky naplněná odpařenou solí seškrábanou z plachty. Mínil s ní ránu zasypat.
„Jsi připravený?" zeptal se šeptem.
„Ano," zavrčel Flynn. Sebastian nahmatal hrbolek a opatrně přes něj ostřím přejel. Flynn zasténal, ale tuhá kůže nepovolila.
Flynn se začal potit. „Kruci, nehraj si s tím a řízni pořádně! Řež, člověče, řež!"
Sebastian přitlačil na nůž a tentokrát se kůže rozevřela. Když v řezu zabublala infekce, pustil nůž a stáhl se zpátky. Hnis, který z ní vytékal, vypadal jako žlutý tvaroh rozmixovaný ve švestkové omáčce – a Sebastianovo chřípí i hrdlo vrchovatě naplnil zápach.
Flynn se kroutil a muži ho měli co držet. „Vytáhni kulku! Vydloubni ji prstem," sípal. „Ale pospěš! Už víc nevydržím."
Sebastian se zapřel, polkl zvratky, které se mu tlačily do krku, a strčil do rány malíček. Podebral střelu a přes odpor tkáně ji táhl ven, až z rány vyklouzla. Následující gejzír mrtvolného jedu zalil Sebastianovi ruku a Sebastian víc nevydržel. Dusil se zvratky a sotva stačil sklonit hlavu přes okraj voru.

„MÍT TAK KUS červeného hadru…" posteskl si Flynn. Seděl zády opřený o chatrný stěžeň a byl ještě příliš slabý, ale čtvrtý den po chirurgickém zákroku horečka konečně ustoupila.
„Co by si s ním dělal?" zeptal se Sebastian pochybovačně.
„Chytil by mi jednoho z těch delfínů. Mám takový hlad, že bych ho snědl i syrového."
Po čtyřdenní dietní stravě skládající se z kokosového mléka a dřeně kručelo v žaludku všem.
„Proč musí být červený?"
„Jdou na červenou barvu. Láká je."
„Vždyť nemáš šňůru ani háček."
„Přivážu hadr na provázek a vylákám je ke hladině. A ty potom některého harpunuješ nožem přivázaným k veslu."
Sebastian mlčel a zadumaně hleděl na blýskavé zlato v hloubce pod vorem, kde si hrálo hejno delfínů. „Musí být červený?" zeptal se. Flynn na něho přísně pohlédl.
„Jo, musí."
„Dobře…" Sebastian váhal a začal rudnout.
„Co se to s tebou děje?"
Sebastian se červenal dál, ale mlčky vstal, uvolnil opasek a stydlivě, jako panna při svatební noci, si stáhl kalhoty.
„Ach bože," vydechl šokovaný Flynn a dlaní si zakryl oči.
„Koupil jsem je u Haroda," hájil se rozpačitý Sebastian a obdivný chór posádky na sebe nenechal čekat.
„Hau! Hau!" křičeli.
Flynn žádal červenou – jenže červeň Sebastianových spodků byla přímo fantastická. Tak živou barvu zapadajícího slunce a rozkvetlých růží si lze jen těžko představit. Ta orientální nádhera sahala Sebastianovi po kolena.
„Čisté hedvábí," vysvětloval Sebastian omluvně a mnul látku mezi prsty „Stály deset šilinků."
„No tak, rybičko, pojď blíž." Flynn ležel na břiše, hlavu ukrytou za okrajem voru. Útržek červené tkaniny uvázaný na provázku z uzávěru pytle se třepetal v zelené vodě. Dlouhý hladký zlatý stín vystřelil k návnadě a Flynn na poslední chvíli ucukl. Delfín se na místě otočil a plaval zpět. Flynn znovu zatahal za provázek a na zlatém trupu se objevily barevné pruhy a tečky signalizující vzrušení. „Tak je to dobře. Jen do toho, krasavče. Chyť si ji." K lovu se připojil druhý delfín a kolem návnady se začal otáčet jiskřivý planetární systém.
„Připrav se!"
Sebastian se vztyčil jako legendární harpunář. Lov ho tak vzrušoval, že si zapomněl natáhnout kalhoty a cípy košile mu poletovaly kolem nahých stehen. Za jeho dlouhé nohy ladných tvarů by se nemusel stydět žádný atlet. „Zpátky!" vyštěkl na zbytek trosečníků, kteří se za něj natlačili, až se vor nebezpečně naklonil.
„Uhněte, ať mám dost místa." Zvedl veslo, na jehož konec přivázal lovecký nůž.
„Už jsou tady," zajásal Flynn a vytáhl látku z vody. Delfíni ji následovali. „Teď!" vykřikl, když se nad vodou objevilo rybí tělo – půldruhého metru lesklého zlata. A Sebastian bodl. Zkušené oko a pevná ruka, která kdysi dokázala vyřídit i slavného pálkaře Franka Woolleye, vedly primitivní harpunu neomylně. Sebastian zasáhl delfína dva centimetry pod oko a čepel mu protrhala žábra.
Veslo v Sebastianových rukou na pár vteřin ožilo. Delfín bojoval o život, a protože čepel nože neměla zpětné ostny, které by ji udržely v ráně, sklouzl z ní.
„Aby to kat spral!" klel Flynn.
„Zatraceně!" přizvukoval Sebastian.
Tři metry pod hladinou se smrtelně poraněný delfín svíjel a mrskal sebou jako papírový drak v silném větru. Zbytek hejna se rozprchl.

Sebastian odhodil veslo a spěšně ze sebe strhával košili.
Flynn na něho nechápavě hleděl. „Co chceš dělat?“
„Jdu si pro něj.“
„Šílíš? Jsou tu žraloci.“
„Mám takový hlad, že sežeru i žraloka,“ odbyl ho Sebastian a skočil po hlavě z voru. Po třiceti vteřinách se vynořil, prskal vodu a funěl, ale triumfálně se šklebil. K hrudi láskyplně tiskl mrtvého delfína.
Dřepěli kolem úlovku a pojídali proužky syrového masa ochuceného odpařenou solí.
„Zaplatil bych libru za horší jídlo, než je tohle,“ prohlásil Sebastian a odříhl si. „Promiňte,“ omluvil se.
„Odpuštěno,“ zavrčel Flynn s plnými ústy. Pak unaveným okem zašilhal po nahém Sebastianovi. „Přestaň se už vytahovat a obleč si kalhoty, než si ho přišlápneš.“ Flynn O’Flynn začínal pomalu, velmi pomalu měnit názor na Sebastiana Oldsmitha.

VESLAŘI UŽ DÁVNO ZTRATILI jakýkoliv zájem vor pohánět a podřizovali se jen hrubému nátlaku Flynna, který jim vyhrožoval fyzickým násilím. Částečně je k práci přiměl i Sebastianův příklad, protože Angličan se vytrvale a neúnavně opíral do vesel. Tenkou tukovou vrstvu, která kryla jeho svaly, už dávno spotřeboval a jeho snědé opálené tělo by mohlo Michelangelovi posloužit jako model.
Šest dní tahali vor proti proudu, který je snášel k jihu. Šest bezvětrných dní pod žhavým sluncem. V pozdním odpoledni se moře podobalo nekonečné rovině hladkého zeleného sametu.
„Ne,“ oponoval Mohamed. „Dva dikobrazové se milují pod přikrývkou.“
„Eh!“ Povzdychl si Sebastian a bez porušení rytmu veslování frázi zopakoval. V roli houževnatého studenta svahilštiny nahrazoval chybějící nadání pílí a houževnatostí. Mohamed byl na svého žáka velice pyšný a v zárodku likvidoval každý pokus dalších členů posádky obsadit jeho místo učitele.
„Že se dikobrazové umrdají k smrti, to je v pořádku, ale co to znamená…?“ zeptal se Flynn svahilsky.
„To znamená: Nad mořem budou vát silné větry,“ přeložil větu Sebastian a zářil úspěchem.
„Na tom není nic k smíchu.“ Flynn vstal, nahrbil se, aby odlehčil bolavé noze, a s dlaní nad očima se zahleděl k východu. „Vidíš tamtu temnou čáru?“
Sebastian odložil veslo, postavil se vedle něj a protáhl si ztuhlé svaly. Aktivita ostatních veslařů okamžitě ustala.
„Veslujte dál, krasavci!“ zahrozil Flynn. Neochotně poslechli a Flynn se otočil zpátky k Sebastianovi. „Vidíš ji?“
„Jo.“ Mraky se táhly jako černá linka na očním víčku Hindustánky. Kontura nakreslená uhlem lemovala celý obzor.
„Tak, Bassie, to je ten vítr, o kterém jsi před chvílí žvanil. Ale příteli, myslím, že ho bude o něco víc, než si dokážeš představit.“
V temnotě poslouchali, jak se nocí blíží tlumený sykot. Tučné hvězdy na východě jedna po druhé mizely zastřené temným mrakem, který již pokrýval větší polovinu půlnoční oblohy.
Jediný větrný poryv zasáhl vor a plesknutí provizorní plachty zaznělo jako výstřel. Spáči byli okamžitě vzhůru.
„Přidrž si ty svoje masopustní spodky,“ radil Flynn, „nebo ti je vítr odnese zpod zadku.“
Další nápor větru opět vystřídal klid, ale o bok voru už začaly hlučně pleskat první drobné vlny.
„Raději sundám plachtu.“
„Jo, a sundej všecko,“ souhlasil Flynn. „A když už se do toho dáš, natáhni záchranné lano.“
Sílící vítr je donutil přivázat se k deskám podlahy. Plná síla větru roztočila vor jako dětskou káču a trosečníky pokropila sprškou vody. V horkém dechu vichru se zdála být ledově studená. Vítr už foukal nepřetržitě a vor plul neklidně cukavými pohyby zvířete pobízeného bodáním ostruh.
„Aspoň nás dotlačí k pevnině,“ křičel Sebastian na Flynna.
„Bassie, chlapče, nespoléhej na to nejlepší.“ Přes vor se převalila první vlna a utopila Flynnova další slova. Zlomila se nad jejich ležícími těly, voda zaplnila mezery mezi deskami paluby a hrozivě rozhoupaný vor letěl vstříc dalšímu náporu bouře.
Moře vystavené sílící zuřivosti větru se zvedalo mnohem rychleji, než byl Sebastian ochoten uvěřit. Během několika minut se vlny tříštily nad vorem s razancí, která mu vyrážela dech z plic. Ve chvilce byli úplně pod vodou. Trvalo věčnost, než se vor upamatoval na svůj vztlak a zvedl se zpátky na hladinu. Bláznivě se přitom stavěl na hranu, ale pasažérům aspoň dovolil spěšný nádech před příští dusivou koupelí.
V kratičkých okamžicích klidu se Sebastian přesouval blíž k Flynnovi. „Jak to snášíš,“ řval mu do ucha.
„Ohromně. Prostě ohromně.“ Zalila je další vlna.
„A co noha?“ vyjekl Sebastian, když se zase vynořili.
„Pro Kristovy rány, přestaň kňučet a –“ opět se ocitli pod vodou.
Panovala naprostá tma bez jediné hvězdičky nebo paprsku měsíčního světla. Jen linie každé lámané vlny, která se na ně řítila, matně světélkovala poťouchlou fosforescencí a varovala je, aby se nadechli a prsty postižené křečí znovu zaťali do prken podlahy.
Celou věčnost Sebastian trčel ve tmě a snášel šlehání vody hnané vichřicí. Vytrvalý chlad způsobil, že mu tělo ztuhlo do otupělé nehybnosti. Jeho mozek se pomalu zbavoval soudných úvah. Když je zametla další velká vlna, zaslechl praskot trhané podlahy a kvílení jednoho z Arabů, kterého odnesla do nočního moře, ale Sebastian stejně nechápal, co se děje.
Dvakrát zvrátil spolykanou mořskou vodu. Byla teplá a bez chuti. Apaticky ji nechal stékat po bradě na prsa, až ji příští vodní příval spláchl.
Oči ho pálily od drsných slaných sprch, ale bolest nevnímal. Mrkal jako sova a odevzdaně čekal na příští nápor vln. V jednu chvíli se mu zdálo, že vidí docela jasně. Pomalu otočil hlavu. V temnotě mu Flynnova tvář připadala jako leprózní

skvrna. Ta představa ho mátla, a tak ležel a uvažoval o tom, co vidí, ale nic ho nenapadalo. Po odeznění jedné vodní hory opět otevřel oči a v černé mase mraků zahlédl slabounký příslib nového dne.
Pokusil se promluvit, ale jeho nateklé a prosolené hrdlo nevydalo žádný zvuk. I jazyk měl necitlivý a nehybný. Zkusil to znovu. „Svítá," zakrákal, ale Flynn ležel vedle něj nehybně jako tělo ztuhlé v posmrtné strnulosti.
Světlo nad běsnícím oceánem pomalu sílilo a břehy černých mračen na hřbetě splašeného koně větru se ho marně snažily zahnat.
Za světla vypadaly vlny mnohem hrozivěji. Útesy skelné šedi se zvedaly vysoko nad vor, aby ho pár vteřin chránily před bičem větru, než sklouzly dolů a narazily na sebe v řevu tříštěné vody Jejich hřebeny strhávané větrem vlály jako peří na helmicích Etrusků.
Muži se tiskli k podlaze voru a s odevzdaností hovězího dobytka čekali, až je znovu zakryje dusivý bílý rubáš zpěněné vody.
V jednu chvíli vrtošivá bouře vynesla vor vysoko nad okolní moře a Sebastian se rozhlédl. Plachta i s provazem, kokosové ořechy a všecka jejich žalostná výbava byla pryč. Moře vytrhalo většinu desek z paluby a obnažilo kovové plováky voru. Z těl zbylých trosečníků servalo oděv, takže zůstali oblečení jen v mokrých cárech. Ze sedmi duší, které ještě včera tvořily posádku voru, zbyly jen čtyři: Flynn, Mohamed, on a jeden z Arabů. Ostatní pohltilo nenasytné moře.
Vzápětí bouře udeřila znovu a vor se opět točil a vzpínal na samé hranici převržení.
Sebastian vycítil změnu pohybu vln. Byly příkřejší a pochodovaly blíž u sebe. Pak se v hluku bouře ozval nový zvuk, jako by v nepravidelných intervalech střílel kanon s proměnnou náplní prachu. Náhle mu došlo, že něco podobného už slyšel, ale zapomněl kdy a kde. Otupělost z únavy byla příliš veliká.
Zvedl hlavu, ale každý nerv jeho bytí nekompromisně odmítal podřídit se vůli. Rozhlížel se kolem. Moře je uzavřelo v kruhu šedivých zdí omezujících výhled na padesát metrů. Pronikavé dunění sílilo a bylo stále naléhavější.
Úbočí krátké zlomené vlny vyneslo vor nahoru a Sebastian uviděl zem. Byla tak blízko, že bez potíží rozeznal jednotlivé palmy ohýbané větrem. V šeru zahlédl i šedivě bílou pláž a daleko za ní vodovou modř vysočiny.
Ale to všecko mu skýtalo pramalou útěchu, když si všiml útesu a jeho obnažených černých zubů. Cenil je a vrčel z bílé vody vybuchující v dělové palbě vln, řítících se v kaskádách do zdánlivě klidné laguny za ním. Hnaly vor přímo na útes.
„Flynne," zakrákal. „Poslouchej mě, Flynne!" Flynn se ani nehnul, oči měl dokořán a jen zvedající se hrudník prozrazoval, že ještě žije. „Flynne!" Sebastian se jednou rukou pustil prkna podlahy „Flynne!" opakoval a pleskl ho přes tvář.
„Flynne!" Flynn pootočil hlavu, zamrkal a otevřel ústa, ale žádný zvuk z nich nevyšel.
Přes vor se převalila nová vlna. Studená, zlomyslná sprcha v Sebastianovi probudila zbytek sil. Vytřásl vodu z vlasů a naléhavě zašeptal: „Země!" Flynn na něj dál tupě zíral.
O dvě řady příbojových vln vpředu útes znovu odhalil svůj rozeklaný hřbet. Sebastian volnou rukou vytáhl nůž a snažil se přeříznout provaz, kterým se k prknům připoutal. Konečně povolil a Sebastian mohl uvolnit i Flynna a Mohameda, z jehož vrásčité opičí tváře na něj nechápavě civěly oči podlité krví.
„Plavat!" ochraptěle mu zdůrazňoval Sebastian. „Musíš plavat." Vrátil nůž do pochvy a chtěl přelézt přes Mohameda k Arabovi. Jenže nová vlna ucítila blízkost země a zvedla se tak strmě, že se jí podařilo vor převrhnout. Vypadli z něj do vřící vody nad útesem.
Sebastian dopadl do vody na břicho, a sotva se ponořil, už byl zase na hladině. Vedle něj, na dosah ruky, se vynořil Flynn a oběma rukama ho křečovitě objal.
Stejná vlna, která je převrhla, zakryla zuby korálového útesu a nad nimi plavaly trosky voru i s polámaným tělem Araba. Flynna a Sebastiana, kteří se drželi v milostném objetí, příští vlna zvedla a přenesla přes útes.
Jediným velkým skokem, který jim zvedl vnitřnosti, překonali hladové tesáky korálů, hrozící roztrhat jejich těla. S Mohamedem a s tím, co zbylo z voru, plavali v tiché laguně, jejíž hladinu pokrývala krémová pěna podobná čepici na správně natočené sklenici piva. Když se o chvíli později společně brodili ke břehu, halil je nadýchaný bílý rubáš. Vypadali jako opilí sněhuláci, kteří se vracejí z celonočního tahu.

MOHAMED DŘEPĚL u hromady madafu, zelených kokosových ořechů, které nasbíral na pláži. Po bouřlivé sklizni jich bylo všude plno. Obličej měl bílý zaschlou solí a jeho naběhlé popraskané rty něco neslyšně drmolily. Pracoval v horečnatém spěchu. Sebastianovým loveckým nožem sloupával bílou vláknitou hmotu skořápky, dokud neobnažil dutý střed vyplněný bílým tvarohem a šumivým mlékem. V tom okamžiku mu Flynn nebo Sebastian ořech z ruky vytrhl. S rostoucím zoufalstvím chvilku sledoval, jak s hlavami zakloněnými pijí a přivírají oči blahem. Ohryzky jim přitom poskakovaly a z koutků úst jim crčely bílé pramínky mléka. Potom mlčky sebral další ořech a pustil se znovu do práce. Musel jich otevřít tucet, než se ti dva dostatečně nasytili a on mohl uhasit vlastní žízeň.
Po občerstvení všichni tři usnuli. S žaludky naplněnými sladkou hustou tekutinou klesli na záda do písku a zbytek dne i noc prospali. Když se příští ráno probudili, vítr už zeslábl, ale moře na útesu dál vybuchovalo jako granáty dělostřelecké přehradné palby
„A teď mi povězte," začal Flynn, „kde, u všech ďáblů a jejich andělů, vlastně jsme?" Sebastian s Mohamedem mlčeli.
„Na voru jsme strávili šest dní. Než přišla bouře, proud nás mohl snést stovky mil k jihu." Zamračil se a uvažoval dál.
„Mohli bychom dokonce být v portugalském Mosambiku. Možná až u Zambezi."
Flynn pohlédl na Mohameda. „Běž a najdi řeku nebo horu, kterou znáš. A ještě líp, kdybys našel vesnici, kde seženeme jídlo a nosiče."
„Já půjdu s ním," nabídl se Sebastian.

„Ty nerozeznáš Zambezi od Mississippi," zastavil ho Flynn. „Ztratíš se po stovce kroků."
Mohamed byl pryč dva a půl dne, ale Sebastianovi s Flynnem nijak nechyběl. Najedli se dobře i bez jeho asistence. Ve stínu přístřešku z palmových větví třikrát denně hodovali na krabech a škeblích vyhrabaných z písku. Jídelníček si zpestřovali velkými zelenými humry z laguny opékanými nad ohněm, který Flynn vykouzlil třením dvou suchých klacíků.
První noc se Flynn postaral i o zábavu. Jeho průměrná denní spotřeba alkoholu už řadu let neklesla pod dvě lahve ginu a náhlé přerušení dodávky vyvolalo sice opožděné, ale o to větší delirium tremens. Polovinu noci strávil na pláži. Chodil sem a tam, mával kusem naplaveného dřeva a obscénními nadávkami častoval fantomy, kteří se ho chystali umořit. Speciálně ho ohrožovala fialová kobra. Vytrvale ho pronásledovala, a teprve až ji u jedné z palem hlučně utloukl, mohl se vrátit pod přístřešek a posadit se k ohni. Po chvíli se ale roztřásl jako člověk pracující se sbíječkou. Hlasité staccato jeho zubů budilo v Sebastianovi obavy, aby se mu nerozpadly. Ale třes postupně odeznával a druhý den v poledne už Flynn dokázal sníst tři velké humry. Pak usnul a spal jako zabitý.
Vzbudil se pozdě večer a vypadal tak dobře, jak ho Sebastian ještě neviděl. Stihl uvítat Mohameda s tlupou urostlých domorodců z kmene Angoni, kteří s úctou vrátili Flynnovi pozdrav. Jméno Fini budilo univerzální respekt domorodých lidí na pobřeží od Beiry až po Dar es-Salaam. Legendy mu připisovaly schopnost ovládat nadpřirozené síly a jeho hrdinské činy, zacházení s puškou, výbušná povaha i zdánlivá imunita proti smrti a odplatě tvořily základ víry, kterou Flynn pečlivě přiživoval. Když ženy a děti neposlouchaly, muži si u ohňů šeptali o tom, že Fini je ve skutečnosti převtělený Monomatapa. V období mezi smrtí velkého krále a jeho posledním zrozením v osobě Finiho prý byl nejprve monstrózním krokodýlem. Potom se z něj stal Mowana Lisa, nechvalně proslulý lidožravý lev známý po celé východní Africe. Ta šelma zabila nejmíň tři stovky lidí. Ve stejný den, kdy Flynn před pětadvaceti lety vystoupil v Port Amelia na africký břeh, Mowana Lisu zastřelil portugalský správce Sofaly. Tyhle příběhy znal každý a jen idiot by se chtěl s Finim měřit. Nebylo proto divu, že ho zdravili s takovým respektem.
Flynn jednoho z domorodců poznal. „Luti," hulákal, „ty strupe na hyení prdeli!"
Luti s hubou od ucha k uchu pohodil pyšně hlavou samou radostí, že si ho Fini všiml.
Flynn se obrátil ke svému předákovi. „Mohamede, kdes ho našel? Jsme blízko jeho vesnice?"
„Den pochodu od ní."
„Kterým směrem?"
„Na sever."
„Pak jsme na portugalském území!" zajásal Flynn. „Museli jsme minout ústí Rovumy."
Řeka Rovuma tvořila hranici mezi portugalským Mosambikem a Německou východní Afrikou. Na portugalském území byl Flynn před zlobou Němců bezpečný. Veškeré jejich úsilí vystrnadit ho z portugalské kolonie se minulo úspěchem, protože Flynn si zajistil pracovní smlouvu s náčelníkem Sofaly a přes něj i s guvernérem v Lorenco Marques. Jinak řečeno, ti dva úředníci byli tichými společníky Flynnova podnikání s nárokem na předložení čtvrtletní finanční uzávěrky, včetně dohodnutých procent ze zisku.
„Můžeš odpočívat, Bassie. Starý Fleischer už na nás nemůže. A za tři čtyři dny budeme doma."
První etapa cesty je přivedla do Lutiho vesnice. Flynn a Sebastian, uvelebení ve svých maschilles – nosítkách ze síťoviny zavěšené mezi dvěma dlouhými tyčemi –, putovali z pobřežní nížiny do kopců porostlých bušem. Každá nosítka nesli čtyři Lutiho muži, kteří s nimi klusali synchronizovaným krokem.
Nosiči za běhu zpívali a jejich hluboké melodické hlasy spolu s houpavým pohybem ukolébaly Sebastiana do stavu hlubokého uspokojení. Co chvíli zadřímal. Tam, kde byla stezka dostatečně široká pro oboje nosítka, si povídal s Flynnem. Jindy zase pozoroval měnící se krajinu a zvířenu kolem cesty. Musel přiznat, že londýnská zoologická zahrada takovou podívanou nabídnout nedokáže.
Kdykoliv uviděl něco nového, volal na Flynna a dožadoval se vysvětlení.
Na paloucích a mýtinách se pásla stáda zlatohnědých impal, delikátních malých gazel, které je zvědavě pozorovaly nezvykle velkýma očima.
Hejna perliček, hustá jako stíny černých mračen, hrabala a čiřikala na březích kdejakého potůčku.
Těžcí žlutí oryxové s pahýlovitými rohy a houpavými laloky pod krky se husím pochodem producírovali okrajem buše a opodál, na žulovém balvanu spadlém ze skalnatého pahorku, stál elegantní malý klipspringer.
Sobolí antilopy, fialově hnědé vodušky jelenovité s dokonale bílými kruhy na zadcích, žirafy, statní černí a ošklivi buvoli – celá země vřela a pulzovala životem.
Viděl stromy podivných tvarů, velikostí a barev, až se zdráhal uvěřit, že takové druhy vůbec existují. Otylé baobaby s obvodem kmene až šestnáct metrů stály nehnutě jako zkamenělá prehistorická monstra a z jejich pokroucených větví visely tlusté tobolky naplněné kyselým krémem. Míjeli lesíky stromů msasa, jejichž listí nebylo zelené, jak se na správný strom sluší, ale růžové, čokoládově hnědé nebo rudé. Horečnaté stromy vysoké dvacet metrů s jasně žlutými kmeny shazovaly kůru podobnou jiskřivému pergamenu hadí kůže. Hájky stromů mopani s hustým zeleným listovím, které na slunci svítilo kovovým leskem, se na březích řek střídaly s džunglemi porostů propletených liánami šplhajícími vzhůru jako dlouzí šedí červi, nebo visícími ve smyčkách a girlandách mezi planými fikovníky, stromovými kapradinami a popínavými stvoly buvolích bobů.
„Jak to, že jsme nezahlédli jediného slona?" divil se Sebastian.
„Před šesti měsíci jsem tady pracoval se svými hochy," vysvětloval Flynn. „Hádám, že se stáhli o kousek dál, asi na sever za řeku Rovumu."
Pozdě odpoledne nosiči sešli po kamenité stezce do údolí a Sebastian měl poprvé možnost spatřit stálá lidská obydlí. Dno údolí bylo rozparcelováno v nepravidelnou šachovnici malých políček černé obdělávané půdy, ze které klíčily sytě zelené výhonky prosa.

Lutiho vesnice ležela na břehu úzké říčky Stavby podobné včelím úlům uzavíraly přibližně kruhovou náves – volné prostranství s povrchem tvrdým jako mlat, které udupala početná bosá chodidla. U každé střapaté chatrče z trávy stála na kůlech kruhová sýpka s hliněnými stěnami.
Flynna přišla uvítat veškerá populace. Tři sta duší od kulhavých starců s bílými hlavami a bezzubými dásněmi, až po nahé kojence v nahých náručích matek. Malí černoušci nepřerušili krmení a rukama i ústy přisátí k prsům vypadali jako tlustá černá klíšťata.
Nosiči donesli Flynna a Sebastiana špalírem tleskajících rukou a pozdravných výkřiků k náčelníkově chýši.
Flynn a starý náčelník se vřele pozdravili. Flynn z vděčnosti za poskytnutou laskavost a za laskavosti, o které ještě požádá, a náčelník kvůli Flynnově reputací podpořené skutečností, že kdykoliv se ve vesnici ukázal, zůstalo po něm neskutečné množství dobrého čerstvého masa.
„Přišel jsi střílet slony?“ zeptal se náčelník a očima hledal Flynnovu pušku.
„Ne,“ zavrtěl hlavou Flynn. „Vrátil jsem se z daleké cesty.“
„Odkud?“
Flynn se významně zadíval na oblohu. „Z daleké cesty.“
V davu to obdivně zašumělo a náčelník rezignovaně přikývl. Všem bylo jasné, že Fini navštívil a důvěrně pohovořil se svým alter ego –Monomatapou.
„Zůstaneš v naší vesnici dlouho?“ s novou nadějí v hlase vyzvídal náčelník.
„Jen tuto noc. Za svítání odcházím.“
„Ach!“ zklamaně vzdychl stařec. „Doufali jsme, že tě uvítáme tancem. Když jsme se doslechli, že míříš k nám, připravili jsme se.“
„Ne,“ opakoval Flynn. Dobře věděl, že takový tanec na uvítanou trvá tři i čtyři dny
„Máme velké množství dýní s palmovým vínem. Je právě zralé k pití,“ zkoušel to náčelník jinak. Jeho nový argument zasáhl Flynna jako přesná střela útočícího nosorožce. Fini už byl řadu dní na suchu.
„Příteli můj,“ odpověděl dojatý Flynn a na jazyku se mu sbíhaly sliny „Nemůžu zůstat a zatančit si s vámi, ale rád si s tebou vypiju trochu palmového vína. Na důkaz mé lásky k tobě a k tvé vesnici.“ Obratem varoval Sebastiana. „Bassie, na tvém místě bych se toho pití ani netkl – je to opravdový jed.“
„V pořádku,“ souhlasil Sebastian. „Půjdu se umýt k řece.“
„Dobře uděláš.“ Flynn láskyplně zvedl první tykev ke rtům.
Sebastianův sestup k řece připomínal triumf Římanů. Celá vesnice lemovala břehy a s živým zájmem pozorovala jeho nezbytně omezenou koupel. Sotva odložil oděv a zůstal v mírně potrhaných rudých podvlékačkách, břehy zašuměly úžasem.
„Bwana Manali,“ volali sborem. „Pán rudého šatu.“ A Sebastianovo nové jméno bylo na světě.
Náčelník Flynnovi na rozloučenou daroval čtyři tykve vína a poprosil ho, aby se zase brzy vrátil a nezapomněl vzít pušku.
Pochodovali celý den, a když se na večer utábořili nad malým vodopádem, Flynn už byl zase namol a Sebastianovi zimnicí nekontrolovatelně drkotaly zuby. Z močálů delty Rufiji si přinesl nechtěný suvenýr – malárii.
Příští den, pár hodin před Sebastianovou horečnatou krizí, došli do Lalapanzi, Flynnova základního tábora. Volný překlad názvu zněl „Lehni si“, nebo přesněji „Místo k odpočinku“.
Lalapanzi leželo v kopcích u drobného přítoku velké řeky Rovumy asi půldruhého sta kilometrů od pobřeží Indického oceánu. Ale od německého území za řekou Rovuma ho dělilo pouhých patnáct kilometrů. Flynn považoval za výhodné bydlet blízko místa svého hlavního podnikání.
Pokud by byl Sebastian plně při smyslech a netoulal se v horké stínové krajině malárie, určitě by ho Flynnův tábor v Lalapanzi překvapil. Nikdo z těch, kteří Flynna znali, by něco takového nečekal.
Za palisádou ze štípaného bambusu, která chránila trávníky a zahrady před zájmem chocholatek, steenboků, kudu a jiných antilop, zářil v chmurné hnědi kopců jako zelený drahokam. Hodně práce a trpělivosti si vyžádalo zkrocení říčky a vykopání zavlažovacích stružek, které napájely trávníky, květinové záhony a zeleninovou zahrádku. Karmínové jasmíny vybuchovaly v zeleni kikujujské trávy jako ohňostroje a trojice mohutných fikovníků odsouvaly stavení do role trpaslíků. Na nízkých teráskách spadajících k říčce kvetly záhony barbertonských sedmikrásek a hlavní budovu doslova dusila bohatá záplava zeleně a fialových buganvílií.
Za dlouhým bungalovem s širokými otevřenými verandami stál tucet kruhových rondavelů s elegantními čepicemi zlatožlutých došků. Jejich stěny nalíčené vápnem zářily na slunci oslnivou bělobou.
Celek vyzařoval atmosféru ženského smyslu pro čistotu a pořádek. Jedině žena, a velmi odhodlaná a cílevědomá žena, mohla věnovat tolik času a námahy údržbě této svěží perly v pustině hnědých skal a trnitých houštin.
Stála ve stínu verandy jako valkýra – vysoká, opálená a nasupená. Dlouhé šaty z vybledlé modré látky měla čerstvě nažehlené a čistě vyspravená místa na nich byla viditelná jen z bezprostřední blízkosti. Její ženské boky halila široká nabíraná sukně stažená v pase a dlouhá až ke kotníkům. Pod ní se cudně ukrývaly poněkud delší rovné nohy.
Jantarově snědé paže založené nad sukní rámovaly pyšný dvojitý pahorek její hrudi. Když viděla hosty přicházet, tlustý černý cop sahající až k pasu se jí zachvěl jako ocas podrážděné lvice a její tvář, příliš mladá na vepsané stopy těžkostí a samoty, ztvrdla znechucením.
Oblečení ve špinavých hadrech, neholení, s vlasy slepenými potem a prachem leželi ve svých maschilles – Flynn otupený palmovým vínem a Sebastian horečkou. Na první pohled samozřejmě nemohla rozeznat odlišné příčiny jejich stavu.
„Smím se zeptat, kde ses poslední dva měsíce toulal, Flynne Patricku O’Flynne?“ Snažila se mluvit mužně, ale zvonivou výšku ženského hlasu zakrýt nedokázala.

„Ne, nesmíš, dcero!“ vzdorně vykřikl Flynn.
„Zase jsi opilý!“
„A i kdybych byl?“ hulákal Flynn. „Jsi stejně zlá, jako byla tvá matka, ať její duše odpočívá v pokoji. Pořád meleš to samé. Ty nemáš slušného slova na uvítání svého starého otce, který byl pryč, aby počestně vydělal na skývu chleba?“
Dívčí oči spočinuly na Sebastianovi a zúžily se rozhořčením. „Milostivá nebesa! Koho sis to přitáhl tentokrát?“
Sebastian se idiotsky usmíval a pokoušel se posadit, když ho Flynn představoval. „To je Sebastian Oldsmith. Můj nejlepší přítel Sebastian Oldsmith.“
„A taky opilý!“
„Poslouchej, Roso, prokaž mi aspoň kousek úcty.“ Flynn se pokoušel vystoupit z nosítek.
„Je opilý,“ opakovala Rosa vztekle. „Opilý jako prase. Můžeš si ho rovnou odnést zpátky tam, kdes ho našel. Do tohoto domu nevkročí.“ Otočila se, ale na prahu dveří se na moment zastavila a dodala: „To platí i pro tebe, Flynne O’Flynne. Budu čekat s brokovnicí, a jestli položíš nohu na verandu dřív, než vystřízlivíš, ustřelím ti ji.“
„Počkej, Roso, on není opilý,“ prosil Flynn, ale dveře se síťkou proti mouchám rezolutně zapadly.
Flynn nejistě postával u schodů na verandu a chvilku to vypadalo, že bude tak natvrdlý a vyzkouší, jak vážně dcera hrozbu mínila. Ale nebyl ještě dost opilý.
„Ženo, bůh je dobrý a neopustí nás,“ kázal prorocky a smutně vedl malou karavanu za bungalov k poslednímu rondavelu. Chýše byla spoře vybavena nábytkem pro Flynnovy pravidelné periody vyhnanství z vlastního domu.

ROSA O’FLYNOVÁ za sebou zabouchla dveře a unaveně se o ně opřela. Brada jí klesla na prsa a zavřela oči, aby potlačila svědění pod víčky Jedna slza se přesto protlačila ven a jako třpytivá perla jí visela na řasách, než skápla na kamennou podlahu.
„Ach, tati, tati,“ šeptala. Tím prostým povzdechem vyjádřila smutek nad měsíci bolestné samoty. Nad nekonečně pomalým plynutím dní, ve kterých zoufale hledala práci, která by zaměstnala její ruce a mysl, nad steskem nesčetných nocí, kdy ležela sama v uzamčené ložnici s nabitou brokovnicí u postele a poslouchala zvuky afrického buše za oknem. Bála se všeho, dokonce i čtyř oddaných Afrikánců zdravě spících se svými rodinami v malém táboře za bungalovem. Čekala a čekala na Flynnův návrat. Každé poledne stávala se vztyčenou hlavou a poslouchala, jestli neuslyší zpěv jeho nosičů, sestupujících do údolí. A s každou hodinou čekání v ní rostla směsice strachu a hněvu. Bála se, že by jednou nemusel přijít vůbec, a hněvala se proto, že ji tak dlouho nechává samotnou.
A dnes konečně přišel. Opilý, špinavý a s jakýmsi pobudou. Všecka její nashromážděná opuštěnost a rozmrzelost vybuchla ve svárlivém výstupu. Napřímila se, odstoupila ode dveří bungalovu a rezignovaně procházela stinnými pokoji s množstvím zvířecích kůží a hrubým domorodým nábytkem. Ve svém pokoji klesla na lože.
Za jejím neštěstím se skrýval neklid, jakási beztvará neusměrněná touha po něčem, co neznala a nechápala. V jejím životě to byl nový fenomén, který si uvědomila teprve nedávno. Dříve se vyžívala v otcově společnosti. Nikdy nepoznala, a proto ani nepostrádala společnost jiných. To, že musí většinu času trávit sama, považovala za přirozený řád věcí. Její osamělost jí pomáhala snášet jen žena starého Mohameda. Nahrazovala jí matku – mladou portugalskou dívku, která nepřežila její porod.
Okolní krajinu znala stejně dobře, jako děti z předměstských chudinských čtvrtí znají město. Byl to její kraj a ona ho milovala.
Teď se všecko změnilo. Bez udaného kurzu v moři nových emocí znejistěla. Osamělá, popudlivá – a plná obav.
Tiché klepání na zadní dveře ji vyrušilo z úvah a naděje v ní ožila. Zlost na Flynna už odezněla. Teď, po úvodním výstupu, ho mohla přivítat bez obětování vlastní hrdosti.
Spěšně si opláchla tvář v porcelánovém umývadle, a než odešla ke dveřím, upravila si před zrcadlem vlasy.
Venku přešlapoval starý Mohamed a lichotivě se usmíval. Před Rosiným temperamentem měl téměř stejný respekt jako sám Flynn, a proto se mu ulevilo, když viděl, že mu úsměv vrací.
„Mohamede, ty starý ničemo.“ Stařík ze samé radosti pohodil hlavou.
„Jsi v pořádku, Malý dlouhý vlase?“
„Jsem v pořádku, Mohamede – a jak vidím, ty taky.“
„Pan Fini prosí o přikrývky a chinin.“
Rosa se zamračila. „K čemu? Má horečku?“
„On ne, ale Manali, jeho přítel.“
„Je to vážné?“
„Velmi vážné.“
Počáteční nepřátelství, které v ní vzbudil první pohled na Sebastiana, mírně opadlo. Ženský instinkt ji neodolatelně přitahoval ke všemu zraněnému a nemocnému, špinavého Sebastiana nevyjímaje.
„Přijdu sama,“ rozhodla se a mlčky zvažovala kapitulaci. Ale nakonec se vrátila k původnímu názoru, že ho za žádných okolností do domu nepustí. Nemocný nebo zdravý, zůstane v rondavelu.
Vyšla ven se džbánem převařené vody a dózou chininových tablet. Mohamed s náručí levných dek cupital za ní.
Do rondavelu vstoupila v nevhodný okamžik. Flynn totiž už deset minut exhumoval láhev ginu, kterou si před měsíci zahrabal do hliněné podlahy. Flynn byl prozíravý člověk a zásoby ginu ukryl na různých nenápadných místech po celém táboře. V blaženém očekávání právě cípem košile stíral hlínu z hrdla hranaté lahve a byl tak zabrán do práce, že si Rosiny přítomnosti všiml, až mu láhev vytrhla z ruky. V následujícím okamžiku vyletěla otevřeným oknem a tlumený třeskot rozbitého skla potvrdil její osud.
„Proč mi tohleto děláš?“ Flynnova bolest byla srovnatelná s bolestí matky, které sebrali děcko od prsu.

„Pro dobro tvé duše.“ Ledově klidná Rosa se otočila k lůžku s nemocným a nakrčila nos, když ucítila pach nemytého těla a horečky „Kde jsi tohle individuum našel?“ Zavrtěla hlavou a nečekala na odpověď.

PĚT CHININOVÝCH TABLET PROŠLO Sebastianovým hrdlem s pomocí horkého čaje. Pak mu tělo obložili zahřátými kameny a obalili půl tuctem dek a pocení mohlo začít.
Malarický parazit má šestatřicetihodinový životní cyklus a Sebastian právě procházel horečnatou krizí. Rosa se pokoušela jeho tělesnou teplotu zvýšit natolik, aby cyklus přerušila a horečku zlomila. Z postele sálalo horko jako z kuchyňského sporáku a rozpálená tvář nemocného nabírala barvu dobře vypálených cihel. Přestože z každého póru jeho kůže se řinul pot a smáčel mu vlasy i polštář, jeho zuby dál hlasitě cvakaly. Třásl se a s ním se třáslo i táborové lůžko.
Rosa zadumaně seděla u lože, pozorovala Sebastiana a její odmítavý výraz měkl. Občas se sklonila a klůckem látky mu z očí a horního rtu setřela pot. Potom mu konečky prstů zasunula zpátky pramen vlasů, který se mu lepil na čelo. Rosa to gesto zopakovala ještě jednou a pak znovu. Instinkt jí radil, že ho má konejšit, a tak mu začala hladit zpocené skráně.
Když Sebastian otevřel oči, Rosa ruku provinile stáhla. Hleděl na ni mdlýma rozostřenýma očima jako štěně, které poprvé prohlédlo, a v Rose se něco pohnulo.
„Nepřestávejte prosím.“ Hlas měl rozplihlý horečkou, ale Rosu přesto jeho zabarvení a intonace překvapily. Slyšela ho mluvit poprvé a určitě to nebyl hlas hrubého člověka. Chvíli váhala a pak pohlédla ke dveřím chýše. Teprve když se ujistila, že jsou sami, vztáhla ruku a znovu se dotkla Sebastianovy tváře.
„Jste laskavá – dobrá a laskavá.“
„Ššš!“ uklidňovala ho.
„Díky.“
„Ššš! Zavřete oči.“
Poslechl a vzdychl. Byl to těžký, zlomený vzdech.
Krize se ozvala náhle. Přišla rychlostí vichřice a třásla s ním jako se stromem, který jí stojí v cestě. Tělesná teplota mu vyskočila a Sebastian se kroutil a házel sebou na lůžku ve snaze shodit ze sebe dusivou tíhu přikrývek. Rosa musela zavolat na pomoc Mohameda a jeho ženu, aby ho udržela. Vykřikoval z horečky a pot prosakující tenkou matrací se hromadil v kaluži na hliněné podlaze.
Po chvíli krize jako zázrakem pominula, Sebastian zvadl a odpočíval. Vyčerpaný ležel nehnutě a jen jeho tichý dech naznačoval, že ještě žije. Rosa cítila, jak mu kůže pod její rukou chladne, a neušel jí její žlutý odstín.
„První záchvat bývá vždycky nejhorší,“ poznamenala Mohamedova žena a pustila Sebastianovy nohy zabalené v přikrývkách.
„Ano,“ přikývla Rosa. „Přines umývadlo, Nanny. Musíme ho umýt a vyměníme mu povlečení.“
Už mnohokrát ošetřovala nemocné nebo zraněné muže – sluhy, nosiče, střelce a samozřejmě svého otce. Jenže teď, když Nanny stáhla přikrývky a ona mokrým hadříkem umývala Sebastianovo nehybné tělo, cítila nevysvětlitelné napětí. Pocit úzkosti a strachu se v ní svářil se vzrušením. Cítila, jak jí příval krve rozpaluje líce, a sklonila hlavu níž, aby jí Nanny neviděla do tváře.
Kůži na hrudi a ramenou, tam kde se jí nedotklo slunce, měl krémově hladkou jako leštěný alabastr. Pod prsty cítila její elastickou pevnost, a ta smyslná pružnost ji vzrušovala. Když si náhle uvědomila, že flanelový hadřík už nemyje, ale masíruje a laská se s tvary pevných svalů, vzpamatovala se a její další činnost nabyla přísně pracovního charakteru.
Společně osušily horní polovinu Sebastianova těla a Nanny se chystala stáhnout přikrývky níž.
„Počkej!“ zastavila ji Rosa tichým výkřikem. Nanny v půli pohybu ruku zastavila, hlavu šibalsky nakloněnou na stranu jako zvědavý pták. Její starý vyschlý obličej zbrázdily pobavené vrásky skrývaného úsměvu.
„Počkej,“ opakovala Rosa nervózně. „Nejdřív mi pomoz, oblečeme mu košili.“ Ze židle za postelí vzala jeden z Flynnových nočních úborů. Košile byla sice stará a trochu roztřepená, ale čistá a čerstvě vyžehlená.
„Neboj se, Malý dlouhý vlase, nekousne tě,“ dobírala si ji stařena. „Nemá zuby.“
„Přestaň s tím,“ utrhla se na ni Rosa. „A raději mi ho pomoz posadit.“
Společnými silami Sebastiana zvedly, přetáhly mu košili přes hlavu a položily ho zpátky na polštář.
„Co dál?“ zeptala se Nanny nevinně. Místo odpovědi jí Rosa podala flanelovou utěrku, otočila se a upřeně hleděla z okna. Za sebou zaslechla šustění přikrývek a pak Nannin udivený výkřik „Hau! Hau!“ Když si Nanny všimla, jak Rose ostychem růžoví krk, starodávný výraz hlubokého obdivu vystřídal kdákavý smích.
Nanny přinesla z bungalovu Flynnovu břitvu a kritickým pohledem pozorovala Rosiny přehnaně opatrné tahy na Sebastianově namydlené čelisti. Žádné zdravotnické zásady sice nevyžadovaly, aby nemocní malárií museli být oholení okamžitě po odeznění krize, ale Rosa byla zastáncem teorie, že se oholený pacient bude cítit mnohem líp.
Nanny nadšeně souhlasila. Oběma jim to přinášelo skrovné potěšení, jaké malým holčičkám přináší hra s panenkou.
Přes Nannino mlaskání a ostré syčivé nádechy se Rose podařilo bez vážnějších šrámů odstranit ze Sebastianovy tváře hustý černý porost podobný vydřímu kožichu. Jen na bradě a pod levou nosní dírkou ostří zanechalo stopy, ale každá uronila jen jednu či dvě rudé kapky.
Rosa opláchla břitvu a přimhouřenýma očima hodnotila svou ruční práci. Náhle se v ní ta věc znovu zavrtěla.
„Myslím,“ uvažovala nahlas, „že bychom ho měly přemístit do bungalovu. Bude mu tam líp.“
„Zavolám sluhy, aby ho tam přenesli,“ ochotně se nabídla Nanny

FLYNN O’FLYNN během Sebastianovy rekonvalescence nelenil. Nedávná šarvátka s Hermanem Fleischerem citelně zredukovala počet jeho přívrženců. Aby ztráty nahradil, naverboval všecky nosiče, kteří je z Lutiho vesnice donesli domů, a donutil je absolvovat předběžný výcvik. Po čtyřech dnech vybral tucet nejslibnějších na funkci střelců.

Zbytek poslal domů a nic nedbal na jejich protesty Velmi rádi by zůstali kvůli slávě a bohaté odměně, která, jak byli přesvědčeni, jejich šťastnější druhy nemine.
Vybraní jedinci prošli druhou etapou tréninku. V jednom pečlivě uzamčeném rondavelu za bungalovem Flynn skladoval výrobní prostředky svého obchodu. Byl to pozoruhodný arzenál.
Stojany s levnými puškami Martini Henry ráže 0.450, několik pušek WD Lee-Metfords, které přežily búrskou válku, menší množství německých mauzerovek ukořistěných askarům při výpravách za řeku Rovumu a pár drahých dvojhlavňovek – kulovnic ručně vyrobených v londýnských dílnách Gibbs & Messrs Greener. Ani jedna zbraň neměla výrobní číslo. Nad nimi na dřevěných policích ležely objemné balíky nábojů zatavených v olověných fóliích. Vystačily by na menší bitvu. Místnost čpěla mastným minerálním pachem strojního oleje.
Flynn vybavil své rekruty mauzerovkami a začal je seznamovat s uměním jejich používání. Po čase opět vyřadil ty, kteří neprokázali patřičné vlohy. Zůstalo mu osm mužů schopných trefit slona na padesát kroků a tato skupina prodělala třetí a závěrečnou část výcviku.
Před mnoha lety Mohamed sloužil u německých askarů. Během Salitovy rebelie v roce 1904 dokonce obdržel medaili, která mu vynesla hodnost šikovatele a funkci dozorčího důstojnické jídelny. Jenže návštěva armádního revizora v Mbeya, kde Mohamed sloužil, odhalila skladový schodek asi dvaceti tuctů lahví šnapsu a finanční manko čítající něco málo přes tisíc říšských marek. Mohamed na svou funkci v císařské armádě bez otálení rezignoval a několika zrychlenými pochody překročil hranici. Na portugalském území potkal Flynna a vyprosil si u něj zaměstnání. Dodnes byl uznávanou autoritou na německý vojenský dril a ovládal armádní němčinu.
Flynn mu rekruty předal, protože podmínkou jeho plánu byla jejich schopnost vystupovat v přestrojení za německé askary. Následující dny zněly v táboře Mohamedovy strohé teutonské povely S nezbytným fezem posazeným na bílém rouně vlasů neúnavně pochodoval v čele bandy polonahých vojáků.
Flynn tak získal možnost věnovat se dalším přípravám. Usazený na verandě bungalovu několik dní úporně vyřizoval svou korespondenci. První dopis byl adresovaný:

Jeho Excelence, guvernér
správy Německé východní Afriky,
Dar es-Salaam.

Pane,
dovoluji si přiložit účet na úhradu škod, jak jsou uvedeny níže:

1 dhau (tržní hodnota)
10 pušek
Různé zásoby, vybavení atd.
(příliš početné na vyjmenování)
Zranění, bolestné a těžkosti
(odhad) Ł 1,500,-
Ł 200,-

Ł 100,-

Ł 200,-
CELKEM Ł 2,000,-

Tento požadavek vznikl v důsledku pirátského potopení výše zmíněné lodi Vaším dělovým člunem Blücher v ústí Rufiji dne 10. července 1912.
Ocenil bych platbu ve zlatě do 25. září 1912. V opačném případě podniknu nutné kroky a uvedenou sumu si vyberu osobně.
Upřímně Váš
Flynn Patrick O'Flynn, Esq.
(občan Spojených států amerických)

Po dlouhém uvažování se Flynn rozhodl; že nebude žádat náhradu za slonovinu. Protože si nebyl zcela jistý její legalitou, raději se o ní ani nezmínil.
Zvažoval taky, jestli se nemá podepsat „Velvyslanec Spojených států v Africe", ale zavrhl tu myšlenku. Guvernér Schee zatraceně dobře věděl, že ničím takovým není. Ovšem nemohlo uškodit, když mu připomene svou národnost. Kdyby se mu někdy dostal do rukou, ten starý ničema může zaváhat, než ho oběsí.
S vědomím, že jedinou reakcí na jeho požadavek bude zvýšení guvernérova krevního tlaku, se Flynn pustil do příprav na realizaci své hrozby osobního výběru dluhů.
Termín „osobně" Flynn nebral tak doslova – už dávno si vyhlédl osobu do funkce reprezentativního vymahatele. Měl jím být Sebastian Oldsmith a zbývalo ho jen vhodně vybavit. Flynn vyzbrojený Rosiným krejčovským metrem se rozhodl navštívit nemocného na lůžku. Jenže navštívit Sebastiana v tyto dny byl úkon stejně náročný jako zařídit slyšení u papeže. Sebastian byl totiž pod mateřskou ochranou Rosy.
Flynn diskrétně zaklepal na dveře ložnice pro hosty, napočítal do pěti a vstoupil.

„Co chceš?“ pozdravila ho mile Rosa, sedící u nohou Sebastianova lůžka.
„Ahoj, ahoj,“ začal Flynn žoviálně a pak ještě jednou rozpačitě zopakoval: „Ahoj.“
„Hádám, že hledáš společníka na pití,“ neváhala s nařčením Rosa.
„Dobrý bože, ne!“ To nařčení se Flynna upřímně dotklo. Rosinou zásluhou se jeho zásoby ginu povážlivě ztenčily, takže neměl nejmenší zájem se s někým dělit. „Zastavil jsem se jen podívat, jak se mu daří.“ Flynn se obrátil na Sebastiana. „Bassie, starý brachu, jak se cítíš?“
„Mnohem líp, díky.“ Sebastian opravdu vypadal svěže. Čerstvě oholený a oblečený v jedné z nejlepších Flynnových nočních košil, hověl si v čistém povlečení jako turecký paša. Na nízkém stolku vedle postele stála váza s kyticí květů rudého jasmínu. A nebyla sama. Pokoj zdobily další květinové atributy – všecky je nařezala a pečlivě naaranžovala Rosa O’Flynnová.
Sebastian viditelně přibíral na váze, protože Rosa s Nanny do něj jídlo doslova cpaly. I žlutý odstín jeho pleti zmizel a nahradila ho zdravá růžová barva. Flynna dráždilo, když viděl, že Sebastiana hýčkají jako plemenného hřebce, zatímco jeho, Flynna, sotva strpěly v jeho vlastním domě.
Přirovnání, které mu naprosto samovolně přišlo na mysl, spustilo řetěz dalších, ještě dráždivějších úvah. Chovný hřebec! Flynn se zahleděl na Rosu pozorněji a všiml si, že má na sobě bílé šaty s průsvitnými rukávy, které patřily její matce. Rosa je až doposud držela pod zámkem a všehovšudy je oblékla snad jen dvakrát v životě. Navíc si obula kožené střevíce koupené v obchodě, přestože doma obvykle chodila bosá. A tím to nekončilo. Kristepane, žasl Flynn – do lesklých černých vlasů si zabodla snítku buganvílie a konec dlouhého copu, který býval nedbale zavázán koženým řemínkem, se pyšnil hedvábnou stužkou.
Flynn O’Flynn nebyl sentimentální, ale přesto mu u dcery neušel podivně prozářený obličej a zádumčivá nálada, kterou nikdy předtím nezaznamenal. Zažíval nezvyklý pocit. Natolik cizí pocit, že ani nepoznal, že jde o otcovskou žárlivost. Ale jedno věděl jistě: Čím dřív pošle Sebastiana na cesty, tím líp.
„No to je výborné,“ jásal Flynn. „Prostě ohromné. Právě posílám nosiče dolů do Beiry pro zásoby, a když už tam budou, mohli by ti myslím přinést nějaké oblečení.“
Sebastiana jeho pozornost dojala. „Díky Moc ti děkuju, Flynne.“
Flynn se vytasil s krejčovským metrem. „Mělo by to sedět. Pošlu tvoje míry starému Parbhoovi, ať ti něco pořádného spíchne.“
„Jak říkám, je to od tebe hrozně milé.“
A naprosto neslučitelné s jeho náturou, pomyslela si Rosa, když sledovala, jak si Flynn pečlivě zaznamenává délku Sebastianových paží a obvod krku, hrudníku i pasu.
„Boty a klobouk budou trochu problém,“ uvažoval Flynn nahlas, když dokončil měření.
„A co tím vším sleduješ, Flynne O’Flynne?“ zeptala se Rosa podezíravě.
„Nic, vůbec nic.“ Flynn spěšně sebral metr i notes a před dalším výslechem utekl.
Po několika dnech se Mohamed s nosiči vrátil z nákupního výletu do Beiry a Flynn se s ním okamžitě zamkl v konkláve své zbrojnice.
„Máš to?“ vyzvídal nedočkavě.
„Pět kartonů ginu jsem nechal v jeskyni nad vodopádem,“ šeptal Mohamed. Flynn si povzdychl. „Ale jednu mám s sebou,“ uklidnil ho Mohamed a z tuniky vylovil hranatou láhev. Flynn po ní chvatně hrábl, zuby vytáhl zátku a část jejího obsahu přemístil do smaltovaného hrnku.
„A co ostatní?“
„To bylo horší – zvlášť klobouk.“
„Ale přinesls to?“
„S pomocí Alláha.“ Mohamed záměrně nepospíchal. „V přístavu kotvila německá loď. Zastavila se v Beiře při cestě do Dar es-Salaamu. Na lodi byli tři důstojníci; viděl jsem je, jak chodí po palubě.“ Mohamed se odmlčel a důkladně si odkašlal. „Jistý muž, můj přítel, mě k lodi dovezl a já jsem do kajuty jednoho z vojáků vešel.“
Flynnovi už docházela trpělivost. „Kde to máš?“ Mohamed vstal a ode dveří rondavelu přivolal jednoho z nosičů. Muž vešel dovnitř a na stůl před Flynna položil balík. Pyšně se usmíval a čekal, až ho Flynn rozbalí.
„Dobrý bože!“ vyjekl Flynn.
„Není to nádhera?“
„Zavolej Manaliho. Řekni mu, ať sem hned přijde.“
Za deset minut Sebastian, kterého Rosa neochotně převedla do stavu chodících pacientů, vešel dovnitř. Flynn ho bouřlivě uvítal. „Posaď se, Bassie, chlapče. Mám pro tebe dárek.“
Sebastian váhavě uposlechl, posadil se ke stolu a zašilhal po předmětu pod ubrusem. Flynn látku stáhl a stejně obřadně jako canterburský arcibiskup při korunovaci zvedl ocelovou helmu a posadil ji Sebastianovi na hlavu.
Zlatá orlice na jejím vrcholu rozpínala křídla, jako by se právě chystala vzlétnout, zobák otevřený v neslyšném výkřiku. Černý smalt teutonské helmice se leskl a Sebastianovi pod bradou visel těžký zlatý řetěz.
Ta věc byla vskutku mimořádně krásná a Sebastianovo překvapení nebylo hrané. Helma určená pro mnohem větší hlavu mu seděla na kořeni nosu, takže sotva viděl.
„Je trochu volná,“ připustil Flynn. „Ale malá vycpávka to spraví.“ Ustoupil o dva kroky a s hlavou nakloněnou na stranu hodnotil efekt. „Bassie, hochu, je to perfektní.“
„A k čemu mi bude?“ divil se Sebastian.
„Uvidíš. Jen chvilku počkej.“ Flynn se otočil k Mohamedovi, který u dveří obdivně vrkal, a zeptal se: „Kde jsou šaty?“
Mohamed imperiálním gestem přivolal další nosiče. Vešli s krabicemi, které přinesli z Beiry.
Indický krejčí Parbhoo očividně pracoval s nadšením a odhodláním. Úkol, který mu Flynn svěřil, v něm oslovil duši

tvořivého umělce.
Po deseti minutách už Sebastian sebevědomě stál uprostřed rondavelu, Flynn s Mohamedem kolem něj pomalu kroužili a nešetřili výkřiky obdivu a uspokojení.
K masivní helmě, která teď díky hadrové výplni seděla pěkně vysoko, přibyla nebesky modrá tunika a jezdecké rajtky. Stojatý límec vojenského kabátce byl vyšívaný kovovým vláknem, jeho rukávy lemovalo žluté hedvábí a pruhy stejného materiálu běžely po boku kalhot. Uniforma dokonale seděla, ale vysoké jezdecké boty s ostruhami byly Sebastianovi malé. Musel krčit prsty. Ohromený Sebastian rudl stále víc. „Už jsem se tě jednou ptal, Flynne, k čemu všecka ta maškaráda?“
„Bassie, chlapče.“ Flynn mu konejšivě položil ruku na rameno.
„Půjdeš za řeku a budeš vybírat domovní daň. Pro…“ už málem řekl „Pro mě“, ale včas přivlastňovací zájmeno změnil. „Pro nás.“
„Co je to domovní daň?“
„To je roční poplatek pěti šilinků, který náčelníci platí německému guvernérovi za každou chýši ve vesnici.“ Flynn odvedl Sebastiana k židli a posadil ho na ni tak šetrně, jako by byl těhotný. Zvednutou rukou zastavil další jeho protesty. „Ano, je mi jasné, že nechápeš. Podrobně ti všecko vysvětlím, jenom drž hubu a poslouchej.“ Posadil se naproti Sebastianovi a dychtivě se k němu naklonil. „Poslouchej! Němci nám dluží za dhau a ostatní věci, jak jsme se dohodli. Nemám pravdu?“
Sebastian přikývl a helma mu sklouzla přes oči. Posunul ji zpátky
„Takže s oddílem střelců převlečených za askary překročíš řeku a navštívíš vesnice dřív než pravý německý výběrčí. Až vyzvedneš peníze náhradou za dluh, vrátíš se. Už tomu rozumíš?“
„Půjdeš se mnou?“
„Jak bych mohl? Noha se mi ještě pořádně nezhojila,“ protestoval Flynn podrážděně. „Mimo to mě na druhé straně každý náčelník zná a tebe ještě nikdo z nich neviděl. Prostě jim jen řekneš, že jsi nový důstojník – přímo z Německa. Postačí jediný pohled na tvou uniformu a budou platit jako mourovatí.“
„Co se stane, jestli se tam skutečný výběrčí dostane dřív?“
„Němci obvykle začínají daně vybírat až v září a postupují od severu k jihu. Budeš mít času habaděj.“
Sebastian se mračil pod okrajem helmy a vymýšlel nové výmluvy. Ale každá další byla postupně slabší a Flynn je jednu po druhé uzemnil. Nakonec Sebastianovi mozek vysadil úplně a následovalo dlouhé mlčení.
„Tak co?“ přerušil ticho Flynn. „Půjdeš do toho?“
Odpověď přišla z nečekaného směru a nezněla vůbec přívětivě. „Nikam nepůjde!“
Oba, Flynn i Sebastian, se otočili k otevřeným dveřím rondavelu a tvářili se provinile jako dva žáčkové, které přistihli kouřit na školních záchodcích.
Tajná aktivita kolem rondavelu vzbudila Rosino podezření, a když do ní vtáhli i Sebastiana, bez zábran poslouchala pod oknem. Její intervence neměla etický základ. Rosa O’Flynnová po otci zdědila docela pružnou definici čestného jednání. Stejně jako on věřila, že německý majetek patří každému, kdo na něj dokáže položit ruku. Skutečnost, že Sebastian se zaplete do plánů založených na pochybných morálních základech, nijak nesnižovala její mínění o něm. Právě naopak. Jistým způsobem v jejích očích ještě stoupl. Viděla v něm potenciálního živitele rodiny. Jenže připravovaná akce byla záležitost, která v ní vyvolávala obavy o Sebastiana samotného.
Ze zkušenosti věděla, že ty otcovy podniky, do kterých se sám dychtivě nežene, zahrnují vážná rizika. Myšlenka na to, jak Sebastian v nebesky modré uniformě pomašíruje přes Rovumu a už se nikdy nevrátí, v ní probudila podobné instinkty, jako má lvice, které se chystají sebrat mladé.
„Určitě to dělat nebude,“ opakovala zamítavé stanovisko a otočila se k Sebastianovi. „Slyšíš mě? Já to zakazuju! Absolutně to zakazuju.“
Jenže to nebyl zrovna nejlepší přístup. Právě naopak. Sebastian po otci zdědil silně viktoriánský názor na práva žen. Pan Oldsmith senior byl dvorný domácí tyran, muž, o jehož neomylnosti paní Oldsmithová nikdy nezapochybovala. Muž, který k sexuálním deviantům, bolševikům, odborovým předákům a sufražetkám pociťoval odpor stoupající v uvedeném pořadí.
Sebastianova matka, pokorná drobná žena s věčně utrápeným výrazem, by nikdy ani nepomyslela panu Oldsmithovi něco absolutně zakazovat. To by bylo stejné, jako kdyby popírala existenci boha. A její víra v božská práva mužů se vztahovala i na Sebastiana. Od útlého věku Sebastian vyrůstal v ovzduší zbožné poslušnosti matky a početných sester.
Rosin postoj a způsob její řeči Sebastiana přímo šokoval. Trvalo mu pár vteřin, než se vzpamatoval, ale pak rázně vstal, upravil si helmu na hlavě a zeptal se chladně: „Prosím?“
„Slyšels mě,“ odsekla Rosa. „Nemíním to připustit.“ Sebastian zamyšleně přikývl a spěšně si helmu přidržel, protože jevila tendenci znovu ho oslepit, a tím ohrozit jeho důstojnost. Ignoroval Rosu a otočil se k Flynnovi. „Odejdu co možná nejdřív. Zítra?“
„Příprava zabere ještě pár dní,“ mírnil jeho dychtivost Flynn.
„Výborně.“ Sebastian vyšel ven a slunce rozzářilo jeho uniformu do oslňující nádhery.
Flynn s triumfálním úsměškem sáhl po smaltovaném hrnku. „To se ti povedlo,“ zářil, ale hned zase posmutněl.
Rosa O’Flynnová stála ve dveřích se svěšenými rameny a zlobná linka jejích úst viditelně povadla.
„No tak, už toho nech,“ utěšoval ji Flynn.
„Nevrátí se. Ty víš, co to pro něj znamená. Posíláš ho na smrt.“
„Nežvaň hlouposti. Už není malý chlapec, postará se o sebe.“
„Nenávidím tě. Oba – oba vás nenávidím!“ vyhrkla a byla pryč. Běžela přes dvůr k bungalovu.

ZA KRVAVĚ RUDÉHO ROZBŘESKU stáli Flynn a Sebastian na verandě bungalovu a tiše spolu hovořili.
„Teď poslouchej, Bassie. Myslím, že uděláš nejlíp, když peníze z každé vesnice pošleš hned zpátky. Nemá smysl tahat je s sebou.“ Flynn se takticky vyhnul zmínce o tom, že pokud by se v půli akce Sebastian dostal do potíží, vybrané peníze budou v bezpečí.
Sebastian ho poslouchal jen na půl ucha – v myšlenkách se stále vracel k Rose. Poslední dny ji takřka neviděl.
„Dej na rady starého Mohameda. Ví, kde leží největší vesnice. A nech ho mluvit. Tihle náčelníci jsou banda největších darebáků a lhářů, jaké jsi kdy potkal. Všichni začnou naříkat na bídu a hladomor, takže budeš muset být tvrdý. Slyšíš, Bassie? Tvrdý a neoblomný.“
„Tvrdý,“ souhlasil Sebastian nepřítomně a potajmu co chvíli pohlédl do oken bungalovu v naději, že Rosu zahlédne.
„Ještě jedna věc,“ pokračoval Flynn. „Pamatuj si, že se musíš pohybovat rychle. Pochodujte až do tmy a teprve pak rozdělejte oheň na přípravu jídla. Po jídle, než se utábořite, jděte dál. Nikdy nespěte na místě první zastávky, tím byste si koledovali o malér. A ráno vyjděte ještě před rozedněním.“ Sebastian bez zájmu vyslechl řadu dalších instrukcí.
„Nezapomeň, že zvuk výstřelů se donese na míle daleko. Použij pušku jen v případě opravdové nouze, a když už vystřelíš, nezdržuj se na místě. Trasa, kterou jsem ti vytyčil, tě v žádném případě nezavede dál než třicet kilometrů za Rovumu. Při prvním náznaku potíží utíkej k řece. Jestli některého z tvých mužů poraní, nechej ho tam. Nehraj si na hrdinu, opusť ho a upaluj k řece jako čert.“
„Jasně,“ přisvědčil nešťastný Sebastian. Vyhlídka na odchod z Lalapanzi se mu minutu od minuty zamlouvala míň. Pro všecko na světě, kde jen Rosa vězí?
„A nenech si od náčelníků nic namluvit. Možná že budeš muset…“ Zde se Flynn odmlčel a hledal co nejpřijatelnější formulaci. „Možná budeš muset jednoho nebo dva z nich pověsit.“
Sebastian konečně začal vnímat, co Flynn říká. „Dobrý bože, Flynne, to snad nemyslíš vážně?“
„Cha! Cha!“ odbyl smíchem námitku Flynn. „Samozřejmě žertuju, ale…“ zvážněl. „Víš, Němci to dělají a osvědčilo se jim to.“
„Měl bych už jít,“ změnil téma Sebastian a ostentativně zvedl helmu. Narazil si ji na hlavu a sestupoval k askarům, kteří stáli seřazeni s puškami na ramenou.
Všichni včetně Mohameda měli autentické uniformy se vším všudy – ovinovačkami na nohou a koloniálními kastrůlky se závojíky na hlavách. Sebastian byl natolik moudrý, aby se Flynna neptal na jejich původ. Odpověď ostatně nabízely pečlivě vyspravené kulaté dírky v tunikách a bledé zahnědlé skvrny kolem nich.
Sebastian s orlicí zářící na helmě jako maják mašíroval v čele zástupu kolem verandy a hřmotné Flynnovy postavy na ní. Pozdrav, ke kterému zavelel Mohamed, byl nadšený, i když hrubě nejednotný. Sebastian při něm klopýtl o své ostruhy, ale neztratil rovnováhu a poněkud zchromlým krokem šlapal dál.
Flynn si dlaní přistínil oči před září vycházejícího slunce a pohledem vyprovázel skrovný oddíl sestupující do údolí Rovumy. Bez valného přesvědčení nahlas poznamenal: „Dobrý bože, snad to tentokrát nezpacká.“

SOTVA BUNGALOV ZMIZEL z dohledu, Sebastian zastavil. Usedl vedle stezky, s povzdechem shodil z hlavy tíhu helmy a vyměnil ji za slaměné sombrero. Pak stáhl z rozbolavělých nohou boty a obul si pár sandálů ze surové kůže. Odložené části své garderoby předal osobnímu nosiči a svou nejlepší svahilštinou nařídil pokračovat v pochodu.
O pět kilometrů dál u malého vodopádu pěšina překračovala říčku. Koruny stromů spojené nad úzkým korytem nabízely požehnaný stín, mezi balvany porostlými lišejníkem zurčela voda, která vzápětí skočila přes hranu kaskády a jako bílá stužka klouzala po hladkém černém srázu.
Sebastian se na břehu zastavil a své muže nechal jít dál. Pozoroval je, jak skáčou z balvanu na balvan a bez obtíží balancují s nákladem na hlavách. Po chvíli zmizeli v husté vegetaci na opačném břehu. Jejich hlasy slábly v dálce a Sebastiana přepadl smutek.
Bezděky pohlédl vzhůru údolím k Lalapanzi a pocit ztráty v něm přerostl v obludnou prázdnotu. Nutkání vrátit se zesílilo natolik, že vykročil zpátky, odkud přišel, ale po několika krocích zastavil.
Zůstal nerozhodně stát. Hlasy jeho mužů pohltila dálka a monotónní bzučení hmyzu a dřímavou náladu doplnilo ševelení větru v korunách stromů a předení padající vody.
Tichý šramot za zády ho vytrhl z teskných úvah. Rychle se otočil. Stála nedaleko jako lesní žínka a sluneční světlo pronikající listovím na ni vrhalo zlatožluté záblesky. Připadala mu jako víla z pohádky.
„Chtěla jsem ti na cestu něco dát. Dárek na rozloučenou, abys na mě vzpomínal,“ řekla tiše, „ale na nic jsem nepřišla.“ Přistoupila k němu, zvedla paže a nastavila ústa k polibku.

SEBASTIAN ŘÍČKU PŘEKROČIL ve snové náladě všeobjímající lásky
Mohamed v čele svých askarů došel až k Rovumě, než si všiml, že Sebastian s nimi není. Ve spěchu vybral dva muže a poklusem se s nimi vracel zpátky. Čekal, že každým okamžikem narazí na smečku lvů vrčících nad rozsápaným tělem. Sebastiana potkali nedaleko vodopádu. Šel jim vstříc loudavým krokem, ve tváři výraz nadpozemské blaženosti. Výstavní uniformu měl poněkud zmuchlanou a na drahé látce ulpěly kousky suchého listí. Na loktech a kolenou tráva zanechala zelené skvrny. Mohamed z těch změn usoudil, že Sebastian buď upadl, nebo ho slabost z nemoci donutila ulehnout a odpočívat.
Stařík měl vážnou starost. Domníval se, že Sebastian dostal nový záchvat malárie, a tak pozorně hledal další příznaky, které by jeho diagnózu potvrdily
„Manali!“ volal úzkostlivě. „Jsi v pořádku?“
„Nikdy v životě jsem se necítil líp,“ ujistil ho Sebastian.

„Někde jsi ležel?“ vyzvídal Mohamed dál.
„Synu pušky!“ Sebastian si vypůjčil oblíbený výraz z Flynnova slovníku. „Synu pušky, můžeš to říct znovu – a pak to zopakovat?“ Plácl Mohameda po zádech s dobře míněnou razancí, která stařík málem poslala k zemi. Od té chvíle už Sebastian nepromluvil. Jen se každých pár minut usmál a nevěřícně zavrtěl hlavou. A Mohamedovy obavy ještě zesílily Řeku přejeli v najatých kánoích a přespali na druhém břehu. Mohamed se dvakrát za noc probudil, vyklouzl zpod přikrývky a odplížil se k Sebastianovi, aby si ověřil, že je v pořádku. Ale Sebastian spal klidně a měsíční svit na jeho rtech postříbřil náznak spokojeného úsměvu.
Příští dopoledne Mohamed v čele zástupu zastavil v hustém porostu a vrátil se k Sebastianovi, aby se s ním poradil o dalším postupu. „Za okrajem houštiny leží vesnice M’topo,“ ukázal rukou kupředu. „Už je vidět kouř z ohňů.“
Nad stromy visely šedivé chmáry a v dálce slabě štěkal pes.
„Dobře, jdeme na to.“ Sebastian si nasadil helmu s orlicí a s nechutí si nazul jezdecké boty
„Pošlu askary napřed. Obklíčí vesnici,“ navrhl Mohamed.
Sebastian překvapeně vzhlédl. „Proč?“
„Jinak v ní nenajdeme ani nohu.“ Během své služby v německé císařské armádě se Mohamed zúčastnil několika daňových expedicí.
„Když myslíš, že je to nutné,“ souhlasil Sebastian pochybovačně.
O půl hodiny později Sebastian, karikatura německého důstojníka, pyšně vkročil do vesnice M’topo. Přivítání, kterého se mu dostalo, ho mírně řečeno vyděsilo. Otřesný nářek dvou stovek lidských bytostí zněl jako žalostný chór duší v očistci. Někteří vesničané klečeli, jiní spínali ruce, tloukli se do prsou a předváděli podobná gesta vyjadřující hluboké neštěstí. Na konci vesnice čekal náčelník strážený Mohamedem a dvěma askary.
Náčelník M’topo, stařec s košem bílé vlny na hlavě a podvyživeným tělem potaženým pergamenem seschlé kůže, byl očividně rozrušený Bázlivě po Sebastianovi pošilhával jedním okem. Druhé se mu matně lesklo tropickým zánětem.
„Plazím se před tebou po břiše, nádherný a milostivý pane,“ pozdravil Sebastiana a lehl si před něj do prachu.
„Povídám, že to není třeba,“ mumlal Sebastian.
„Moje bědná vesnice tě vítá,“ fňukal M’topo a hořce se obviňoval za to, že není připravený. Výběrčího čekal až za dva měsíce, a proto ani nestihl řádně ukrýt své bohatství. Hliněná podlaha jeho chýše skrývala téměř tisíc portugalských escudů ve stříbře a poloviční množství zlatých německých marek. Chytře organizovaný obchod vesničanů s rybami lovenými v Rovumě do sítí dobře vynášel.
M’topo se těžce zvedl na stará kolena a pokynul svým dvěma ženám, aby přinesly stoličky a tykve s palmovým vínem. Když Sebastiana usadil a napojil, spustil naučenou řeč. „Tento rok byl rokem velké bídy, nemocí a hladu.“ Jeho naříkavé litanie zabraly čtvrt hodiny, jenže Sebastianova svahilština zdaleka nebyla na takové úrovni, aby stačil sledovat všecky starcovy argumenty. Přesto ho jeho řeč velice dojala. Pod kouzelným vlivem palmového vína a nečekaně růžových životních vyhlídek cítil, jak jeho srdce běží starci vstříc.
Zatímco M’topo mluvil, ostatní vesničané se potichu rozešli a zabarikádovali se ve svých chatrčích. Nebylo moudré přitahovat k sobě pozornost, až začne výběr kandidátů pro oprátku. Na vesnici padlo chmurné ticho rušené jen občasným kňouráním kojenců a hašteřením páru prašivých psů nad kusem mršiny
„Manali,“ ukončil netrpělivý Mohamed starcovy tirády, „dovol mi prohledat jeho chatrč.“
„Počkej,“ zastavil ho Sebastian. Jeho pozornost právě upoutal starý baobab rostoucí uprostřed vesnice a tucet hrubých nosítek pod jeho větvemi. Vstal a zamířil k nim.
Když uviděl jejich obsah, hrdlo se mu stáhlo hrůzou. V každých nosítkách ležela lidská kostra potažená tenkou kůží. Nazí muži i ženy tu leželi bez rozdílu s těly tak zbědovanými, že téměř nebylo možné určit jejich pohlaví. Pánve se jim změnily v příšerná kostěná umývadla a z loktů a kolen se staly boule deformující kostnaté údy. Pod kůží zřetelně vystupovalo každé žebro a z tváří zbyly jen lebky se scvrklými rty, které odhalovaly zuby v neměnném sardonickém šklebu. Jenže skutečný horor se skrýval v jejich zapadlých očních důlcích – mezi otevřenými víčky svítily oční bulvy bez pupil, pouhé rudé koule barvy krve.
Sebastian spěšně ustoupil. Cítil, jak se mu zvedá žaludek, a na jazyku měl nakyslou chuť. Netroufal si ani promluvit a jen kývl na náčelníka, aby k němu přišel. Pak ukázal na nosítka.
M’topo na ně lhostejně pohlédl. Byla už natolik součástí běžné vesnické scény, že si jejich existenci ani neuvědomoval. Vesnice ležela na okraji pásma výskytu mouchy tse-tse a lidi stižené spavou nemocí vídával pod baobabem už od dětství. Jejich hluboké kóma předznamenávalo smrt. Sebastianovo rozrušení vůbec nechápal.
„Kdy…?“ Sebastianovi selhal hlas a musel polknout, než mohl pokračovat. „Kdy tihle lidé naposled jedli?“ zeptal se náčelníka.
M’topu otázka udivila. Každý přece věděl, že když přijde čas spát, nikdo už víc nejí. „Není to tak dávno.“ Sebastian slyšel o lidech, kteří zemřeli hladem.
Docházelo k tomu v místech, jako je Indie nebo Čína, ale tady byl konfrontován s holou skutečností. Zasáhla ho náhlá lavina pocitů. Tohle byl nezvratný důkaz, že všecko, co mu M’topo napovídal, byla pravda. To byl skutečný hladomor, v jehož existenci odmítal uvěřit – a on se z těchto ubožáků pokouší vytáhnout peníze!
Sebastian se pomalu vrátil a klesl na stoličku. Helmu si položil do klína a provinile hleděl na špičky svých bot. Byl bezradný a zdeptaný tíhou viny a soucitu.
Flynn O’Flynn ho teprve po dlouhém přesvědčování vybavil stovkou escudů na cestovní výdaje a pro případ, že by se dostal do potíží ještě před výběrem první daně. Část z nich už utratil za nájem kánoí při převozu přes řeku, ale stále mu ještě osmdesát escudů zbývalo.
Z kapsy rajtek vylovil pytlík na tabák a polovinu mincí odpočítal. „M’topo,“ řekl zkormouceným hlasem, „vezmi si ty peníze a kup jim jídlo.“

„Manali," zaječel Mohamed zoufale. „Manali, nedělej to!"
„Mlč!" utrhl se na něj Sebastian a podal náčelníkovi hrst mincí. „Vezmi si je."
M'topo na něj zíral, jako by mu nabízel živého štíra. Kdyby přišel lidožravý lev a začal se mu třít o nohy, připadalo by mu to přirozenější.
„Vezmi si je," trval na svém Sebastian a M'topo váhavě nastavil dlaně.
Sebastian vstal a nasadil si helmu. „Mohamede, půjdeme do další vesnice."
Ještě dlouho potom, co zástup vojáků zmizel v buši, M'topo dřepěl sám a neschopný pohybu držel v dlaních darované peníze.
Konečně se probral a zavolal jednoho ze svých synů.
„Běž rychle do vesnice bratra Saaliho a vyřiď mu, že k němu přichází šílenec. Německý bwana chodí vybírat daně, ale nabízí dary. Řekni, že…" hlas se mu zlomil, jako by nemohl uvěřit tomu, co chce vyslovit, „…řekni, ať mu ukáže ty, kteří spí, protože pak toho muže popadne šílenství a dá mu čtyřicet portugalských escudů. A nikoho nepověsí."
„Saali, můj strýc, takovým slovům neuvěří."
„Neuvěří," připustil M'topo. „Určitě neuvěří, ale i tak mu to řekni."

SAALI VYSLECHL VZKAZ svého staršího bratra a zmocnila se ho hrůza hraničící s panikou. Dobře věděl, že M'topo má sklony k šibeničnímu humoru – a kromě toho mezi nimi stála ta záležitost s Gitou. Gita, přitažlivá čtrnáctiletá dívka, opustila M'topovu vesnici dva dny poté, co se stala jeho novou ženou. Svoji dezerci zdůvodnila tím, že M'topo je impotent a smrdí jako hyena. Momentálně představovala příjemný doplněk Saaliho domácnosti. Saali byl přesvědčen, že správná interpretace bratrovy zprávy charakterizuje nového německého komisaře jako běsnícího lva, který se nespokojí pouhým pověšením několika starců, ale může svůj zájem rozšířit i na něj, na Saaliho. A i kdyby unikl oprátce, zůstane nemajetný, zbavený všeho nahrabaného stříbra, šesti výstavních sloních klů, stáda koz, šesti pytlíků bílé soli, svazku měděných tyčí, dvou seker vyrobených v Evropě a několika rolí látek – všecko jeho bohatství přijde vniveč!
Bylo zapotřebí heroické námahy, aby se probral z letargie a narychlo se připravil k útěku.
Mohamedovi askaři ho chytili v buši za vesnicí, kde hledal záchranu. Když ho potom přivedli před Sebastiana Oldsmitha, slzy, které mu smáčely skráně i hruď, nebyly předstírané.
Sebastian byl na slzy velice citlivý a přes Mohamedovy protesty vnutil Saalimu dvacet stříbrných escudů. Náčelníkovi trvalo půl hodiny, než se z šoku vzpamatoval. Na konci toho časového úseku na oplátku šokoval Sebastiana, když mu nabídl dočasné, ale neomezené služby Gity. Ta mladičká milování chtivá dívenka byla svědkem manželovy nabídky a očividně jí nebyla proti chuti.
Sebastian spěšně vyklidil pole a s průvodem hluboce sklíčených mužů za sebou vesnici opustil. Mohamed měl dobrý důvod k reptání.
Zněly bubny a po stezkách protínajících buš pospíchali běžci. Muži na sebe volali z kopce na kopec vysokými hlasy, které se nesly na míle daleko, a novina se rychle rozšířila. Vesnice za vesnicí hučela neuvěřitelným vzrušením a nadšení obyvatelé šílenému německému komisaři vycházeli naproti.
V následujících dnech se Sebastian náramně bavil. Byl posedlý radostí z rozdávání a těšili ho prostí roztomilí lidé, kteří ho upřímně vítali a nutili mu drobné dárky. Tu vyzáblou drůbež, tam tucet napůl vyseděných vajec, jinde mísu sladkých brambor nebo tykev palmového vína.
Jenže Santa Clausův pytel, nebo spíš Sebastianův pytlík na tabák, byl brzy prázdný a Sebastian usilovně přemítal o způsobu, jak by pomohl snížit mizérii a bídu, kterou nacházel v každé vesnici. Napadlo ho dokonce, že zavede daňové úlevy. …držiteli tohoto výnosu je tímto odpuštěna platba domovní daně na dobu pěti let… Hned si ale uvědomil, co asi Herman Fleischer udělá s každým, kdo mu takový dokument ukáže.
Nakonec přece jen řešení našel. Ti lidé trpěli podvýživou, a proto jim dá maso.
Maso bylo skutečně nejžádanější komodita, kterou jim mohl nabídnout. Přestože kraj překypoval divokým životem a po pláních mezi pahorky se toulala velká stáda zvěře, domorodci postrádali protein. Jejich primitivní lovecké metody byly tak neefektivní, že zabití jediného zvířete se považovalo za mimořádnou událost, ke které došlo většinou jen díky náhodě. Když byl později úlovek rozdělen mezi tři sta hladových krků, na každého připadl žalostně malý díl. Muži s ženami riskovali své životy při pokusech odehnat smečku lvů od kořisti pro pouhé sousto vzácného masa.
Sebastianovi askaři se k akci s radostí připojili, a dokonce i starý Mohamed se nadchl. Bohužel jejich střelecké umění nedosahovalo ani Sebastianovy úrovně, a tak celodenní hon obvykle končil ztrátou třiceti či čtyřiceti nábojů a skrovným ziskem něčeho, jako byla nedorostlá zebra. Vyskytly se ovšem i dobré dny. Při jedné nezapomenutelné příležitosti stádo buvolů zdánlivě spáchalo sebevraždu, když naběhlo na řadu střelců. V následujícím zmatku askaři zastřelili jednoho svého druha, ale do věčných lovišť s ním odešlo i osm statných sudokopytníků.
Sebastianova spanilá jízda pokračovala přímo triumfálně. Zůstávaly za ním prázdné nábojnice, sušáky ověšené masem, plné žaludky a rozesmáté tváře.

ZA TŘI MĚSÍCE od překročení řeky Rovumy zavedla Sebastiana cesta opět do vesnice jeho dobrého přítele M'topa. Saaliho vesnici raději obešel, aby se vyhnul setkání s uraženou Gitou.
Byla noc a Sebastian seděl sám v chýši, kterou mu náčelník dal k dispozici. První zlé předtuchy mu nedopřávaly spánku. Ráno se měl vydat na zpáteční cestu do Lalapanzi, kde ho očekával Flynn O'Flynn. Sebastian nepochyboval, že podle Flynnova názoru výprava skončila fiaskem – a Flynn k tomu bude určitě mít řadu připomínek. Sebastian dumal nad osudem, který jeho nejlepší záměry vždycky otočí tak, že skončí naprosto opačně, než původně zamýšlel.
Pak jeho myšlenky nabraly jiný směr. Brzy, už pozítří, jestli všecko dobře dopadne, bude zpátky u Rosy. Hluboká touha, která ho vytrvale provázela po celé tři měsíce, živě tepala v celém jeho těle. Hleděl do pohasínajícího ohně a

zdálo se mu, že řeřavé uhlíky vytvářejí Rosinu podobu. V hlavě mu zněl její hlas: „Vrať se, Sebastiane. Vrať se brzy.“ Vytrvale v ohništi pozoroval její tvář a očima hltal každou podrobnost. Viděl její úsměv, jemně nakrčený nos a tmavé oči v koutcích zešikmené vzhůru. Tiše si opakoval její slova: „Vrať se, Sebastiane.“
Potřeboval ji, a ta potřeba se proměnila v intenzivní fyzickou bolest, která mu téměř nedovolila dýchat. Sebastianova představivost rekonstruovala každičkou podrobnost z jejich rozloučení u vodopádu. Sebenepatrnější změnu barvy Rosina hlasu, zvuk jejího dechu a slanou chuť jejích slzí na svých rtech. Znovu prožíval doteky jejích dlaní a úst – a v místnosti zamlžené kouřem jeho chřípí zachytilo teplý závan vůně jejího těla.
„Už jdu, Roso. Už se vracím,“ zašeptal a vstal od ohně. Tichý šramot za dveřmi chatrče ho vrátil do přítomnosti.
„Pane! Pane!“ Sebastian poznal náčelníkův krákavý hlas.
„Co se děje?“
„Potřebujeme tvou pomoc.“
„Co vás trápí?“ Sebastian přešel ke dveřím a zvedl závoru. „Co se stalo?“
M’topo stál v měsíčním světle, křehká ramena zahalená koženým přehozem. Za ním se krčil tucet ustrašených vesničanů.
„V našich zahradách jsou sloni. Do rána je zničí. Nic z nich nezbude. Ani jeden stvol prosa nezůstane stát.“ M’topo se otočil a zvedl hlavu. „Poslouchej a uslyšíš je sám.“
Nocí se neslo otřesné sloní vřeštění a Sebastianovi naskočila husí kůže. Cítil, jak se mu na předloktí ježí chlupy.
„Jsou dva,“ šeptal M’topo chraptivě. „Dva staří samci. Dobře je známe. Minulý rok poničili úrodu a zabili jednoho z mých synů, který se je pokoušel odehnat.“ Stařec prosebně zatahal Sebastiana za ruku. „Pane, pomsti mého syna. Pomsti ho za mě a zachraň naše proso, aby děti tento rok zase netrpěly hladem.“
Sebastian na prosbu odpověděl stejně, jak by to udělal svatý Jiří.
Ve spěchu si zapjal tuniku a odešel pro pušku. Když se vrátil, našel svůj oddíl v plné zbroji a dychtící po lovu jako smečka chrtů. Mohamed stál v čele.
„Manali, jsme připraveni.“
„Zadrž, starý brachu,“ Sebastian neměl v úmyslu dělit se o slávu. „To je můj shauri. Příliš mnoho psů, nemyslíš?“
M’topo stál vedle něj, netrpělivě si mačkal prsty a střídavě poslouchal vzdálené zvuky plenitelů zahrad, kteří se spokojeně krmili na jeho polích, a rozepři mezi potenciálními zachránci. Nakonec to nevydržel.
„Pane, polovinu prosa už sežrali. Za hodinu bude pryč všecko.“
„Máš pravdu,“ souhlasil Sebastian a zlobně se obořil na své muže. „Držte huby! Všichni. Sklapněte!“
Muži, nezvyklí u Sebastiana na podobný styl velení, překvapeně zmlkli.
„Půjde se mnou jen Mohamed. Zbytek se vrátí do chýší a zůstane tam.“
Tímto moudrým kompromisem získal stařík na svou stranu. Než se Mohamed k Sebastianovi připojil, rozpustil nastoupené druhy.
Při okraji zahrad stála na kůlech chatrná plošina. Z té pozorovatelny vesničané dnem i nocí hlídali zrající úrodu. Teď byla prázdná, protože dva mladí hlídači při prvním spatření slonů utekli. Kudu nebo vodušky byla jedna věc, ale pár popudlivých starých slonů druhá, a úplně jiná.
Sebastian s Mohamedem došli ke strážní věži a zastavili se. Teď už docela jasně slyšeli praskání trhaného prosa.
„Čekej tady,“ zašeptal Sebastian. Zavěsil si pušku přes rameno a opatrně stoupal po žebříku vzhůru. Z plošiny přehlédl pole před sebou.
Měsíc svítil tak jasně, že stíny plošiny a okolních stromů ležely na zemi ostře ohraničené, ale jeho světlo, podobné měkkému mlhavému stříbru, zkreslovalo tvary i vzdálenosti. Krajina kolem tonula ve studené jednolité šedi.
Les za mýtinou připomínal zmrzlá mračna kouře a pole stojícího prosa se v nočním vánku vlnilo jako hladina jezera.
Z měkkého moře vegetace vyčnívaly dva hrbaté, temně šedé ostrovy. Dvě stě kroků od pozorovatelny se pokojně pásl pár starých slonů. Sebastian sledoval bližšího z nich. Viděl, jak natahuje chobot, ovíjí ho kolem trsů listnatých stvolů a bez námahy je vytrhává. Aby kořeny zbavil hlíny, otloukal je o čelo. Objemné tělo se mu přitom líně kývalo ze strany na stranu a potrhané plachty jeho uší tiše pleskaly Z pysků mezi zakřivenými vřeteny klů mu visely střapaté trsy prosa a pomalým uvážlivým krokem postupoval dál. Za ním zůstával široký pruh zničené úrody.
Sebastianovi se žaludek scvrkl v tvrdou kouli a puška mu v roztřesených rukou přímo vibrovala. Slyšel sloní troubení i vlastní sípavý dech. Jak ta dvě šedá monstra pozoroval, mystická bázeň ho zbavovala odhodlání. S vědomím vlastní bezvýznamnosti zvažoval svůj původní úmysl vydat se proti nim se svou mrňavou zbraní z kousku dřeva a oceli. Ale za opatrným váháním cítil tóny napjatých nervů – tu podivnou směs strachu a dychtivosti, věkovitou a neodolatelnou touhu lovce. Probral se z omámení a slezl za čekajícím Mohamedem.
Postupovali podél řádků vysokým porostem prosa ke středu pole, oči i uši napjaté do krajnosti. V naprostém nesouladu s bláznivým tlukotem srdcí dýchali pomalu a zadržovaně.
Sebastian šel za hlukem bližšího zvířete a čerstvý větřík, který mu čechral vlasy, k němu přinesl první závan sloního pachu. Působil jako rána pěstí do obličeje a Sebastian zastavil tak prudce, že do něj Mohamed zezadu narazil. Stáli přikrčení, sledovali pohybující se stěnu vegetace a Mohamed vzadu šeptal tiše do ševelení větru: „Už je velmi blízko.“
Sebastian přikývl a naprázdno polkl. Zřetelně slyšel tření listů o drsnou kůži blížícího se zvířete. Stáli přímo v cestě jeho lenivého pochodu a každým okamžikem na ně musel narazit.
Sebastian stál s puškou přes rameno a navzdory chladu noci mu na čele vyrazily krůpěje potu. Jeho oči slzící námahou zaregistrovaly pohyb zelené masy. Stěnou roztančeného listí se valil obrovitý šedý blok a Sebastian vzhlédl. Vysoko nad ním se tyčil velký temný stín s ušima zastiňujícíma půlku oblohy Byl tak blízko, že by se téměř mohl dotknout klů. Sloní chobot se rozvinul jako tlustý hroznýš a slepě šmátral směrem k Sebastianovi. Z koutků pootevřené tlamy pod ním vypadávaly listy prosa.

Sebastian zvedl zbraň, přiložil ústí hlavně k převislému dolnímu pysku a bez míření vystřelil.
Kulka prolétla růžovým horním patrem tlamy, pronikla houbovitou kostí lebky a změnila v kaši obsah sloní mozkovny veliké jako pěst.
Sebastian stál přímo pod kly. Stačilo, aby střela směřovala pouhých deset centimetrů stranou, a pevná kost by ji odchýlila. Sebastian by zemřel dřív, než by stačil natáhnout závěr mauzerovky. Ale obrovitý sloní samec sedl na zadek a chobot mu ochable visel na hrudi. Váha klů mu stáhla hlavu k zemi a kolena se pod ním podlomila. Pád těžkého těla zaslechli i ve vesnici vzdálené osm set metrů.
„Synu pušky!“ vydechl Sebastian a nevěřícně hleděl na horu masa. „Já jsem to dokázal! Dokázal jsem to!“ Zvedl ruku, aby plácl Mohameda po zádech, a v té poloze zkameněl.
Jako sykot páry unikající z prasklého kotle zaznělo nedaleko vřeštění druhého zvířete. A pak slyšeli, jak si hlučně razí cestu prosem.
Sebastian se nervózně rozhlížel, protože nedokázal přesně určit, odkud zvuk přichází. „Běží k nám?“
„Ne,“ uklidnil ho Mohamed. „Obrací se proti větru. Nejdřív najde náš pach a teprve pak přijde.“ Uchopil Sebastianovu paži a napjatě poslouchali, jak slon obchází kolem a chytá vítr.
„Třeba uteče,“ zašeptal Sebastian zbožné přání.
„Tento ne. Je starý a zlý. Už zabíjel lidi.“ Mohamed zatahal Sebastiana za ruku. „Musíme se dostat z téhle houštiny. Tady nemáme šanci. Vletí na nás dřív, než se nadějeme.“
Vyrazili. Pro strach neexistuje pikantnější koření nad běžící nohy Když jednou vystartují, i statečného muže změní ve zbabělce. Po dvaceti krocích se jejich běh proměnil v bezhlavý útěk k vesnici. Nesnažili se ani krýt. Se zadrženým dechem si razili cestu hustou změtí lodyh a listí. V hluku, který přitom dělali, ztratili přehled o tom, kde se slon nachází, a to jejich strachu dodalo ostruhy Každým okamžikem čekali, že se nad nimi zvedne šedá hora.
Konečně byli na otevřeném prostranství a zastavili. Zpocení a udýchaní se snažili zjistit, odkud druhý slon vyběhne.
„Tam!“ vykřikl Mohamed. Z pole prosa se neslo otřesné řičení.
„Pryč!“ vyjekl zpanikařený Sebastian.
Okolo čerstvě zapálené hranice stála stovka vesničanů. Čekali s úzkostí, protože slyšeli výstřel i pád prvního slona, ale následující ječení a hluk v nich vzbuzoval pochyby o tom, co se v poli vlastně událo.
Mohamed, těsně sledovaný Sebastianem, jejich pochyby rozptýlil. Hnali se k nim po pěšině jako zdařilá imitace páru zdivočelých psů, kterým namočili zadky do terpentýnu. Sto metrů za nimi se rozlétla stěna prosa a z ní v plném běhu vyrazil druhý slon.
Obrovský a nahrbený se valil v měsíčním světle klamnou rychlostí těžkopádného běhu a mával velkýma ušima. Řítil se k vesnici a každé vzteklé zařičení ohrožovalo ušní bubínky vyděšeného obecenstva.
„Pryč! Utíkejte!“ vykřikoval Sebastian sípavé varování. Nebylo ho třeba. Dav kolem ohně nečekal a rozprchl se jako hejno sardinek před barakudou.
Muži odhazovali přikrývky a v běhu padali jeden přes druhého. Jiní bezhlavě šplhali na nejbližší stromy. Dva smolaři se po vzájemné srážce ocitli v ohni. Okamžitě z něj vyskočili a se žhavými uhlíky přilepenými na chodidlech a s chvostem jisker za sebou pádili vesnicí pryč. Z chatrčí za nimi vybíhaly naříkající ženy s kojenci v náručí nebo uvázanými v nůších na zádech a zoufale se pokoušely dohonit vyděšený houf.
Sebastian a Mohamed předstihli slabší běžce, ale slon za nimi je i tak rychle doháněl.
Jako balvan kutálející se z příkrého svahu narazila hora zuřícího masa do první chýše. Chatrná konstrukce z trávy a tenkých tyček doslova vybuchla a její trosky se rozlétly po okolí, ale zuřivost sloního útoku nezmírnila. Než slon dostihl první lidskou oběť, stačil zbořit další dvě chatrče.
Jakási stařena se belhala na tenkých křivých nohách a prázdné váčky prsů jí plácaly po vrásčitém břiše. Z bezzubých úst ženy vycházelo monotónní vytí.
Slon zvedl chobot vysoko nad hlavu a jako katovskou sekerou srazil stařenu k zemi. Razance úderu ji doslova rozdrtila. Žebra jí praskala jako suché klacíky a stará žena skonala dřív, než dopadla na zem.
Druhou obětí se stala dívka, která se rozespalá vynořila z chýše stojící v dráze sloního běhu. Její elegantní nahé tělo se lesklo v měsíčním světle. Slon ji ovinul tlustým chobotem a lehce, bez sebemenší námahy, ji vyhodil deset metrů do vzduchu.
Dívčin křik pronikl krunýřem Sebastianovy paniky. Ohlédl se přes rameno právě včas, aby proti nočnímu nebi zahlédl dívčí tělo a jeho roztažené údy vířící vzduchem. Jejich pohyb ukončila zem a ječení rázem utichlo.
Sebastian zůstal stát a jako ve snu sledoval, jak slon poklekává nad chvějícím se dívčím tělem a klem jí probodává hrudník. Poničené a polámané tělo viselo z hřídele slonoviny a ničím už nepřipomínalo lidskou bytost. Vzápětí slon podrážděně zatřásl hlavou a torza se zbavil.
Teprve tento otřesný pohled uklidnil Sebastianovy rozechvělé nervy a shromáždil rezervy jeho odvahy, kterou v hrůze poztrácel. Zůstal nerozhodně stát, uniformu promočenou potem měl přilepenou na těle. V hrdle mu drsně hvízdal sípavý dech a ještě stále bojoval s naléhavou touhou znovu utéct.
Sloní stařešina se blížil. Jeden jeho kel se leskl krví a široké vyboulené čelo s kořenem chobotu pokrývaly tmavé cákance stejné tekutiny Sebastianův strach nejprve nahradilo znechucení a pak vztek.
Nejistýma rukama zvedl pušku. Ale sotva pohlédl přes mířidla, jako zázrakem viděl ostře a nervozita z něj spadla. Byl opět muž.
Chladnokrevně přesunul mušku na hlubokou postranní rýhu u kořene chobotu a zmáčkl spoušť. Pažba mu narazila do ramene a výstřel ho ohlušil, ale viděl, že střela přesně zasáhla místo, kam mířil. Z vrstvy suchého bláta pokrývajícího hlavu zvířete vytryskl obláček prachu, sloní víčka se chvějivě zavřela, ale vzápětí se zase otevřela.
Sebastian ani nesklonil zbraň. Jen otevřel závěr a prázdná nábojnice vypadla do prachu na zem. Vratným pohybem

zasunul do komory další náboj a znovu zamířil na hlavu obra. Po výstřelu se slon opile zapotácel, roztáhl uši a pomalu otočil hlavu směrem, odkud rána vyšla.
Další kulka pronikla kostí a chrupavkou sloní lebky. Kolos sebou škubl, pomalu se otočil a vyběhl k Sebastianovi. Jenže jeho výpad byl nerozhodný a mátožný Sebastian opakovaně nabíjel a s chladným odhodláním dál pálil do hrudi zvířete.
Slon zpomalil do nejisté šouravé chůze a ztrácel směr. Nakonec zastavil, natočený bokem k Sebastianovi, a hrudník se mu těžce zvedal. Potom tiše zasténal a z konce chobotu mu vytryskl proud krve.
Sebastian sklonil hlaveň a klidnými prsty vtlačil do prázdného zásobníku nové náboje. S kontrolovaným vztekem zvedl nabitou zbraň a zamířil do temné dutiny uprostřed mohutného ucha. Kulka dopadla se zvukem podobným nárazu sekery na kmen stromu a slon s prostřeleným mozkem klesl po hlavě k zemi. Váha jeho obrovitého těla vehnala kly do země až po pysky tlamy.

ČTYŘI TUNY ČERSTVÉHO MASA dopraveného na náves se rovnaly nebeskému daru a podle mínění náčelníka zaplacená cena nebyla nijak přemrštěná. Tři chýše mohli postavit za dva dny a zbyl jen hektar poničeného prosa. V porovnání s ním dvě zabité ženy neznamenaly žádnou velkou ztrátu. Jedna byla příliš stará a druhá, i když osmnáctiletá, ještě ani jednou nepočala. Měl proto dobrý důvod věřit, že byla neplodná, a proto pro vesnici takřka bezcenná.
Spokojený M'topo seděl na své vyřezávané stoličce vedle Sebastiana, vyhříval se na ranním slunci a se širokým úsměvem pozoroval dění na návsi.
Skupina jeho mužů, vybavených krátkými oštěpy s dlouhou hlavicí, odložila veškeré oblečení. Stáli před úlovkem připravení zhostit se úlohy řezníků a v pohodě čekali na Mohameda a jeho čtyři pomocníky, až odstraní kly. V širším kruhu kolem nich postávali ostatní vesničané. Čekání si krátili zpěvem. Rytmus bubnu stvrzovali pleskáním dlaní a podupáváním a ze základu sytých mužských basů stoupal a klesal čistý líbezný soprán žen. Skutečná idyla.
Pod trpělivými údery Mohamedovy sekery od lebky konečně odpadl i poslední kel. Dva muži ho s námahou odnesli k Sebastianovi a obřadně mu ho položili k nohám.
Sebastian to kvitoval s potěšením. Zdálo se mu, že čtyři velké kly přinesené do Lalapanzi by mohly Flynn O'Flynna do jisté míry obměkčit. Přinejmenším by uhradily výdaje na expedici. Ten nápad mu vrátil dobrou náladu. „Starče, maso si můžeš ponechat," řekl náčelníkovi.
„Ó, pane." M'topo vděčně spráskl ruce a pokynul čekajícím řezníkům.
Vášnivý pokřik vesničanů chtivých masa povzbuzoval prvního z nich, který se vydrápal na sloní hřbet a zabodl oštěp do hrubé kůže za posledním žebrem. Pak začal couvat a táhl ostří ke kyčli. Dva jiní otevřeli kůži příčnými řezy, takže vznikla jakási čtvercová chlopeň – padací dvířka vstupu do břišní dutiny Z otvoru vyhřezly tučné závity růžových a modrých střev, které se v ranním slunci vlhce leskly. Zbylí čtyři řezníci s rostoucí dychtivostí tahali obsah břicha ven a Sebastian nevěřícně zíral, jak po chvíli mizí v otvoru. Zevnitř zaslechl tlumený hluk potyčky o nejcennější trofej – játra.
Za pár minut se jeden z nich vynořil a tiskl k hrudi kus kluzké fialové delikatesy Vylezl z rány jako velký červ pokrytý temně rudou krví. Měl ji i ve vlasech a obličej mu proměnila v hrůznou masku, ze které svítila jen běl očí a zubů. S potrhaným kusem jater se vítězně prodíral davem k Sebastianovi.
Nabídka Sebastiana přivedla do rozpaků a žaludek měl okamžitě v krku.
„Jez," pobízel ho M'topo. „Posílí tě. Naostří oštěp tvého mužství. Deset, dvacet žen tě pak neunaví." Podle M'topova mínění Sebastian podobný druh afrodiziaka potřeboval. Od bratra Saaliho i od náčelníků dalších vesnic okolo řeky slyšel o jeho žalostném nedostatku sexuální aktivity
„Takhle." M'topo uřízl sousto a vhodil si ho do úst. S nepředstíranou chutí ho žvýkal a šťáva z jater mu zvlhčila rty rozšklebené pochvalným gurmánským úsměvem. „Velmi dobré." Přistrčil kousek Sebastianovi k ústům.
„Ne," odmítl Sebastian a rychle vstal. M'topo pokrčil rameny a hodoval dál. Pak okřikl postávající řezníky, aby se znovu dali do práce.
V zázračně krátkém čase čepele oštěpů a mačet rozbouraly mohutné tělo. K radostné práci se připojila celá vesnice. Jeden z mužů několika zručnými tahy oddělil velký kus svaloviny a hodil ho dolů ženě. Ta ho bez otálení naporcovala na menší kusy a podala je svým dětem. Děcka s radostným ječením odběhla k narychlo postaveným sušákům, maso odložila a pospíchala zpět pro další.
Sebastian se zotavil z počátečního znechucení a teď mu přišlo k smíchu, jak ústa vesničanů mají napilno. Všichni při práci žvýkali a ještě přitom stihli produkovat neuvěřitelný kravál.
Pod nohama lidí pobíhali psi. S vrčením se tahali o zbytky a hbitě uhýbali před ranami a kopanci, ale své kořisti se nevzdali.
Doprostřed té radostné domácí pohody vpadl Herman Fleischer s desítkou ozbrojených askarů.

HERMAN FLEISCHER BYL UNAVENÝ. Série namáhavých pochodů, které ho přivedly do vesnice M'topo, mu zanechaly na nohou početné puchýře.
Před měsícem opustil svůj hlavní stan v Mahenge, aby započal každoroční daňovou pouť po svěřeném území. Podle zvyku začal v severních provinciích, a jak se věci vyvíjely, byla to mimořádně úspěšná výprava. Váha dřevěné truhlice s černou orlicí na víku den ode dne rostla. Herman si čas krátil odhady, kolik let ještě v Africe stráví, než bude moci rezignovat a vrátí se domů do Plauen, kde hodlal zakoupit statek. Tři další úspěšné sezony, jako byla tato, by měly stačit. Kdyby si před třinácti měsíci neuřízl velkou ostudu, když nedokázal na Rufiji zajmout Flynnovu loď, zkrátil by si službu nejmíň o rok. Vzpomínky na tu epizodu v něm probudily dlouho přežívající zášť. Utišil ji tím, že v příští vesnici daň zdvojnásobil. Náčelník vehementně protestoval, ale sotva Herman kývl na rotmistra askarů, který ze sedlové brašny ochotně tahal provaz, rychle názor změnil.

„Ó, tlustý, silný a krásný sloní býku," začal komisaři lichotit. „Jestli chvíli, jen malou chviličku počkáš, peníze ti přinesu. Máme taky novou chýši bez vší a blech, kde tvé nádherné tělo může spočinout. Pošlu za tebou mladou dívku s pivem, které uhasí tvou žízeň."
„Dobře," souhlasil Herman. „Zatímco budu odpočívat, moji askaři zůstanou s tebou." Pokynul šikovateli, aby náčelníka svázali, a odešel do chýše pro hosty.
Náčelník poslal své dva syny do lesa, kde pod jistým stromem vykopali těžký kožený měch, který po hodině přinesli Hermanovi. Tvářili se při tom velice smutně.
Spokojený Fleischer napsal potvrzení o příjmu devadesáti procent obsahu pytle. Deset procent si ponechal jako manipulační poplatek. Náčelník neuměl přečíst jediné německé slovo, a tak s velkým ulehčením doklad přijal.
„Na noc zůstanu ve tvé vesnici," oznámil mu Fleischer. „Pošli ke mně stejnou dívku, připraví mi večeři." V noci přiběhl posel z jihu a vyrušil Hermana v nejnevhodnějším okamžiku. Ale zprávy, které přinesl, ho rozlítily ještě víc. Z popisu nového německého komisaře, který v jižních provinciích vykonával jeho práci a přitom ještě bezostyšně střílel jeho zvěř, okamžitě poznal mladého Angličana, kterého spatřil v deltě Rufiji na palubě O'Flynnovy plachetnice.
Herman zanechal většinu svého doprovodu včetně truhlice s penězi ve vesnici a přikázal jim, aby ho následovali, jak nejrychleji dokážou. Sám s malým oddílem deseti askarů vesnici o půlnoci opustil.
Pátou noc, když tábořili u řeky Rovuma, šikovatel Hermana před úsvitem probudil.
Rozespalý komisař se posadil a zvedl lem moskytiéry. „Co se děje?"
„Zaslechli jsme výstřel. Jediný výstřel, ale…"
Herman se okamžitě probral a hledal boty. „Odkud?"
„Odněkud z jihu od vesnice M'topo."
Nasupený Herman, už v plné parádě, netrpělivě naslouchal do ticha africké noci. „Víš jistě, že…?" začal, ale nedokončil. Tma přinesla slabé, ale nezaměnitelné zvuky vzdálených výstřelů. Prásk, prásk, prásk – pauza – a další rána.
„Zbořte tábor," zařval Herman. „Rasch! Hněte sebou, vy černí pohani!"
V době, kdy dorazili do vesnice M'topo, slunce už stálo nad obzorem. Objevili se náhle, protože přišli přes pole kryti vysokým prosem a nikdo je neviděl. Herman Fleischer se zdržel jen chvilku, než rozestavil askary do bojové řady, a hned se vydal k chýším. Sotva stanul na okraji vesnice, strnul překvapený nevídaným děním na návsi.
Chumel polonahých černochů se hemžil okolo zbytků slona a jeho přítomnost nikdo nebral na vědomí. Teprve až se zhluboka nadechl a řevem dal najevo svou přítomnost, povyk ustal. Všichni otočili hlavy a s očima hrůzou dokořán zírali na Hermana Fleischera.
Poznali ho okamžitě. „Bwana Intambu," přerušil ticho pisklavý hlas. „Pán provazu."
„Co…?" spustil Herman, ale zarazil se, když v davu zahlédl černocha v uniformě německých askarů, kterého ještě nikdy neviděl. „Ty!" vykřikl a namířil na muže obviňující prst. Ale voják se otočil a sehnutý zmizel v davu vesničanů.
„Zadržte ho!" ječel Herman a roztřesenými prsty otvíral pouzdro s pistolí.
Náhle jeho pozornost upoutal jiný pohyb. Další pseudoaskar prchal mezi chatrčemi z vesnice. „Tamhle běží další! Zastavte ho! Rotmistře, muže sem!"
Prvotní šok, který držel vesničany přikované na místě, pominul a náves se bleskově vyprázdnila. Herman Fleischer znechuceně zafuněl, když na opačné straně návsi uviděl na domorodé vyřezávané stoličce muže v bizarní bledě modré uniformě ověšené zlatými šňůrami. Na nohou měl vysoké jezdecké boty nad kolena a na hlavě parádní helmu slavného pruského regimentu.
„Angličan!" Konečně se mu podařilo pouzdro rozepnout. „Angličan!" opakoval nenávistně a zvedl pistoli.
Sebastianova nechvalně známá rychlost myšlení ho držela na stoličce zmateného tím nevídaným zvratem. Teprve když na něj Herman namířil, došlo mu, že je na čase odejít. Pokusil se vstát, jenže ostruhy byly jiného mínění a opět mu život zkomplikovaly. Sebastian upadl a kulka neškodně prosvištěla v místě, kde by jinak stál.
„Zatraceně!" zaklel Herman a znovu vystřelil. Ze stoličky před Sebastianem vylétly třísky. Další neúspěch přivedl Hermana do stavu slepé zuřivosti, která ovlivnila míření při třetím pokusu. Ale to už Sebastian po čtyřech utíkal k nejbližší chatrči.
Za ní se zvedl, běžel k buši a v uších mu zvonila Flynnova slova: „Utíkej k řece. Běž rovnou k řece." Představa řeky ho tak zaujala, že za příští chýší se srazil s jedním z Fleischerových askarů. Oba se ocitli na zemi a Sebastianovi helma při pádu spadla přes oči. Těžce se zvedl do sedu, a když ji stáhl, uviděl před sebou bílou vlnu černochovy hlavy. Byla v ideální poloze a v příštím okamžiku těžká ocel helmice hlasitě zazvonila o askarovu lebku. Voják jen hekl a zůstal nehybně ležet v prachu. Sebastian mu helmou přikryl obličej, sebral jeho pušku a vstal.
Stál přikrčený za chatrčí a snažil se pochopit chaos kolem. V povyku zpanikařených vesničanů, kteří pobíhali sem a tam jako stádo ovcí napadené vlky, slyšel Fleischerův řev a následující střelbu jeho askarů.
První nápad Sebastianovi radil ukrýt se v některé z chýší, ale hned si uvědomil, jak marný pokus by to byl. V nejlepším případě by jen oddálil zatčení.
Ne, musí z vesnice pryč. Ale představa běhu přes stometrový otevřený úsek pod palbou německých pušek nebyla vůbec lákavá.
Jak tak stál a hledal východisko, náhle si uvědomil, že ho pálí chodidla. Pohlédl na zem a zjistil, že stojí ve žhavém popelu ohně na vaření. Podrážky jeho jezdeckých bod už začínaly doutnat. Spěšně couvl a pach spálené kůže působil na jeho zablokovaný mozek jako projímadlo.
Z chatrče vytrhl kus došku, konec strčil do popela, a když suchá tráva vzplála, přidržel ji u stěny Ve chvilce vyrazily vzhůru ohnivé květy plamenů. S pochodní v ruce přeběhl k druhé chýši a zapálil ji taky.
„Synu pušky!" jásal a hleděl, jak husté kotouče olejovitého dýmu táhnou vesnicí a omezují výhled na pouhých pár kroků.

Postupoval pomalu krytý clonou kouře, zapaloval další chatrče a těšil se z nepříčetného řevu německého komisaře. Ve štiplavě dusivé polotmě kolem něj občas proběhl přízračný stín. Ale nikdo si ho nevšímal, a tak Sebastian pokaždé jen povolil ukazováček na spoušti mauzerovky a plížil se dál.
U poslední chýše zastavil a sbíral odvahu k závěrečnému sprintu k okraji prosného pole. Přes vířící stěnu kouře toužebně pozoroval masu zelené vegetace, ze které před několika málo hodinami v hrůze utíkal. Teď mu připadala jako náruč milující matky
Vyrušil ho nedaleký pohyb. Okamžitě tím směrem namířil pušku, ale zastavil ho Mohamedův hlas.
„Manali!“
Sebastian strnul a sklonil pušku. „Dobrý bože, Mohamede, vždyť jsem tě málem zabil.“
Mohamed mu sevřel ruku a táhl ho pryč. „Pospěš! Jsou mi v patách.“ Jezdecké boty nejenže lisovaly Sebastianovi prsty na nohou, ale navíc ještě dupaly jako kopyta zdivočelého buvola. Z hořících chatrčí za nimi se ozvaly výkřiky doprovázené praskotem výstřelů a kulky odražené od země je se zlověstným bzučením předbíhaly.
Sebastian zapadl do spásné zeleně prosa deset kroků před Mohamedem.

„CO BUDEME DĚLAT, MANALI?“ staral se Mohamed. Dvě další černé tváře otázku podpořily dojemným výrazem neskonalé důvěry. Šťastná náhoda spojila Sebastiana se zbytkem jeho oddílu. Jak běžel napříč prosným lánem a náhodné střely srážely listy stonků kolem jeho hlavy, doslova o ně zakopl. Leželi na břiše, obličeje přitisklé k zemi, a bylo zapotřebí několika rázných kopanců, než se vůbec pohnuli.
Sebastian, poslušný Flynnovy rady, je obloukem vedl k řece na místo, kde se před třemi měsíci vylodili. Když konečně dorazili, zjistil, že Fleischerovi askaři, kteří se nemuseli skrývat a šli přímo, tam byli dřív. Smutně z rákosí sledovali, jak na malé bílé pláži sekerami prorážejí dna dlabaných člunů.
„Co takhle přeplavat?“ zeptal se Mohameda. Stařík ovu tvář zbrázdily vrásky starostí. Oba hleděli přes rákosí na čtyři sta metrů široký pruh hluboké vody, který je dělil od opačného břehu. Rychlý proud na hladině vytvářel drobné víry.
„Ne,“ odpověděl po chvíli Mohamed.
„Je to moc daleko?“
„Moc daleko, moc hluboko, moc rychlá voda a moc krokodýlů,“ usoudil Mohamed. Oboustranná nevyslovená touha být co nejdál od řeky i německých askarů je vedla rákosím zpátky do vnitrozemí.
Pozdě odpoledne leželi v zarostlé strži vzdálené asi tři kilometry od vesnice M’topo.
„Co budeme dělat, Manali?“ zopakoval otázku Mohamed. Sebastian si odkašlal.
„Ano…“ řekl a vrásky na jeho vysokém čele svědčily o tom, jak usilovně přemýšlí. Nápad se mu v hlavě vynořil s celou nádherou vycházejícího slunce. „Prostě najdeme jiný způsob, jak řeku překročit,“ řekl s klidem muže, který si je vědom vlastní vynalézavosti. „Co navrhuješ ty, Mohamede?“
Stařík, mírně překvapený tím, že se mu míč tak z ničeho nic vrátil na jeho stranu, mlčel.
„Nějaký vor?“ zkusil štěstí Sebastian. Naprostý nedostatek nářadí, materiálu a vůbec možnosti nějaké plavidlo postavit byl tak zřejmý, že se Mohamed ani nenamáhal s odpovědí.
„Tak ne,“ souhlasil Sebastian. „Asi máš pravdu.“ Krásu jeho klasického obličeje opět zdevastovaly vrásky podmračeného soustředění. „Jsou podél řeky nějaké další vesnice?“ zeptal se po delší chvíli.
„Ano,“ přisvědčil Mohamed. „Ale askaři je navštíví a všecky čluny zničí. Taky poví náčelníkům, kdo jsme, a pohrozí jim provazem.“
„Ale nemůžou to stihnout po celé délce řeky. Tvoří hranici dlouhou osm set kilometrů. Prostě půjdeme tak dlouho, dokud nějaký člun neobjevíme. Jistý čas to potrvá, ale nakonec něco najdeme.“
„Pokud nás askaři mezitím nechytí.“
„Počítají s tím, že se budeme zdržovat u řeky Proto půjdeme pět či šest dní vnitrozemím, a teprve pak se k řece vrátíme. Teď si odpočineme a v noci vyrazíme.“
Po dobře vyšlapané pěšině zamířili na severozápad šikmo od řeky do hloubi německého území. Šli celý den, a jak hodiny ubíhaly, jejich krok se zpomaloval. Sebastian si dvakrát všiml, že některý z mužů poznenáhlu sešel z chodníku a najednou zastavil. Než se vrátil za ostatními, překvapeně se rozhlížel. Dělalo mu to starosti a rád by se zeptal, proč se tak chovají, ale byl unavený a nechtělo se mu ani mluvit. Po hodině na tu záhadu přišel sám.
Jak pochodoval, pohyb jeho nohou se stal naprosto automatický a pomalu upadal do stavu jakési tupé pohody Podlehl tomu pocitu a teplá mlha zapomnění ovládla jeho smysly.
Trnitá větev, která mu pohladila obličej, ho vrátila do reality. Vyděšený se rozhlédl kolem sebe. Deset kroků po jeho levici šlapal po chodníku Mohamed se dvěma střelci a s pobaveným zájmem ho pozoroval. Sebastianovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že za pochodu usnul. S pocitem naprostého hlupáka doklusal zpět na čelo zástupu.
Když vykrmený stříbrný měsíc klesl za vrcholky stromů, šlapali v uvadajícím světle oblohy, ale po nějakém čase už sotva dohlédli na pěšinu. Sebastian usoudil, že za hodinu bude svítat a že nastal čas zastavit. Chystal se to oznámit ostatním, ale Mohamedova ruka na rameni mu v tom zabránila.
„Manali!“ šeptal. Varovný tón jeho hlasu způsobil na Sebastiana jako nervový jed.
„Co je?“ vydechl a začal z ramene sundávat mauzerovku.
„Podívej. Tam vpředu.“
Sebastian usilovně zíral do tmy před sebou a trvalo nějaký čas, než unavené sítnice jeho očí zaregistrovaly v temném příkrovu chabý náznak rudého světla. „Ano!“ přisvědčil. „Co to je?“
„Oheň,“ sotva slyšitelně odpověděl Mohamed. „Na pěšině před námi se někdo utábořil.“
„Askaři?“
„Možná.“

Sebastian zíral na vzdálenou hromádku dohasínajících uhlíků a chlupy v zátylku se mu stavěly do pozoru. Ospalost byla ta tam. „Musíme je obejít.“
„Ne. Ráno v prachu najdou naše stopy a půjdou za námi,“ šeptem varoval Mohamed.
„Co tedy uděláme?“
„Nejdřív se podívám, kolik jich je.“
Mohamed nevyčkal Sebastianova svolení a leopardím krokem neslyšně zmizel ve tmě. Čekali pět úzkostných minut. Jednu chvíli měl Sebastian dojem, že zaslechl zvuky zápasu, ale nebyl si tím jistý. Konečně se před ním zhmotnil Mohamedův stín. „Je jich deset,“ hlásil. „Dva askaři a osm nosičů. Jeden z vojáků hlídal u ohně, tak jsem ho zabil.“
„Dobrý bože!“ Sebastian zvýšil hlas. „Cos to udělal?“
„Zabil jsem ho. A nemluv tak hlasitě.“
„Jak jsi ho zabil?“
„Nožem.“
„A proč?“
„Aby on nezabil mě.“
„A ten druhý?“
„Toho jsem zabil taky.“
„Tys je zabil oba?“ zděsil se Sebastian.
„Ano. A vzal jsem jim pušky. Ale nosiči mají spoustu beden. Napadlo mě, že jdou za Bwana Intambu, německým komisařem, a nesou jeho zásoby a věci.“
„Neměls je zabíjet,“ domlouval mu Sebastian. „Stačilo je svázat, nebo něco podobného.“
„Manali, ty mluvíš jako žena,“ opáčil Mohamed podrážděně a vrátil se k původnímu sledu svých myšlenek. „Mezi bednami je jedna, která vypadá jako truhla na peníze. Ten druhý askar spal vsedě a opíral se o ni zády, jako by ji hlídal.“
„Peníze z daní?“
„Ano.“
„Výborně, Synu pušky!“ Sebastianovy skrupule byly v mžiku ty tam a obličej se mu rozzářil jako malému chlapci na Štědrý večer.
Probudili německé nosiče a hlavněmi pušek je vystrkali z přikrývek. Stáli v malém hloučku a třásli se strachy a předjitřním chladem. Ve světle ohně, který Mohamedovi střelci pohotově oživili suchými větvemi, Sebastian zkontroloval kořist.
Krev z podříznutého hrdla askara potřísnila víko nevelké dřevěné truhlice, z níž Mohamed stáhl mrtvého vojáka. Jeho přikrývkou víko očistil.
„Manali,“ volal, „podívej na ten velký zámek a císařského ptáka namalovaného na víku…“ Sehnul se a uchopil držadlo, „…ale nejdřív zkus, jak je těžká!“
Mezi spoustou různého vybavení Mohamed objevil kolo hrubého manilového provazu – veledůležitou součást výstroje každé Fleischerovy expedice. Mohamed ho uvázal nosičům kolem pasu, ale nechal mezi nimi dostatečně volnou délku, která jim dovolovala pohyb a přitom znemožňovala útěk.
„Proč to děláš?“ divil se Sebastian s pusou plnou černého chleba a krvavého jelita.
„Aby nemohli utéct.“
„My je bereme s sebou?“
„A kdo jiný by to všecko nesl?“
O pět dní později Sebastian seděl v dlouhé dlabané kánoi a botami se spálenými podrážkami se opíral o vzácnou truhlici. S velkou chutí pojídal konzervované maso a nakládanou cibuli. Měl čisté spodní prádlo a nové ponožky, které byly jen o pár čísel větší. Spolu s lahví hanzovního piva to všecko zajistila nechtěná laskavost komisaře Fleischera. Veslaři byli vesele naladěni a cestou zpívali. Peníze, které jim Sebastian za nájem lodice zaplatil, každému vystačí přinejmenším na koupi nové ženy.
Drželi se v blízkosti portugalského břehu a hnáni proudem a čilými pádly urazili za dvanáct hodin vzdálenost, která Sebastianovi s těžce naloženými nosiči trvala pěšky pět dní.
Kánoe vyložila Sebastianovu družinu na břeh naproti vesnici M’topo, pouhých patnáct kilometrů od Lalapanzi. Tu vzdálenost ušli bez odpočinku a po setmění byli doma.

KLID A TEMNÁ OKNA bungalovu napovídala, že celý tábor už spí. Sebastian uklidnil svůj prořídlý oddíl a nechal ho v tichosti nastoupit na trávník pod verandu hlavní budovy. Před ně postavil truhlici s penězi. Byl hrdý na svůj úspěch a návrat mínil efektně naaranžovat. Když byla scéna připravená, vystoupil na verandu a po špičkách se blížil ke vstupním dveřím. Měl v úmyslu domácnost probudit dramatickým zabušením na dveře.
Jenže zakopl o židli a upadl. Puška, která se mu sesmekla z ramena, řinčela po kamenných dlaždicích. Než se vzpamatoval, dveře se rozlétly a na prahu stál Flynn O’Flynn v noční košili a mířil na něj brokovnicí. „Mám tě, ty parchante!“ křičel.
Sebastian zaslechl cvaknutí pojistky a spěšně se zvedl na kolena. „Nestřílej, Flynne!“
Hlaveň mírně poklesla. „Kdo jsi – a co chceš?“
„To jsem přece já, Sebastian.“
„Bassie?“
Flynn váhavě sklonil pušku. „To nemůže být pravda. Vstaň, ať se na tebe podívám.“
Sebastian neváhal a v mžiku byl na nohou.

„Dobrý bože!“ divil se Flynn. „Jsi to ty. Slyšeli jsme, že tě Herman Fleischer před týdnem chytil ve vesnici M’topo!“
Flynn mu vykročil vstříc s pravicí nataženou k pozdravu. „Tak tys to nakonec přece jen dokázal! Bassie, chlapče, to je ohromné.“
Než Sebastian stačil Flynnovi stisknout ruku, vyběhla ze dveří Rosa. Protáhla se kolem otce a málem Sebastiana povalila. Hodila mu ruce kolem krku, přitiskla líc na jeho neholenou tvář a dokola opakovala: „Ty žiješ! Ach, Sebastiane, ty jsi v pořádku.“
Sebastian pod tenkou tkaninou noční košile cítil teplo její kůže a každým dalším dotykem se utvrzoval v přesvědčení, že pod ní už není nic než nahé tělo. Přes Rosino rameno se na Flynna provinile usmíval.
„Promiň,“ omlouval se.
Protože se Rosa vrtěla jako dovádivé štěně, první dva Sebastianovy polibky minuly cíl. Jeden jí padl na ucho, druhý na obočí a až třetí našel rty.
Odtrhli se od sebe, teprve když hrozilo, že se navzájem zadusí. „Mysleli jsme, že tě zabili,“ vydechla Rosa.
„Jak vidíš, slečno, je v pořádku,“ vrčel Flynn. „A teď už jdi a něco si obleč.“
Toho rána se ze snídaně v Lalapanzi stala slavnostní událost. Flynn využil oslabené kondice své dcery a postavil na stůl lahev ginu. Protestovala jen tak na oko a později dokonce sama Sebastianovi kapku nalila do čaje, aby mu líp chutnal.
Jedli na verandě, laskáni teplem slunečních paprsků filtrovaných stěnou popínavých buganvílií. Na trávníku poletovalo a švitořilo hejno špačků a jiní opeřenci vyzpěvovali ve větvích planých fíkovníků. Celá příroda jako by se tajně dohodla, že ze Sebastianova vítězství udělá opravdový svátek. Nanny mezitím v kuchyni čile zpracovávala zbytky Fleischerových zásob.
Flynn O’Flynnovy zarudlé oči podtrhávaly švestkově modré váčky Byl celou noc vzhůru a při světle lampy počítal obsah německé pokladnice. Připravoval taky vyúčtování. Přes nevyspání byl čilý a dobrou náladu udržoval šálky čaje obohaceného ginem. S chutí přitakával na obdivné tirády Rosy, která pěla chválu na Sebastiana Oldsmitha a jeho statečný čin.
„Vyklubal se z tebe pěkný ptáček, Bassie,“ smál se Flynn. „Moc rád bych slyšel, jak to bude Fleischer guvernérovi vysvětlovat. Ach bože, jak rád bych byl u toho, až se Herr Schee dozví, co se stalo s vybranými daněmi. Asi je to oba položí.“
Rosa se na Flynna mile usmála. „Když mluvíš o penězích, tati,“ oslovení „tati“ používala jen zřídka, když byla Flynnovi mimořádně příznivě nakloněna, „už jsi spočítal Sebastianův díl?“
„To víš, že ano,“ ujistil ji Flynn obratem, ale jeho sklopené oči vzbudily v Rose podezření. Mírně našpulila rty a medovým hlasem se zeptala:
„A kolik to dělá?“ Tón její otázky zněl Flynnovi v uších jako vrčení poraněné lvice.
„Ale prosím tě, kdo by si tak rozkošný den kazil řečmi o byznysu.“ S nadějí, že Rosu oklame, Flynn trochu přehnal žoviální tón. Namáhal se marně.
„Kolik?“ trvala na svém Rosa a Flynn řekl.
Nastalo trapné ticho. Sebastian zrudl a otevřel ústa k protestu. S vyhlídkou na svůj podíl udělal minulou noc Rose vážnou nabídku a ona ji přijala.
Rosa mu položila uklidňující ruku na koleno. „Nech to na mně,“ zašeptala a obrátila se k otci.
„Doufám, že nám ukážeš vyúčtování, nebo ne?“ zeptala se stejně sladce.
„Jistěže. Je čestné a spravedlivé.“
Dokument nadepsaný „Společný podnik E O’Flynna, Esq., S. Oldsmitha, Esq. a dalších, Východní Afrika v období od 15. května do 21. srpna 1913“ nezapřel Flynnovu neortodoxní školu účetnictví.
Obsah truhlice přepočítal na anglické libry v kurzu uvedeném v Pearsově ročence z roku 1893. Flynn v té podrobné publikaci nacházel velký zdroj inspirace.
Z hrubého výnosu 4 600 liber, 18 šilinků a 6 pencí odečetl padesát procent svého podílu a deset procent podílu pro své partnery – portugalského náčelníka a guvernéra Mosambiku. Zůstatek snížil o ztráty vzniklé při expedici na Rufiji (viz zvláštní účet adresovaný správě Německé východní Afriky) a do výdajů na druhou expedici nezapomněl uvést položky jako:

L. Parbhoo (krejčí)
Jedna německá helma (řekněme)
Pět uniforem (askarských),
každá L 2.10
Pět pušek Mauzer, každá L 10.
Šest set dvacet pět nábojů ráže 7 mm
Záloha na cestovní výdaje ve výši
100 escudos pro S. Oldsmitha L 15.10
L 5.10

L 12.10
L 50.
L 22.10

Esq. L 1.5

Výsledný Sebastianův nárok činil podíl na ztrátě ve výši necelých dvaceti liber.
„Neměj obavy," velkodušně Sebastiana ujišťoval Flynn. „Nečekám, že to zaplatíš hned – prostě to odečteme z tvého podílu na zisku z příští výpravy."
„Ale Flynne, myslel jsem – ano, myslím, že jsi se zmiňoval o poloviče."
„Taky ji máš. Bassie, chlapče, je to tak."
„Tvrdils, že jsme rovnoprávní partneři."
„Chlapče, zřejmě jsi mi špatně rozuměl. Řekl jsem poloviční podíl, jenže po odečtení nákladů. Je to prostě děsná smůla, že se ztráty vyšplhaly tak vysoko."
Během jejich diskuze Rosa na rubu Flynnova účtu pilně zaměstnávala zbytek inkoustové tužky. Za dvě minuty posunula výsledek přes stůl k otci. „Takhle jsem to spočítala já."
Rosa absolvovala školu typu „Jedna pro mě, jedna pro tebe" a její výpočet byl podstatně jednodušší než Flynnův.
Flynn O'Flynn uraženě vykřikl a odhodil papír na stůl. „Ty nerozumíš byznysu ani za mák."
„Ale podraz poznám na první pohled," kontrovala Rosa zlobně.
„Chceš o svém starém otci tvrdit, že je podvodník?"
„Ano."
„Mám zatraceně dobrý důvod vzít na tebe karabáč. Nejsi tak velká ani silná, abych ti ještě nemohl nahřát zadek."
„Jen se opovaž!" zasyčela Rosa a Flynn zařadil zpátečku.
„Prosím tě, co by Bassie dělal s tolika penězi? Je mladý. Ještě by ho zkazily."
„Budou pro rodinu. Ožení se se mnou. To s nimi udělá."
Flynn hekl, jako by mu v krku uvázla rybí kost, a obličej mu pokryly rudé fleky. „Ták!" zachrčel na Sebastiana. „Myslel jsem si to!"
„Pomalu, příteli," snažil se ho uklidnit Sebastian.
„Přijdeš do mého domu a chováš se tu jako zasraný anglánský lord. Pokoušíš se defraudovat moje peníze a to ti nestačí? Ne, nestačí! Aby toho nebylo málo, začneš ještě oprašovat moji dceru."
„Nebuď hrubý," napomenula ho Rosa.
„Ó, to je pěkné – nebuď hrubý, říkáš? A co vy dva provádíte za mými zády?"
Sebastian důstojně vstal od stolu. „Sire, v mé přítomnosti vám takhle mluvit s dámou nedovolím. A už vůbec ne s dámou, která mě poctila svým souhlasem a stane se mojí ženou." Začal si rozepínat kabát. „Půjdete se mnou na zahradu a dáte mi satisfakci."
„Tak jdeme." Flynn těžkopádně vstal, a když míjel Sebastiana, který měl ruce za zády svázané rukávy svlékaného kabátu, hbitě ustoupil stranou a po krátké úvaze mu vrazil pěst levačky do žaludku.
„Eh!" vyhekl Sebastian a nechtěně se sklonil. Flynnova pravice vedená zespodu ho praštila mezi oči a způsobila, že zavrávoral a pozpátku se potácel napříč verandou. Nízké dřevěné zábradlí ho zastavilo tak nešťastně, že přes něj přepadl do záhonu květin.
„Tys ho zabil," ječela Rosa a uchopila těžký porcelánový čajník.
„Doufám, že ano," odpověděl Flynn a hbitě se sklonil. Nádoba mu proletěla nad hlavou a roztříštila se o stěnu verandy. Flynna zasáhla jen sprška horkého čaje.
Sebastian se mezitím vynořil z Rosiných květin. Kůže pod očima mu naběhla a začínala měnit barvu, jako by se chtěla odstínem vyrovnat modrým okvětním plátkům hortenzie, které mu uvízly ve vlasech. „Flynne, řekl bych, že tohle nebylo fér," prohlásil uraženě.
„Nebyl připravený, nedíval se," zastala se ho Rosa. „Udeřil jsi ho zákeřně."
„Dobře, ale teď se dívá," zařval Flynn a jako rozzuřený hroch se valil po schodech verandy dolů. Sebastian uprostřed hortenzií zaujal bojovou pozici. „Podle boxerských pravidel," varoval Flynna.
Flynn potvrdil odmítnutí gentlemanských zásad tím, že ho kopl do holeně. Sebastian zaječel a po jedné noze hopsal ze záhonu ven. Flynn mu v tom pomáhal sérií dalších dobře mířených kopanců. Po dvou úspěšných zásazích Sebastianova zadku třetím pokusem minul a setrvačnost rozmáchlé nohy ho položila na záda. Než se zvedl na kolena, dopřál soupeři dost času, aby se vzpamatoval a připravil se na další kolo.
Přes opuchlá víčka Sebastian neviděl dobře a nepříjemný pocit vzadu mu k pohodě taky nepřidal. Ale opět stál, levici nataženou kupředu a pravici křížem přes prsa. Za Flynnem zahlédl svoji snoubenku, jak s kuchyňským nožem v ruce pádí po schodech dolů, a polekal se.
„Roso!" vykřikl. Nečekal, že jí láska k otci zabrání hájit lásku vlastní. „Roso! K čemu ten nůž?"
„Zapíchnu ho."
„To neuděláš," varoval ji Sebastian. Jenže Flynn na dceřiny zábrany tolik nesázel. Docela živě se zvedl, skryl se za Sebastianem a pozorně sledoval jejich slovní výměnu. Sebastianovi trvalo celou minutu, než Rosu přesvědčil, že její intervence není nutná a že dokáže situaci zvládnout sám. Nakonec se neochotně vrátila na verandu.
„Díky, Bassie," řekl Flynn a znovu nakopl Sebastianův už i tak dost postižený zadek. Bolelo to přímo ďábelsky.
Jen velmi málo lidí vidělo Sebastiana Oldsmitha víc naštvaného. Naposled se tak stalo před osmi lety, když mu dva sextáni strčili hlavu do záchodové mísy a spláchli. Oba si potom nějaký čas pobyli v nemocnici.
V tu chvíli se na scéně objevili další svědci. Křik a třeskot rozbíjeného porcelánu přivolal z nedalekého tábora Flynnovy věrné, včetně askarů a Mohameda. Shlukli se na okraji trávníku a bez dechu sledovali, jak spor skončí.
Rosa stála na verandě jako na tribuně a oči jí jiskřily tou vášnivou záští, které podlehne i ta nejmírnější žena, když vidí svého muže, jak se pro ni bije. Pohled na ni Sebastiana přiváděl k nepříčetnosti.
Jako všecky prudké bouře ani tato netrvala dlouho a nastala chvíle trapného ticha. Flynn ležel natažený v trávě, oči měl

zavřené a dech, který mu tiše chrčel v hrdle, vycházel nosem v doprovodu růžových bublin.
Ležel na zádech, vypouklé břicho se mu pravidelně zvedalo a klesalo a z jeho obličeje zmazaného krví vyzařoval nezvyklý klid. Mohamed s pěti dalšími osadníky k němu přiskočili, aby ho odnesli do bungalovu.
Sebastian zůstal na trávníku sám, ve tváři měl divoký výraz a celý se třásl jako při vysoké horečce. Když potom viděl, jak nehybného Flynna odnášejí, jeho bojovná nálada ochladla, vytěsněná starostmi a mírným zděšením. „Říkal jsem mu…“ vykoktal chraptivě a váhavě vykročil za nimi, „…že do mě nemá kopat.“ Bezmocně rozhodil ruce, zvedl je v prosebném gestu a vrtěl hlavou. „To neměl dělat.“
Rosa mu sešla z verandy vstříc. Hleděla na něho s obdivnou bázní a nehranou pýchou. „Byl jsi úžasný,“ zašeptala.
„Jako lev.“ Vztáhla ruce, objala ho kolem krku a políbila ho. „Miluju tě.“
Sebastian neměl žádné nosiče – všecko, co vlastnil, lehce unesl sám. Naopak na Rosiny krabice čekalo na trávníku pod bungalovem tucet domorodců.
„Myslím, že je čas jít,“ zamumlal Sebastian.
„Ano,“ šeptem přisvědčila Rosa a pohledem přelétla zahrady Lalapanzi. Přestože odchod sama navrhla, teď, když se stal skutečností, její odhodlání zakolísalo. Tady žila od dětství. Tady si upředla bezpečný kokon, který ji chránil před nástrahami světa, a když ho měla opustit, dostala strach. Stiskla Sebastianovi ruku, jako by z ní chtěla načerpat sílu.
Sebastian na ni shlížel s něžnou starostlivostí, která pro něj znamenala zcela nový nádherný pocit. „Nerozloučíš se s otcem?“
Rosa chvíli váhala, ale pak usoudila, že by to byla další kapka, která by mohla její rozhodnost ještě víc nahlodat. Oddaná láska k otci, v tu chvíli zaplavená vlnou zloby, by se mohla zase snadno vynořit, kdyby Flynn do hry zapojil své ověřené lichotky „Ne,“ odpověděla pevně.
„Myslím, že to tak bude lepší,“ souhlasil Sebastian. Provinile se ohlédl ke srubu, kde, jak předpokládal, ležel Flynn v péči věrného Mohameda. „Co říkáš, bude v pořádku? Víš, praštil jsem ho dost tvrdě.“
„Nic se mu nestalo,“ ujistila ho Rosa. Sama si ovšem tak jistá nebyla. Přesto zatahala Sebastiana za rukáv a společně se přesunuli do čela hloučku nosičů.
Flynn klečel na podlaze pod oknem ložnice a škvírou mezi záclonami napuchlým okem sledoval jejich odchod. „Můj ty bože! Ti idioti opravdu odcházejí.“
Rosa O’Flynnová ztělesňovala poslední pouto mezi ním a její matkou, křehkou portugalskou dívkou a jedinou osobou, kterou Flynn doopravdy miloval. Teď když ji měl taky ztratit, si náhle uvědomil, co k dceři cítí. Představa, že už ji víckrát neuvidí, ho děsila.
Pokud šlo o Sebastiana Oldsmitha, Flynnovy úvahy nemlžil žádný sentiment. Považoval ho za cenné podnikatelské aktivum schopné uvést v život jeho početné plány, které odložil, protože zahrnovaly neúměrné osobní riziko. V několika posledních letech si začal uvědomovat, jak se na jeho očích, nohách i nervech nepříznivě podepsal čas a přemíra tvrdého alkoholu, zatímco Sebastian měl oči orla, a pokud Flynn mohl soudit, nervy vůbec neznal. Sebastiana prostě potřeboval.
Když mladý pár otočil hlavy k bungalovu, Flynn chrčivě zasténal jako starý umírající buvol a zašklebil se. Navzdory předpojatosti musel uznat, že tvoří nádherný pár. Vysoký Sebastian s tělem gladiátora a tváří poety – a vedle něj drobná Rosa s plným poprsím a ladnými ženskými boky. Hladká kaskáda jejích černých vlasů se leskla na slunci a její velké tmavé oči přetékaly starostlivostí.
Flynn znovu zasténal, ale tentokrát slaběji. Poslední vzdech umírajícího muže přiměl pár k okamžitému rozhodnutí. Společně vyběhli k domu. Rosa, sukně zvednuté nad kolena, táhla Sebastiana přes verandu.
Flynnovi zbyl právě tak čas, aby se vrátil do postele a zaujal polohu člověka, který rychle spěje k okraji propasti.
„Tati!“ Sklonila se nad ním a Flynn váhavě otevřel oči. Zdálo se, že ji ani nepoznává. „Dceruško moje malá,“ zašeptal po chvíli tak tiše, že Rosa jeho slovům stěží rozuměla.
Poklekla vedle lůžka. „Ach, tatínku, co je ti?“
„Srdce.“ Flynnova ruka lezla po břiše pomalu jako chlupatý pavouk, než v srdeční krajině sevřela stejně chlupatou kůži. „Je to jako nůž. Žhavý nůž.“
V místnosti zavládlo tísnivé ticho. „Chtěl jsem… vám dát…“ pokračoval Flynn tiše, „své požehnání. Přeju vám štěstí… ať půjdete kamkoliv.“ Řeč ho tak vyčerpala, že se zadýchal a musel chvíli odpočívat. „Vzpomeňte si někdy na svého starého tátu a pomodlete se za něho.“
V koutku Rosina oka se objevila velká slza a pomalu jí klouzala po skráni.
„Bassie, hochu můj.“ Flynnovy oči Sebastiana chvíli hledaly, a když ho konečně našly, pomalu se na něj zaostřily „Nevyčítej si to. Jsem už starý – svůj život mám za sebou.“ Vzdychl a namáhavě pokračoval. „Postarej se o ni. Postarej se o moji malou Rosu. Teď jsi jako můj syn. Sám jsem žádného syna neměl a…“
„Flynne, já jsem nevěděl… Neměl jsem tušení, že tvoje srdce… Flynne, strašně mě to mrzí. Odpusť mi to.“
Flynn se maličko usmál. Slabý statečný úsměv se sotva dotkl jeho rtů. Namáhavě napřáhl ruku, a když ji Sebastian sevřel, napadlo ho, že by mu mohl dát peníze, které se staly příčinou jejich sporu. Ale vzápětí si takovou extravaganci statečně zapověděl. Místo toho zašeptal: „Sbohem, chlapče. Rád bych ještě uviděl svého vnuka. Ale na tom už nesejde.“
„Uvidíš ho, Flynne. Slibuju. Co ty na to; Roso, zůstaneme s ním?“
„Ano, zůstaneme,“ rychle potvrdila Rosa. „Neopustíme tě, táto.“
„Děti moje.“ Flynn klesl na polštář a zavřel oči. V duchu děkoval bohu, že peníze nenabídl, a mírný klidný úsměv mu změkčil rysy úst. „Učinili jste starce šťastného.“

FLYNN SE ZE SMRTELNÉ NEMOCI rychle zotavil. Tak rychle, že ho Rosa začala podezírat, ale protože byla ráda, že

nemusí z Lalapanzi, pustila pochyby z hlavy. Navíc tu byla jiná věc, která stále víc zaměstnávala její mysl.
Od chvíle, kdy se na počátku daňové expedice se Sebastianem rozloučila, její tělo postrádalo jisté ženské funkce. Rosa se svěřila Nanny a ta obratem běžela za místním šamanem. Stařec neváhal a odpověď nalezl v otevřeném břiše slepice. Jeho nález byl nezvratný. Nanny to ihned oznámila Rose, ale zdroj svých informací zatajila. Malý dlouhý vlas trpěl až rouhavým nedostatkem víry v okultní vědy.
Potěšená Rosa vzala Sebastiana na procházku do údolí, a když došli k vodopádu, kde všecko započalo, stoupla si na špičky, objala ho a zašeptala mu tu novinu do ucha. Musela svá slova opakovat, protože jí v hlase bublal tichý smích.
„Žertuješ?“ vydechl Sebastian a zrudl.
„Nežertuju a ty to víš.“
„Můj ty bože!“ vyjekl Sebastian a obratem našel silnější výraz. „Synu pušky!“
„Ty nemáš radost?“ Rosa koketně našpulila rty. „Stalo se to kvůli tobě.“
„Vždyť ještě nejsme oddáni.“
„To se dá zařídit.“
„Doufám, že rychle,“ souhlasil Sebastian a vzal ji za ruku. „Jdeme!“
„Sebastiane, pamatuj na můj stav.“
Vraceli se do Lalapanzi a Sebastian ji přes horší úseky přenášel s takovou péčí, jako by nesl bednu dynamitu.
„Nač ten spěch?“ divil se při večeři Flynn. „Mám pro Sebastiana drobný úkol. Chtěl bych, aby se podíval za řeku a…“
„V žádném případě,“ rozhodně zasáhla Rosa. „Musíme do Beiry navštívit kněze.“
„Sebastian bude za pár týdnů zpátky. Pak si o tom promluvíme.“
„Jdeme do Beiry – zítra.“
„Nač ten spěch?“ opakoval Flynn.
„Víš, Flynne, kamaráde, pravda je, že…“ Sebastian zmlkl. Vrtěl se na židli a obličej mu kvapem červenal. „Pravda je taková, že budu mít dítě,“ dokončila za něj větu Rosa.
„Cože!“ Flynn na ni vyjeveně zíral.
„Vždyť jsi říkal, že chceš vidět vnuka,“ připomněla mu Rosa jeho přání.
„Ale nemyslel jsem, že na tom musíte tak rychle pracovat.“ Flynn už řval jako smyslů zbavený „Ty prevíte hnusný!“ obořil se na Sebastiana.
„Otče, tvoje srdce!“ varovala ho Rosa. „Proč si vyléváš zlost jen na Sebastianovi, já jsem se na tom taky podílela.“
„Ty nestydo… Ty malá drzá…“
Rosa hmátla pod polštář, kde si Flynn ukryl lahev ginu. „Dej si kapku – to tě uklidní.“
Druhý den ráno vyrazili do Beiry. Rosu nesli v maschilles a Sebastian klusal vedle, připravený okamžitě pomoci přes brody a hůře schůdné úseky cesty. Kdykoliv nosiči klopýtli, rozčiloval se a posílal je do horoucích pekel.
Flynn O’Flynn průvod uzavíral. Ležel ve svých nosítkách a společnost mu dělala hranatá láhev. Mračil se na celý svět a dokola mumlal něco o „hříchu“ a „smilstvu“.
Ale Rosa ani Sebastian si ho nevšímali, a když se na noc utábořili, posadili se spolu na opačnou stranu ohně, kde si šeptali a tajemně se usmívali. Hlasy natolik ztišili, že Flynn nedokázal zaslechnout, co si povídají, ať se snažil sebevíc. To ho tak navztekalo, že nakonec hlasitě poznamenal, že by z člověka, který se odvděčil za jeho pohostinnost tím, že mu znásilnil dceru, nejraději vymlátil duši.
Rosa reagovala poznámkou, že dá cokoliv za to, aby viděla, jak se o to znovu pokusí. Flynn se nenechal dál provokovat, sebral láhev a odtáhl za Mohamedem pod převislé větve trnitého stromu.
V temné hodině před svítáním je přišel navštívit starý lev. Vynořil se z kruhu tmy za ohněm a vrčel jako vzteklý. Hustou černou hřívu měl zježenou a rychle se plížil ke dvojici zachumlané v přikrývkách.
Flynn spal jen na půl oka. Celou noc pozoroval spícího Sebastiana a čekal, kdy se zvedne a vyjde z trnitého úkrytu, který Rose dočasně poskytl soukromí. Vedle sebe měl brokovnici nabitou hrubými broky a vážně uvažoval o tom, že ji použije.
Když lev tábor napadl, Flynn se rychle posadil a z bezprostřední blízkosti vyprázdnil obě hlavně do hrudi lidožravé šelmy. Lev byl okamžitě mrtvý, jenže jeho tělo setrvačností klouzalo dál a strhlo ležícího Sebastiana do ohně.
Sebastiana probudily výstřely a následující náraz mohutného těla. Totální překvapení dokonaly žhavé uhlíky přilepené na různé části jeho anatomie. S divokým výkřikem odhodil přikrývku a vyskočil z ohně. Za živého jódlování a klení poskakoval v podivném tanci a vysílal rány proti imaginárnímu útočníkovi. Flynn se zmítal v záchvatu neovladatelného smíchu a na jeho hlavu pršela slova uznání a díků od Rosy, nosičů a nakonec i od Sebastiana.
„Zachránils mi život,“ prohlásil dojatě, když se uklidnil.
„Ach tati, ty jsi úžasný,“ rozplývala se Rosa a vrhla se otci kolem krku. „Díky, díky.“
Plášť hrdiny seděl Flynnovi jako ušitý Cítil se v něm nadmíru dobře; udělal z něj málem humanistu. Jeho dobrá nálada rostla s každým dnem pochodu, který je přiváděl blíž k portugalskému přístavu Beira. Na každý řídký výlet do civilizace se nesmírně těšil.
Poslední noc tábořili asi míli od předměstí. Po krátké soukromé poradě s Flynnem starý Mohamed opustil tábor s menším měšcem escudů. Odešel zařídit zítřejší Flynnův vstup do města.
Flynn vstal za úsvitu, pečlivě se oholil a oblékl si čisté moleskinové kalhoty a kabátec ze stejného materiálu. Jeden z nosičů mu hroším tukem naleštil boty a dva další vylezli na vysokou palmu poblíž tábora a z vrcholu koruny uřízli mladé ratolesti.
Všecko bylo připraveno, Flynn nastoupil do nosítek a pohodlně se zvrátil na leopardí kožešinu. Nosiči zaujali posice po stranách a palmovými listy ho začali ovívat. V zástupu za Flynnem nesli další jeho muži sloní kly a čerstvě staženou lví kůži. Rose a Sebastianovi Flynn poradil, aby na sebe příliš neupozorňovali, a tak se drželi při konci procesí, které

uzavírali nosiči zavazadel.
Lenivým gestem, jakým asi Nero zahajoval římské hry, dal Flynn pokyn k odchodu.
Po rozbité cestě lemované hustými pobřežními houštinami dorazili do Beiry a vyšli na hlavní třídu.
„Dobrý bože!“ vydechl překvapený Sebastian, když viděl, jaké přivítání je čeká. „Kde se tu všichni tak náhle zjevili?“
Obě strany ulice lemovaly jásající zástupy složené převážně z domorodců. Tu a tam se našel i nějaký portugalský či indický obchodník, který vyběhl z krámu, aby zjistil příčinu toho pozdvižení.
„Fini!“ provolával dav do rytmického tleskání. „Bwana Mkuba! Velký Pán! Vrah slonů! Zabiják lvů!“
„Neměl jsem tušení, že je Flynn tak známý a vážený,“ divil se dojatý Sebastian.
„Většina z nich o něm nikdy neslyšela,“ zbavila ho rychle iluzí Rosa. „Minulou noc poslal Mohameda, aby sehnal klaku pochlebníků. Každému, kdo přijde a bude jásat, slíbil jeden escudo. Jejich povyk vyburcuje celou populaci města, která přijde zjistit, co se děje. Pokaždé na to naletí.“
„Pro všecko na světě, nač potřebuje takové divadlo?“
„Těší ho to. Jen se na něj podívej!“
Flynn, uvelebený v nosítkách, velkopansky přijímal pompézní aplaus a očividně se z něj radoval.
Čelo průvodu zastavilo před jediným hotelem v Beiře. Jeho majitelka Madame da Souza, korpulentní vdova s výrazným knírkem, vyběhla ven, přivítala Flynna mlaskavým polibkem a mezi sešlými portály ho vedla dovnitř. Flynn patřil k sortě zákazníků, o kterých vždycky snila.
Když si Rosa a Sebastian konečně proklestili cestu do hotelu, našli Flynna za barem u napůl vypitého tupláku piva Laurentia. Na stoličce vedle něj seděl pobočník guvernéra Mosambiku, který mu přinesl pozvání Jeho Excelence na večeři do guvernérova domu. Měl to být zároveň zúčtovací den společnosti „Flynn O’Flynn a ostatní“. Jeho Excelence José De Clare Don Felezardo da Silva Marques obdržel od guvernéra Schee z Dar es-Salaamu nervózní nótu ve formě oficiálního protestu namířeného proti úspěchům společnosti za posledních pár měsíců a Jeho Excelence toužila Flynna vidět.
Vývoj aktivit společnosti guvernéra tak potěšil, že využil své autority a eliminoval většinu formalit, které portugalská jurisdikce před uzavřením sňatku vyžadovala. To ušetřilo týden času a odpoledne druhého dne po příchodu do Beiry stála Rosa se Sebastianem před oltářem katedrály kryté došky. Sebastian se s nepatrným úspěchem pokusil upamatovat na něco ze školní latiny, aby rozuměl, do čeho vlastně vstupuje.
Svatební závoj, který patřil Rosině matce, sice dlouhým skladováním v tropických podmínkách značně zežloutl, ale stále dobře sloužil jako ochrana proti mouchám, které Beiru během teplého období doslova zamořily.
Gin, dobré jídlo připomínající irskou kuchyni a horko Flynna koncem dlouhého obřadu zmohlo do té míry, že začal hlasitě kýchat. Umouněným kapesníkem si utíral oči a nos, zatímco guvernérův pobočník ho dobrosrdečně plácal po zádech a tiše mu domlouval.
Kněz prohlásil pár za manžely, shromáždění ochable zapělo Tedeum a Flynn hlasem rozechvělým emocemi a alkoholem donekonečna opakoval: „Moje malá holčička. Moje ubohá malá holčička.“ Rosa zvedla závoj a obrátila se k Sebastianovi, který okamžitě zapomněl na pochybnosti o formě obřadu a nadšeně ji vzal do náruče.
Flynna, který se dál držel svého „Moje malá holčička“, pobočník odvedl do hotelu, kde majitelka připravila svatební tabuli. Hostina začala ve střízlivém tónu, a teprve až se projevil účinek šampaňského, která Madame da Souza minulý večer sama stáčela do lahví, nálada se dostala do patřičných obrátek. Flynn kromě jiných počinů věnoval Sebastianovi deset liber jako svatební dar a na hlavu pobočníka vylil sklenici piva.
Když později večer Sebastian s Rosou opustili společnost a vklouzli do nevěstina pokoje nad barem, Flynn mohutným hlasem spustil píseň o dobrých a veselých kumpánech „They are jolly good fellows“. Madame da Souza mu seděla na klíně a přetékala všemi směry. Kdykoliv ji Flynn štípl do zadku, rozesmála se tak vehementně, že se třásla jako medúza vyvržená příbojem na pláž.
Potěšení novomanželského lože později narušily výstřely z baru. Flynn tam dvojkou na slony sestřeloval láhve z polic a hosté každý zdařilý zásah odměňovali hromovým potleskem. Madame da Sauza, ještě rozechvělá smíchem, seděla v rohu baru a do notesu si pečlivě zaznamenávala: „Jedna láhev Grandio London Dry Gin, 14,50 escudos; jedna láhev Grandio francouzský koňak pětihvězdičkový, 14,50 escudos; jedna láhev Grandio skotská whisky 30,– escudos; velká láhev Grandio francouzské šampaňské, 75,90 escudos.“ „Grandio“ byla obchodní známka domu, která stvrzovala, že lihovina v lahvích byla připravena a naplněna ve firmě pod osobním dohledem Madame da Souza.
Po nějaké chvíli si novomanželé uvědomili, že řev z místnosti pod nimi dostatečně maskuje protesty chatrné mosazné postele, a přestali na Flynnovu zábavu žehrat.
Pro zúčastněné to byla noc velkého veselí. Noc, na kterou se bude ještě dlouho vzpomínat s nostalgií a toužebnými úsměvy.

DOKONCE I PŘI FLYNNOVĚ nezřízené rozhazovačnosti mu podíl ze Sebastianovy daňové expedice vydržel celé dva týdny.
Během tohoto údobí Rosa a Sebastian strávili nějaký čas touláním po ulicích a bazarech Beiry. Chodili s úsměvem ruku v ruce nebo posedávali na pláži a pozorovali moře. Jejich štěstí z nich vyzařovalo tak silně, že ovlivnilo každého, kdo se k nim přiblížil na dvacet kroků. I ustaraný cizinec, který spěchal proti nim, zvolnil krok, a když je míjel, vrásky starostí zmizely, nahrazené pobaveným úsměvem. Ale většinu času se zamykali v pokoji nad barem. Obvykle tam zapadli brzy odpoledne a nevynořili se dřív než druhý den o poledni.
Ani Rosa, ani Sebastian si nedovedli představit, že takové štěstí může vůbec existovat.
Jenže dva týdny uplynuly jako voda a jedno dopoledne Flynn čekal u baru, až sejdou na oběd. Sotva se objevili ve dveřích, pospíchal jim vstříc. „Dobrý den! Dobrý den!“ Vzal je kolem ramen. „Jak se vám daří v tomhle nádherném dni?“

Bez zájmu poslouchal sáhodlouhé líčení Sebastiana, jak se cítí a jak dobře se oba vyspali. „Jistě! Jistě!“ přerušil ho Flynn. „Poslyš, Bassie, chlapče můj, vzpomínáš, jak jsem ti tuhle dal deset liber?“
Sebastian okamžitě zpozorněl. „Ano.“
„Nechceš mi je vrátit?“
„Utratil jsem je, Flynne.“
„Co žes udělal?“ vykřikl Flynn pobouřeně.
„Utratil jsem je.“
„Všemocný bože! Všecky? Ty jsi za těch pár dní rozházel deset liber?“ Zeťova extravagance Flynna vyděsila.
Sebastian, který upřímně věřil, že s penězi může nakládat podle vlastní vůle, se tvářil velice zkormouceně.
Ještě ten den odpoledne se vydali zpátky do Lalapanzi. Madame da Souza přijala Flynnův dlužní úpis, kterým zapravil schodek na svém účtu.
Flynn v čele procesí začal střízlivět a propadl špatné náladě. Nosiči po dvou týdnech strávených v beirských putykách na tom nebyli o nic líp. V závěru té malé zbědované karavany vrkali a kvokali Sebastian s Rosou jako jediný slunečný ostrůvek v pošmourném moři kocoviny.
Měsíce v Lalapanzi během monzunu roku 1913 rychle ubíhaly. Jak Rosa kypěla, její rostoucí břicho se stalo centrem pozornosti – čepem, kolem kterého se točilo celé místní společenství. Diskuze vedené v příbytcích sluhů za přítomnosti Nanny, v poslední době uznávané autority, se zabývaly téměř výhradně touto záležitostí. Všichni neochvějně věřili v mužského potomka, i když Nanny potajmu chovala zrádnou naději, že by to mohl být nový Malý dlouhý vlas.
Dokonce i Flynn, kterého vytrvalé deště proměňující krajinu v blátivý močál a řeky v běsnící proudy hnědé vody donutily k dlouhé nečinnosti, cítil, jak se v něm probouzí dědečkovské emoce. Na rozdíl od Nanny neměl nejmenší pochyby o pohlaví nenarozeného dítěte a rozhodl se ho pojmenovat Patrick Flynn O’Flynn Oldsmith.
Při lovu v pahorcích nad usedlostí své rozhodnutí Sebastianovi oznámil.
Díky pilnému tréninku Sebastianovo střelecké umění doznalo velkého pokroku a přesáhlo veškerá rozumná očekávání. Nastal čas, kdy ho měl demonstrovat. Zem po vydatných deštích změkla natolik, že jim dovolila neslyšně se přiblížit k závěru jedné z rozsedlin. Flynn se těžce, i když nečekaně rychle prodíral mokrou travou a hustým porostem padesát kroků po Sebastianově pravici.
Kudu leželi v křoví pod okrajem průrvy. Dva mladí samci s modravě zlatou srstí a křídově bílými příčnými pruhy byli vysocí jako poníci pro polo, ale podstatně těžší. Jejich rohy podobné vývrtkám se pyšnily dvěma a půl závity, zatímco pod krkem se jim houpaly laloky, při okrajích porostlé hustými žlutými chlupy Když je Flynn zvedl z lože, vyrazili doleva do houštiny, která mu nedovolila střílet.
„Běží k tobě, Bassie,“ vykřikl. Sebastian dvěma rychlými kroky obešel keř před sebou, setřásl z řas kapky vody a odjistil pušku. Slyšel nárazy rohů na větve a z rozsedliny před ním v plném běhu vyskočil první kudu. Neskutečný a nehmotný jako přízrak plaval v modrošedém závoji deště. Splýval s pozadím temné mokré vegetace a kmeny stromů téměř vylučovaly možnost zásahu. Ve zlomku vteřiny, kdy se zvíře mihlo v mezeře mezi keři buvolího trní, mu Sebastianova kulka zlomila krk na šířku dlaně před kohoutkem.
Po výstřelu druhý samec prudce změnil směr a s předními nohama složenýma pod trupem se vznesl nad trní, které mu stálo v cestě. Sebastian traverzoval s puškou, pažbu opřenou o rameno a pravou rukou natahoval závěr. V plynulém pohybu hlavně vystřelil.
Těžká střela zasáhla antilopu ve vzduchu a odhodila ji stranou. Skutálela se ze svahu a na dně rozsedliny se svíjela a kopala kolem sebe.
Mohamed ječící jako indián Sebastiana oběhl a nožem zvířeti podřízl hrdlo dřív, než skonalo. Příkazu koránu bylo učiněno zadost.
Flynn doklopýtal k Sebastianovi. „Dobré rány, Bassie,“ nešetřil uznáním. „Maso nasolíme a usušíme. Postačí nám na měsíc.“
Sebastian přijal kompliment se skromným úsměvem. Společně pak odešli k okraji průrvy a sledovali Mohameda, jak se svou tlupou úlovky vyvrhuje a čtvrtí.
S citem mistra taktiky Flynn zvolil právě tuto chvíli, aby Sebastianovi oznámil jméno, které pro svého vnuka vybral. Jenže nečekal Sebastianovu prudkou reakci. Jak vyšlo najevo, budoucí otec měl jiný názor a očekávaného syna pojmenoval Francis Sebastian Oldsmith. Flynn se usmál a přesvědčivým tónem poukázal na to, jak by bylo kruté vnutit děcku tak nemožné jméno.
Ta slova nutně urážela hrdost Oldsmithů a Sebastian okamžitě povstal k obraně. Když se blížili k Lalapanzi, chybělo do otevřeného střetu už jen pár ostrých slov.
Rosa zaslechla otcův býčí řev: „Nedopustím, aby na vnuka volali takovým změkčilým svatouškovským jménem!“
„Francis je jméno králů, válečníků a džentlmenů!“ stejně hlasitě oponoval Sebastian.
„Moje bolavá prdel to je!“
Rosa vyšla na verandu, ruce založené nad pěkně zakulaceným bříškem – příčinou jejich hádky
Uviděli ji a jako o závod běželi přes trávník za ní. Každý chtěl být u ní první, aby si zajistil její podporu. Poslouchala jejich argumenty s tajemným úsměvem na rtech. „Bude se jmenovat Maria Rosa Oldsmithová,“ rázně ukončila slyšení.
O nějaký čas později Sebastián s Flynnem seděli na verandě. Před deseti dny skončilo období dešťů, z Indického oceánu nad neústupnou pevninu táhly poslední lijáky a zem už začínala pomalu vysychat. Umoudřené řeky se vrátily do svých koryt a z červené půdy vyrazily první výhonky nové trávy vítající návrat slunce. V tomto krátkém období ožívala celá zem. I pokřivené sukovité větve trnitých stromů se oděly do bledého chmýří něžné zeleně lístků. Za každým párem perliček, hrabajících na trávníku v Lalapanzi, se batolilo hejno kropenatých kuřátek a po boku samic ve stádě oryxů, které přešlo nad údolím, klusala letošní telata. Všude pučel nový život.

„Tak už se přestaň bát!“ řekl Flynn, když ho netrpělivé kroky přivedly k Sebastianovu křeslu.
„Já se nebojím,“ odmítl nařčení Sebastian. „Všecko bude v pořádku.“
„Jak to můžeš vědět?“ dráždil ho Flynn.
„Protože…“
„Víš, že se dítě může narodit mrtvé, nebo tak nějak?“ Flynn zašermoval rukou Sebastianovi před očima. „Třeba bude mít na každé ruce šest prstů – co potom? Slyšel jsem o jednom děcku, které se narodilo…“
Flynn pokračoval v dlouhém výčtu hororů a Sebastianův sebevědomý výraz se pomalu hroutil. Vstal z křesla a chytil Flynna za ruku. „Nezbyla ti kapka ginu?“ zeptal se chraptivě a upřeně hleděl na žaluzie okna Rosiny ložnice. Flynn z boční kapsy kabátu vylovil láhev.
Za hodinu Sebastian seděl shrbený v křesle a oběma rukama svíral napůl prázdnou odlivku lihoviny. „Nevím, co bych si počal, kdyby se narodil s…“ začal plačtivě a nemohl dál. Zachvěl se a zvedl pohárek ke rtům. V tom okamžiku se z ložnice ozval táhlý výkřik a Sebastian vyskočil z křesla, jako by mezi lopatkami ucítil hrot bajonetu. Zbytek ginu mu vyšplíchl na košili. Další jeho skok mířil k ložnici, jenže stejný směr si zvolil i Flynn. Srazili se a společně pádili přes verandu. Dveře ložnice byly zamčené, a tak se bušením domáhali vstupu. Ale Nanny, která je už na počátku z ložnice vykázala, dál neústupně odmítala závoru zvednout. Ani se je neráčila o průběhu porodu informovat a rodička její rozhodnutí plně schvalovala.
Rosa se probrala z apatie způsobené vyčerpáním. „Nepouštěj je dovnitř, dokud nebude všecko připravené,“ zašeptala chraptivě.
Když dokončily mytí a Rosa ležela opřená o polštáře se zavinutým děckem v náručí, vybídla Nanny, aby dveře otevřela.
Zdržení Flynnovi potvrzovalo ty nejhorší obavy, a sotva byl vstup do ložnice volný, plný úzkosti vpadl za Sebastianem dovnitř.
Sebastian poklekl k posteli. „Ach, díky bohu! Roso, ty žiješ!“
„Zkontroluj nohy a já udělám totéž s rukama a hlavou,“ rozdělil úlohy Flynn. Než mu v tom Rosa mohla zabránit, dítě jí sebral.
„Prsty má v pořádku. Dvě ruce, jedna hlava,“ mumlal Flynn přes Rosiny protesty a nářek znechuceného novorozeněte.
„Tenhle konec je taky dobrý. Naprosto,“ ohlásil Sebastian s úlevou. „Je krásný, Flynne!“ Odhrnul peřinku úplně a strnul. „Ach, můj bože!“ Hlas mu uvázl v hrdle.
„Není něco v pořádku?“ polekal se Flynn.
„Měls pravdu, Flynne. Je deformovaný.“
„Cože? Kde?“
„Tady!“ ukázal prstem Sebastian. „Nemá to…“ Oba vyděšeně zírali na mimino.
Trvalo pár dlouhých vteřin, než jim došlo, že drobná štěrbina není žádná deformace, ale jasný záměr přírody
„Je to holka!“ znechuceně vykřikl Flynn.
„Holka!“ opakoval Sebastian nepřítomně a spěšně ji zakryl, jako by chtěl chránit dceřinu cudnost.
„Je to děvče,“ smála se bledá, ale šťastná Rosa.
„Je to děvče,“ kdákala triumfálně Nanny
Maria Rosa Oldsmithová přišla na svět bez zbytečného povyku, a protože matce působila jen minimální potíže, Rosa byla za čtyřiadvacet hodin opět na nohou. I všecky další aktivity novorozeněte probíhaly ve svěžím tempu a bez komplikací. Plakala jednou za čtyři hodiny a zlostné vytí utichlo v okamžiku, když v ústech ucítila bradavku prsu. Nezbytné ostatní tělesné funkce se dály stejně pravidelně ve správném množství i konzistenci. Zbytek dní a nocí zasvětila výhradně spánku.
A byla krásná. Postrádala upocený fialový vzhled včetně pomačkaných fald a šilhavých očí, jaké v prvních dnech života mívá většina novorozeňat. Byla dokonalá, od kučer hedvábných vlásků až po konečky růžových prstíků na nohách.
Flynnovi trvalo dva dny, než se vyrovnal se zklamáním, že ho úkladně připravili o vnuka. Po ten čas trucoval ve zbrojnici nebo posedával na konci verandy a s nikým nemluvil. Druhý den navečer Rosa zvedla hlas natolik, aby se donesl přes verandu.
„Co říkáš, není Maria podobná na dědečka? Má stejnou pusu a nos. A podívej na její oči.“
Sebastian otevřel ústa připravený k důraznému popření podoby, ale hned je zase zavřel, protože mu Rosa nevybíravě nakopla kotník.
„Je to přesně jeho obraz. Každý pozná, kdo je její dědeček.“
„Ano, myslím… Když se podívám blíž…“ koktal nešťastný Sebastian.
Flynn na verandě pozorně zvedl hlavu. Za půl hodiny se nenápadně přitočil ke kolébce a zamyšleně studoval její obsah. Příští večer si k ní už přitáhl židli a vedl samomluvu: „Je tu docela silná rodinná podoba. Třeba ty oči – není pochyb, kdo je její děda!“
Svá pozorování přerušoval radami a varováním. „Nenahýbej se k ní tak blízko, Bassie. Dýcháš na ni bacily Roso, to dítě potřebuje další přikrývku. Kdy naposled jedla?“
Jenže netrvalo dlouho a Flynn začal na Sebastiana tlačit.
„Máš teď zodpovědnost. Už jsi o tom uvažoval?“
„Jak to myslíš, Flynne?“
„Odpověz mi jen na jednu otázku. Co máš na tomhle světě?“
„Rosu a Marii,“ promptně odpověděl Sebastian.
„Pěkné. Prostě ohromné! A jak je chceš uživit? Obléct… a vůbec se o ně postarat?“

Sebastian se vyjádřil v tom smyslu, že se mu stávající stav docela zamlouvá.
„Vsadím se, že ano. Nestojí tě to ani halíř. Jenže já si myslím, že je na čase, abys zvedl prdel a začal něco kloudného dělat.“
„Co na příklad?“
„Na příklad šel ven a zastřelil nějakého slona.“
Za tři dny Sebastian, vybavený na plnokrevnou pytláckou výpravu, vedl zástup střelců a nosičů údolím k řece Rovuma.
Po čtrnácti hodinách se s nimi navečer vrátil.
„Co tu, u všech rohatých, pohledáváš?“ přivítal ho Flynn.
„Měl jsem takovou předtuchu,“ hájil se nesměle Sebastian.
„Jakou předtuchu?“
„Že se mám vrátit.“
Druhý den ho opět zastihl na cestě. Tentokrát se dostal až za Rovumu, než ho předtucha znovu přemohla, aby se k Rose a Marii vrátil.
„Dobře,“ vzdychl Flynn rezignovaně. „Asi budu muset jít s tebou, abych měl jistotu, že to zase nevzdáš.“ Zavrtěl hlavou. „Moc jsi mě zklamal, Bassie.“ Největším zklamáním byl ale fakt, že se těšil, až bude mít vnučku pár týdnů jen pro sebe.
„Mohamede,“ zařval. „Sbal mi věci.“

FLYNN POSLAL ZA ŘEKU ZVĚDY, a teprve až se vrátili a hlásili, že na druhém břehu nejsou německé hlídky, vydal se přes Rovumu.
Tato výprava měla daleko do někdejšího Sebastianova pokojného a bezcílného toulání po německém teritoriu. Flynn byl profesionál. Řeku překročili za tmy a v přísné tichosti přistáli tři kilometry pod vesnicí M’topo. Na pláži se nezdržovali a okamžitě vyrazili na tichý přízračný pochod, který skončil teprve hodinu před rozedněním. Stezka je zavedla pětadvacet kilometrů do nitra německé kolonie. Zastavili v hájku sloního trní na místě, které Flynn pečlivě vybral. Leželo obklopeno pahorky a stržemi, dovolujícími únik všemi směry.
Flynnova mazácká opatření před utábořením Sebastianovi imponovala. Všecky ty kličky, pochody opačným směrem a pečlivé zametání stop svazky trávy byly pro něj novum. Nakonec na pahorek nad táborem postavil hlídku.
Na místě zůstali deset dní a za tu dobu nikdo nezlomil ani větvičku a jediný zásek sekery nezanechal světlou značku na větvích temných keřů. Skrovný noční oheň živený suchými klacíky pečlivě stínili a před svítáním ho uhasili, aby je přes den ani chmára kouře neprozradila. Nakonec ohniště vždycky zasypali pískem.
Hlasy v táboře nikdy nepřesáhly úroveň hovoru a i pouhé zarachocení kbelíku si vysloužilo okamžitou a tvrdou Flynnovu výtku. Všichni podlehli nervózní atmosféře číhajícího nebezpečí, těla i smysly připravené k akci.
Osmou noc se začali do tábora vracet zvědové, které Flynn rozeslal po okolí. Přicházeli kradmo a neslyšně jako noční tvorové a u ohně hlásili, co viděli.
„…Tři staří sloni pili minulou noc u napajedla Nemocná hyena. Nesli zuby takové a takové a takové…“ rozpažením ukazovali délku klů. „…V blátě zanechaly stopy i slonice. Bylo jich šest, byly mladé a měly u sebe slůňata. V místě, kde se dělí kopec Inhosana a obrací svá ramena, jsem včera viděl přejít jiné stádo.
Pohybovalo se k jitru. Pět mladých slonů, dvacet tři slonic a…“
Zprávy byly zdánlivě zmatené a pro Sebastiana, který v hlavě nenosil mapu kraje, naprosto nesrozumitelné. Zato Flynn pozorně naslouchal a skládal útržkovité informace v přesný obraz toho, jak se zvěř pohybuje. Věděl už, že velcí samci žijí stále odděleně od chovného stáda. Toulali se po vysočině, zatímco slonice se začaly vracet k močálům, odkud je v době dešťů vyhnaly záplavy. Obávaly se o svá mláďata, pro které byl život v lesích savan během sucha příliš nebezpečný.
Všímal si odhadů síly a délky klů, protože mladá nezralá slonovina nestála ani za námahu nosit ji domů. Dala se použít jen na vyřezávání kulečníkových koulí nebo klapek na piano a trh jí byl přesycený.
Na druhé straně prvotřídní kel vážící přes padesát kilogramů, dlouhý aspoň dva metry a dvakrát tlustší než stehno obézní ženy, mohl vynést až pět liber za kilogram.
Slon se dvěma takovými kly měl hodnotu pěti set liber – dobrých zlatých sovereignů.
Flynn postupně vyřazoval možná místa lovu. V kopcích M’bahora se tento rok sloni ani neukázali. Měli k tomu dobrý důvod. Třicet hromad sluncem vybělených kostí vyznačovalo trasu, kterou podél hřebenu vytyčily Flynnovy pušky. Vzpomínky na střelbu byly v paměti slonů ještě příliš živé, a proto se místu zdaleka vyhýbali.
Ani na svazích Tabory se sloni letos nevyskytovali. Stromy mapundu napadl mor a jejich plody uschly dřív, než mohly dozrát. Mapundové bobule sloni přímo milují, a tak za nimi odtáhli jinde – do Sania Heights, Kilombera nebo Salita.
Kopce Salito ležely den snadného pochodu od německé správní stanice v Mahenge a Flynn je bez váhání vyškrtl ze svého seznamu.
Když zvědové řekli všecko, co věděli, Flynn položil otázku, která mohla jeho konečné rozhodnutí zásadně ovlivnit.
„A co Plough theEarth – Pluh země?“
„Nic jsme neviděli, nic jsme neslyšeli,“ zněly odpovědi.
Poslední ze zvědů přišel o dva dny později než ostatní. Vracel se schlíplý a s pocitem viny
„Kdes kčertu byl?“ obořil se na něj Flynn, ale muž měl výmluvu připravenou.
„Věděl jsem, že se velký pán Fini bude ptát na jisté věci, a tak jsem se zastavil v Yetuho vesnici. Yetu je můj strýc a je fundi. V divočině se nestane nic, žádný lev nestrhne zvěř, žádný slon nezlomí větev, aby o tom strýc nevěděl. Proto jsem se na ty věci šel zeptat jeho.“

„Tvůj strýc je slavný fundi a neméně slavný producent dcer," poznamenal Flynn suše. „Plodí dcery stejně jako měsíc hvězdy."
„Můj strýc je slavný muž," pokračoval zvěd spěšně, aby Flynna odvedl od choulostivého námětu. „Můj strýc posílá panu Finimu své pozdravy a mně kázal, abych řekl toto: V tomto období je v Sania Heights mnoho pěkných slonů. Chodí po dvou nebo po třech. Na vlastní oči jsem jich viděl dvanáct s kly dlouhými jako násada vrhacího oštěpu, a taky jsem viděl stopy mnoha dalších. Můj strýc mně dále přikazuje říct: Mezi nimi je jeden, kterého pan Fini zná, protože se na něj mockrát ptal. Je to největší býk mezi velkými býky. Ten, který se pohybuje s takovou důstojností, že ho lidé pojmenovali Pluh země."
„Nenakukal ti to pohádkový pták, aby zchladil moji zlost na tebe?" zeptal se Flynn přísně. „Nezdálo se ti o Pluhu země, když jsi přeorával břicha početných strýcových dcer?" Dychtivost, která v něm klíčila, tlumil pesimizmus. Při četných honech na svého velkého slona už mnohokrát naletěl na divoké povídačky. Naklonil se v dřepu přes oheň a zblízka pohlédl zvědovi do očí.
„Je to pravda, pane," hájil se muž. Flynn ho pozoroval pečlivě, ale mužova tvář nesignalizovala nejmenší náznak provinění, a tak jen zamručel, zhoupl se zpět do normálního dřepu a upřeně hleděl do plamenů malého táboráku.
Celou desítku prvních let strávených v Africe Flynn poslouchal legendy o slonovi, který má kly tak dlouhé, že se jejich hroty dotýkají země a zanechávají v ní dvě rýhy Smál se tomu stejně jako báchorce o nosorožci, který prý před půl stoletím zabil nějakého arabského obchodníka s otroky a dodnes nosí na rohu otrokářův řetěz z masivního zlata posázeného drahokamy V Africe kolují tisíce podobných romantických povídaček, od Šalomounova pokladu až po legendu o sloním hřbitově. Flynn nevěřil žádné z nich.
A pak náhle na vlastní oči uviděl, jak mýtus ožil. Jednoho večera, když tábořil u Zambezi na portugalském území, sebral brokovnici a toulal se po břehu s nadějí, že uloví párek stepních kurů. Tři kilometry za táborem uviděl hejno ptáků mířících na vodu. Táhli rychle jako závodní holubi a jejich šípovitá křídla svištěla vzduchem. Flynn se rychle skryl v rákosinách a sledoval, jak přilétají.
Když se začali snášet na písečnou pláž a táhli mu nad hlavou, vypálil z obou hlavní. První dva ptáci se zlomili v pohybu a bledé chmýří vyznačovalo dráhu jejich posledního nekontrolovaného letu.
Ale Flynn jejich pád už neviděl. Ve chvíli, kdy v příbřežních houštinách doznívaly ozvěny výstřelů, ze stěny rákosu pod ním vyrazil slon.
Mohutný samec, v kohoutku vysoký snad víc než čtyři metry, byl tak starý, že jeho potrhané uši měly jen poloviční velikost. U kolen a pod krkem mu vrásčitá kůže visela v pytlovitých faldách a konec ocasu měl úplně lysý. Stružky revmatických slzí vymyly v prachu na jeho seschlých lících temné klikaté stopy
Vyběhl z rákosového lože šouravým krokem a hlavu držel v podivném nepřirozeném úhlu. Flynn nemohl uvěřit tomu, co vidí, a teprve po chvíli mu došlo, proč zvíře drží hlavu tak toporně vztyčenou. Po obou stranách chobotu mu totiž rostly dva obrovské identické hřídele slonoviny. Dokonale shodné kly, které od kořene až po tupý konec nejevily ani náznak kuželovitosti, pokrývaly zahnědlé skvrny v barvě tabákové šťávy. Kdyby slon hlavu sklonil, sahaly by až na zem.
Flynn stál jako přikovaný, když pouhých padesát metrů od něj pádil těžkým krokem do lesa.
Než se vrátil do tábora a vyměnil brokovnici za dvojhlavňovou gibbsonku, uběhlo půl hodiny. Ve spěchu ještě přibral láhev s vodou a svolal své střelce.
U řeky navedl Mohameda na sloní stopu. Zpočátku zřetelné kruhové otisky tlap v prachu na zemi byly velké jako víko od popelnice a hladké. Původní drsnost podušek slon už dávno ošoupal. Po osmi kilometrech se k nim přidružily jiné stopy. Konce klů zanechaly po stranách otisků tlap mělké brázdy A Flynn pochopil, proč starému slonu říkají „Pluh země".
Třetí den stopu smyl déšť a Flynn ji ztratil. V následujících letech mnohokrát narazil na dvojitou rýhu a bez úspěchu ji sledoval. Až jednou při obhlídce savany dalekohledem starého slona opět zahlédl. Dřímal vstoje pod korunami marulových stromů několik kilometrů daleko, hlavu podepřenou mytickým párem klů. Flynn k němu spěchal, jak nejrychleji mohl, ale místo našel prázdné.
Za celý svůj život po ničem netoužil tak vášnivě jako po těch klech.
Teď seděl mlčky u ohně a vzpomínal na ty chvíle. Žádostivost, která v něm bujela, byla tak dominantní a neodbytná, jakou v něm nedokázala vzbudit žádná žena.
Nakonec pohlédl na zvěda a chraptivě oznámil: „Zítra s prvním sluncem vyrazíme k vesnici Yetu."
Na líc Hermana Fleischera usedla moucha a třela si přední nohy o sebe v očekávání, že se bohatě napije z kapky potu chvějící se na úrovni Hermanova ušního lalůčku. Askar za ním mávl střapcem zebřího ocasu tak zkušeně, že se jediná černá žíně nedotkla komisařova obličeje. Odehnaný jedinec se připojil k věnci ostatních much kroužících kolem Hermanovy hlavy.
Fleischer si toho sotva povšiml. Seděl hluboko ponořený v křesle a mračil se na dva starce dřepící na prašné zemi pod verandou. Otupující vedro ukolébalo všecko kolem do stavu lenivého ticha a oba náčelníci trpělivě vyčkávali. Svoje už řekli a teď čekali na odpověď Bwana Mkuby
„Kolik jich zabili?" konečně promluvil Fleischer. Starší z obou mužů odpověděl:
„Pane, stejně jako máte prstů na svých rukách. Ale jsou to jen ty, o kterých víme jistě. Mohou tam být ještě další."
Hermana mrtví domorodci nezajímali, ale jejich počet byl měřítkem závažnosti situace. Rituální vražda bývala první stupeň na cestě k rebelii. Začínalo to tuctem mužů, kteří se při měsíčku scházeli oblečení v pláštích z leopardí kůže, tváře pomalované bílým jílem. Drápy ze surového železa připevněnými na rukou zohavili mladé děvče a pak jistou část jejího těla snědli. Z Hermanova pohledu to byla neškodná zábava, jenže když k tomu docházelo častěji, budilo to v oblasti náladu, která vytvářela živnou půdu pro revoltu. Leopardí kněží pak chodili v noci po vesnicích s hořícími

pochodněmi v rukou a muži polomrtví strachem se krčili v zabarikádovaných chýších. Naslouchali zpěvným instrukcím toho děsivého procesí – a co horšího, uposlechli.
Před deseti lety se něco podobného přihodilo v Salitu. Leopardí kněží vesničanům nařídili, aby se daňovému výběrčímu postavili na odpor. Zabili tehdejšího komisaře i dvacet jeho askarů, kteří ho doprovázeli, jejich těla rozřezali na malé kousky a rozvěšeli je na trnité stromy.
Tři měsíce po té události se v Dar es-Salaamu vylodil prapor německé pěchoty a připochodoval do Salita. Vojáci vesnice spálili a všecko živé postříleli – muže, ženy, děti, slepice, psy i kozy. Konečný počet obětí se jen odhadoval, ale velitel trestného praporu se později chvástal, že zabili na dva tisíce osob. Zřejmě přeháněl, ale kopce Salito zůstávaly stále neobydlené. Celá epizoda byla drahá a příliš provokativní a Herman Fleischer během svého funkčního období netoužil po repríze.
Podle zásady, že prevence je lepší než léčba, se rozhodl místo navštívit sám a pár rituálních obětí zařídit osobně. Nahrbil se v křesle a přikázal rotmistrovi: „Dvacet mužů. Zítra před rozbřeskem vyrazíme do vesnice Yetu v Sania. Nezapomeňte na provazy.“

STARÝ SLON NAŠEL STÍN před poledním sluncem pod širokými větvemi planého fíkovníku. Dřímal vstoje, hlavu opřenou o dva zakřivené sloupy skvrnité slonoviny. Spal povrchním neklidným spánkem starců a ani na chvíli neklesl pod hranici vědomí. Kdykoliv mávl potrhanýma ušima, zvedl se nad jeho hlavu mrak much. Chvíli visely v horkém vzduchu, než se opět usadily. Okraje sloních uší zrudly v místech, kde se dotěrnému hmyzu podařilo dostat pod tlustou kůži. Mouchy byly všude a zelený stín pod fíkovníkem ospale předl bzukotem jejich křídel.
Šest kilometrů od dřímajícího obra stoupali tři muži hustým křovím úžlabiny vedoucí k hřebenu horského předělu. Mohamed vpředu šel rychle. Napůl skloněný sledoval zem a jen příležitostně vzhlédl, aby odhadl příští směr stopy. V hájku mapundových stromů, kde zem pokrýval zapáchající koberec shnilých bobulí, se ohlédl po dvou běloších za sebou a ukázal na kupu jasně žlutého trusu. „Tady se poprvé zastavil. Ale místo se mu nelíbilo, a tak šel dál.“
Flynn se nepříjemně potil a krůpěje potu z brady mu skapávaly na promočenou košili. „Ano,“ přikývl. Při pohybu z vlasů vytřásl sprška kapiček. „Určitě přešel hřeben.“
„Kde bereš tu jistotu?“ Sebastian mluvil stejně hrobovým šeptem jako ostatní.
„Chladná večerní bríza přichází od východu. Bude na ni čekat na opačné straně hřebene.“ Flynn se snažil krátkým rukávem košile osušit čelo. „Bassie, od této chvíle si pamatuj, že ten slon je můj. Nezapomeň na to. Kdyby ses jen pokusil ho dostat, přisámbůh, zastřelím tě.“
Flynn pokynul Mohamedovi a šli dál po stopě obcházející křoviny a žebra šedé žuly
Ostrý hřeben pahorků, zřetelně vykreslených proti obloze, připomínal páteř vyhladovělého vola. Zastavili pod ním, dřepli do hrubé hnědé trávy a odpočívali. Z pouzdra visícího na hrudi Flynn vytáhl dalekohled a kouskem látky čočky přečistil.
„Zůstaňte tady!“ přikázal. Po břiše se doplazil k hraně hřebenu a opatrně nahlédl na druhou stranu.
Sania Heights klesaly mírným úbočím do rovné pláně, která se o padesát metrů níž rozprostírala možná patnáct kilometrů k východu. Nerovný svah brázdily četné prolákliny a strže a z porostu hustých hnědých křovin tu a tam vyčnívaly ostrůvky vyšších stromů.
Flynn, pohodlně opřený o lokty, zvedl dalekohled k očím a systematicky prohledával skupiny stromů pod sebou. „Hleďme!“ zašeptal téměř hlasitě a mírně se zavrtěl. Pohled, který se mu o půldruhého kilometru dál nabízel, ho trochu mátl. Ve stínu rozložitých větví našel jakési podivné šedé stíny, které nedokázal identifikovat. Na kmeny stromů byly příliš rozměrné. Spustil triedr a vytřel kapky potu z obočí. Na chvíli oči zavřel, aby si odpočinuly od světelné záplavy, a znovu k nim dalekohled pozvedl.
Teprve po dvou dlouhých minutách záhadu rozluštil. Slon stál napůl odvrácený a polovinu těla měl zakrytou spodními větvemi planého fíkovníku. To, co dřív považoval za drobnější kmen, byl ve skutečnosti kel.
Křeč vzrušení mu sevřela hruď.
„Ano!“ vyjekl. „Ano!“
Aby předešel jakékoliv nepřízni osudu, postup si pečlivě naplánoval, jak ho to ostatně dvacet let lovu slonů naučilo. Vrátil se za Sebastianem a Mohamedem.
„Je tam,“ oznámil jim.
„Můžu jít s tebou?“ škemral Sebastian.
„Ani nápad,“ odbyl ho Flynn. Posadil se, stáhl si boty a vyměnil je za lehké sandály, které mu Mohamed nesl v ruksaku. „Zůstaneš tady, dokud neuslyšíš můj výstřel. Jestli jen vystrčíš nos přes hřeben, tak ti ho s boží pomocí ustřelím.“
Zatímco mu Mohamed vkleče zavazoval kožené nákolenky, které při plížení měly chránit kolena před kameny a trny, Flynn se posilňoval ginem. Když láhev zazátkoval, znovu se na Sebastiana zamračil a dodal: „To přísahám!“
Před vrcholem hřebene opět zalehl, obezřetně nakukoval do údolí a znovu promýšlel, jak se přiblíží. Chtěl si zapamatovat význačné orientační body na trase – výběh bílého křemene, mraveniště, strom ozdobený girlandou snovačích hnízd –, aby stále přesně znal svou polohu vzhledem ke slonovi.
S puškou posazenou v ohbí lokte po břiše přelezl hřeben a o hodinu později před sebou zahlédl hnědou žulovou desku podobnou náhrobnímu kamenu starověkého hřbitova. Byla hranatá a její povrch nahlodaly věky. Znamenala konec plížení.
Kámen si vybral z hřebenu jako místo, odkud bude střílet. Stál padesát metrů od fíkovníku kolmo na postavení slona a poskytne mu vhodný úkryt, až se při míření zvedne na kolena.
Náhle znejistěl. Z ničeho nic ho přepadla úzkostná předtucha katastrofy. Měl stejný pocit, jako by se někdo chystal

sebrat mu pohár od úst nebo dívku před okamžikem naplnění.
V nervózním očekávání se doplazil k žulovému náhrobku.
Opatrně se převalil na bok a změnil držení pušky, aby ztlumil klapnutí mechanizmu při otevření závěru. Z nábojového pásu vybral dva tlusté náboje a zkontroloval, jestli nemají povrch napadený skvrnami či důlky koroze. S úlevou cítil, že se mu prsty přestávají chvět. Jen dech mu při konci nadechnutí stále trochu vázl. Zastrčil náboje do černých otvorů komory, a když s tichým kovovým klapnutím dosedly na patky, zavřel pušku a palcem ji odjistil.
Opřel se ramenem o hrubou žulu vyhřátou sluncem, zatáhl nohy pod břicho a opatrně se překulil na kolena. Klečel přikrčený za kamenem s puškou na klíně a za celou hodinu se poprvé odvážil pozvednout hlavu. Zvedal ji pomaličku a přerušovaně, až mu žula před očima konečně zmizela. Pět desítek metrů před sebou uviděl slona svých snů.
Stál natočený bokem, hlavu krytou větvemi fíkovníku. Rána na mozek proto nepřipadala v úvahu. Flynnovy oči klouzaly po mohutném rameni zvířete dolů, až pod hrubou kůží uviděl obrysy kosti. Potom našel ohbí lokte a vrátil se zpět k hrudi. Představil si sloní srdce tepající pod žebry – narůžovělé, měkké a živé srdce pulzující jako obří mořská sasanka.
Zvedl pušku a opřel ji o kámen před sebou, ale na kuličce mušky visel kousek suché trávy, a tak zbraň zase stáhl a nehtem palce mušku očistil. Teď už mu v míření nebránilo nic.
Táhl hlaveň přes sloní rameno k hrudníku, a když černý bod mušky seděl přesně v zářezu hledí, puška byla připravena zabíjet. Ukazováčkem pomalinku stahoval vůli spouště a téměř s rozkoší zaregistroval její změněný odpor.
Výkřik nebyl hlasitý. Ten zvuk, zanedbatelný v úžasném vzdušném prostoru, přicházel z hřebene.
„Flynne!“ a potom opět, „Flynne!“
V explozivním pohybu, na starého slona až neuvěřitelně rychlém, zvíře opustilo příkrov větví a kryté kmenem fíkovníku se od Flynna vzdalovalo.
Flynn se krčil za balvanem ještě pár nekonečných vteřin a možnost výstřelu se s každým okamžikem zmenšovala. Vyskočil a běžel stranou od stromu s nadějí, že se mu otevře prostor pro letmý výstřel na páteř, do místa, kde mezi mohutnými hýžděmi klesala k holému ocasu.
Prudká bolest mu projela chodidlem. V rozčilení šlápl na buvolí trn dlouhý osm centimetrů a jeho rudý hrot se zlomyslným zpětným háčkem mu probodl podrážku sandálu i chodidlo. Vykřikl a klesl na kolena, zatímco dvě stě metrů od něj starý slon mizel v zarostlé úžlabině.
„Flynne! Flynne!“
Flynn seděl v trávě, zraněnou nohu v klíně a vzlykal bolestí i vztekem. Čekal, až se k němu Sebastian Oldsmith dostatečně přiblíží.
„Nechám ho přijít co nejblíž a pak…“ mumlal si pro sebe. Sebastian se pohyboval dlouhými těžkopádnými skoky člověka donuceného běžet svahem dolů. Ztratil klobouk a černé vlny vlasů mu při každém kroku tančily kolem hlavy. Neustále křičel.
„Dostane to do břicha,“ rozhodl se Flynn. „Z obou hlavní!“ Šmátral po pušce ležící stranou.
Sebastian ho zahlédl a odbočil k němu.
Flynn sevřel pušku. „Varoval jsem tě. Řekl jsem, že to udělám.“ S ukazováčkem na spoušti zamířil.
„Flynne! Němci! Celá armáda. Jsou za kopcem a míří sem.“
„Kristepane!“ vyjekl Flynn a na vražedné úmysly v mžiku zapomněl.

HERMAN FLEISCHER SE POSTAVIL ve třmenech a začal si masírovat tučné hýždě. Byly téměř ženské co do tvaru a kvality a momentálně je měl nepříjemně ztuhlé. Pět hodin na oslím hřbetě stačilo, aby zatoužil po odpočinku. Právě překonal hřeben Sania Heights a široké větve fíkovníku nabízely příjemný chládek. Flirtoval s pokušením a nakonec se rozhodl, že svému pohodlí nějaký čas obětuje. Otočil se, aby askarům vydal příkazy, a zjistil, že ho všichni dychtivě pozorují v očekávání, kdy už jim dovolí ulehnout.
„Psi líní!“ zařval a změnil plán. Opatrně posadil bolavé pozadí zpátky do sedla. „Akwende! Jdeme!“ zavrčel a patami pobídl osla do klusu.
Z vidlice větví fíkovníku, tři metry nad Hermanovou hlavou, Flynn O’Flynn sledoval jeho odjezd přes hledí kulovnice. Viděl, jak se oddíl vine po svahu, a teprve když zmizel za terénní vlnou, pušku sklonil.
„Uff! To bylo o chlup,“ ozval se Sebastian z listoví nad ním.
„Kdyby se jen jednou nohou dotkl země, ustřelil bych mu tu jeho pitomou palici,“ odpověděl Flynn lakonicky. Znělo to, jako by litoval, že příležitosti nevyužil. „Bassie, pomoz mi dolů z toho zkurveného stromu.“
Bosý Flynn usedl k fíkovníku a nastrčil Sebastianovi pravou nohu. „Měl jsem ho kousek před očima.“
„Koho?“ zeptal se Sebastian.
„Toho slona, idiote. Poprvé jsem ho měl jistého. A pak… Au! Co to sakra děláš?“
„Snažím se ten trn vytáhnout.“
„Bolí to, jako bys ho zatloukal kladivem.“
„Nemůžu ho pořádně chytit.“
„Vezmi ho do zubů, jinak to nepůjde,“ radil Flynn a Sebastian zbledl. Hleděl na velkou Flynnovu nohu s kuřími oky, kousky volné kůže a s páchnoucí tmavou substancí mezi prsty. Smrděla na metr.
„Copak jsem nějaký hadí muž, abych si to udělal sám?“
Sebastianovy oči spočinuly na drobném mužíkovi a zasvítily novou nadějí. „Mohamede!“ Stařík místo odpovědi ohrnul rty a v morbidním šklebu odhalil své hladké bezzubé dásně. „Jo,“ přikývl Sebastian, „vím, co chceš říct.“ Obrátil pozornost zpátky k Flynnově noze. Ohryzek mu poskočil, jak s námahou polkl.
„Pospěš si,“ pobízel ho Flynn. Sebastian se sklonil a po Flynnově zavřeštění se napřímil s trnem v zubech. S odporem

ho vyplivl a Mohamed mu podal láhev s ginem. Sebastian si spěšně vypláchl ústa, ale když chtěl pokračovat, Flynnova ruka na rameni ho zastavila. „Bassie, chlapče, nepřeháněj to," napomenul ho mírně a láhev mu sebral.
Zdálo se, že gin ve Flynnovi probudil nedávný vztek. „Ten zkurvený plíživý slimák požírající klobásy mi zkazil jedinou šanci, kterou jsem kdy měl." Odmlčel se a zhluboka dýchal. „Rád bych mu provedl něco zvlášť ohavného. Třeba…"
Hledal vhodnou pomstu pro Hermana Fleischera a náhle ji našel.
„Pane bože!" vykřikl a potěšený úsměv mu vyhladil vrásky na čele. „To je ono!"
„Co?" vylekal se Sebastian. Byl si jistý, že Flynn roli mstitele přidělil jemu. „Co?" naléhal.
„Půjdeme…" pomalu odpovídal Flynn, „…do Mahenge!"
„Ježíši, tam je přece německé velení!"
„Ano," pokračoval Flynn. „Jenže bez komisaře a bez askarů, kteří by ho bránili! Právě nás minuli a táhnou opačným směrem."

DO MAHENGE DORAZILI dvě hodiny před úsvitem v čase nejčernější tmy, kdy lidská vitalita padá do hlubokého útlumu. Obrana desátníka a pěti askarů, kterým Fleischer přikázal hlídat svůj hlavní stan, postrádala jakýkoliv heroizmus. Po pravdě je vzbudily Flynnovy energické kopance a vzpamatovali se až za mřížemi vězení. Došlo jen k jednomu zranění. Sebastian samým vzrušením naběhl na zpola otevřené dveře. Jak Flynn poznamenal, Sebastian měl štěstí, že na ně narazil hlavou, jinak prý by se mohl vážně poranit. Ale věci se děly a za rozbřesku už byl Sebastian natolik fit, aby nechyběl při orgiích vandalizmu a loupení, kterému Flynn i jeho muži propadli.
V komisařově kanceláři našli velký ocelový trezor zabudovaný v hliněné stěně.
„Ten otevřeme nejdřív," rozhodl Flynn a chtivě na něj pohlédl. „Najdi nějaké nářadí."
Sebastian si vzpomněl na kovářskou dílnu na konci nádvoří a po chvíli se vrátil s perlíky a páčidlem.
Dvě hodiny se potili a kleli v místnosti plné sádrového prachu, než sejf vytrhli ze zdi a odtáhli ho doprostřed místnosti. Tři Flynnovi střelci do něj bušili těžkými kladivy a jejich nadšení s každým dalším úderem opadalo. V pauzách se Sebastian marně snažil vypáčit závěsy Jediným výsledkem jeho snahy bylo pár čerstvých škrábanců na povrchu kovu. Flynn seděl na komisařově psacím stole a opakovaně upadal do bezmocné zuřivosti. Druhou hodinu osobní účasti na boji s trezorem omezil na konzumaci poloprázdné lahve šnapsu, kterou vyhrabal ze zásuvky Fleischerova stolu.
Sebastian s vlasy přilepenými na zpoceném čele si olízl puchýře na dlaních. „Nikam to nevede, Flynne. Prostě na sejf musíme zapomenout."
„Odstupte!" zařval Flynn. „Já tu proklatou věc odstřelím." Seskočil ze stolu a s očima divokýma vztekem namířil kulovnici na vzdornou ocelovou bednu.
„Počkej!" vykřikl Sebastian a narychlo hledal nějaký úkryt. Zbývající tři muži ho bez otálení napodobili.
V omezeném prostoru kanceláře rány zahřměly mimořádně silně. Po výstřelu létaly kvílející odražené kulky clonou sádrového prachu smíšeného s kouřem, dokud neskončily kdesi v podlaze nebo ve stěně. Na trezoru zůstaly jen dvě šmouhy.
Ten násilný čin Flynna zdánlivě uklidnil, protože o sejf ztratil zájem. „Pojďte, najdeme si něco k jídlu," klidným hlasem vyzval ostatní a zamířil ke kuchyni.
Když Flynn odstřelil zámek Fleischerovy spíže, otevřela se před nimi Aladinova jeskyně divů. Ze stropu visely šunky a klobásy, na zemi ležely sudy naloženého masa a na policích trůnila tlustá kola sýrů. Vedle nich stály bedny koňaku a hanzovního piva, pyramidy konzervovaných hub, chřestu, paštik, oliv v oleji a jiných lahůdek.
Užaslí chvíli zaraženě zírali na tu hojnost, ale pak společně vtrhli dovnitř. Každý se podle své chuti vrhl na Fleischerovy gastronomické poklady. Střelci vyvalili ven soudek s naloženým vepřovým, Sebastian začal loveckým nožem otvírat konzervy a Flynn se zaměřil na bednu Steinhageru, kterou objevil v rohu spíže.
Než se najedli a napili do sytosti, uběhly dvě hodiny
Sebastian si delikátně odříhl. „Už bychom raději měli vypadnout." Flynn ospale přikývl a polil si lovecký kabátec. Utřel ho dlaní a prsty olízl.
„Jo! Bude lepší nečekat, až se Fleischer vrátí." Našel očima Mohameda. „Nalož na každého tolik jídla, kolik unese. Co nepoberete, hoďte do latríny." Opatrně vstal. „Já se ještě porozhlédnu kolem, jestli jsme na něco důležitého nezapomněli." S vratkou důstojností vyšel ze spíže.
Ve Fleischerově kanceláři se zastavil a minutu nasupeně zíral na neporaziteln trezor. Na odnesení byl očividně příliš těžký, a tak Flynn místnost s lítostí opustil a hledal něco, na čem by si mohl vybít obnovený vztek. Na stěně za stolem visel obraz císaře. Barvotisk ukazoval vládce říše v plné parádě na hřbetě úžasného válečného oře. Flynn sebral ze stolu inkoustovou tužku a několika výstižnými tahy drasticky změnil vztah koně a jezdce. S potutelným úsměvem pod obraz připsal: „Císař miluje koně."
Připadlo mu to tak vtipné, že přitáhl Sebastiana, aby se taky pokochal. „Bassie, chlapče, co na to říkáš? Tohle ty přece nazýváš jemným. Všecky dobré fóry jsou jemné."
Flynnovy výtvory se Sebastianovi zdály stejně jemné jako výpad rozzuřeného nosorožce, ale povinně se zasmál, a to Flynna pobídlo k dalšímu humornému aktu. Přikázal nosičům, aby z latríny donesli dva plné kbelíky a podle jeho instrukcí je otevřeným oknem vhodili Fleischerovi do ložnice.
Těžce naložený trestný oddíl o hodinu později opustil Mahenge. První úsek zrychleného přesunu k Rovumě započal.

HERMAN FLEISCHER BLOUMAL po svém vypleněném království ve stavu naprostého mentálního chaosu, který způsobila přemíra adrenalinu v krvi. Na každou nově objevenou urážku reagoval přivřenýma očima a zrychleným dechem. Nejdřív ovšem musel otevřít vězení a vysvobodit vlastní zajaté stráže. Sotva se z cely vynořili, přikázal vysázet každému dvacet ran karabáčem jako symbolickou připomínku neschopnosti. Stál a sledoval exekuci, ale

pleskání biče na nahá těla ani nářek postižených mu nepřinesl kýženou útěchu.
Dokonce i tento malý uklidňující efekt se vypařil, když vešel do areálu kuchyně a zjistil, že jeho pracně nabyté zásoby potravin jsou pryč. To mu málem zlomilo duši. Dolní čelist se mu chvěla sebelítostí a na jazyku se mu sbíhaly nostalgické sliny. Potrvá nejmíň měsíc, než nahradí jen samotné klobásy, a bůhvíkdy se mu podaří opatřit sýry importované z domoviny
Ze spíže přešel do kanceláře, našel Flynnovy malůvky a zjistil, že jeho smysl pro humor je dané situaci naprosto neadekvátní.
„Sviňská prasata! Anglánští parchanti!“ mumlal sklíčeně. Vzápětí ho zaplavila temná vlna zoufalství a beznaděje, když si uvědomil marnost stíhání nájezdníků. S dvoudenním zpožděním nemohl doufat, že je dostihne na německém břehu Rovumy. Jen kdyby mu guvernér Schee, který býval tak pohotový při kritice, dovolil někdy Rovumu překročit. Jedné noci by se svými askary navštívil komunitu v Lalapanzi a ráno by nezbyl nikdo, kdo by si mohl portugalskému guvernérovi stěžovat na porušení suverenity.
Herman si povzdychl. Byl unavený a sklíčený a napadlo ho, že než začne dohlížet na úklid stanice, měl by si chvíli odpočinout na lůžku. Těžkým krokem vyšel z kanceláře a přes verandu zamířil ke svým soukromým pokojům.
Ložnici bohužel našel dočasně neobyvatelnou a noc raději strávil na verandě. V neklidném spánku stíhal Flynna O’Flynna přes nekonečnou pláň a vzdálenost mezi nimi zůstávala stále stejná. Nad hlavou mu kroužili dva velcí ptáci. Jeden měl tvář guvernéra Schee, druhý mladého anglického bandity a oba na něj v pravidelných intervalech vyprazdňovali obsah svých střev. Po odpoledním zážitku byly čichové halucinace, které tvořily součást snu, hrůzně realistické.
Jeden z domácích sluhů ho jemně vzbudil. Herman se posadil na lehátku s bolavou hlavou a hnusnou chutí v ústech.
„Co je?“ zavrčel.
„Přišel posel z Dodomy a přinesl pro Bwana Mkuba knihu s rudými znaky.“
Herman zasténal. Obálka s pečetí guvernéra Schee obvykle znamenala potíže. Určitě se tak rychle nemohl dozvědět o poslední Flynnově eskapádě, utěšoval se v duchu.
„Přines kávu!“
„Žádnou nemáme, pane. Ukradli ji.“ Herman znovu zasténal.
„Dobře, tak přiveď posla.“ Bude muset snést guvernérovy výtky bez posilující kofeinové terapie. Rozlomil pečeť a začal číst.

4. srpna 1914
Rezidence,
Dar es-Salaam
Pro: Komisaře jižní provincie
Se sídlem: V Mahenge
Pane,
je mou povinností Vás informovat, že mezi německou říší a vládami Anglie, Francie, Ruska a Portugalska existuje válečný stav.
Tímto Vás jmenuji vojenským velitelem jižní provincie Německé východní Afriky a přikazuji Vám podniknout veškeré kroky, které považujete za nutné pro ochranu naší hranice a zmatení nepřítele.
Vojenské síly, které se nyní formují v Dar es-Salaamu, budou v patřičném termínu převeleny do Vaší oblasti. Bohužel se obávám, že to nějaký čas potrvá.
Prozatím musíte operovat se silami, které máte momentálně k dispozici.

Dopis obsahoval víc, mnohem víc, ale Herman Fleischer četl další podrobné instrukce jen s povrchním zájmem. Zapomněl na bolení hlavy a v příboji válečnické vášně, která v něm vzkypěla, zapomněl i na mizernou chuť v ústech. Jeho hladké buclaté tváře pokrčil úsměv Vzhlédl od dopisu a zasněně prohlásil: „Ja, O’Flynne, teď ti za ty kbelíky v ložnici zaplatím.“
Vrátil se k první straně dopisu, a jak ho opakovaně četl, ústa se mu pohybovala v rytmu slov „…veškeré kroky, které považujete za nutné pro ochranu naší hranice a zmatení nepřítele.“
Konečně. Konečně měl rozkaz, o který tolikrát prosil. Zavolal rotmistra.

„MOŽNÁ SE VRÁTÍ DNES V NOCI.“ Rosa Oldsmithová odtrhla oči od dětských šatiček.
„Dnes v noci, zítra, nebo pozítří,“ odpověděla Nanny filozoficky a začala znovu kolébat. Děcko ze spánku tiše zavrnělo.
„K čemu je hádání, kdy muži přijdou nebo odejdou. Všichni mají švába na mozku.“ Dřepěla na leopardí kůži vedle kolébky jako oživlá mumie.
„Určitě se dnes vrátí, cítím to. Přihodí se něco hezkého.“ Rosa odložila vyšívání a otevřela dveře na verandu. Slunce už kleslo za koruny stromů a přízračně tichá krajina dřímala v krátkém africkém soumraku.
Vyšla ven a v chladu večera si objala paže. Stála v neklidném očekávání, hleděla do zšeřelého údolí a den se nořil do temnoty Její nálada se rychle změnila. Místo radostného očekávání náhle pocítila beztvarou úzkost.
Nervózním hlasem tiše zavolala do místnosti: „Nanny, zapal lampy prosím.“
Za sebou slyšela tření skla o kov, probleskla sírově žlutá zář zápalky a k nohám jí dopadl čtverec chabého světla.
Studený závan nočního větru jí na předloktí vyčaroval husí kůži. Zachvěla se.
Přesto zůstala venku a zírala do tmy, dokud v ní nezmizely i poslední obrysy fikovníků na konci dvora. Pak se rázně otočila a vešla dovnitř. Dveře zajistila závorou.

Když se později v noci probudila, měsíc nesvítil a místnost tonula ve tmě. Vedle lůžka slyšela tiché mlaskání spící Marie.
Zneklidňující nálada z večera zůstala. Ležela bez hnutí v neproniknutelné tmě, která se na ni řítila ze všech stran. Malá a opuštěná cítila, jak se zmenšuje a vzdaluje od reality.
V obavách zvedla moskytiéru, nahmatala kolébku a děcko položila do postele vedle sebe. Tiché vzlyky dcerky utišily její konejšivé paže a Maria hned zase usnula. Teplo drobného tělíčka na oplátku utěšovalo Rosinu nervozitu.
Probudil ji křik. Rosa otevřela oči a nedávné chmury odnesl příliv radosti. Ty výkřiky určitě ohlašovaly příchod Sebastianových nosičů. Ještě napůl spala, když odhodila přikrývku a vymotala se z moskytiéry. Jak tak stála v noční košili s děckem v náručí, uvědomila si, že v ložnici už není tma. Oknem ze dvora dovnitř padala plápolavá zlatorudá zář, která střídavě slábla a opět zesilovala.
Setřásla poslední známky ospalosti a poznala, že výkřiky venku nejsou pozdravy na uvítanou. Původ zvuků v pozadí – sykot a praskání – nedokázala určit.
Váhavě se blížila k oknu v obavách, co uvidí, ale dřív než k němu došla, zastavilo ji děsivé ječení. Přicházelo z kuchyňského dvora a viselo ve vzduchu ještě dlouho potom, co ztichlo. Byl to výkřik hrůzy a bolesti.
„Milosrdný bože!“ zašeptala a donutila se pohlédnout ven.
Obydlí služebnictva i venkovní chýše stály v plamenech. Z doškových střech šlehaly vysoké žluté sloupy ohně, které scénu jasně osvětlovaly.
Nádvoří bylo plné mužů a všichni měli khaki uniformy německých askarů a pušky s nasazenými bajonety, jejichž čepele vyslaly mihotavé odlesky plamenů.
„Oni překročili řeku! Ach bože, ne!“ Rosa přitiskla dítě na prsa a schoulila se pod okenní římsu.
Venku někdo opět vykřikl. Tentokrát byl výkřik slabší a Rosa uviděla čtyři askary skloněné nad beztvarým objektem, svíjejícím se v prachu dvora. Slyšela jejich smích, vzrušený smích vrahů zabíjejících pro potěchu. Bajonety píchali do zhrouceného těla.
V té chvíli z hořící chýše vyskočila postava a prchala do spásné temnoty za kruhem světla. Askarové nechali umírajícího muže a vyběhli za uprchlíkem. Obklíčili ho jako smečka cvičených chrtů zaskočenou gazelu a se smíchem ho dotáhli zpátky na osvětlený dvůr.
Vyděšený sluha s tváří křečovitě pokřivenou strachem se zoufale rozhlížel kolem, než ho vojáci srazili pažbami pušek a ubili.
„Ach bože, ne!“ sténala Rosa, ale zrak od děsivé scény odtrhnout nedokázala.
Povyk utišil nový zvuk, autoritativní býčí řev. Rosa německým slovům nerozuměla, ale za rohem bungalovu se objevil statný běloch v manšestrové uniformě německé koloniální služby. Na hlavě měl plstěný klobouk a mával pistolí. Podle Sebastianova popisu poznala německého komisaře.
„Zastav je!“ šeptala Rosa prosebně. „Poruč jim, aby toho nechali, aby přestali pálit a zabíjet.“
Komisař otočil hlavu k bungalovu a Rosa mu pohlédla do obličeje. Naducané růžové tváře přerostlého děcka se leskly potem.
„Zastav je! Prosím, zastav je!“ kvílela Rosa tiše. Tři vojáci uposlechli komisařova příkazu a odběhli pro pochodně z trávy, které v zápalu honu odhodili. Než je zapálili od hořící chýše, zbývající askaři s puškami připravenými k palbě obstoupili bungalov
„Chci Finiho a Singese – ne nosiče ani střelce. Chci bílé muže. Zapalte stavení a vyžeňte je!“ hulákal Fleischer. Rosa zachytila jen otcovo jméno a chtělo se jí křičet, že otec v domě není, že je tam s dítětem sama.
Tři vojáci už běželi k bungalovu se zapálenými pochodněmi. Postupně zastavovali a oštěpařským stylem házeli pochodně na bungalov Letěly vysokým obloukem a táhly za sebou vlečku kouře a jisker. Rosa slyšela, jak dopadají na doškovou střechu.
Musím ven, než se oheň rozhoří, blesklo jí hlavou. Vyběhla ze dveří do temné chodby a šmátrala po zdi, až našla dveře do hlavního pokoje. Přeběhla ho a chvíli zápasila se závorou venkovních dveří. Konečně povolila a Rosa zahlédla ozářený trávník pod verandou a temné postavy čekajících vojáků. Rychle se stáhla zpátky
Boční okna v kuchyni, napadlo ji. Klopýtala chodbou zpátky a mumlala si: „Jsou nejblíž k buši. To je poslední možnost.“
Oheň na střeše hučel, syčel a praskal a kouř jí dráždil oči.
„Musím se dostat do buše,“ opakovala zoufale a děcko jí v náruči začalo plakat.
„Pšš! Tiše, maličká, tiše,“ těšila ji roztřeseným hlasem. Maria vycítila matčin strach a její nedůtklivé vzlyky přešly v hlasitý kvílivý nářek. Začala se vzpínat.
Z okna kuchyně Rosa zahlédla temné postavy askarů číhajících na rozhraní světla a stínů a ledové drápy zoufalství jí sevřely hruď. Ždímaly z ní odhodlání. Nohy jí zeslábly a celá se roztřásla.
Část hořící střechy za ní se propadla a kuchyní proletěl závan žhavého vzduchu. Místnost ozářil mrak jisker a ohně. Za řadou askarů se objevila drobná postava. Nanny, podobná malé černé opici, vyběhla z buše a Rosa uslyšela její plačtivý hlas.
„Malý dlouhý vlase! Malý dlouhý vlase!“
Nanny se v prvních minutách útoku podařilo utéct do buše. Ležela při okraji křovin a sledovala, co se děje. Když spadla střecha bungalovu, už to nevydržela a bez ohledu na vlastní bezpečí se vracela zpět.
Vojáci ji zahlédli taky. Řada s přísně dodržovanými rozestupy prořídla, protože vyběhli, aby ji odehnali. Prostor mezi kuchyní a lesem se náhle vyprázdnil a Rosa pochopila, že má možnost uniknout. Nepatrnou možnost dostat se s dítětem do pochybného bezpečí buše. Otevřela okno a vyskočila ven.
Chvilku váhala a pozorovala skupinu běžících mužů po pravé ruce. Jeden z askarů ke stařeně doběhl a bodl. Úder

Nanny okamžitě zastavil. Rozhodila ruce a Rosa na prchavý okamžik viděla, jak se hrot bodáku vynořil uprostřed jejích zad.
Bez dalšího otálení se rozběhla ke spásné stěně křovin padesát kroků před sebou. Jenže sílící Mariin pláč přitáhl pozornost vojáků. Jeden z nich výkřikem upozornil ostatní a celá smečka vyrazila k ní.
Hrůza ochromila Rosiny smysly Zdálo se jí, že se čas nesmírně vleče, jako by se ve snu brodila po pás ve vodě. Zátěž dítěte zpomalovala každý její krok a dlouhá noční košile se jí pletla pod nohy Kameny ani trny, které jí zraňovaly bosá chodidla, nevnímala. Ale stěna buše se přibližovala nekonečně pomalu a studená ruka strachu jí stáhla vnitřnosti, že nemohla dýchat.
V zorném poli před ní se objevila mohutná černá postava. Robustní černoch přiběhl dlouhým krokem paviána a zahradil jí cestu. V jeho lesklé černé tváři zela obscénní růžová kaverna otevřených úst.
Rosa vykřikla a změnila směr, aby se mu vyhnula. Teď už běžela rovnoběžně s okrajem lesa a ječivý chór pronásledovatelů za ní rychle sílil.
Čísi ruka jí hrábla na záda. Rosa se vyškubla a látka noční košile povolila.
Oslepená hrůzou klopýtala ještě pár kroků zpátky k hořícímu domu. Ve tváři a na těle krytém tenkou tkaninou cítila vlny žáru – pak jí pažba pušky udeřila do zad. Pronikavá bolest jí znehybnila nohy a Rosa klesla na kolena s Marií přitisklou na prsa.
Obklopila ji hráz těl a rozesmátých tváří. Šílených tváří prahnoucích po krvi.
Hromotluk, který ji povalil na zem, se nad ní sklonil. Než Rosa pochopila, co má v úmyslu, vytrhl jí dítě z náruče a pár kroků ustoupil.
Chvíli ho držel za kotníky hlavou dolů a hlasitě se smál, zatímco drobná dětská tvářička rudla návalem krve.
„Ne, ne!“ Rosa se namáhavě doplazila k muži a prosebně zvedla ruce. „Vrať mi moje dítě. Prosím vrať mi ho.“
Askar jí mučivě kýval děckem před očima a pomalu před ní ustupoval. Ostatní se náramně bavili. Jejich ebonitové tváře pokřivené sadistickým potěšením a chraptivým zvířecím smíchem se leskly potem. Tlačili se blíž a soupeřili o lepší výhled na zábavnou scénu.
Potom voják divoce zaječel, dvakrát s Marií zatočil nad hlavou a odhodil ji k hořícímu bungalovu.
Uvolněné tělíčko letělo jako hadrová panenka a noční košilka za ním žalostně vlála. Maria dopadla na šikminu střechy a začala se kutálet dolů. V místě, kde došky prohořely, na ní vzplála košilka a ohnivá tlama ji pohltila. Nazpátek vyvrhla chvost plamenů a jisker. Rosa naposled zaslechla její hlas a na ten zvuk neměla nikdy zapomenout.
Vojáci kolem na chvíli ztichli, ale pak shromážděním projel šum podobný poryvu větru v korunách stromů. Byl to napůl vzdech a napůl sten.
Rosa dál klečela a hleděla na hořící stavení změněné v pohřební hranici. Rukama sepnutýma jako při modlitbě si přikryla tvář a zhroutila se.
Askar, který jí sebral dítě, zvedl pušku u svých nohou, postavil se nad ni a bodák jako harpunu namířil na její šíji do místa, kde jí vlasy odhalily bledou kůži.
V okamžiku, kdy se soustředil na ránu, přiběhl zezadu Fleischer a střelil ho do zátylku.
„Šílení psi!“ řval komisař vztekle. „Přikázal jsem zajmout je živé.“
Obrátil se k Rose. Dýchal jako astmatik a s humpoláckou dvorností smekl plstěný klobouk.
„Lituji, slečno,“ omlouval se. „Nevedeme válku s ženami a dětmi.“
Mluvil německy a Rosa, která nerozuměla jedinému slovu, ani nevzhlédla. Jen dál tiše vzlykala do sepnutých dlaní.

„NA LESNÍ POŽÁRY JE TROCHU BRZY,“ vrčivě poznamenal Flynn. Seděl u ohně se smaltovaným hrnkem v rukou a sfoukával páru z kouřící kávy. Deka mu přitom sklouzla z ramen.
Sebastian, sedící ve zmuchlaných přikrývkách přes oheň naproti němu, foukal do své předjitřní kávy. Při Flynnových slovech přestal a pohlédl k temnému jihu.
Falešné svítání stačilo právě tak rozjasnit oblohu, aby rozeznal temný obzor. Zvlněná linie kopců se zdála být blíž, než ve skutečnosti byla, a někde tím směrem leželo Lalapanzi s Rosou a Marií.
Sebastian bez zájmu pozoroval slabou zář za jedním z hrbolů horského hřbetu. Vějířek růžového světla nebyl větší než nehet palce.
„Nic velkého,“ usoudil po chvilce.
„Ne,“ souhlasil Flynn a hlučně usrkl. „Doufejme, že se nerozšíří.“
Zář pomalu bledla a s pokračujícím svítáním zmizela stejně jako hvězdy.
„Měli bychom se zvednout a jít. Čeká nás dlouhý pochod a už i tak jsme se dost zdrželi.“
„Když jde o domácí pohodlí, nemůžeš se dočkat, co?“ Flynn předstíral nezájem o domov, třebaže ho návrat k vnučce neodolatelně lákal. Nedočkavě se napil a opařil si jazyk.
Sebastian měl pravdu. Kvůli přepadu v Mahenge ztratili spoustu času.
Nejdřív si kus zašli, protože se museli vyhnout oddílu askarů ve vesnici M’topo, na který je upozornil domorodý náčelník. Tři dny šli proti proudu řeky, než našli bezpečný přechod a vesnici ochotnou zapůjčit jim čluny.
Pak je téměř celý týden zdrželo setkání s hrochem. Čtyři najaté kánoe naložené až po okraj lupem je přepravily přes řeku a potom s proudem sjížděli kolem portugalského břehu dolů k pláži naproti vesnici M’topo. Tam jejich přítomnost podráždila hrocha.
Před několika hodinami dala stará samice život hrošímu mláděti. Ostrůvek rákosí, který si k tomu vybrala, dělilo od břehu sedm metrů vody porostlé lekníny. Když tam lodice se zpívajícími veslaři vplula, hroší máma to považovala za přímé ohrožení svého potomka a rozzuřila se.
Vzteklý hroch vážící dvě tuny má destruktivní sílu menšího hurikánu. Vynořila se prudce pod vedoucí kánoí a

Sebastian se dvěma střelci, čtyřmi veslaři a veškerým nákladem se ocitli pár metrů ve vzduchu. Starý prachnivý člun provrtaný červy se okamžitě rozlomil.
Hroší matrona postupně napadla tři zbývající kánoe a vyřídila je stejným způsobem. V několika okamžicích byl úzký kanál plný plovoucích trosek a zpanikařených mužů. Naštěstí nebyli daleko od břehu. Sebastian vylezl z vody první a ostatní ho těsně následovali. Když se za nimi z řeky vynořila i hrošice a naznačila, že ji pouhá likvidace lodí neuspokojila, okamžitě vystartovali k přespolnímu běhu.
Po stovce metrů hrošici pronásledování omrzelo, otočila se a klusala zpátky k vodě. Vrtěla přitom drobnýma ušima a triumfálně frkala. O kus dál zastavili i pronásledovaní trosečníci.
Noc přečkali bez jídla, přikrývek i zbraní a ráno po rušném sněmu vybrali Sebastiana, aby se k řece vydal a zjistil, jestli hrošice ještě stále kanál okupuje. Vrátil se obratem s kladnou odpovědí.
Čekali tři dny, než se samice s mládětem uráčila místo opustit. Celý ten čas museli snášet studené noci a hladové dny. Nejvíc ovšem trpěl Flynn O'Flynn, protože jeho bedna s ginem ležela tři metry pod vodou hlídaná vzteklou fúrií.
Třetího rána ho vážně ohrozil stav obecně známý jako delirium tremens. Než se Sebastian vydal k řece na pravidelný ranní průzkum, Flynn ho varoval, že mu na hlavě sedí modří štíři. Sebastian se nejdřív polekal, ale když imaginární štíry setřásl a rozdupal, Flynn se uklidnil.
Sebastian od řeky konečně přinesl toužebně očekávanou novinu, že hroši zmizeli, a záchranné práce mohly začít. Později na břehu marně protestoval a mluvil něco o krokodýlech. Svlékli ho do naha, dostrkali k vodě a přemluvili, aby se potopil. Hned na první pokus vynesl na hladinu Flynnovu bednu s lihovinou.
„Bůh ti žehnej, Bassie, chlapče můj," mumlal Flynn vděčně a roztřesenýma rukama nedočkavě vytahoval zátku.
Do příštího dopoledne Sebastian zachránil téměř všecko vybavení včetně kořisti a žádný krokodýl o něj neprojevil zájem. Bez dalšího otálení mohli vyrazit k Lalapanzi.
V posledním táboře Sebastian neměl klid. Chtěl už být u Rosy a Marie a věděl, že to do večera může stihnout.
„Poslyš, Flynne, půjdeme." Vychrstl zbytek kávy na zem, odhodil přikrývku a zakřičel na Mohameda a nosiče schoulené u ohně.
„Safari! Jdeme!"
O devět hodin později, když už na kraj padal soumrak, zdolal poslední stoupání a zastavil se.
Celý den ho nedočkavost nutila do delšího kroku a Flynn se zástupem nosičů za ním daleko zaostali. Stál sám a nechápavě hleděl na zčernalé ruiny Lalapanzi, z nichž ještě tu a tam stoupaly proužky dýmu. „Roso!" vykřikl chraptivým hlasem a bezhlavě se rozběhl.
„Roso!" opakoval, když přebíhal udupaný a spálený trávník.
„Roso! Roso! Roso!" vracely mu pahorky ozvěnou její jméno.
„Roso!" Zahlédl cosi v křoví na konci trávy a zamířil tam. Stará Nanny ležela na zemi mrtvá a na květované látce její noční košile se černala zaschlá krev
„Roso!" Běžel zpátky k troskám bungalovu. Na verandě mu kolem lýtek zavířil mrak teplého popela.
„Roso!" V obklíčení černých zdí bez střechy zněl jeho hlas dutě a prázdně. Klopýtal přes ohořelé trámy na podlaze hlavního pokoje a dusil se pachem spáleniny Jeho příští volání bylo sotva srozumitelné.
„Roso!"
Našel ji ve vyhořelé kuchyni a myslel, že je mrtvá. Zhroucená ležela v potrhané a propálené noční košili u popraskané začernalé stěny. Prameny zmuchlaných vlasů, které jí zakrývaly tvář, jí zešedly popraškem bílého popela.
„Miláčku můj! Ach, miláčku." Poklekl k ní a plaše se dotkl jejího ramena. Pod prsty ucítil teplou živou kůži a srdce mu poskočilo nadějí. Nemohl ani mluvit. Odhrnul jí zmeť vlasů z obličeje.
Pod černými šmouhami dřevěného uhlí a špíny uviděl bledou kůži barvy šedého mramoru a pevně zavřená víčka lemovala rudá krusta.
Konečky prstů se dotkl jejích rtů a Rosa otevřela víčka. Ale její nevidoucí oči hleděly kamsi daleko za něj. Nevydržel se na ni dívat a přitiskl si její hlavu k rameni.
Vůbec nereagovala a bezvládně se o něj opřela. Sebastian zabořil obličej do jejích vlasů páchnoucích kouřem.
„Jsi zraněná?" zašeptal sotva slyšitelně. Nečekal, že odpoví, a taky neodpověděla a dál mu netečně ležela v náruči.
„Roso, řekni něco. Kde je Maria?"
Při vyslovení jména dcery poprvé naznačila, že žije. Začala se chvět.
„Kde je?" opakoval otázku naléhavěji.
Pomalu, nekonečně pomalu otočila hlavu a pohlédla na podlahu místnosti. Sledoval směr jejího pohledu. U protilehlé zdi uviděl místo zbavené trosek a popela. Rosa je odstranila vlastníma rukama, dokud byly ještě horké. Prsty plné puchýřů měla místy spálené do živého masa a ruce po lokty černé. Uprostřed umeteného kruhu ležel uzlíček černé seškvařené hmoty.
„Maria?" zašeptal Sebastian a Rosa se znovu zachvěla. „Ach bože," vydechl. Zvedl Rosu a potácivým krokem ji vynesl ven na svěží večerní vzduch. Jenže pachu kouře a spálené kůže se nezbavil, a tak se slepě rozběhl k lesu.

PŘÍŠTÍ DEN FLYNN na pahorku nad Lalapanzi pohřbil mrtvé. Na malý hrob, ležící stranou ostatních, položil žulovou desku a poslal pro Rosu a Sebastiana.
Našli ho stát samotného u hrobu vnučky pod marulovým stromem. Přes naběhlou brunátnou tvář mu padaly řídké zplihlé šediny, které visely jako mokré peří starého kohouta. Jeho tělo, jindy hřmotné a hranaté, jako by se tavilo. Ramena mu poklesla stejně jako břicho a na zádech, v podpaždí i rozkroku měl černé skvrny potu. Byl nemocný. Postaral se o to žal a gin.
Sebastian s Rosou se postavili vedle něj a všichni tři dávali Marii tiché sbohem.

Sebastian promluvil první. „Už nezbývá nic, co bychom mohli udělat," řekl chraptivě.
„Ale ano," oponoval Flynn. Sehnul se, z čerstvého hrobu sebral hrst hlíny a drolil ji mezi prsty „Musíme toho muže najít – a zabít ho."
Rosa se napřímila, zvedla bradu a otočila se k Sebastianovi. Od chvíle, co se vrátil domů, promluvila poprvé.
„Zabij ho! Zabij!" opakovala tiše.

Část druhá

KONTRAADMIRÁL SIR PERCY HOWE si přemítavě hryzal dolní ret. Ruce měl složené za zády a bradu agresivně vystrčenou kupředu. „Kdy jsme Blücher naposled spatřili?" zeptal se konečně.
„Bude to měsíc, pane. Dva dny před vypuknutím války. Vizuální kontakt hlásil parník Tygerberg na 0° 27' severní šířky a 52° 16' východní délky. Mířil na jihozápad. Odhadovaná rychlost osmnáct uzlů."
„A veze nám spoustu dobré pohody," přerušil sir Percy svého kapitána vlajkové lodi a dál studoval velkou mapu Indického oceánu. „Dnes už může být v Bremerhavenu."
„To může, pane," přisvědčil kapitán. Sir Percy na něj pohlédl s mrazivým úsměvem.
„Ale vy tomu sám nevěříte, Henry?"
„Ne, pane, nevěřím. V posledních třiceti dnech zmizelo mezi Adenem a Lorenco Marques osm obchodních lodí. Téměř čtvrt milionu tun nákladu. A to je Blücherova práce."
„Ano, Blücherova," souhlasil admirál a natáhl se pro černou značku zabodnutou na široké zelené pláni Indického oceánu. Malinká symbolická maketa lodi nesla označení Blücher.
Personál kabinetu map Jižního Atlantiku a Indického oceánu uctivě mlčel a čekal, až velký šéf dospěje k rozhodnutí. Admirál stál u mapy, pohazoval si „Blücher" v dlani, obočí naježené a čelo svraštělé usilovným přemýšlením. Čekali celou dlouhou minutu.
„Osvěžte mi paměť. Jaké třídy je ta loď a odkdy slouží?" Jako většina mimořádně úspěšných mužů sir Percy nespěchal s rozhodnutím, pokud měl čas na přemýšlení. Službu konající poručík takovou otázku předvídal a vystoupil z řady s rejstříkem německého císařského námořnictva.
„Blücher. Spuštěný na vodu 16. srpna 1905. Třída B, těžký křižník. Hlavní výzbroj: osm devítipalcových děl. Přídavná výzbroj: šest šestipalcových děl."
Poručík zmlkl a čekal.
„Kdo jí velí?" zeptal se sir Percy a poručík prolistoval dodatek seznamu.
„Kapitán hrabě Otto von Kleine. Předtím velel lehkému křižníku Sturm Vogel."
„Ano," přikývl sir Percy „Slyšel jsem o něm." Vrátil značku na mapu a dlaní místo přikryl. „Je nebezpečné mít takového muže zde, na jih od Suezu." Posunul značku nahoru k Rudému moři na vstup do průplavu, kde se tenké červené čáry lodních tras slévaly v silnou tepnu. „Nebo zde," přemístil ji dolů k mysu Dobré naděje, kde rudá vlákna spojovala Londýn s Indií a Austrálií. Sir Percy zvedl ruku z černé značky hrozivě číhající na lodních cestách.
„Jaké síly jsme proti němu doposud postavili?" Kapitán vlajkové lodi zvedl dřevěné ukazovátko a postupně se dotkl červených bodů rozptýlených po Indickém oceánu.
„Pegasus a Renounce na severu. Eagle a Plunger hlídají jižní vody, pane."
„Jaké další síly máme ještě k dispozici, Henry?"
„Ano, pane. V Simonstownu je Orion a Bloodhound." Hrot ukazovátka spočinul na nose afrického kontinentu.
„Orion – to je Manderson, nemám pravdu?"
„Ano, pane."
„Kdo velí Bloodhoundu?"
„Little, pane."
„Dobře," přikývl sir Percy spokojeně. „Šestipalcový křižník s torpédoborcem by na Blücher měly stačit." Znovu se usmál. „Zvlášť když Bloodhoundu velí takový furiant jako Charles Little. Minulé léto jsem s ním hrál golf – v St. Andrews poslal míček zatraceně blízko šestnáctého greenu."
Kapitán vlajkové lodi pohlédl na admirála a dovolil si k reputaci kapitána torpédoborce přidat drobnou poznámku.
„Mladé dámy na mysu Dobré naděje budou želet jeho odjezdu, pane."
„Musíme doufat, že kapitán zur See Otto von Kleine bude naopak želet jeho příjezdu," usmál se sir Percy.
„Tátovi se moc líbíš."
„Tvůj otec je muž s vynikajícím vkusem," kavalírsky připustil fregatní kapitán ctihodný Charles Little. Otočil hlavu a usmál se na dívku ležící vedle něj na dece v řídkém stínu borovic.
„Dokážeš brát něco vážně?"
„Helen, drahoušku, občas jsem velice vážný."
„Ach, ty jeden!" Jeho společnice se zarděla, když si připomněla Charlesovy nedávné aktivity, které by otcův postoj dokázaly velice rychle revidovat.
„Oceňuju otcovo dobré mínění, ale mě hlavně zajímá, jestli ho s ním sdílíš ty."
Dívka se pomalu posadila, tázavě na něj hleděla a vybírala si jehličí z vlasů. Pak si opravila zapnutí halenky a rozprostřela sukni jezdeckého úboru, aby zakryla své pohledné nohy obuté v tmavých jezdeckých botách. Pozorovala Charlese Littleho a žádostivost v ní přímo bujela. Nebyla to sexuální žádostivost, ale neodolatelná posedlost mít tohoto muže jen pro sebe. Vlastnit ho stejně, jako už vlastnila diamanty, kožichy, hedvábí, koně, pávy a jiné krásné věci.

Ležel na dece s nenucenou elegancí odpočívajícího leoparda a tajemný úsměšek mu tahal za koutky rtů. Vlasy zvlhlé nedávnou námahou měl přilepené na čele a přivřenými víčky maskoval jiskry v očích.
Měl v sobě něco satanského, jakousi bezbožnou nestoudnost, a Helen usoudila, že to dělá sklon jeho obočí a způsob, jak mu ušní boltce přiléhají ke spánkům. Trochu špičaté připomínaly uši satyra, ale byly růžové a hladké, jako mívají kojenci.
„Myslím, že máš ďábelské uši," řekla a znovu se začervenala. Zvedla se ze země a vyhnula se Charlesově ruce, která se ji snažila zadržet. „Už toho bylo dost!" usmála se a odběhla k plnokrevnému hřebci, uvázanému nedaleko v lese.
„Jedeme," zavolala a nasedla.
Charles lenivě vstal a protáhl se. Pak zastrčil košili do kalhot, sbalil pokrývku, na které leželi, a odešel ke svému koni.
Na okraji borového lesa zastavili a hleděli do údolí Constantia.
„Není to krásné?" rozplývala se Helen.
„Je. Opravdu," souhlasil.
„Myslím ten pohled."
„Já taky." Dvakrát za šest dní, co ji znal, ho sem nahoru zavedla, aby ho mohla svádět. Pod nimi leželo patnáct set hektarů nejúrodnější půdy z celé Afriky
„Když zabili bratra Huberta, nezbyl nikdo, kdo by v jeho díle pokračoval. Já a moje sestry jsme jen ženy a chudák otec už na tom není moc dobře – velice ho to zmáhá."
Charles pohledem líně přejel krajinu od podsaditě pevnosti Stolové hory po levici přes svěží vinice pod nimi až do míst, kde se lesklý klín zátoky False Bay zakusoval do hor.
„Nevypadá odsud naše usedlost nádherně?" Helen přitáhla Charlesovu pozornost k masivní rezidenci s holandskými štíty a přilehlým hospodářským stavením, servilně přikrčeným za ní.
„Velkolepost skočného mě opravdu dojímá," zamumlal Charles sotva slyšitelně. Dívka překvapeně vzhlédla, připravená protestovat.
„Prosím?"
„Vskutku velkolepá scenerie," opravil se Charles. Její neustálá snaha nasadit mu ohlávku ho začínala nudit. Potrápil a odrazil už mnohem rafinovanější lovkyně.
„Charlesi," zašeptala. „Jak by se ti tady líbilo žít? Myslím napořád."
Charlese její nabídka šokovala. Tahle malá provinciálka neměla vůbec žádné pochopení pro pravidla hry zvané flirt. Byl tak šokovaný, že zaklonil hlavu a rozesmál se.
A když se Charles smál, každá žena v okruhu sta metrů se potěšením zachvěla. Ten veselý zvuk podmalovávaly tóny skryté sexuality podporované bělostí zubů v snědé, mořem ošlehané tváři. Pevné svaly pod hedvábnou košilí dojem ještě umocňovaly
Helen, jediná svědkyně té intimní show, byla bezmocná jako vrabec v hurikánu. Dychtivě se naklonila přes mezeru dělící jejich koně a dotkla se Charlesovy paže. „Líbilo by se ti to, viď, Charlesi?"
Nevěděla, že Charles Little má vlastní příjem dvacet tisíc liber ročně, ani že po smrti otce zdědí titul vikomta ze Suthertonu a statky, které k němu patří. Nevěděla, že jeden z těch statků by třikrát spolkl hospodářství jejího otce, a nemohla tušit, že Charles už nechal jiné ochotné mladé dámy, které byly dvojnásob hezké, desetinásobně bohaté a možná stonásobně urozenější.
„Líbilo, Charlesi. Vím, že ano!"
Byla tak mladá a zranitelná, že spolkl jedovatou odpověď dřív, než se mu dostala na jazyk.
„Helen," vzal ji za ruku. „Já jsem mořský tvor. A mořské tvory žene vítr a vlny." Zvedl jí ruku a přitiskl k ní rty
Chvíli seděla a cítila teplý tlak jeho rtů na kůži i pálení slz pod víčky. Pak náhle ruku vyškubla, zvedla jezdecký bičík a šlehla lesklou černou srst u svého kolena. Polekaný hřebec vyskočil a pádil do údolí Constantia.
Charles zakroutil hlavou a smutně protáhl obličej. Nemínil ji ranit, byla to jen taková drobná nevinná eskapáda, něco, čím by vyplnil dny čekání na přezbrojení Bloodhoundu. Ale Charles se už naučil snášet konce svých početných milostných dobrodružství – slzy a tragédie.
„Styď se, ty hrubiáne," pokáral se hlasitě a patami přiměl svého koně ke stíhání hřebce cválajícího před ním.
Dostihl ho až u stájí, kde ho štolba vodil po dvoře. Na srsti koňské hrudi, která se ještě dmula těžkým dechem, zasychaly tmavé skvrny potu.
Helen neviděl. Její otec, urostlý muž s hranatou černou bradkou, která už prokvétala šedí, ho pozoroval od brány stájí.
„Jak se vám líbila vyjížďka?"
„Díky, pane Uys," odpověděl Charles vyhýbavě a starší muž významně pohlédl na udýchaného hřebce.
„Už asi hodinu na vás čeká nějaký mladý námořník."
Charles okamžitě ožil. „Kde je?"
„Zde, pane." Z hlubokého stínu stájového vjezdu vystoupil do plného slunečního světla mladý muž.
„Co se děje, člověče?" netrpělivě odpověděl na jeho pozdrav Charles.
„Kapitán Manderson se nechá poroučet, pane. Máte se co nejdřív hlásit na palubě parníku Jeho Veličenstva Orion. Venku čeká automobil, který vás dopraví na základnu."
„Nevhodná výzva, kapitáne," vyjádřil své mínění Uys, opřený o zdobný kamenný sloup brány „Obávám se, že vás delší čas neuvidíme."
Ale Charles už ho neposlouchal. Jeho tělo se celé chvělo potlačovaným vzrušením. Reagoval jako lovecký pes, který v trávě navětří ptáka. „Příkaz k vyplutí," zašeptal. „Konečně. Konečně!"
Z jihovýchodu se na Cape Point valily mohutné vlny a kužel světla majáku nahoře na útesu věnčila svatozář vodní tříště. Letka ptáků, vracejících se k pobřeží, letěla tak vysoko, že zachytila poslední sluneční paprsky a nad tmavou

vodou zasvítily růžové jiskry.
Bloodhound pocítil tlak Jižního Atlantiku a zakolísal pod náporem mohutné vlny, která zaplavila jeho příď. Bílá zpěněná voda, hluboká po pás, přeběhla kolem předních dělových věží a Jod se vzdorně vrhla proti příštímu vzdutí hladiny Charlese Littleho na kapitánském můstku oživlý pohyb paluby rozjařil.
„Otočte ji na nula-pět-nula.“
„Nula-pět-nula, pane,“ opakoval navigační důstojník.
„Otáčky na sedmnáct uzlů.“
Rytmus strojů téměř okamžitě zrychlil a loď plula klidněji.
Charles přešel do rohu svého malého křehkého můstku a pohlédl zpátky na temnou zátoku False Bay, odpočívající v náruči hor. Dvě míle za zádí se ve zmírajícím světle rozplývaly obrysy křižníku Orion.
„Pojeď, holka stará. Zkus se udržet,“ zamumlal Charles Little s mírným pohrdáním, jaké cítila posádka torpédoborce ke každému plavidlu, které nedokázalo vyvinout rychlost dvaceti uzlů. Potom jeho zrak upoutala pevnina za Orionem. Pod masivem Stolové hory na začátku údolí Constantia zasvítil osamocený růžový bod.
„V noci bude mlha, pane,“ poznamenal lodivod po Charlesově boku. Charles se otočil a přes příď hleděl vstříc nastávající noci.
„Ano. Pro piráty to bude dobrá noc.“

NA ŠEDÉ OCELI MŮSTKU se srážela mlha a podlaha klouzala pod nohama. Vlhkost pronikala plášti mužů u hrazení a na obočí i bradce kapitána zur See Otto von Kleineho visely droboučké perličky vody Dodávaly mu vzhled bravurního muže – chladnokrevného, ale vzdělaného piráta.
Poručík Kyller každých pár minut úzkostlivě pohlédl na svého kapitána v očekávání, kdy přikáže loď otočit. Nenáviděl plížení v pobřežní mlze za přílivu, který je tlačil k nepřátelské pevnině.
„Zastavit všecky stroje,“ konečně zavelel von Kleine a Kyller rozkaz spěšně opakoval ke kormidlu. Tlumené tepání strojů pod nohama ustalo a mlhou nasycený vzduch ovládlo hrobové ticho.
„Zeptejte se hlavního stěžně, co vidí na pevnině,“ pokračoval von Kleine, aniž otočil hlavu. Kyller po chvíli zprávu opakoval.
„Hlavní stěžeň je v mlze, pane. Nulová viditelnost.“ Po krátké odmlce dodal: „Přední paluba hlásí hloubku devadesát metrů. Rychle jí ubývá.“
Von Kleine přikývl. Měření hloubky potvrzovalo jeho domněnku, že se nalézá pět mil od vlnolamů durbanského přístavu. Doufal, že až ranní vítr mlhu rozežene, uvidí před sebou pobřežní kopce Natalu s bílými domy a terasovitými zahradami – ale nejraději by objevil aspoň šest tučných anglických obchodních lodí čekajících na vjezd do přeplněného přístavu. Budou spokojeně dřímat v dostřelu pobřežní baterie a nebudou ani tušit, jak chabou ochranu představuje půl tuctu zastaralých desetipalcových děl, obsluhovaných starci a chlapci z milice.
Německá námořní výzvědná služba ho vybavila velice podrobnými údaji o obraně a náladách panujících v Durbanu a von Kleine po pečlivém prostudování zprávy usoudil, že výměnou za bohatou kořist si může dovolit Angličanům prozradit svou přesnou polohu. Ve skutečnosti žádné velké riziko nehrozilo. Vjede do přístavu plnou rychlostí, vypálí jednu boční salvu na každou ze zakotvených lodí a zmizí za horizontem dřív, než dělostřelci na pobřeží stačí své zbraně nabít.
Předvedení Blücheru lidem Durbanu ovšem nebylo zcela bez rizika. Až nepřítel zjistí jejich přesnou polohu, mimochodem jedinou od vyhlášení války, britské lodě, které ho nahánějí, v několika minutách po první salvě vyrazí z nejrůznějších směrů, aby mu zablokovaly únikové cesty. Doufal, že je přelstí, když popluje na jih do království větru a ledu pod čtyřicátou rovnoběžkou, kde se měl setkat se zásobovací lodí Esther. Podle situace pak zamíří do Austrálie, nebo do Jižní Ameriky.
Pohlédl na chronometr nad lodním kompasem. Za tři minuty se mělo objevit slunce a s ním i ranní vítr.
„Hlavní stěžeň hlásí, že mlha mizí, pane.“
Von Kleine se napřímil a pohlédl na mlžné záclony. Zahřáté sluncem vířily a převalovaly se v závanech sílícího větru.
„Všecky stroje společně pomalu vpřed.“
„Hlavní stěžeň,“ ozvalo se z vyústění jednoho potrubního telefonu před Kyllerem. „Země v kurzu zelená čtyři-nula. Vzdálenost deset kilometrů. Vysoký mys.“
Mohl to být útes nad Durbanem, ta masivní hora s velrybím hřbetem, chránící přístav. Potíž byla v tom, že kapitán von Kleine v mlze přiblížení špatně odhadl a byl od pobřeží dvojnásobně dál, než předpokládal.
„Všecky stroje společně plnou parou vpřed. Nový kurz nula-nula-šest.“ Počkal, než se rozkaz donese ke kormidlu, a pak přistoupil k potrubnímu telefonu. „Kapitán dělům.“
„Děla,“ představil se hlas z dálky
„Asi za deset minut zahájíme palbu trhavými granáty. Cílem budou obchodní lodě kotvící přibližně na třech stech stupních. Vzdálenost pět tisíc metrů. Můžete střílet ihned, jak zamíříte.“
„Cíl tři sta stupňů, vzdálenost pět tisíc metrů,“ zopakoval hlas a von Kleine zaklapl víko trubice. Vrátil se na své původní místo a s rukama za zády vyhlížel kupředu.
Pod ním se dřímavě otáčely dělové věže a konce dlouhých hlavní stoupaly k obloze. Trčely do mlhy jako studená netečná hrozba.
Vpád oslňujícího slunečního svitu na můstek byl tak náhlý, že si Kyller musel oběma rukama přistínit oči. Jenže světlo okamžitě zmizelo, protože Blücher vjel do dalšího mraku lepkavě vlhké mlhy. Vynořil se náhle, jako by prošel oponou na zářivě osvětlenou scénu, a vplul do čerstvého letního rána.
Ustupující mlha za nimi se podobala mokré šedivé zdi táhnoucí se po celé délce horizontu. Před nimi se zvedaly zelené

kopce Afriky, lemované bílými plážemi s jiskřivým příbojem. Nad nimi svítily početné bílé skvrnky durbanských domů. Ramena zatím nehybných přístavních jeřábů připomínala shluky opuštěných šibenic a na nepatrně zvlněném zeleném zrcadle hladiny ležely čtyři trupy nevzhledných britských lodí.
„Jen čtyři?“ divil se zklamaný von Kleine. „Doufal jsem, že jich bude víc.“
Příď Blücheru zvedala syčící bílou vlnu a celý trup vibroval tahem strojů běžících na plné obrátky. Třináctimetrové hlavně devítipalcových děl se neklidně pohybovaly, jako by větřily kořist.
„Hlavní stěžeň,“ naléhavě kváklo ústí zvukovodu před Kyllerem.
„Můstek,“ ohlásil se poručík, ale jeho odpověď zanikla ve hřmění první dělové salvy. Kyller na ni nebyl připravený a nechtěně leknutím poskočil. Spěšně zvedl dalekohled a zamířil ho na britské lodě.
Pozornost všech očí na můstku se upřela tím směrem v očekávání dopadu střel na plavidla odsouzená k záhubě.
Do relativního ticha následujícího po salvě zazněl hlasitý výkřik.
„Válečné lodě! Nepřátelské válečné lodě přímo za zádí!“
„Pravobok deset.“ Von Kleine zvýšil hlas poněkud víc, než chtěl, a Blücher v plné rychlosti vybočil ze směru. Nakloněný ven ze zatáčky pospíchal do spásného krytu mlhy a na vodě za sebou nechával brázdu zakřivenou jako paví pero. Bohatá žeň nákladu britských lodí zůstala nedotčena, protože nečekaná hrozba donutila von Kleineho na obchodní lodě zapomenout.
„Dvě válečné lodě,“ upřesnila hlášení hlídka na hlavním stěžni. „Torpédoborec a křižník. Vzdálenost pět-nula-sedm-nula. Torpédoborec je vpředu.“
V zorném poli Kleineho dalekohledu vyskočil nad obzor titěrný trojúhelník nástavby torpédoborce. Křižník z můstku vidět nebylo.
„Stačila hodinka,“ lamentoval Kyller. „Dokončili bychom práci a…“
„Co vidí hlavní stěžeň na křižníku?“ netrpělivě ho přerušil von Kleine. Nebyl čas litovat zásahu osudu. Teď musel rychle vyhodnotit sílu protivníka a rozhodnout se mezi dvěma možnostmi – utéct, nebo přijmout boj.
„Je to střední křižník, šesti nebo devítipalcová děla. Třída O, nebo R. Opožďuje se čtyři míle za první lodí.“
Torpédoborec nebyl problém. Na něj se mohl vrhnout a proměnit ho v hořící vrak dřív, než jeho slabá děla ráže 4.7 palců dopraví granát míli před Blücher. Jenže křižník byl úplně jiná záležitost. Postavit se proti němu znamenalo bojovat s válečným plavidlem stejné třídy a vítězství by se neobešlo bez vážného poškození vlastní lodi. Nejbližší přátelský přístav, kde by mohli provést velké opravy, byl přitom vzdálený šest tisíc mil.
Bylo třeba vzít v úvahu ještě další možnosti. Ty dvě britské lodě mohly být předvojem celé bitevní eskadry. Kdyby teď vyzval křižník k boji loď proti lodi, mohl se náhle ocitnout proti nepředstavitelné přesile. Za jižním horizontem mohl docela dobře být další křižník, nebo dva či tři – dokonce i bitevní loď.
Jeho rozkazy a odpovědnost mu diktovaly vyhnout se střetu a bezodkladným útěkem prodloužit Blücherovu bojovou životnost.
„Nepřítel vytáhl své barvy, pane,“ hlásil Kyller.
Von Kleine opět přiložil triedr k očím. Na hlavním stěžni torpédoborce vlály drobné bílé a červené skvrnky Tentokrát bude muset nechat bojovou výzvu bez odpovědi. „Výborně,“ řekl a ztěžka usedl na svou sedačku v rohu můstku. S rameny svěšenými začal uvažovat. Hlavou mu vířila spousta důležitých otázek. Jednou z nich byl i odhad, jak dlouho bude moci plout plnou rychlostí k severu, než kotle spolknou většinu obsahu uhelných zásobníků, protože se každou minutu bude vzdalovat od Esther a nových zásob paliva.
Otočil stoličku a pohlédl zpátky přes záď. Torpédoborec už byl viditelný pouhým okem a von Kleine se na něj zle mračil. Věděl, že se mu pověsí na paty, bude mu ňafat za zádí jako teriér a vytrubovat do éteru jeho polohu, kurz i rychlost. A britské eskadry, které se k němu určitě blíží ze všech stran, ho za pár dní uvidí sedět na vlastní brázdě.

„POJEĎ! POJEĎ!“ Charles Little sledoval Orion a netrpělivě pleskal dlaněmi do čalouněných opěrek své stoličky. Celou noc a celý den pozoroval, jak Blücher dohání, jenže tak zanedbatelně pomalu, že každou půlhodinu potřeboval dálkoměr, aby si to potvrdil.
Příď Orionu čněla z vody nepřirozeně vysoko a vlna, kterou jeho trup při pohybu zvedal, zářila v tropickém slunci jako bílá křídla racka. Jeho kapitán Manderson vypumpoval přední nádrže pitné vody a vystřílel granáty z příďových skladů. Každého muže, jehož přítomnost na přední polovině paluby nebyla k obsluze lodi nezbytně nutná, poslal na záď jako lidský balast – to všecko proto, aby se příď Orionu zvedla co nejvýš a mohl z křižníku vyždímat poslední ždibec rychlosti.
Orion se právě ocitl před nejkritičtější hodinou svého života, protože se blížil do pásma dostřelu hrozivých devítipalcových děl. Z rozdílu rychlostí obou plavidel jasně vyplývalo, že potrvá další hodinu, než se k Blücheru přiblíží na dostřel svých šestipalcových děl. Během těch šedesáti minut bude pod palbou nepřátelských zadních věží a nebude mít možnost na ni odpovědět.
Pro Charlese bylo sledování honičky infarktovou záležitostí, protože Bloodhound nebyl k účasti vyzván, a přitom měl rezervu v rychlosti, která by mu dovolila přiblížit se k Blücheru za padesát minut – ovšem za předpokladu, že by ho do té doby Němci nerozstříleli.
Tři lodě se tak hnaly k severnímu horizontu, který před nimi vytrvale ustupoval. Dva dlouhé trupy křižníků, plujících v dráze rovné jako let šípu, chrlily z trojic komínů mohutné černé vlečky dýmu, které ponuře kontrastovaly s jiskřící hladinou moře. Východní bríza je jen pozvolna rozptylovala. Drobný Bloodhound, podobný vodnímu brouku, se obloukem přesouval stranou Blücheru, odkud, až přijde čas, mohl líp sledovat dopady Orionových granátů a hlásit opravy zamíření děl. Takticky udržoval trvalý patnáctimílový odstup, který omezoval dosah Blücherových pařátů.
„Pane, můžeme čekat, že Blücher každým okamžikem zahájí palbu,“ oznámil navigační důstojník a zvedl hlavu od

sextantu, kterým měřil úhel svírající polohy obou křižníků.
Charles souhlasně přikývl. „Ano. Při takové vzdálenosti musí von Kleine spoléhat na pár šťastných zásahů."
„Nebude to zrovna příjemná podívaná."
„Nezbývá než sedět a doufat, že starý Orion –" Náhle se odmlčel a vyskočil ze stoličky. „Ale hleďme! Blücher se k něčemu chystá!"
V několika vteřinách se silueta německého křižníku začala výrazně měnit. Mezera mezi komíny se zvětšila a Charles zíral na shrbený blok předních dělových věží.
„Dobrý bože, on mění kurz! Ten zatracený prevít chce pálit ze všech svých děl!"
Poručík Kyller studoval kapitánovu tvář. Ve spánku měla výraz poklidného vyrovnaného člověka a připomínala mu obraz, který kdysi viděl v katedrále v Nürbergu. Byl to Holbeinův portrét svatého Lukáše. Stejná stavba kostí, stejný zlatý knírek a bradka rámující citlivé rty. Potlačil tu představu a zlehka se dotkl Kleineho ramena.
„Kapitáne. Kapitáne." Von Kleine otevřel oči. Zamlžené spánkem byly kouřově modré.
„Co je, Kyllere?"
„Důstojník od dělostřelců hlásí, že za patnáct minut bude nepřítel v dostřelu."
Von Kleine otočil stoličku a rychle se rozhlédl po lodi. Z komínů nad ním se valil dým a jejich žhnoucí ústí vyvrhovala snopy jisker jako krátery sopek. Povrch rozpáleného kovu pokrývaly puchýře spálené barvy, které se místy odlupovaly Blücher překračoval všecky přípustné meze a jen bůh mohl vědět, co s ním ten dlouhý běh na maximální výkon udělá. Von Kleine se zachvěl obavami, když si uvědomil, jak se celá loď třese.
Oči mu zabloudily k zádi. Trup britského křižníku už se vyhoupl na horizont. Rozdíl v jejich rychlosti musel být nepatrný, snad zlomky uzlu, ale palebná síla Blücheru byla nesrovnatelně vyšší.
Chvíli si dovolil uvažovat o aroganci národa, který neustále a snad i záměrně vystavuje své muže a lodě nepřirozenému riziku. Posílají teriéra, aby štval vlkodava. Pak se usmál a úvahy zakončil povzdechem. „Člověk musí být šílenec nebo Angličan, aby Angličanům rozuměl."
Oči mu zabloudily na pravobok. Britský torpédoborec se propracovával na jeho úroveň. Z té dálky mnoho škody nenadělá.
„Výborně, Kyllere…" Kapitán vstal a zavolal do strojovny
Odpověď přišla obratem. „Strojovna můstku. Hlavní ložisko pravého hřídele se doruda hřeje. Musím pravý stroj odstavit!"
Ta slova kapitánem otřásla, jako by mu někdo na záda vylil kbelík ledové vody. Přiskočil k náustku zvukovodu.
„Tady je kapitán. Musím mít plný výkon ještě hodinu!"
„To nejde, pane. Dalších patnáct minut a hřídel se zadře. Nikdo kromě boha neví, jaké následky to může mít."
Pět vteřin se von Kleine mlčky hrbil nad vyústěním trubice a mozek mu běžel jako o závod. S jedním strojem Blücher ztratí deset uzlů a nepřítel bude schopen kolem něj manévrovat podle libosti. Do setmění se snad udrží, ale pak… Musí zaútočit okamžitě. Obrátí se a napadne ho vším, co má.
„Dejte mi plný výkon tak dlouho, jak to bude možné," odpověděl břitce a zavolal důstojníka dělostřelců. „Mluví kapitán. Otáčíme o čtyři dílky na pravobok a patnáct minut zůstaneme k nepříteli obrácení bokem. Potom budu muset snížit rychlost. Spusťte palbu ihned po zamíření." Von Kleine zaklapl víčko a obrátil se na signálního poddůstojníka.
„Vytáhněte bojovou zástavu!"
Mluvil tiše a nevzrušeně, ale v očích se mu třpytily modré safíry.

„A JE TO TADY!" zašeptal Charles Little, aniž spustil triedr z očí. Z černých věží Blücheru se neslyšně zablesklo.
Rychle přejel dalekohledem hladinu, až našel Orion, který se teď k německému křižníku rychle blížil. Za sedm minut bude schopen palbu opětovat.
Čtvrt míle před Orionem vytryskla řada gejzírů, vysokých, štíhlých a krásných jako sloupy řeckého chrámu. Na slunci zasvítila běl mramoru a pak pomalu opadala.
„Krátké," konstatoval navigační důstojník.
„Mají studené hlavně," poznamenal Charles. „Dej bože, ať se Orion dostane na dostřel svých děl."
Druhá sada Blücherových granátů byla opět krátká, ale už mnohem míň. Další vybuchly kolem Orionu a následovné sloupy vody zčásti zastínily jeho trup. Manderson začal kličkovat.
„Ještě tři minuty," vyslovil zbožné přání navigační důstojník a hlas mu zdrsněl napětím.
V pravidelných patnáctivteřinových intervalech střely dopadaly kolem Orionu. Jedna salva skončila snad jen dvacet metrů od něj a vodní tříšť se smísila s kouřem komínů.
„Pojeď, holka stará! Pojeď a vezmi si ho. Jeď! Jeď!" vřeštěl Charles jako maniak a křečovitě svíral zábradlí. Pětatřicet let života a s nimi i veškerá jeho důstojnost se utopily v zápalu bitvy .Kapitánova nálada se přenesla na ostatní členy posádky na můstku. Křičeli a jančili s ním.
„Orion vypálil!"
„Do toho, Orione! Jdi na něj!"
Na předních dělových věžích britského křižníku se znovu zablýsklo a mírný vítr k nim donesl rachot salvy. „Krátké," zasténal Charles. „Ještě se nedostal na dostřel."
„Opět krátké!"
„Stále krátké!"
Signalizační důstojník hlásil dopady granátů aladinovou lampou a můstek Orionu každé hlášení obratem potvrdil.
„Můj ty bože," vydechl Charles. „Dostal zásah!" dopověděl poručík.
Nevýrazná žlutá zář, podobná plošnému blesku za jasného letního dne, osvětlila záď Orionu. Okamžitě ji zahalila koule

šeděžlutého kouře. Charles přes něj zahlédl, jak se poslední komín křižníku pomalu kácí jako opilý
„Drží se!“
Orion se vynořil z mraku a zbytky zádi vlekl za sebou jako cípy pohřebního pláště. Z jeho předních věží se krátce zablýsklo.
„Teď to dostane,“ zajásal poručík a Charles se rychle otočil, aby výbuch granátu na Blücheru nepropásl. Tvář mu rozčísl široký úsměv
„Zabij ho! Zabij!“ řval jako smyslu zbavený. Věděl, že Blücher je přes výhodu lepší výzbroje zranitelný stejně jako Orion. Jeho pancíř nebyl pevnější a šestipalcový granát ho prorazí stejně snadno jako vaječnou skořápku.
Teď už se oba křižníky bombardovaly navzájem a vzdálenost mezi nimi se rapidně zmenšovala. Brzy každá salva najde svůj cíl. Z tohoto souboje mohla vítězně vyjít jen jedna loď nebo žádná.
Charles se snažil odhadnout škody, které německý křižník za posledních pár minut utrpěl. Z přídě šlehaly sírově žluté plameny a horní stavba zahalená řídkou mlhou bledého kouře se změnila v groteskní změř oceli. Přesto jeho věže každých patnáct vteřin dál plivaly své smrtelné záblesky.
Charles se otočil, aby zjistil, jak je na tom Orion. Ani si ho nestačil prohlédnout, protože v jediném okamžiku přestal existovat.
Kotle zasažené granáty protrhly trup, který se rozlomil vedví. Scénu zahalil mrak bílé páry vysoký snad sto padesát metrů. Vítr ho pomalu odnášel stranou a trvalo půl minuty, než se rozplynul. Spolu s ním zmizel i Orion. Jeho rychlost vtáhla trosky pod vodu.
Jásot na můstku Bloodhoundu rázem vystřídalo mrtvolné ticho. Tlumený hukot strojů, doplněný žalostným kvílením větru v horní nástavbě, ho ještě zdůraznil.

DLOUHÝCH OSM HODIN držel Charles Little svůj hněv na uzdě. Váhal překročit hranici šílenství. Podniknout sebevražedný útok proti Blücheru znamenalo téměř jistě sdílet osud druhů na Orionu.
Okamžitě po jeho potopení německý křižník drasticky snížil rychlost a zamířil k jihu.
Když se dostatečně vzdálil, Bloodhound změnil kurz a pomalu připlul na místo katastrofy. Po Orionu zůstaly na hladině jen plovoucí trosky a duhově zbarvené skvrny oleje. Trosečníky nenašel. Celá posádka zemřela s lodí.
Bloodhound skončil pátrání a zamířil za zmrzačeným německým křižníkem. Z torpédoborce přímo čišela nenávist, která zesílila natolik, že by málem dokázala Blücher zničit i na dálku.
Jak ho Charles Little sledoval, plameny na jeho palubě viditelně pohasínaly a po nějakém čase jen tenké proužky dýmu prozrazovaly, že loď ještě není úplně v pořádku.
„Oheň dohořel,“ hlásil navigační důstojník a Charles neodpověděl. V duši doufal, že se plameny prohoří do některého ze skladů munice a následný výbuch pošle německý křižník do zapomenutí, kam sám poslal Orion.
„Stále pluje rychlostí pouhých šesti uzlů. Zřejmě má poškozenou strojovnu,“ nadějným tónem spekuloval navigační důstojník. „Vsadím se, že má dole pěkný zmatek. Při této rychlosti můžeme čekat, že ho Pegasus a Renounce dostihnou do zítřejšího poledne. Pak nebude mít nejmenší naději!“
„Ano,“ souhlasil Charles tiše.
Pegasus a Renourice, těžké křižníky severní eskadry, vyslyšely naléhavé rádiové depeše Bloodhoundu a spěchaly podél východních břehů Afriky, aby co nejdřív překonaly pět set mil, které je dělily.

„KYLLERE, ZEPTEJTE SE velitele strojovny, jak se daří oprava.“ Pod chladnou maskou von Kleinova obličeje vřely obavy. Noc se blížila a ve tmě byl i malý a křehký anglický torpédoborec hrozbou. Všude kolem číhalo nebezpečí a mohlo se vynořit z nejrůznějších směrů. Před setměním musí být pravý stroj v chodu, protože loď potřebuje rychlost. Bez ní by nedokázala proklouznout mezi smečkami anglických chrtů na jih, kde čeká Esther se zásobami, municí a uhlím, jehož množství se v bunkrech povážlivě tenčilo. Pak bude Blücher zase síla, se kterou je třeba počítat. Ale ze všeho nejdřív musí mít rychlost.
„Kapitáne.“ Kyller opět stál po jeho boku. „Pane, velitel Lochtkamper hlásí, že vyčistili mazací potrubí pravého stroje, stáhli ložisko a zjistili, že hřídel je neporušený Právě nasazují nové ložisko.“
Von Kleine si představil polonahé muže s rukama až po lokte černýma od vazelíny, jak se potí v horkém stísněném tunelu hnacího hřídele.
„Jak dlouho to ještě potrvá?“
„Slíbil, že oba stroje poběží do dvou hodin, pane.“
Von Kleine ulehčeně vydechl a pohlédl za záď na britský torpédoborec, který se za ním táhl jako stín. Na rtech mu zahrál úsměv
„Příteli, doufám, že jsi statečný muž a dokážeš ovládnout své zklamání, až uvidíš, že jsem zase zrychlil,“ oslovil nepřítomného kapitána torpédoborce. „Snad se v noci pokusíš zaútočit, abych tě mohl rozdrtit, protože tvé oči za mou zádí se mi vůbec nelíbí. Po pravdě mě děsně štvou.“ Mluvil tiše a sotva pohyboval rty. Pak se otočil ke Kyllerovi. „Chci prověřit veškerá bojová světla. Nahlaste mi jejich stav.“
„Ano, pane.“
Von Kleine přistoupil k hlásným trubicím. „Kapitán poručíku dělostřelectva,“ ohlásil se. „Chci nabít děla věže X světlicemi a vystřelit je co nejvýš…“ pokračoval ve výčtu příprav k noční akci a skončil povelem, „…stáhněte posádky všech děl. Ať se muži najedí a odpočinou si. Po setmění musí být zase v prvním stupni pohotovosti.“
***
„Pane kapitáne!“ naléhavý hlas polekal Charlese Littleho tak, že rozlil šálek kakaa. Za celý den měl první chvilku k odpočinku, ale neuběhlo ani deset minut a už ho rušili. Otevřel dveře mapové kajuty a běžel na můstek.

„Co se děje?“
„Blücher rapidně zvyšuje rychlost.“
„Ne!“ Charles nedokázal zadržel hlasitý protest. Ta zpráva byla příliš krutá. Přiskočil k hlásným trubicím. „Veliteli dělostřelců. Nahlaste polohu cíle.“ Odpověď přišla za chvilku: „Směr zelená-nula-nula. Vzdálenost jedna-pět-nula-pět-nula. Rychlost sedmnáct uzlů.“
Byla to pravda. Blücher měl opět plnou rychlost a k tomu všecka děla schopná palby. Orion zemřel zbytečně.
Charles si otevřenou dlaní přetřel ústa a pod prsty ucítil pichlavé strnisko vousů. Únava překonala i opálení a tvář měl chorobně bledou. Hleděl do šera zarudlýma očima podmalovanýma temně modrými půlkruhy a v koutcích víček měl zaschlá žlutá smítka očního mazu. Zpod čepice mu vykukoval zplihlý pramen vlasů vlhkých slanou tříští.
Někde z hloubi jeho břicha pomalu stoupalo vzhůru bojové šílenství, které se ho celý den pokoušelo přemoci. Přestal se mu bránit.
„Kormidlo dva stupně na pravobok. Stroje naplno vpřed.“ Telegraf strojů zrychlil a Bloodhound poskočil jako poslušný poník při polu. Potrvá půl hodiny, než torpédoborec získá maximální rychlost, a do té doby už bude tma.
„Vyhlaste bojovou pohotovost.“ Charles mínil zaútočit v temnou hodinu před východem měsíce. Poplachové zvonce zněly palubami a Charles vyslechl hlášení ze stanovišť. Oči stále upíral na černý bod na zšeřelém horizontu. Konečně přišla chvíle, na kterou tak napjatě čekal.
„Osádka torpédometů nastoupena, pane.“
Obrátil se k potrubí, kterým vzkaz přišel. „Torpéda,“ vykřikl úsečně. „Doufám, že Blücheru pošlete pozdrav ze všech hlavní. Dostanu vás k němu tak blízko, jak to jen bude možné.“
Muži na můstku slyšeli, jak říká: „…tak blízko, jak to jen bude možné,“ a věděli, že tím nad nimi vynesl rozsudek smrti.
Navigační důstojník Henry Sargent dostal strach. Potajmu sáhl do kapsy pláště a nahmatal stříbrný křížek, který mu dala Lynette. Henry ho pevně stiskl v dlani. Byl zahřátý jeho tělesným teplem.
Vzpomněl si, jak visel na stříbrném řetízku mezi jejími ňadry. Klečela na posteli naproti němu, a když ho z krku odepínala, zadrhl se jí v tmavých kaskádách vlasů. Pokoušela se ho uvolnit, a jak jí v tom pomáhal, přitiskla se k němu teplým vypouklým břichem pokročilého těhotenství.
„Bůh tě ochraňuj, miláčku,“ zašeptala. „Prosím, bože, přiveď ho zdravého zpátky k nám.“
Teď se obával, že ji ani dcerku už nikdy neuvidí. „Zatraceně! Drž pořádně kurz!“ utrhl se na kormidelníka Herberta Cryera.
„Ano, pane,“ odpověděl Herbert Cryer s nádechem uražené ješitnosti v hlase. Nikdo by nedokázal Bloodhound udržet v přímém směru, když se tak divoce zmítá na vlnách. Musí se nejdřív odchýlit a pohodit hlavou o kousek stranou, než ho kormidlo může usměrnit. Výtka vyslovená ve strachu a tísni nebyla oprávněná. „Nech ji trochu vydovádět, kamaráde,“ ohradil se Herbert neslyšně. „Nejsi jediný, kdo to schytá, tak stáhni půlky k sobě, jak se sluší na správného džentlmena a posraného oficíra.“
V tichých odraženích důstojnických výpadů byl Herbert Cryer nepřekonatelný. Přinášely mu nádherné uvolnění vzteku a zadržovaných emocí. Teď, když měl taky strach, stal se z něj mlčenlivý lyrik a dál neslyšně Henrymu vysvětloval situaci:
„Nasedls do Romeova jednosměrného expresu ke krátké slávě.“ Pověst Littleho ve vztahu k ženám mu u posádky zajistila poněkud nadnesenou, i když laskavou přezdívku. „Pojedeš s námi. Budeme volat na ďábla, aby se Charlie mohl líbat s jeho dcerou.“
Herbert zašilhal stranou na svého kapitána a usmál se. Strach způsobil, že to byl vlčí úsměv Charles Little ho zahlédl, ale špatně si ho vyložil. Považoval ho za známku divokého šílenství, jakému propadl on sám. Ti dva se na sebe chvíli zubili v naprostém nedorozumění. Potom se Herbert musel znovu soustředit na kormidlo a vyrovnat další prudký krabí výpad Bloodhoundu.
Ani Charles strachu neunikl. Bál se, že v sobě objeví slabost a zakolísá. Tento druh obav ho provázel celý život. Šel jen krůček pozadu a stále mu našeptával: „Tvrději! Zkus být tvrdší. Musíš to zvládnout rychleji a líp, než to udělají oni, jinak se ti vysmějí. Nesmíš selhat ani v maličkostech a ani na okamžik. Nesmíš zklamat!“ Tenhle strach byl jeho stálý společník v každém dobrodružství, do kterého se navezl.
Stál při třináctiletém Charlesovi při lovu kachen, když střílel z brokovnice ráže dvanáct a tiše ronil velké slzy bolesti při každém zpětném rázu, který mu drtil už tak otlučené rameno.
Skláněl se nad ním, když ležel v bahně a svíral si ruku se zlomenou klíční kostí. „Vstávej!“ syčel. „Vstaň!“ Donutil ho postavit se, dovedl ho zpátky k mladému nezkrocenému hřebci a znovu a znovu mu pomáhal na jeho hřbet.
Teď stál na můstku a odpovídal svému vnitřnímu hlasu, který se pokroucený a zdeformovaný krčil na plošině za ním a krákal mu do uší: „Dokaž to! Dokaž!“ Jeho přítomnost byla přímo hmatatelná a pro Charlese zbyl jen jediný kurz – vrhnout se na zlatou orlici. Vyrazil s lodí proti Blücheru.

„OTOČKA NA PRAVOBOK byla fingovaná,“ prohlásil Otto von Kleine sebejistě. Upřeně hleděl do šera, které rozmělňovalo křehké obrysy anglického torpédoborce. „I teď se znovu otáčí, aby nám za zádí překřížil stopu. Zaútočí z levoboku.“
„Kapitáne, může to být dvojitý úskok,“ vyjádřil svůj názor Kyller.
Von Kleine zavrtěl zlatou bradkou. „Ne. Musí nás mít proti poslednímu světlu na západě. Zaútočí z východu.“ Ještě chvíli se zamyšleně mračil. Zvažoval příští soupeřovy tahy na šachovnici oceánu. „Kyllere, nakreslete mi jeho dráhu za předpokladu, že se pohybuje rychlostí nějakých dvaceti pěti uzlů a že po třech minutách od chvíle, kdy ho naposled uvidíme, odbočí o čtyři dílky na levobok. Pak popluje patnáct mil napříč za naší zádí a vrátí se zpátky čtyři dílky na pravobok. Pokud my dodržíme současný kurz i rychlost, kde bude za devadesát minut?“

Kyller úkol promptně vyřešil a von Kleine každý krok výpočtu tiše překontroloval. „Ano," potvrdil Kyllerův výsledek a hned formuloval příkazy ke změně kurzu i rychlosti, aby Bloodhound vlákal do léčky.

PŘI PLNÉ RYCHLOSTI Bloodhound zvedal tři metry vysokou příďovou vlnu a za sebou táhl dlouhou brázdu zčeřené vody – čtvrtmílovou světélkující šmouhu na temné hladině.
Nejmíň sto párů očí na palubách Blücheru upřeně hledělo do noci. Všichni hledali tu světelnou stopu. V horní nástavbě se krčili muži u světlometů, jiní čekali v matně osvětlených dělových věžích a zbytek posádky byl připravený na stěžních, otevřeném můstku a v útrobách křižníku.
Von Kleine snížil rychlost, aby zkrátil vlastní brázdu a odvrátil se o čtyřicet pět stupňů od pobřeží. Chtěl mít Angličana po svém pravoboku mimo dosah torpéd.
Stál oblečený v plášti podšitém kožešinou, límec vyhrnutý až k uším, a hleděl do temnoty. Noc byla chladná a moře temná nekonečnost pod nebem posetým záplavou zářících hvězd.
Deset mužů ji uvidělo naráz. Bledou a éterickou brázdu za Angličanem roztaženou ve tmě jako pruh duhově zářící mlhy „Světlice!" Vyštěkl k čekajícím dělům. Blízkost anglického torpédoborce ho polekala. Čekal, že ho najde mnohem dál.
Vysoko nad oceánem vybuchlo jasné modrobílé světlo, které se při přímém pohledu bolestně zakusovalo do sítnice očí. Pod ním ležela černá hladina leštěného ebonitu s vyhřezlými hřebeny vln. Lodě na sbíhavém kurzu se k sobě nezadržitelně blížily a mílové kužely jejich bojových reflektorů, které proti sobě současně vyskočily, se zapletly jako ruce nesmělých milenců.
Téměř v jediné vteřině obě lodě zahájily palbu, ale štěkání malých děl Bloodhoundu se v bouři křižníkovy boční salvy beznadějně ztrácelo.
Blücher pálil s hlavněmi skloněnými téměř souběžně s mořskou hladinou. Jeho první salva mířila nepatrně výš a těžké granáty s vytím přeletěly těsně nad otevřeným můstkem Bloodhoundu.
Vzdušný vír za nimi Charlese Littleho odhodil na stojan kompasu. Cítil, jak mu pod paží zapraskala žebra.
Rozkazy vykřikl hlasem poznamenaným bolestí. „Dva dílky na pravobok! Na nepřítele!" Bloodhound se otočil jako baletka a řítil se přímo k Blücheru.
I příští Blücherovy granáty byly ještě vysoké, ale k palbě se přidaly i další jeho zbraně. Na řídicí věži nad můstkem Bloodhoundu vybuchly čtyřliberní granáty z rychlopalného děla a zasypaly otevřená prostranství krupobitím střepin.
Navigační důstojník zemřel okamžitě, když mu střepina odřízla vršek hlavy jako skořápku naměkko uvařeného vejce. Spadl na palubu pokrytou teplým tvarohem vlastního mozku.
Jiná žhavá střepina velká jako nehet palce roztříštila Herbertův pravý loket. Těžce vyjekl šokem a padl na kormidelní kolo.
„Drž ji. Drž ji ve směru!" Slova kapitána Littleho zněla křečovitě a nejasně. Herbert Cryer levicí otočil kormidlem, aby vyrovnal Bloodhoundův zběsilý úhyb, ale s bezvládnou pravicí jeho zásah neměl patřičnou razanci.
„Uklidni ji, člověče. Drž ji pevně!" znovu se za ním ozval přidušený rozbředlý hlas a Cryer si uvědomil, že Charles Little stojí vedle něj a pomáhá mu jankovitou loď srovnat.
„Jo, jo, pane." Cryer pohlédl na svého velitele a vydechl hrůzou. Kus ocele ostrý jako břitva utrhl kapitánovi ucho i s kusem obličeje. Z obnažené čelistní kosti svítily bílé zuby a z brady mu na prsa visel kus potrhané kůže. Přervané cévy ronily slzy husté, tmavě rudé krve.
S mrtvolou u nohou se oba zranění muži hrbili nad kormidelním kolem a snažili se nasměrovat torpédoborec na trup německého křižníku.
V denním jasu světlic moře vřelo kakofonií střel z Blücherových děl a kolem torpédoborce se majestátně zvedaly vysoké věže bílé vody, aby vzápětí spadly zpět na zpěněnou hladinu.
A Bloodhound se hnal dál, dokud nenarazil na stěnu pevné žuly. Devítipalcový granát naplno zasáhl příď a paluba se jim pod nohama vyklenula.
„Kormidlo plně na pravobok!" vykřikl Charles Little ústy plnými krve. Společně se opřeli do kola.
Ale Bloodhound umíral. Granát roztrhl pláty přídě, které se rozevřely jako okvětní plátky morbidní orchideje. Černé noční moře se hrnulo do útrob lodi, příď se začala potápět a kormidlo na zvednuté zádi ztratilo účinnost. Ale i ve smrti se torpédoborec zoufale snažil poslechnout a bolestně pomalu, po žalostných kousíčkách se otáčel.
Charles Little pustil kormidlo a dopotácel se k hrazení na pravoboku. Nohy měl těžké a bez citu a v uších mu hučelo. Pevně sevřel zábradlí a pohlédl na hlavně torpédometů na palubě pod sebou.
Vypadaly jako řada tlustých doutníků a Charles s uznáním zaregistroval, že jejich obsluhy jsou stále na místě. Muži se krčili za ocelovými pláty a čekali, až se Blücher dostane tam, kam jejich mířily zbraně.
„Otoč se, děvče. Pojď! To je ono!" krákal, Charles a plival krev.
Další granát, který Bloodhound zasáhl, ho spolu s tlakem moře naklonil o pár posledních stupňů a loď se zmítala ve smrtelné agonii.
Půl míle ve směru hlavní torpédometů plul na černé hladině Blücher ozářený vlastními světlicemi.
Charles zaslechl čtvero šplouchnutí a uviděl dlouhé doutníky torpéd směřujících k nepřátelskému křižníku. Nechávaly za sebou bílé čáry zpěněné vody. Velitel torpédometů triumfálně zaječel do trubice:
„Všecka čtyři torpéda vypuštěna a míří k cíli."
Charles Little výsledek útoku už neviděl, protože jeden z těžkých Blücherových granátů zasáhl můstek metr pod ním. Na jediný kratičký okamžik stál uprostřed pece žhavé jako slunce.

OTTO VON KLEINE VIDĚL, jak anglický torpédoborec explodoval. Vyrazily z něj vysoké sloupy oranžových plamenů, které okamžitě obalil obrovský mrak černého dýmu. Rozevřel se nad ním jako květina z ďáblovy zahrady. Gejzíry

padajících trosek splynuly s fontánami vybuchujících granátů, protože Blücherova děla nepřestala střílet.
„Ukončete palbu," přikázal kapitán a jako fascinovaný hleděl na děsivou zkázu, kterou způsobil.
Nová salva světlic vyletěla k obloze a von Kleine si palcem a ukazováčkem potlačil na zavřená víčka, aby je ušetřil pichlavé záře. Boj skončil a on se cítil nesmírně unavený.
Byl unavený a nervózní. Dva dny a dvě noci neustálého vyčerpávajícího napětí ho zbavily téměř veškerých fyzických sil a záchvat slabosti ho přepadl s nenadálou silou. Navíc byl smutný. Smutný za statečné muže, které zabil, i za loď, kterou zničil a potopil.
Ještě si držel oči, když otvíral ústa, aby vydal rozkaz, který by Blücher navedl zpátky na jihovýchodní kurz. Jenže křik hlídky na hlavním stěžni ho zastavil.
„Torpéda. Blízko na pravoboku!"
Von Kleine dlouhé vteřiny váhal. Bitva skončila a on mozek vypnul. Nechal ho spadnout z vížky maximální ostražitosti, kde ho držel poslední dlouhé hodiny. Teď musel mobilizovat veškeré rezervy a během těch vteřin střely, které Bloodhound ve smrtelné křeči vypustil, řezaly vodu a dychtily po odvetě.
Konečně von Kleine přetrhl závoj otupělosti, která držela jeho myšlenky v zajetí, přiskočil ke hrazení na pravoboku a uviděl čtyři fosforeskující stopy. V temné vodě vypadaly jako chvosty meteorů.
„Kormidlo plně napravo. Všecky stroje společně plný zpětný chod!" vykřikl vysokým úzkostným hlasem.
Cítil, jak pod ním loď uhýbá a bláznivě se třese. Mohutné lodní šrouby zaťaly své drápy do moře, aby loď zastavily a dostaly ji z dráhy křižujících torpéd. Mohl jsem to čekat. Měl jsem předvídat, že je torpédoborec stačí vystřelit, vyčítal si mlčky
Stál a bezmocně sledoval bílé linky na hladině. Směřovaly k němu.
Na okamžik se v něm zvedla vlna naděje. Tři anglické střely křižník minou, to už věděl jistě. Příď se odklonila stranou a uvolnila jim cestu. Snad i čtvrtému torpédu by mohli uniknout. Zatínal prsty do zábradlí, jako by ho chtěl rozmačkat, a dech mu vyskočil do krku. Měl dojem, že se zadusí.
Blücherova příď se otáčela dřímavě pomalu. Kdyby příkaz vydal jen o pár vteřin dřív…
Torpédo zasáhlo trup křižníku na samé špičce zakřiveného kýlu metr a půl pod hladinou. Detonace zvedla horu bílé vody vysokou padesát metrů a srazila křižník zpět s takovou prudkostí, že Otto von Kleine a s ním i jeho důstojníci spadli na palubu.
Když se von Kleine zvedl na kolena, ve vzduchu svítil perlový prach vodní tříště, který se pomalu usazoval.
Celou noc bojovali, aby Blücher udrželi nad vodou. Příď uzavřeli vodotěsnými ocelovými dveřmi. Za nimi zůstalo třicet námořníků, kteří tam měli svá stanoviště. Během následující šílené aktivity von Kleine opakovaně trpěl představami, jak jeho muži v zatopeném oddílu plavou tvářemi dolů.
V hukotu čerpadel, která z lodi chrlila tuny mořské vody, von Kleine opustil můstek a v doprovodu technického velitele a inspekčního důstojníka zjišťoval utrpěné škody a pořizoval jejich soupis.
Za svítání v mapové kajutě za můstkem zasedl havarijní štáb a zasmušilí velitelé zvažovali situaci, ve které se ocitli.
„Jaký výkon mi můžete nabídnout, Lochtkampere?" zeptal se von Kleine šéfa strojovny
„Takový, jaký si budete přát." Polovinu inženýrovy tváře vylepšily rudě fialové odřeniny. Při výbuchu torpéda narazil obličejem na parní kohout. „Jenže jakákoliv rychlost přes pět uzlů způsobí, že při plném náporu moře vodotěsné dveře tlak vody nevydrží."
Von Kleine otočil sedačku a pohlédl na hlavního inženýra. „Jaké opravy můžeme provést na moři?"
„Žádné, pane. Můžeme jen zpevnit a podepřít vodotěsné přepážky. Díry po střelách anglického křižníku jsme schopni zaslepit, ale se škodami pod hladinou bez suchého doku nebo aspoň klidné vody nehneme. Musíme dolů poslat potápěče."
Von Kleine zaklonil hlavu, zavřel oči a uvažoval. Jediný přátelský přístav v okruhu šesti tisíc mil byl Dar es-Salaam, hlavní město Německé východní Afriky. Jak dobře věděl, vjezd do něj budou určitě hlídat anglické lodě. Proto ho rychle vyškrtl ze svého seznamu možných útočišť.
Co nějaký ostrov? Zanzibar? Seychely? Mauritius? Všecko nepřátelská území bez kotviště, které by bylo bezpečné před palbou britské eskadry.
Ústí nějaké řeky? Zambezi? Ne, ta leží v portugalském teritoriu a je splavná jen prvních pár mil.
Náhle otevřel oči. Našel jeden ideální přístav situovaný na německém území. Dostatečně vyhovoval a dvacetimílový přístup k němu byl splavný i pro loď Blücherovy tonáže. Děsivý terén ho chránil před přístupem z pevniny a navíc mohl požádat německého komisaře, aby mu opatřil zásoby a poskytl mu ochranu při práci.
„Kyllere," řekl, „vyneste mi kurz do ústí Kikunya v deltě Rufiji."
O pět dní později se Blücher bolestně pomalu jako zmrzačená stonožka vplížil do nejsevernějšího ramena delty řeky Rufiji. Byl zčernalý ohněm bitvy, jeho takeláž visela v cárech a horní stavbu měl proděravěnou tisíci střepinami. Zborcená, nafouklá příď byla plná vody, která se v předních oddílech přelévala a v hlučných šplíchancích vytékala z děr v plátování.
Křižník vplul mezi mangrovové houštiny lemující břehy kanálu, které ho sevřely jako vítající náruč. Z boku lodi spustili dva hlídkové čluny. Draly se proti proudu jako pilní vodní brouci, jejich posádky měřily hloubku a hledaly bezpečné kotviště. Blücher za nimi si těžce razil cestu hlouběji do nitra kontinentu a v místě, kde záplavové vody Rufiji vyřízly mezi dvěma ostrovy hlubokou zátoku, zakotvil.

HERMAN FLEISCHER si ručníkem osušil tváře i krk a zamyšleně hleděl na promáčenou tkaninu. Bože, jak on tohle údolí Rufiji nenávidí. Kdykoliv vstoupil do jeho vlhkého páchnoucího vedra, pod kůží se mu otevřely tisíce drobných kohoutků, kterými mu z těla unikala tekutina a s ní i životní energie.

Vyhlídka na delší pobyt v tomto prostředí v něm budila odpor ke všemu, ale především k tomu mladému snobovi, který stál vedle něj na přední palubě parního člunu. Herman ho probodl krátkým zlobným pohledem. Vypadal tak svěže a studeně, jako by byl červen a on se právě zastavil při procházce po Unter den Linden. Zářivá bělost jeho uniformy byla dokonalá, bez jediné pokrčené vrásky, a navíc suchá. Ne jako jeho propocený manšestr, který ho tlačil a řezal v podpaždí i v rozkroku. Matko boží, už zase je tu ta zatracená vyrážka, pomyslel si, když ucítil začínající svědění. Poškrábal se, a jak si ruku mrzutě prohlížel, zachytil poručíkův ironický úsměv.
„Jak jsme daleko od Blücheru?“ zeptal se, aby zakryl rozpaky. Pak mu dodatečný nápad přihrál lepší řešení. Místo hodnosti ho osloví příjmením. Tomu floutkovi neuškodí připomenout, že on, Herman Fleischer, ho svou ekvivalentní hodností plukovníka převyšuje. „Jak daleko, Kyllere?“
„Za příštím zákrutem, komisaři.“ Kyllerův hlas si podržel lenivý tón, který Fleischerovi navozoval vzpomínky na šampaňské a operu, lyžařské party a hony na divočáky.
„Doufám, že kapitán von Kleine učinil patřičná opatření, aby loď ochránil před útoky nepřítele?“
„Je v bezpečí.“ V Kyllerově tónu se poprvé objevilo mírné podráždění a Fleischer příležitosti hned využil. Poslední dva dny, od chvíle, kdy Kyllera potkal na soutoku s řekou Ruhaha, ho neustále popichoval a snažil se najít nějakou jeho slabinu.
„Povězte mi, Kyllere,“ Herman naladil hlas do důvěrného až intimního tónu. „Pochopitelně je to mezi námi, ale skutečně cítíte, že kapitán von Kleine je schopný tuhle situaci zvládnout? Myslím, jestli nemáte dojem, že by někdo jiný mohl dosáhnout uspokojivějších výsledků.“ Ano! To je ono! zajásal Fleischer. Podívejme, jak zrudl, jak mu na opálené pleti naskočily zlobné skvrny. Poprvé výhoda stála na Hermanově straně.
„Komisaři Fleischere,“ odpověděl Kyller tiše a Herman málem zařičel radostí, když slyšel tón těch slov „Kapitán von Kleine je nejstatečnější, nejschopnější a nejvýkonnější důstojník, pod nímž jsem měl možnost sloužit. A navíc je to džentlmen.“
„Tak,“ zavrčel Herman, „proč se potom ten vzor ctností skrývá v deltě Rufiji se zadkem plným děr po střelách?“
Fleischer zaklonil hlavu a vítězoslavně se rozchechtal.
„Pane, v jiném čase a za jiných okolností bych vás požádal, abyste ta slova odvolal.“ Kyller se odvrátil a přešel k přednímu zábradlí. Zůstal tam stát a vytrvale hleděl kupředu, zatímco člun míjel oblouk řeky Za ním se objevila stejně chmurná vyhlídka na černou vodu a mangrovové močály Kyller ani neotočil hlavu, když oznámil: „Tamhle je Blücher.“ Ale Fleischer neviděl nic kromě vody a rozčepýřených korun mangrove pod hrbem země. Namáhal zrak a z jeho otylé tváře pomalu mizel úsměv. Zamračil se, když mu došlo, že si z něj poručík utahuje. Bylo přece naprosto zřejmé, že tam žádný křižník není. „Poručíku…“ začal zlostně, ale pak se zarazil. Kanál mezi dvěma břehy vyvýšené země, který nebyl širší než sto metrů, přehrazovala beztvará rozježená kupa mangrovového lesa. Nechápavě na ni hleděl, dokud pod sítěmi se zavěšenými větvemi mangrove nerozeznal obrysy dělových věží a horní stavby lodi.
Maskování bylo fantasticky vynalézavé a téměř dokonalé. Ze vzdálenosti tří set metrů byl Blücher neviditelný

SHLUK BUBLIN STOUPAL vzhůru pomalu, jako by temná voda měla hustotu teplého medu. Na hladinu vyrazil ve vřící kytici bílých květů.
Kapitán von Kleine, skloněný přes zábradlí přední paluby Blücheru, pozoroval dění pod sebou se zaujetím člověka, který z kalného zrcadla vody Rufiji touží vyčíst svou budoucnost. Už takhle čekal přes dvě hodiny a tiše kouřil jeden doutník za druhým. Jen občas přešlápl z nohy na nohu, aby našel pohodlnější polohu.
Třebaže jeho tělo odpočívalo, jeho mozek pracoval naplno. Donekonečna přemílal plány a provedená opatření. Přípravy už skončily, ale přesto se neustále v duchu ujišťoval, že na nic nezapomněl.
Poručík Kyller už vyjel nahoru proti proudu s úkolem najít německého komisaře a zajistit jeho plnou spolupráci.
V hlídkovém člunu poslal do ústí ramena delty skupinu šesti námořníků. Utábořili se na nízkém hřbetu země, který se zvedal nad kanálem, a hlídali moře. Jejich úkolem bylo hlásit příjezd britské eskadry.
Jak se Blücher plížil vzhůru kanálem, nechával za sebou šňůru rohatých námořních min. Měly zastavit každou loď, která by se odvážila vplout do kanálu.
I když se útok z pevniny jevil nanejvýš nepravděpodobný, von Kleine kolem Blücheru vybudoval kompletní obranný systém. Polovina jeho posádky hlídala na břehu každou přístupovou cestu. V porostech mangrove nechal vyrubat průseky umožňující účinné použití kulometů, skrytých v pevnůstkách z klád a hlíny. Nakonec všecka stanoviště propojil telefonními linkami, ale pořád ještě nebyl spokojený.
Po dlouhých diskuzích se zdravotním důstojníkem vydal rozkazy k ochraně posádky před nemocemi. Mezi jiným přikázal čistit a převařovat vodu, rozdělil sanitární materiál a zajistil hygienické ukládání odpadu. Každý muž musel denně spolykat dávku chininu a k tomu dodržovat na padesát dalších opatření ve prospěch fyzického i morálního zdraví posádky.
Provedl inventuru zásob potravin a s uspokojením zjistil, že při jistém omezení vydrží ještě čtyři následující měsíce. Pak bude odkázán na lov zvěře a ryb. Nevylučoval ani případné nájezdy za potravou.
Čtyři dny strávil maskováním křižníku a na přední palubě nechal zřídit kompletní dílnu krytou plachtami, aby jeho lidé pracovali v relativním pohodlí chránění před tropickým sluncem.
Teď konečně mohl začít s inspekcí škod pod čarou ponoru.
„Zvedejte ho pomalu,“ slyšel za zády příkaz poddůstojníka obsluze navijáku.
Pomocný parní stroj ožil, naviják se s hlasitým kvílením rozběhl a von Kleine se plně soustředil na vodu pod sebou. Lano vzduchové hadice se pomalu navíjelo, až se náhle hladina zvedla a vynořilo se tělo potápěče v černém gumovém skafandru. V jeho kulaté potápěčské helmě se groteskně zaleskla tři kyklopská oka rámovaná mosazí. Zvedli ho nad hrazení a spustili na palubu jako čerstvě ulovenou oceánskou příšeru.

Okamžitě k němu přiskočili dva lodníci a začali odšroubovávat přírubu na krku skafandru. Když těžký kulatý zvon helmy zvedli, objevila se hlava strojního inženýra Lochtkampera. Svou robustní plochou tváří připomínal mastifa a hluboké vrásky na jeho čele ten dojem zdůrazňovaly. Lochtkamper pohlédl stranou na svého kapitána a mírně zavrtěl hlavou.
„Až vás odstrojí, přijďte za mnou do kajuty," předešel von Kleine inženýrův pokus o hlášení.
„Skleničku koňaku?" zeptal se von Kleine.
„To bych opravdu rád, pane." Lochtkamper se rozhlížel po elegantně zařízené kajutě. Ruka, která skleničku přijala, byla neúměrně velká. Zvětšené klouby prstů poznamenaly jizvy – následek častého styku se železem, a v hloubce pórů kůže vězela zažraná strojní špína. Když na kapitánovo vyzvání usedl do křesla, jeho nohy byly najednou samé koleno.
„Jak to vypadá?" zeptal se von Kleine a Lochtkamper spustil. Mluvil deset minut a kapitán se jen pomalu a obtížně orientoval v záplavě technických termínů prošpikovaných nemístnými vulgaritami. Ve chvilkách hlubokého soustředění, jaké Lochtkamper právě zažíval, se vracel ke kanálovým výrazům svého rodného Hamburku. Von Kleine nedokázal skrýt pobavený úsměv, když slyšel, jak se kopulující torpédo dopustilo perverze na jednom z hlavních rámů a zkurvilo plátování, jehož morálka se tím pádem definitivně ocitla v hajzlu. Celá škoda byla vylíčena, jako by k ní došlo v nějakém bordelu během sobotní noční bitky
„Můžete to opravit?" přerušil ho von Kleine.
„Bude to chtít strhat všecko to zkurvené plátování, vyzvednout ho na palubu, znovu rozřezat, poskládat, svařit a natvarovat. Ale bude nám chybět možná sto mizerných čtverečních metrů plechu, pane."
„Tenhle materiál bude sotva k dostání v deltě Rufiji," poznamenal von Kleine.
„Jistě, pane."
„Jak dlouho to potrvá, když vám plech opatřím?"
„Snad dva měsíce."
„Kdy můžete začít?"
„Hned, pane."
„Tak se do toho dejte," ukončil slyšení von Kleine. Lochtkamper dopil sklenku, utřel si dlaní ústa a vstal. „Velice dobrý koňak, pane," rozloučil se lichotkou a těžkopádným krokem opustil kajutu.

HERMAN FLEISCHER HLEDĚL vzhůru na masivní trup křižníku a s nechápavým údivem suchozemce obhlížel rány utrpěné v bitvě. Viděl zející vředy v místech, kde udeřily granáty Orionu, i černé morové skvrny po řádění plamenů. Neušla mu ani nepravidelná vyrážka tam, kde střepiny proděravěly horní stavbu. Pak mu oči zabloudily na příď. Z paluby visely nad hladinou sedačky obsazené dělníky, jejichž obličeje ozařovalo praskající modré světlo svařovacích hořáků.
„Bože na nebesích, to byl nářez!" prohlásil Fleischer se sadistickým uspokojením. Kyller právě naváděl domorodého kormidelníka k žebříku spuštěnému z boku Blücheru a komisařovu poznámku ignoroval. Provokace toho upoceného venkovana Fleischera mu nemohly zkazit radost z návratu domů. Pro Ernsta Kyllera totiž Blücher představoval domov v nejhlubším slova smyslu. Obsahoval všecko, čeho si v životě považoval, včetně muže, kterého zbožňoval za hranici přirozené úcty syna k otci. Už viděl von Kleineho spokojený úsměv a slyšel jeho pochvalná slova za další dobře splněný úkol.
„Á, Kyller!" Von Kleine vstal a obešel stůl, aby mohl poručíkovi stisknout pravici.
„Tak brzy zpátky? Našel jste Fleischera?"
„Čeká venku, pane."
„Výborně. Přiveďte ho."
Herman Fleischer se zastavil ve dveřích kajuty a nedůvěřivě se rozhlížel. Jeho mysl automaticky přepočítávala cenu vybavení na říšské marky. Zlaté, modré a červené teheránské koberce z hedvábí, křesla potažená tmavou kůží s knoflíky, těžký nábytek a obklady z leštěného mahagonu – všecko vzácné kusy. A bylo toho víc. Mosazná stínítka světel, v příručním baru likérové sklenice jiskřící diamanty křišťálu, servírovací stolek s baterií lahví opatřených vinětami velkých podniků – Champagne, Alsasko, Rýn. Na stěně kajuty proti stolu visely dvě olejomalby se zlatými rámy. Portréty dvou krásných žen zřejmě zobrazovaly matku a dceru. Okna kajuty byla zastřená zeleným sametem zdobeným zlatými šňůrami se střapci.
Herman Fleischer došel k názoru, že kapitán je bohatý muž, a Herman měl před bohatstvím zdravý respekt. Hned ho taky dal najevo. Popošel kupředu, napřímil se a rázně srazil paty. Nakonec v pokloně znásilnil své objemné břicho.
„Kapitáne, dostavil jsem se ihned, jakmile jsem obdržel vaši zprávu."
Von Kleine mu pozdrav vrátil. „Jsem vám za to vděčný, komisaři. Dáte si něco k pití?"
„Sklenici piva a…" Herman zaváhal. V duši byl přesvědčený, že paluba Blücheru musí skrývat koryto vzácné krmě, „…něco k zakousnutí. Od oběda jsem neměl nic v ústech."
Byla půlka odpoledne a von Kleine nepovažoval dvě hodiny střídmosti za něco mimořádného. Přesto pokynul stevardovi a sám pro hosta otevřel láhev piva.
Fleischer se v koženém křesle zaklonil a kapesníkem si utíral pot. „Rád bych vám blahopřál k vašemu vítězství nad anglickými válečnými loďmi, kapitáne. Úžasné, vskutku úžasné!" Kyller ocenil změněný tón komisařovy řeči cynickým úsměškem.
„To vítězství bylo draze zaplaceno," odbyl jeho lichotky von Kleine a naplnil Fleischerovi sklenici zlatým mokem. „Teď bych potřeboval vaši pomoc."
„Samozřejmě. Stačí jen říct."
Von Kleine se vrátil ke stolu, posadil se a přitáhl si stoh poznámek. Ze semišového pouzdra vytáhl brýle se zlatými

obroučkami.
„Komisaři," začal, ale Fleischer už si ho nevšímal. Po decentním zaklepání se totiž do kajuty vrátil stevard s velkým talířem plným jídla a položil ho na stolek vedle Fleischerova křesla.
„Svatá matko boží!" obdivně zašeptal Herman. Oči mu vzrušeně zaplály a na horním rtu mu vyrazily čerstvé kapky potu. „Uzený losos!"
Ani von Kleine, ani Kyller ještě neměli to potěšení vidět Hermana při jídle. Teď si toho v tichém úžasu dopřávali. Tohle nebyl pouhý nezřízený jedlík. Byl to profesionál, specialista pracující s fortelem a vytříbeným stylem. Po chvíli se von Kleine pokusit znovu přitáhnout Hermanovu pozornost. Zakašlal a zašustil papíry na stole, jenže komisařovo tiché mlaskání a kňučivé vzdechy nebeské rozkoše pokračovaly dál.
Von Kleine pohlédl na svého poručíka a pozvedl zlaté obočí. Kyller se rozpačitě usmíval. Připadalo mu to stejné, jako by toho muže pozoroval při orgasmu. Byla to tak intimní záležitost, že si von Kleine musel zapálit doutník a raději věnoval pozornost portrétům své ženy a dcery.
Přidušený vzdech oznámil Hermanovo vyvrcholení. Seděl zakloněný v křesle a na rtech mu hrál snivý úsměv. Talíř byl prázdný a Herman v tichém žalu, jako člověk vzpomínající na ztracenou lásku, nabral konečkem ukazováčku poslední ždibec růžového masa a zvedl ho k ústům.
„To byl nejlepší losos, jakého jsem kdy ochutnal."
„Vaše uznání mě těší." Hlas von Kleinemu trochu skřípal. Z předvedené ukázky se mu dělalo nevolno.
„Kapitáne, nemohl bych vás ještě požádat o trochu piva?"
Von Kleine pokynul Kyllerovi a poručík Fleischerovi sklenici znovu naplnil.
„Komisaři, potřebuju nutně aspoň osmdesát čtverečních metrů čtyřicetimilimetrového ocelového plechu. Musím ho tady mít do šesti neděl," oznámil von Kleine. Herman Fleischer se rozesmál. Smál se stejně, jako se směje dospělý člověk, když slyší dětskou pohádku o vílách a čarodějnicích. Potom si ale všiml kapitánových očí a okamžitě zvážněl.
„V přístavu Dar es-Salaam blokovaném Brity kotví parník Rheinlander," pokračoval von Kleine klidným, věcným tónem. „Zajedete tam co nejdřív, vyzvednete loď na pláž, rozeberete její trup a zařídíte transport plátů sem. Dám vám k ruce jednoho svého inženýra."
„Dar es-Salaam je odsud sto kilometrů," protestoval zděšený Herman.
„Podle map admirality je to jen sedmdesát pět kilometrů," opravil ho von Kleine.
„Ten plech bude vážit spousty tun!" Herman už křičel.
„V Německé východní Africe žije statisíce domorodců. Nepochybuju, že je budete schopen přesvědčit, aby vám pomohli jako nosiči."
„Ta cesta je nemožná… A co víc, na severu operuje banda nepřátelských partyzánů. Vedou ji banditi, kterým jste vy dovolil utéct z dhau v ústí řeky Rufiji." Vzrušený Fleischer vstal z křesla a namířil na kapitána tlustý obviňující ukazováček. „To vy jste jim umožnil zmizet, a teď drancují celou provincii. Až s těžce naloženou karavanou nosičů opustím Dar es-Salaam, dozví se to dřív, než urazím pět kilometrů. To je naprosté šílenství – to neudělám."
Von Kleine se usmál, ale smály se jen jeho rty. „Zdá se, že máte jen dvě možnosti. Můžete si vybrat. Buď anglické nájezdníky, nebo popravčí četu na zadní palubě této lodi."
„Co… co tím míníte?" vykoktal Fleischer.
„Míním tím jen to, že moje žádost už není žádost, ale rozkaz. Jestli ho odmítnete splnit, okamžitě svolám válečný soud."
Von Kleine vytáhl zlaté hodinky a zkontroloval čas. „Do večera vyřídíme formality a před setměním ho zastřelíme. Co vy na to, Kyllere?"
„Je to krátký termín, pane, ale myslím, že to stihneme."

KDYŽ GUVERNÉR MOSAMBIKU Flynnovi nabídl hodnost kapitána portugalské armády, následovala nepěkná scéna. Flynn měl silný pocit, že si zaslouží přinejmenším hodnost plukovníka, a na oplátku navrhl vzájemné ukončení obchodních vztahů. Guvernér kontroval nabídkou hodnosti majora a pobočníkovi pokynul, aby Flynnovi doplnil sklenici. Flynn obě nabídky přijal, tu druhou bez připomínek. To se událo před sedmi měsíci, pár týdnů po masakru v Lalapanzi.
Od té doby Flynnova armáda, směsice stovky domorodých vojáků, které velel spolu s Rosou a Sebastianem, téměř bez přestávky operovala na německém území.
Flynn přepadl železniční vlečku v Songa, kde spálil pět set tun cukru a dvojnásobné množství prosa – zásoby, které ve skladišti čekaly na transport do Dar es-Salaamu. Guvernér Schee a plukovník Lettow von Vorbeck je nutně potřebovali pro armádu, kterou narychlo shromažďovali na pobřeží.
Při jiném brilantním úspěchu zaskočili a zničili oddíl třiceti askarů přepravujících přes řeku transport domorodých rekrutů. Flynn osvobodil tři stovky mladých černochů a poradil jim, aby se co nejrychleji vrátili zpátky do svých vesnic a na ambiciózní sny o vojenské kariéře zapomněli. Těla pobitých askarů použil jako hmatatelný argument.
Kromě toho, že přeřízl kdejaké telegrafní vedení a vyhodil do vzduchu každou kolej, na kterou narazil, další nájezdy skončily spornými úspěchy. Dvakrát zajali zásobovací oddíly s nákladem proviantu pro německé vojsko, ale pokaždé je německé posily odehnaly. Třetí podnik skončil bědným debaklem, jehož potupu dovršila skutečnost, že jim z rukou vyklouzl sám komisař Fleischer.
Díky rychlým nohám běžců tvořících součást výzvědného systému Flynn dostal čerstvou zprávu, že Herman Fleischer opustil stanici v Mahenge a se skupinou askarů odpochodoval k soutoku řek Ruhaha a Rufiji. Tam se přemístili na palubu parního člunu a zmizeli v rozlohách rufijské delty. Účel té cesty zůstával záhadou.
„Co vyleze nahoru, musí slézt dolů," přesvědčoval Flynn Sebastiana. „A co sjede po Rufiji dolů, musí po ní zase zpátky. Půjdeme k řece Ruhaha a počkáme, až se Fleischer vrátí."

Pro jednou Sebastian nic nenamítal a ani Rosa neprotestovala. Všem třem bylo bez diskuzí jasné, že Flynnova armáda existuje především jako nástroj pomsty. Nad hrobem dítěte si přísahali, a proto teď nebojovali ani tak z vlasteneckých pohnutek jako spíš z palčivé touhy po odvetě. Život Hermana Fleischera považovali za částečnou náhradu za Marii Oldsmithovou.
Vyrazili k řece Ruhaha. Jak se v poslední době často stávalo, Rosa pochodovala v čele oddílu a jen dlouhý cop černých vlasů, který jí padal na záda, prozrazoval její pohlaví. Kabátec do buše a dlouhé bavlněné khaki kalhoty spolehlivě skryly ženskou plnost jejích boků. Kráčela dlouhým krokem a nabitá mauzerovka na řemenu ji při každém kroku lehce udeřila do stehna.
Překvapivá změna, která se s ní udála, Sebastiana úplně vyváděla z míry. Oči jí temně hořely fanatickou vášní a její ústa dostala novou tvrdou linku. I její slova ztratila dřívější podbarvení vlnkami smíchu. Mluvila zřídka, ale pokud už k tomu došlo, Flynn i Sebastian jí s respektem naslouchali. Občas, když Sebastian slyšel její věcný a smrtelně vážný tón, mu naháněla strach.
Dorazili k primitivnímu přístavišti na řece Ruhaha a čekali na návrat komisařova člunu. Připlul za tři dny a jeho návrat zdaleka signalizoval rytmický zvuk parního stroje. Vynořil se v zákrutu řeky a svižně si razil cestu proti proudu směrem k dřevěné lávce, která sloužila jako přístavní molo.
„Tamhle je!“ Sebastianův hlas zhoustl emocemi, když na přídi člunu poznal korpulentní postavu v šedé uniformě.
„Ty svině jedna. Hnusná zasraná svině!“ Sebastian rázně otevřel závěr pušky a stejně rázně ho zaklapl. Rosa mu sevřela zápěstí dřív, než stačil pušku zvednout k rameni. „Počkej!“
„Mohl bych ho dostat,“ protestoval Sebastian.
„Ne. Chci, aby nás viděl. Chci s ním nejdřív mluvit. Chci, aby věděl, proč musí zemřít.“
Člun se natočil bokem k proudu, který ho pomalu snesl k přístavnímu můstku. Dva askaři vyskočili na břeh a zakláněli se proti tahu lan, na nichž člun drželi, dokud komisař nevystoupil.
Fleischer zůstal minutu stát na lávce a upřeně hleděl po řece dolů. Ta pauza mohla Flynna varovat, kdyby se nad jejím významem jen trochu zamyslel. Po chvíli komisař pokrčil rameny a vykročil po lávce k chýši nad vodou, která sloužila k ukrytí člunu.
„Přikaž svým mužům, ať zahodí zbraně do vody,“ vykřikl Flynn svou nejlepší němčinou a vystoupil z ostrůvku rákosí nedaleko přístaviště.
Herman Fleischer strnul v půli kroku, jen břicho se mu dál houpalo, když pomalu otáčel hlavu za Flynnovým hlasem. Jeho modré oči rostly, až se zdálo, že vyplňují celou tvář. Z hrdla mu vyšel tichý mlaskavý zvuk.
„A pověz jim to rychle, nebo tě střelím do břicha,“ dodal Flynn. Fleischer konečně našel hlas a rozkaz askarům přetlumočil. Série šplouchnutí potvrdila, že uposlechli.
Fleischer koutkem oka zaregistroval příchod Rosy Oldsmithové a otočil k ní hlavu. V půlkruhu za ní stála desítka ozbrojených Afrikánců se Sebastianem v čele, ale instinkt Fleischera varoval, že skutečné nebezpečí mu hrozí od té ženy. Měla tvrdý, nesmiřitelný pohled a šířila kolem sebe auru nekompromisního odhodlání.
„Co chcete?“ zeptal se. Jeho přidušený hlas prozrazoval, že se bojí.
„Co říká?“ zeptala se Rosa otce.
„Rád by věděl, co chceš.“
„Zeptej se ho, jestli si na mě vzpomíná.“
Ta otázka osvěžila Fleischerovi paměť. Vybavil si ji, jak klečí v noční košili ozářená světlem plamenů, a se vzpomínkou přišel opravdový strach.
„To dítě! To byl omyl,“ blekotal. „Já jsem to nepřikázal.“
„Řekni mu…“ pokračovala Rosa, „řekni mu, že ho zabiju.“ Nespouštěla oči z komisařova obličeje a palcem hledala zajišťovací páčku mauzerovky
„Byl to omyl,“ opakoval Herman a začal couvat. Vztáhl ruce před sebe, jako by chtěl zadržet kulku, o které věděl, že musí přijít.
V tu chvíli Sebastian vykřikl: „Podívej!“
Ze zákrutu řeky Ruhaha, pouhých dvě stě metrů od místa, kde stáli, vyrazil další člun. Plul svižně, na jeho krátkém stěžni se třepetala vlajka německého námořnictva a za kulometem Maxim se krčily postavy v zářivě bílých uniformách. Flynnova parta na ně zírala jako na zjevení. Jejich přítomnost byla stejně neuvěřitelná, jako kdyby se v Serpentine objevila lochneska anebo ve Svatopavelské katedrále lidožravý lev. Dlouhé vteřiny nehybně pozorovali člun, který se rychle blížil.
Kouzlo prolomil Herman Fleischer. Otevřel ústa a z hrudi mu vyrazil řev, který se nesl daleko nad řeku. „Kyllere, to jsou Angličané!“
Pak třemi svižnými kroky odtančil stranou. Při váze jeho tělesné schránky to byl nesmírně rychlý manévr, který ho dostal ze směru hrozivého ústí Rosiny pušky. V příštím okamžiku už zmizel ve vírech zelené vody pod lávkou přístaviště.
Zvuk jeho hlučného dopadu na vodu vzápětí doprovodilo hlasité ta-ta-ta-ta-ta a vzduch rozřízlo svištění desítek bičů. Člun, na jehož přídi blikaly ohníčky výstřelů, se řítil přímo k nim a zem okolo Flynna, Rosy a Sebastiana vyvřela v sérii prašných fontán. Jeden z Flynnových střelců se otočil na patách a po krátkém dervišském tanci se skutálel z břehu dolů. Jeho puška poskakovala po prknech přístaviště a dosud nehybní pozorovatelé reagovali frenetickým pohybem. Flynn a jeho černí vojáci se skryli nahoře za hranou břehu, ale Rosa naopak vyrazila kupředu. Zázračně nedotčená smrští kulometných střel doběhla k okraji můstku a namířila pušku na Hermana Fleischera, který se máchal ve vodě pod ní.
„Zabils mé dítě!“ křičela. Fleischer k ní vzhlédl a věděl, že mu mnoho života nezbývá. Jenže dřív, než stačila vystřelit,

kulka z kulometu jí zbraň vyrazila z ruky Rosa přitom ztratila rovnováhu a s roztočenýma rukama vrávorala na hraně můstku.
Sebastian ji zachytil už v pádu. Naložil si ji na rameno a prchal s ní vzhůru břehem, hnaný silou prožívané hrůzy.
Do večera a celý příští den ustupovali s desítkou střelců a vzdorovali přesile. Krátce drželi každé vhodné obranné stanoviště, dokud Němci nepřitáhli kulomet. Pak nezbylo než ustupovat dál. Flynn s Rosou zatím prchali přímo a bez zdržování. Druhou noc se Sebastian odpoutal od pronásledovatelů a běžel k severu na místo dohodnutého setkání u potoka pod ruinami Lalapanzi.
Dostal se tam po čtyřiceti osmi hodinách. Když za měsíčního světla doklopýtal do tábora, Rosa odhodila přikrývku a s tichými výkřiky radosti mu běžela naproti. Dovedla ho k ohni, klekla si před něj, rozvázala mu tkaničky a opatrně mu boty stáhla. Chodidla měl plná puchýřů. Zatímco popíjel horkou kávu s ginem, kterou mu pohotově uvařil Flynn, Rosa mu nohy umyla a ošetřila. Pak vstala a zvedla deku ze země.
„Pojď," vyzvala Sebastiana a vedla ho po břehu potoka do noci s kopulí nebe vyšperkovaného hvězdami. Došli za draperie popínavých rostlin a na loži ze suché trávy přikryté dekou dopřáli potěšení svým tělům. Od smrti jejich dcery k tomu došlo poprvé. Potom usnuli ve vzájemném objetí, a když je nízké ranní slunce probudilo, vstali a nazí sešli k vodě. Byla dráždivě chladná. Rosa ji šplíchala Sebastianovi na záda a chichotala se přitom jako školačka. Potom v gejzírech kapek jiskřících kolem jejích nahých lýtek přeběhla mělčinu. Jak běžela po písečném břehu, flitry krůpějí vody jí svítily na kůži v pase, který se jako krk benátské vázy rozšiřoval do dvou plných oblin.
Sebastian ji dostihl a objal. Rozesmátí spolu spadli na kolena obličeji k sobě a Rose s každým novým výbuchem smíchu prsy vyzývavě poskočily. Sebastian je sevřel v dlaních a přestal se smát.
I Rosin smích rázem ustal. Chvilku mu hleděla do očí, ale pak jí tvář náhle ztvrdla a rázně mu ruce odstrčila.
„Ne!" zasyčela. Vyskočila, odběhla k hromádce šatů a rychle se oblékla. Když si pak přes prsa připjala těžký pás s náboji, vytratily se i poslední dozvuky jejich nedávného milování.

„TO TA SMRADLAVA voda v Rufiji," došel k závěru Herman Fleischer a bolestně se v nosítkách zkroutil. Postihla ho další křeč.
Horká ruka úplavice, která mu svírala vnitřnosti, přispěla k jeho chmurné náladě a naprostému znechucení. Jeho současné potíže přímo souvisely s příjezdem Blücheru do těchto končin. Způsobilo je nedůstojné zacházení, kterého se mu dostalo od jeho kapitána, a nebezpečí, kterému byl vystaven při srážce s anglickými bandity na počátku výpravy. Navíc trpěl věčně přítomným strachem z opětného útoku. K lepší pohodě nepřispěly ani neustálé výtky inženýra, kterého von Kleine ustanovil jeho nadřízeným. Nenáviděl všecko, co souviselo s tou proklatou válečnou lodí, včetně lidí na její palubě.
Houpavé pohyby sítě vytrvale míchaly obsah jeho střev a v břiše mu nepřetržitě kručelo a škvrčelo. Věděl, že bude muset opět zastavit, a už dopředu vyhledával vhodné místo, kde by našel kousek soukromí.
Karavana nosičů před ním se plazila mělkým dnem údolí mezi dvěma řídce zalesněnými hřebeny jílové břidlice a rozlámané skály.
Neuspořádaný průvod téměř tisícovky duší byl roztažen na kilometr. V jeho čele se stovka domorodců oháněla dlouhými africkými mačetami. Kromě bederních roušek byli nazí a těla se jim leskla potem. Blýskavé čepele se rytmicky zvedaly a lenivé horké odpoledne tlumilo zvuky jejich dopadů. Pod dohledem Güntera Raubeho, mladého strojního důstojníka z Blücheru, sekali keře, aby rozšířili úzkou stezku a mohly po ní projet mohutné objekty.
Jejich velikost dělala z mužů, hemžících se kolem, trpaslíky. Táhli a tlačili čtyři obludná monstra nerovným terénem a co chvíli je zastavila nějaká překážka – hrb, pařez či kamenné žebro. Monstra znehybněla, dokud je zvířecí úsilí dvou set černých mužů opět nedonutilo k pohybu.
Před třemi týdny v Dar es-Salaamu vytáhli na pláž nákladní parník Rheinlandera – z jeho trupu vyřízli osm ocelových desek tlustých čtyři centimetry. Z kostry lodi Raube postavil stejný počet rámů obrovských kol o průměru asi čtyři metry a do každého z nich upevnil čtvercový plát o straně tři metry. Lanové holce z paluby parníku mu posloužily na zhotovení os, kterými osm kol spojil do čtyř párů. Vzniklé robustní konstrukce připomínaly sestavu kol pro gigantické římské dvojkolky.
Herman Fleischer podnikl rychlou náborovou expedici do Dar es-Salaamu a okolních vesnic, kde najal devět set dobrovolníků. Devět set moderních otroků teď ty čtyři páry obřích kol namáhavě valilo na jih k deltě Rufiji. Vedle nich pochodovali askaři s nabitými mauzerovkami. Chránili dobrovolníky před steskem po domově – nakažlivé chorobě, která bez prevence a léčby dokázala rychle přerůst v epidemii. Těžkou dřinu domorodcům ztrpčovala doruda odřená ramena, spálená od neustálého kontaktu s rozpáleným kovem, a dlaně do krve rozedřené hrubými konopnými provazy. Už se lopotili dva týdny a byli stále ještě padesát mučivých kilometrů od řeky.
Herman Fleischer se v nosítkách znovu zkroutil při dalším záchvatu amébové dyzenterie, která mu hryzala střeva.
„Prasečí matko!" zasténal a ukázal na křoviny divokého ebenu, rostoucí na úbočí. „Rychle! Odneste mě k tamhletěm keřům," zařval na nosiče.
Domorodci s velkou ochotou odbočili ze stezky a klusali do svahu. Ve stínu při okraji houštiny zastavili. Komisař nečekaně živě vyskočil z nosítek a pospíchal hlouběji do křoví, kde se s prehistorickým vzdechem oddal lekci africké lidové gymnastiky.
Komisař opustil svou lesní toaletu úplně hladov. Příjemný chladivý stín byl ideálním místem pro krátkou odpolední svačinku a Herman dlouho neváhal. Raube se bez něj bude muset hodinku obejít. Pokynul osobnímu sluhovi a muž beze slov rozložil stůl a otevřel krabici s jídlem. Fleischer měl právě ústa plná klobásy, když v mlžném oparu tupě zapraskaly první výstřely.

„KDE JEN MŮŽE BÝT? Někde tam bude, zvědové tvrdili, že jde s kolonou. Nevidíš ho?“ šeptala Rosa Oldsmithová popraskanými rty, vysušenými sluncem a větrem. Z krvavě rudých flíčků na spáleném nose se jí loupaly vločky kůže a oči měla zarudlé od prachu a slunce.
Ležela na břiše za prahem břidlice kryté hrubou trávou a mauzerovku měla položenou před sebou.
„Vidíš ho?“ netrpělivě dotírala na otce.
Flynn něco zabručel a přiložil k očím dalekohled. Pomalu prohlížel údolí po celé délce dolů a pak zpátky na čelo podivné karavany.
„Tamhle je nějaký běloch,“ oznámil.
„Je to Fleischer?“
„Ne,“ rozmrzele popřel komisařovu přítomnost Flynn. „Myslím, že ne.“
„Najdi ho. Přece tam musí někde být.“
„Rád bych věděl, k čemu jsou ty zatracené krámy.“
Flynn se zaměřil na čtyři obrovité páry kol. Čočky triedru zvětšovaly deformaci způsobenou termikou horkého vzduchu a předměty měnily tvar i velikost. V jednu chvíli se zdály být nevýznamné a v příštím okamžiku monstrózně vyrostly
„Čert vem ty věci! Hledej Fleischera!“ obořila se na něj Rosa.
„Není s nimi.“
„Musí být. Musí.“ Rosa se překulila na bok a vytrhla triedr Flynnovi z rukou. Dychtivě pročesávala dlouhé procesí, které se pomalu sunulo vzhůru údolím.
„Určitě tam je. Dej bože, ať tam je!“ šeptala nenávistně.
„Brzy musíme zaútočit. Za chvíli budou v ideální poloze.“
„Nejdřív musíme najít Fleischera,“ trvala na svém Rosa a zoufale hledala dál. Klouby na prstech jí zbělely, jak silně dalekohled svírala.
„Nemůžeme je nechat jít dál. Sebastian je na místě a čeká na můj signál.“
„Počká! A ty taky.“
„Ne. Nemůžeme je nechat přijít blíž.“ Flynn se mírně nadzvedl a tiše zavolal:
„Mohamede, jsi připravený?“
„Jsme připraveni,“ přišla odpověď zdola, kde ležela řada střelců.
„Pamatuj si moje slova, Alláhem vyvolený. Nejdřív zastřel askary. Ostatní utečou.“
„Tvá slova mi zvoní v uších jasně a krásně jako zlaté zvonky,“ odpověděl Mohamed poeticky
„Tak se to toho dáme.“ Flynn odepjal klopu kapsy své tuniky a chvilku v ní šmátral, než vylovil malé příruční zrcátko. Sklonil ho, aby zachytilo slunce, a pak odražený světelný paprsek nasměroval k protilehlému svahu. Ze změti kamení a keřů okamžitě přišla odpověď ve formě světelného záblesku. Sebastian signál potvrdil.
„Ach.“ Flynn teatrálně vzdychl úlevou. „Už jsem měl strach, že tam náš Bassie usnul.“ Z balvanu před sebou zvedl mauzerovku.
„Počkej,“ prosila Rosa. „Ještě chvilku počkej.“
„Nejde to. Sama víš, že to nejde. Jestli tam dole Fleischer je, dostaneme ho. A pokud není, čekání nám nepomůže.“
„Je ti to jedno,“ vyčetla mu. „Už jsi na Marii zapomněl.“
„Ne, nezapomněl,“ popřel obvinění Flynn a posadil mauzerovku do ramena. Sledoval jednoho askara, urostlého muže, který šel v čele zástupu. I na tu dálku cítil, jak je nebezpečný. Pohyboval se s leopardí ostražitostí, přikrčený, ale hlavu pozorně vztyčenou.
Flynn ho dostal do zářezu hledí a sjížděl kuličkou mušky po jeho těle dolů. Chtěl ho střelit do břicha, a protože střílel shora dolů, mířil níž, aby chybu kompenzoval. Překonal mrtvý chod spouště a citlivě ji mačkal dál. Mauzerovka hlučně práskla a Flynn nevěřil svým očím. Střela zvedla obláček prachu ze svahu pod askarem. „Už netrefím ani na čtyři sta metrů a při pečlivém míření? Kristepane, já začínám stárnout.“
Freneticky manipuloval se zámkem pušky, jenže askar už běžel do úkrytu. Za běhu strhl pušku z ramena a zmizel v houštině šedého trní. Flynnova příští kulka jen bez efektu rozčísla suchou vegetaci.
„Ďas aby to spral!“ klel Flynn, ale jeho kletba zanikla v bouři střelby, která okamžitě následovala. Jeho muži z obou svahů zasypávali kulkami hustý chumel lidských těl na dně údolí.
Zaskočená masa domorodých nosičů stála celé vteřiny nehybně pod bičem soustředěné palby. Jako by zkameněli v poloze, v jaké je přepad zastihl. Jedni opření o gigantická kola, druzí sklonění proti tahu provazů nebo s mačetou zvedlou k úderu. Další jen tak stáli a sledovali práci jiných, ale všichni měli hlavy obrácené ke svahům, odkud střelba přicházela. Pak se ozval jediný hlas podobný zvuku sílícího větru, který obratem přerostl ve kvílení hrůzy slité v řev tisíce hrdel.
Bez ohledu na Flynnův příkaz mířit na ozbrojené askary jeho muži slepě pálili do shluku nosičů u kol. Kulky dopadaly na jejich těla s tupým pleskáním, nebo odražené od kamenů dodatečně zraňovaly a zabíjely
Hypnotická nehybnost pominula naráz. Jako záplavová vlna se nosiči valili dolů údolím a askary brali s sebou. Jejich khaki uniformy vyskakovaly z dravého proudu šílenství jako kusy plovoucího dřeva při povodni.
Rosa vedle Flynna střílela taky. Její ruce s dlouhými prsty, tak nepatřičně ženské pro tu činnost, citlivě pracovaly se závěrem pušky, jako by to byl člunek tkalcovského stavu, tkajícího sukno na pohřební rubáš. Očima nemilosrdně přivřenýma hledala cíl a její rty sevřené do pevné linky téměř bez pohybu vyslovovaly jméno, které se stalo její bojovou hymnou.
„Maria! Maria!“ šeptala za každým výstřelem.
Jak Flynn sahal po novém zásobníku s náboji, pohlédl na ni, a když uviděl její tvář, přes nezřízené vzrušení z boje znejistěl. Měla v očích šílenství. Šílenství dlouho přetrvávajícího smutku a pečlivě živené nenávisti.

Dokončil nabíjení a přesunul pozornost zpátky do údolí. Scéna se podstatně změnila. Němec, kterého už dřív Flynn pozoroval dalekohledem, začal ve zmatku nosičů posedlých strachem organizovat obranu. Vedle něj stál statný askar, kterého Flynn prvním výstřelem minul. Oba zastavovali strážce unášené tokem zpanikařených nosičů, vraceli je zpátky a posílali je do úkrytů za ocelová kola. Teď už byli i schopni střelbu Flynnových mužů opětovat.
„Mohamede, sejmi toho chlapa! Toho bělocha – jdi na něj!“ zařval Flynn a dvakrát vystřelil. Obě střely cíl minuly, ale kulky kolem Němce proletěly tak blízko, že okamžitě zapadl zpátky do krytu za nejbližší kolo.
„A je to v háji,“ posteskl si Flynn, když se naděje na rychlý úspěch rozplynula. „Teď se tam dole uhnízdí a my je budeme muset vyhánět.“
Ta vyhlídka nebyla zrovna přitažlivá. Flynn ze zkušenosti věděl, že každý příslušník jeho pestré partyzánské smečky byl hrdina, pokud šlo o střelbu ze zálohy, a mistr v umění strategického ústupu. Čelní útok nebo jakýkoliv manévr, při kterém museli nepříteli na oči, byl jejich slabinou. Ze stovky mužů, kterým velel, by ty ochotné jít do útoku spočítal na prstech jedné ruky, a tak pochopitelně váhal takový rozkaz vydat. Znal jen málo tak trapných situací, jako vykřiknout „Kupředu!“ a pak sledovat, jak se na něj každý dívá s výrazem: „Kdo, já? To je snad žert!“
Teď se ale zatvrdil a rozhodl se, že to udělá. Uvědomoval si, jak bojové šílenství jeho mužů každou vteřinou chladne a na jeho místo nastupuje opatrné uvažování. Nadýchl se a už otvíral ústa. Situaci zachránila Rosa.
Zvedla se na kolena a v plynulém pohybu pokračovala kočičím skokem přes kamenný práh na otevřené prostranství. I s plnějšími boky měla chlapeckou postavu a vypadala velice působivě, když pádila dolů svahem. Nohy jí jen kmitaly, černý cop za ní vlál a v běhu střílela od boku.
„Roso!“ zařval vyděšený Flynn. Vyskočil z úkrytu a těžkopádným během starého buvola ji začal stíhat. Vyděšený Mohamed se rozběhl za svým pánem. „Fini! Fini!“ volal.
„Můj bože!“ vzdychl Sebastian, zalehlý na opačné straně údolí. „To je Rosa!“ Reagoval naprosto reflexivně. V okamžení byl taky na nohou a skákal dolů kamenitým úbočím.
„Akwende!“ zaječel kdosi za ním. Než někoho z padesátky jeho mužů napadlo uvažovat, napodobili svého velitele. Sklon svahu jim nedovolil zastavit, pokud nechtěli riskovat pád, a tak mohli jen zrychlovat.
Rosa a Sebastian, každý z opačné strany, doběhli k německým pozicím první. Jejich šílená odvaha posílená setrvačností je nezraněné přenesla přes první linii obránců. Rosa s prázdnou puškou v rukách narazila na velkého askara, který se zvedl za balvanem před ní a zahradil jí cestu. Její zděšený výkřik vyvolal u Sebastiana záchvat zuřivosti.
Dvacet kroků před ním Rosa marně zápasila s mužem snad dvakrát větším, než byla sama. V jeho rukou byla bezmocná jako děcko. Uchopil ji, zvedl nad hlavu a na chvíli znehybněl, jako by se rozmýšlel, kam ji hodí. Z jeho vyboulených zádových svalů, silného krku a svalnatých rozkročených nohou sálala brutální zvířecí síla. Vybral si hranatý kamenný blok, za kterým se ukrýval, a Sebastian věděl, že pokud svůj záměr uskuteční, Rosa nepřežije.
V běhu srazil dva menší nepřátele, kteří se mu postavili do cesty Střílet nemohl, aby nezasáhl Rosu, a tak uchopil pušku jako kyj. Se zadrženým dechem přeběhl krátkou vzdálenost, která je dělila. Dorazil k nim v okamžiku, kdy askarovy paže zahájily vražedný pohyb dolů.
Sebastian vložil do úderu veškerou sílu, která mu zbyla, a pažba pušky se proměnila v hlavici sekery. S podporou váhy celého těla zasáhla askara do kříže a černému obrovi praskly ledviny jako přezrálé švestky Ve smrtelné křeči přepadl dozadu a jeho tělo ztlumilo Rosin pád.
Sebastian pustil zbraň a sklonil se k Rose, aby ji vlastním tělem chránil před možným nebezpečím.
Jenže to už mezi obránce vtrhli Flynnovi partyzáni. Zaplavili je jako velká voda, vyráželi jim pušky z rukou, strhávali je na zem a jásali opilí vlastní statečností.
Sebastian se chystal Rosu zvednout ze země, ale když se opatrně rozhlédl, dech mu uvázl v krku. Strnul a nebyl schopný reakce.
Deset kroků od nich ve stínu ocelových kol klečel německý důstojník. Mladý muž, na nordickou rasu až příliš snědý, měl bledě zelené oči a jeho bílá tropická uniforma byla zaprášená a propocená. Na jeho námořnické čapce posunuté do týla rozverně zářila zlatá stuha, ale tvář pod ní byla smrtelně vážná. Rovná linka jeho sevřených rtů signalizovala křečovitě zaťaté zuby a v pravici svíral pistoli.
„Ne!“ zakrákal Sebastian a tělem se nemotorně snažil Rosu krýt.
„Mädchen!“ vykřikl školní němčinou. „Nein shutzen this is ein Mädchen!“ Mladý důstojník nechtěně vyslyšel apel na svoji rytířskost. Rysy tváře mu změkly stejně jako bledě zelený třpyt očí, jenže zbraň nesklopil. Hleděli na sebe přes její hlaveň. Důstojník váhal snad jen vteřinu, ale i ta stačila. Za jeho zády se vynořil Flynn a přitiskl mu ústí mauzerovky do týla.
„Zahoď to, krasavečku, jinak ti ustřelím mandle i s ohryzkem,“ neodpustil si statečnou frázi.

DNO ÚDOLÍ BYLO POSETO náklady, které nosiči v panice odhodili, aby se dostali co nejrychleji do bezpečí. Mnoho balíků se roztrhlo a jejich obsah rozdupaly nohy prchajících. Z nižších větví trnitých keřů visely odhozené svršky Flynnovi muži začali bezhlavě loupit. Pro tento druh zábavy měli pozoruhodné vlohy a prokazovali při ní překvapivou zručnost. Pilní jako šakalové u zbytků lví kořisti sbírali, co se dalo, a hašteřili se o lup.
Německý důstojník seděl tiše opřený o rám kola a Rosa s jeho pistolí v ruce ho hlídala. Ti dva na sebe vytrvale hleděli. Kousek od nich dřepěl Flynn a dumal nad hromádkou věcí z důstojníkových kapes. Sebastian mu ochotně nabízel pomoc.
„Je to námořní důstojník,“ tvrdil a se zájmem si Němce prohlížel. „Na štítku čepice má znak s kotvou.“
„Buď tak laskavý, Bassie…“ požádal ho Flynn.
„Samozřejmě,“ pohotově souhlasil Sebastian. „…A drž hubu!“ dokončil přání Flynn. Ani nevzhlédl a dál přebíral obsah důstojníkovy náprsní tašky Sebastianovu citlivost při jednání s Flynnem už dávno chránila silná kůra zjizvené tkáně, a

tak pokračoval v řeči nevzrušeným tónem.
„Rád bych věděl, co pohledává námořní důstojník uprostřed buše – a proč se vleče s těmi směšnými krámy?“ Než Němce oslovil, zvědavě obhlédl mamutí kola a na jedno z nich ukázal. „Bitte, was is das?“ Mladý důstojník se na něj ani nepodíval a s téměř hypnotickým soustředěním dál zíral na Rosu.
Sebastian otázku opakoval, a když viděl, že ho Němec opět ignoruje, pokrčil rameny a shýbl se pro kousek papíru z hromádky před Flynnem.
Flynn ho pleskl po ruce. „Nech to. Čtu to já.“
„Můžu se podívat aspoň na tohle?“ Sebastian se ukazováčkem dotkl fotografie.
„Neztrať ji,“ připomněl mu Flynn. Sebastian snímek držel v klíně a zamyšleně si ho prohlížel. Byli na něm tři mladíci v bílých pláštích a námořnických čapkách se štítkem. Drželi se kolem pasu a smáli se do objektivu. Nad nimi čněla horní stavba válečné lodi s dělovými věžemi. V jednom z trojice poznal zajatého Němce.
Sebastian obrátil čtvereček tuhého kartonu a četl nápis na jeho rubu:
„Bremerhaven. 6. srpna 1911.“
Flynn i Sebastian byli zabráni do svých úvah a Němec s Rosou zůstali sami naprosto izolovaní od vnějšího světa jakýmsi intimním poutem.
Günterovi Raubemu Rosa učarovala. Jak hleděl na její dívčí tvář, zažíval emoce, jaké v životě nepoznal. Vyvolávala v něm pocity hrůzy smíšené s radostnou euforií. Cítil, že je něco spojuje. Něco, čemu naprosto nerozumí. Tušil, že se mezi nimi odehraje cosi velice důležitého, a nesmírně ho to vzrušovalo. V ledví se mu pohnula neznámá živá věc a jako přízrak se pomalu plazila páteří vzhůru. Dýchal zadržovaně a téměř s bolestí. A bál se. Strach podobný horkému oleji mu plnil útroby
„Co je to?“ zašeptal chraptivě jako milenec. „Nechápu to. Odpověz.“
Viděl, že jeho slovům nerozumí, ale tón jeho hlasu změnil Rosiny oči. Potemněly jako zelené moře zastíněné mrakem a mladík žasl nad její krásou. S bolestí si uvědomil, jak málo chybělo, aby ji zastřelil.
„Mohl jsi ji zabít,“ zvonilo mu v uších a neovladatelná touha ho nutila, aby se jí dotkl. Pomalu se k ní nakláněl a Rosa ho střelila doprostřed prsou. Kulka ho odhodila zpátky. Zůstal sedět zády opřený o kovový rám kola a nechápavě na ni zíral.
Vyprázdnila do něj celý zásobník. Střílela rozvážně a jednotlivé výstřely oddělovala krátkými, přesně načasovanými pauzami. Luger v její ruce pokaždé poskočil, opět se uklidnil a znovu poskočil. Na mladíkově bílé košili vykvétaly magické rudé květy ronící rudý nektar. Pomalu se sesouval stranou, až zůstal ležel na zemi s očima stále upřenýma na Rosinu tvář.

SIR PERCY DRŽEL čtvereček kartonu na délku paží a četl nápis na jeho rubu:
„Bremerhaven. 6. srpna 1911.“ Za stolem naproti němu seděl kapitán vlajkové lodi Henry Green. Vrtěl se na okraji nepohodlného křesla s tvrdým opěradlem ve stylu křesel Jeho Veličenstva a pravou rukou šmátral v kapse. Po chvilce ji prázdnou váhavě vytáhl.
„Proboha, Henry, zakuř si, když musíš,“ zavrčel sir Percy
„Díky, pane.“ Kapitán s provinilým výrazem dokončil inspekci pravé kapsy, vylovil sukovitou, mořem poznamenanou bryerku a začal ji nacpávat tabákem.
Sir Percy odložil fotografii, zvedl ušmudlaný list papíru a studoval nakreslené kruhy s připsanými vysvětlivkami. Ten vzorek primitivního umění osobně pořídil těžkou rukou Flynn Patrick O’Flynn jako přílohu ke své zprávě.
„Říkáš, že tohle přišlo v diplomatickém vaku z ambasády v Lorenco Marques?“
„Ano, pane.
„Co je zač ten…“ Sir Percy zkontroloval jméno, „Flynn Patrick O’Flynn?“
„Jak se zdá, slouží v portugalské armádě v hodnosti majora, pane.“
„S tímhle jménem?“
„Tyhle Iry najdete všude, pane,“ zasmál se kapitán. „Velí jakési tlupě zvědů, kteří operují na německém území. Několika husarskými kousky už získal jistou reputaci.“
Sir Percy opět zavrčel, pustil papír na stůl a s rukama založenýma za hlavou pohlédl na portrét lorda Nelsona, který visel na protější stěně kajuty.
„Dobře, Henry. Co si o tom myslíš ty?“
Kapitán podržel hořící zápalku u hlavičky dýmky, hlučně potáhl, mávnutím ruky plamínek uhasil a přes kotouče kouře odpověděl:
„Nejdřív k fotografii. Ukazuje tři německé technické důstojníky na přední palubě křižníku. Toho uprostřed Flynnovi lidé zabili.“ Znovu zabafal. „Zpravodajská služba zjistila, že jde o křižník typu B. Devítipalcová sklopná děla v otočných věžích.“
„Třída B?“ Sir Percy se zamyslel. „Němci spustili na vodu pouze dvě plavidla této třídy.“
„Ano, pane, Battenburg a Blücher.“
„Blücher!“ opakoval sir Percy tiše.
„Blücher,“ potvrdil Henry Green. „Pravděpodobně u východního pobřeží Afriky v době mezi 16. a 20. zářím potopil lodě Jeho Veličenstva Bloodhound a Orion.“
„Pokračuj.“
„Tento důstojník mohl být trosečník, který měl dost štěstí, aby se dostal na pobřeží Německé východní Afriky, a teď slouží ve Vorbeckově armádě.“
„A nosí stále námořní uniformu a tlačí jakási podivná kruhová monstra napříč kontinentem?“ zeptal se sir Percy

skepticky
„Vskutku jde o nezvyklou službu, pane. To připouštím.“
Sir Percy k němu prstem přistrčil Flynnův nákres. „Co ti říkají ty objekty?“
„Kola,“ odpověděl Green.
„K čemu?“
„K dopravě materiálu.“
„Jakého materiálu?“
„Ocelových plátů.“
„Kdo by na východním pobřeží Afriky mohl potřebovat ocelové pláty?“ dumal sir Percy.
„Možná kapitán poškozeného bitevního křižníku.“
„Půjdeme dolů k mapám.“ Sir Percy Howe vstal z křesla a zamířil ke dveřím.
Admirál se mračil nad mapou Indického oceánu. Záda měl nahrbená a pevnou výraznou čelist vzpurně vystrčenou kupředu.
„Kde ten transport přepadli?“
„Tady, pane.“ Green se ukazovátkem dotkl mapy „Asi dvacet pět kilometrů jihovýchodně od Kibiti. Mířil na jih…“
Nedokončil větu a nechal hrot rákosové hůlky sklouznout dolů ke spleti ostrovů kolem ústí dlouhého černého hada řeky Rufiji.
Sir Percy se obrátil k poručíkovi, který se staral o mapy „Námořní mapu Východní Afriky, prosím.“ Poručík odešel k regálu s knihami v modrých vazbách a vyhledal svazek II.
„Jak se dostanu k ústí Rufiji?“ otázal se admirál a poručík začal číst:
„Z Ras Pombwe k ústí Kikunya, které je součástí Mto Rufiji a její delty – jižní šířka 8°17‘, východní délka 39°20‘. Sedmdesát pět kilometrů pobřeží tvoří močálovité ostrovy porostlé mangrove a oddělené úzkými zátokami. Delta Mto Rufiji je jeho součást. Během období dešťů bývá celá oblast často zaplavena. V deltě je pobřeží přerušeno deseti velkými rameny, z nichž osm je trvale spojeno s Mto Rufiji.“
Sir Percy ho podrážděně přerušil: „Co má být všecko to Mto?“
„Arabský výraz pro řeku, pane.“
„Proč to sakra neřeknou rovnou. Pokračujte.“
„S výjimkou Simba Uranga a Kikunya jsou ostatní ramena příliš mělká a splavná pouze pro plavidla s ponorem metr nebo menším.“
„Soustřeďte se na ta dvě,“ přerušil ho sir Percy a poručík obrátil stránku.
„Ústí Simba Uranga. Používají ho pobřežní plavidla zabývající se obchodem s dřívím. Není tam žádný písečný práh a podle hlášení německé admirality z roku 1911 je jeho průměrná hloubka za nízkého stavu vody osmnáct metrů. Rameno je rozděleno ostrovem Rufiji-yawake, který má klínovitý tvar. Oba kanály umožňují kotvení těžce naložených plavidel. Jenže dno není vhodné k zakotvení a loď je třeba zajistit uvázáním ke stromům na břehu. Plovoucí ostrovy trávy a vegetace jsou běžné.“
„Stačí!“ zastavil poručíkovu recitaci sir Percy. Všichni v místnosti na něj tázavě pohlédli. Sir Percy se mračil na mapu a hlasitě funěl přes nos. „Kde je Blücherova značka?“ dožadoval se drsným hlasem.
Poručík odešel ke skříňce za admirálem a vrátil se s černým dřevěným kotoučkem, který z mapy odstranil před dvěma měsíci. Sir Percy ho vzal a pomalu ho třel mezi palcem a ukazováčkem. V místnosti zavládlo ticho.
Sir Percy se pomalu naklonil nad mapu a kotouček položil na ochranné sklo. Tiše cinklo. Kotouček vypadal hrozivě jako černý rakovinový vřed bující v místě, kde se zelená zem stýkala s modrým oceánem. Přitahoval oči všech přítomných.
„Depeši!“ vyštěkl sir Percy. Lodní písař přiklusal s podložkou a papírem připraveným k zápisu.
„Zprávu pro komodora velícího v Indickém oceánu kapitána Joyce, Renounce. Maximální priorita. Text: Výzvědná služba hlásí vysokou pravděpodobnost…“

„VÍTE, KAPITÁNE JOYCE, něco vám povím. Tohle je zatraceně dobrý gin.“ Flynn O’Flynn obrátil sklenku dnem vzhůru a dychtivě zhltnul její obsah, včetně kolečka citronu, které mu stevard vložil na dno. Okamžitě zachrčel jako vzduchem zahlcený gejzír a jeho tvář rázem dostala temně rudou barvu. Plátek citronu vyvržený explozivním zakašláním následovala sprška ginu s Indian tonikem.
„Nestalo se vám nic?“ Vyděšený kapitán přiskočil k Flynnovi a začal mu bušit dlaní do zad. Už myslel, že se jeho klíčový instrument pro nadcházející operaci udusí dřív, než akce vůbec začne.
„Pecky!“ sípal Flynn. „Zasrané citronové pecky.“
„Stevarde!“ vykřikl kapitán Joyce přes rameno a přestal plácat Flynna po zádech. „Přineste majorovi sklenici vody A pospěšte si!“
„Vodu?“ vyjekl zděšený Flynn. Šok byl dost silný, aby přemohl záchvat kašle.
Stevard, který ze zkušenosti poznal pijáka na první pohled, zvládl situaci na jedničku. Přiběhl do kajuty se sklenicí v ruce a hlt čistého lihu se ukázal být zázračným lékem. Flynn ležel zakloněný v křesle, tvář měl ještě jasně červenou, ale dýchal už volně. Joyce odešel na opačnou stranu kajuty a uklidňoval vlastní dech. Nasával teplý vlhký tropický vzduch, který lenivě proudil otevřeným kajutním okénkem. Po krátkém pobytu v těsné blízkosti Flynnovy tělesné schránky byl sladký jako vůně tulipánů.
Flynn pobýval šest neděl v terénu a během té doby ho nenapadlo vyměnit si oblečení. Sýr rokfór by mu mohl závidět.
Během krátké pauzy se všichni uklidnili a Joyce navázal na hovor tam, kde přestal.
„Majore, udělal jste dobře, že jste se tak promptně vrátil.“

„Přišel jsem hned, jak jsem dostal váš vzkaz. Běžec na nás čekal ve vesnici M'topo. Nechal jsem svoje lidi v táboře na jih od Rovumy a zrychleným pochodem jsem pospíchal za vámi. Dvě stě čtyřicet kilometrů za tři dny! To není špatný výkon, co vy na to?"
„Proklatě dobrý!" souhlasil Joyce a na dotvrzení svých slov pohlédl na další dva muže v místnosti. Vedle pobočníka portugalského guvernéra seděl na gauči mladý armádní poručík. Ani jeden z nich nerozuměl slovo anglicky. Pobočník si podržel neutrální výraz a poručík s rozepnutým horním knoflíkem vojenské blůzy kouřil krátkou černou cigaretu a tvářil se drze a vyzývavě jako matador.
„Anglický kapitán vás žádá, abyste mě doporučil guvernérovi na řád Hvězdy svatého Petra," přeložil Flynn Joyceho slova pobočníkovi. Flynn toužil po medaili a posledního půl roku už guvernéra o nějaké vyznamenání několikrát uháněl.
Pobočník se zdvořile usmál. „Řekněte anglickému kapitánovi, že by mě těšilo, kdybych mohl guvernérovi předat jeho písemné vyjádření." Za dobu vzájemných obchodních transakcí zjistil, že Flynnovy překlady nemůže brát doslovně. Flynn se na něho zamračil a Joyce, který vycítil vzrůstající napětí, spěšně pokračoval.
„Žádal jsem vás o setkání proto, abychom mohli prodiskutovat velice důležitou záležitost," udělal pauzu. „Přede dvěma měsíci u vesnice Kibiti vaši lidé napadli německý zásobovací oddíl."
„Ano, máte pravdu." Flynn se posadil. „Byl to pekelný boj. Bili jsme se jako šílení. Muž proti muži."
„Jistě," přisvědčil Joyce. „Určitě ano. Ale v tom oddílu byl jistý důstojník německého námořnictva…"
„Já to neudělal," okamžitě se hájil Flynn. „Nebyl jsem to já. Pokoušel se utéct. Tohle mi nemůžete přišít."
Joyceho jeho reakce překvapila.
„Promiňte, tak jsem to nemyslel."
„Byl zastřelen při pokusu o útěk – a vy musíte zjistit a dokázat, že k tomu došlo jinak," přešel Flynn vášnivě do protiútoku.
„Ano, vím. Dostal jsem kopii vašeho hlášení. Škoda. Velká škoda. Hrozně rádi bychom toho muže vyslechli."
„Chcete mě nazvat lhářem?"
„Dobrý bože, majore Flynne, nic takového mě ani nenapadlo." Konverzace s O'Flynnem Joycemu připadala, jako by slepý běžel trním. „Vaše sklenice je prázdná. Můžu vám nabídnout další drink?"
Flynn už otvíral ústa k dalšímu kategorickému protestu, ale nečekaná nabídka ho uklidnila.
„Díky. Máte proklatě dobrý gin. Celé roky jsem nic podobného neochutnal. Nemohl byste karton či dva postrádat?"
Joyce strnul, ale hned se vzpamatoval.
„Jsem si jistý, že správce důstojnické jídelny pro vás něco najde."
„Zatraceně dobrý materiál," mlaskl Flynn a usrkl z doplněné sklenky. Joyce zkusil jiný přístup.
„Majore O'Flynne, slyšel jste o jisté německé válečné lodi-křižníku jménem Blücher?"
„Kčertu, aby ne!" vyhrkl Flynn tak vehementně, že Joyceho zbavil posledních pochyb. Tentokrát udeřil na správnou strunu. „Ten parchant mě potopil."
Poslední slova vykouzlila v představách kapitána Joyceho kratičký morbidní obraz Flynna, jak plave na zádech a bitevní křižník na něj pálí z devítipalcových děl.
„Potopil vás?" udiveně se zeptal Joyce.
„Narazil do mě! Plavil jsem se na dhau mírumilovný jako holubice, když se objevil. A bác, rovnou přes prdel."
„Chápu," zamumlal Joyce. „Udělal to úmyslně?"
„Na to vemte jed."
„Proč?"
„No…" začal Flynn, ale pak se rozmyslel jinak, „to je dlouhá historie."
„Kde se to stalo?"
„Asi padesát mil od ústí řeky Rufiji."
„Rufiji?" Joyce se dychtivě naklonil kupředu. „Vy ji znáte? Vy znáte deltu řeky Rufiji?"
„Jestli znám deltu Rufiji?" zasmál se Flynn. „Znám ji stejně dobře, jako vy znáte cestu k vlastnímu hajzlíku. Před válkou jsem tam měl spoustu práce."
„Výborně! To je ohromné!" Joyce se nedokázal ovládnout, našpulil rty a zapískal první dva takty Tipperary. U něj to byla známka nefalšované radosti.
Flynnovi se ten náhlý zájem jevil podezřelý „Ale jděte! Co je na tom tak ohromného?"
„Majore O'Flynne. Na základě vašeho hlášení námořní výzvědná služba předpokládá, že Blücher s velkou pravděpodobností kotví někde v deltě Rufiji."
„Z koho si to děláte srandu, kapitáne? Blücher se před několika měsíci potopil. To ví přece každý."
„Pravděpodobně potopil. Křižník se dvěma britskými válečnými loďmi zmizel z povrchu země – nebo správně z hladiny oceánu. Jisté kusy plovoucích trosek naznačily, že se v bitvě utkaly tři lodě, a má se za to, že všecky tři šly ke dnu."
Joyce zmlkl a přihladil si šedivá křídla vlasů na spáncích. „Jenže teď je téměř jisté, že Blücher byl během bitvy jen poškozen a že se ukryl v deltě."
„Ta kola! To byly ocelové pláty na opravu!"
„Přesně tak, majore. Ale…" Joyce se na Flynna usmál, „…díky vám je na místo nedostali."
„Ale dostali," vrčivě popřel kapitánovo tvrzení Flynn.
„Dostali?" divil se Joyce.
„Jo. Nechali jsme je tam. Moji špehové mi hlásili, že po našem odchodu Němci poslali jinou partu nosičů a odtáhli je pryč."
„Proč jste jim v tom nezabránili?"

„Sakra, proč bychom to dělali? Ty věci neměly žádnou cenu," ohradil se Flynn.
„Vytrvalost nepřátel vám musela naznačit, že nejsou bezcenné."
„Jistě. Nepřítel byl tak vytrvalý, že s druhou karavanou poslal pár kulometů. Ale v mé knize stojí, že čím víc kulometů něco stráží, tím menší cenu to pro mě má."
„Dobře, ale proč jste je nezničil, když jste k tomu měl příležitost?"
„Poslyšte, příteli, jak si představujete, že byste zničil dvacet tun železa? Spolkl byste ho?"
„Uvědomujete si, jakou hrozbou se ta loď stane, až bude zase schopná plavby?" Joyce chvilku váhal. „Přísně důvěrně vám teď řeknu, že v nejbližší budoucnosti dojde k invazi do Německé východní Afriky Představte si tu spoušť, kdyby Blücher vyklouzl z ústí Rufiji a dostal se mezi konvoje vojska."
„Všichni bychom měli trable."
„Majore." Kapitánovi zdrsněl hlas úsilím zachovat klid. „Majore, chci po vás, abyste prozkoumal deltu a Blücher našel."
„Tak se věci mají?" zahřměl Flynn. „Vy chcete, abych klusal po deltě, kde za každým keřem mangrove číhá kulomet? Průzkum delty může trvat rok. Vy nemáte ani tušení, jak to tam vypadá."
„To nebude zapotřebí." Joyce otočil křeslo a kývl na portugalského poručíka. „Tento důstojník je aviatik."
„A co to znamená?"
„Je to letec."
„Nepovídejte. Co je na tom tak zvláštního? Když jsem byl mladý, taky jsem lítal za kdejakou sukní – ještě dnes si tu a tam za nějakou vyletím."
Joyce zakašlal.
„Létá v letadle. V létacím stroji."
„Ó!" zvážněl dojatý Flynn a s obdivem pohlédl na portugalského důstojníka. „Pane na nebi! Je to pravda?"
„S pomocí portugalské armády hodlám provést vzdušný průzkum delty Rufiji."
„Tím myslíte lítat nad ní v létací mašině?"
„Přesně tak."
„To je zatraceně dobrý nápad," chválil Flynn nadšeně.
„Kdy budete připravený?"
„Na co?"
„Na průzkum."
„Ne tak zhurta, příteli!" Flynn bleskově vystřízlivěl. „Mě do žádného létacího vehiklu nedostanete."
Ještě dvě hodiny se dohadovali na můstku Renounce. Kapitán nechal loď otočit zpátky k zemi, aby Flynna se dvěma Portugalci vysadil na pláž, kde je ráno člun naložil. Britský křižník dýmal nad olejově klidnou hladinou fialově modrého moře a země na obzoru se jevila jako tmavá nepravidelná linka.
„Je naprosto nezbytné, aby s pilotem letěl někdo, kdo deltu dobře zná. Je tady nový, právě přijel z Portugalska. A kromě toho bude plně zaměstnaný řízením stroje. Musí s sebou mít pozorovatele."
Flynn už ztratil veškerý zájem o diskuzi. Zabýval se právě daleko vážnější záležitostí.
„Kapitáne," začal. Joyce poznal změněný tón jeho hlasu a s novou nadějí se k němu otočil.
„Kapitáne, co náš další byznys? Co s ním bude?"
„Lituji, ale nerozumím vám."
„Ten gin, který jste mi slíbil?"
Kapitán Královského námořnictva Arthur Joyce byl člověk jemných rysů. Měl hladkou tvář prostou vrásek, plná, i když vážná ústa a zadumané oči. Stříbrná šeď spánků jeho důstojnost ještě zvyšovala. Jen jediná věc prozrazovala jeho skutečnou letoru – obočí srostlé v nepřerušovanou čáru. Bylo stejně husté a ježaté nad očima jako nad kořenem nosu. Jinak jeho decentní vzhled klamal. Joyce byl člověk temné a prudké povahy. Deset let na kapitánském můstku, odkud vládl neomezenou mocí kapitána Královského námořnictva, ho nezměkčilo, ale naučilo ho, jak svůj temperament držet na uzdě. Jenže od časného rána, kdy poprvé stiskl Flynn O'Flynnovu chlupatou tlapu, Arthur Joyce spotřeboval poslední kousek zdrženlivosti. Žádná už mu nezbyla.
A Flynn náhle zjistil, že mlčky čelí plnému náporu kapitánova hněvu. Strohými slovy vyřčenými hlubokým hlasem Flynnovi vyklopil, co si myslí o jeho odvaze, charakteru, spolehlivosti, návyku na alkohol a smyslu pro tělesnou hygienu.
Flynna ta šokovalo a hluboce ranilo.
„Poslouchejte…" vykoktal.
„Vy poslouchejte!" zastavil ho Joyce. „Nic mi neudělá větší radost, než když vás uvidím opouštět tuto loď. A až to uděláte, můžete se plně spolehnout, že o vašem chování podám hlášení svým nadřízeným. Kopii dostane guvernér Mosambiku a portugalská válečná rada."
„Počkat!" vykřikl Flynn. Nejenže měl odejít z lodi bez ginu, ale dokázal si představit, že by znění Joyceho zprávy mohlo navždy pohřbít jeho naději na medaili. Dokonce by mohl přijít i o svou hodnost. Ve chvíli naprostého stresu ho napadlo řešení.
„Je tady jeden člověk. Jediný člověk, který zná deltu líp než já. Je mladý, má spoustu kuráže a oči jako jestřáb."
„Kdo?"
„Můj syn," vyhrkl Flynn. Zalhal, protože to znělo líp než zeť.
„Udělá to?"
„Udělá. O to se postarám," ujistil ho Flynn.

„JE BEZPEČNÝ JAKO koňská kára," hřímal Flynn. To přirovnání se mu líbilo, a tak ho zopakoval.
„Jak bezpečná je koňská kára v mracích?" zeptal se Sebastian a nespustil oči z oblohy.
„Zklamal jsem se v tobě, Bassie. Většina mladých mužů by po takové příležitosti skočila bez rozmýšlení." Flynn byl v ohromné náladě, protože Joyce mu daroval tři bedny nejlepšího ginu Beefeater. Seděl na jednom ze sudů s benzinem, které ležely ve stínu palem nad pláží, a kolem v různých polohách odpočívalo dvacet jeho mužů. Bylo teplé, klidné a ospalé ráno. Z čistého modrého nebe útočily paprsky jasného slunce, bílý písek oslnivě kontrastoval s temně zeleným mořem a na pláž dorážel nízký příboj. Půl míle od břehu vířilo mračno mořských ptáků potápějících se za hejnem sardinek a jejich křik se mísil s tichými vzdechy moře.
Navzdory skutečnosti, že se nalézali na německém území asi sto padesát kilometrů na sever od ústí Rovumy, převládala sváteční nálada. Očekávaný přílet létacího stroje ji úspěšně přiživoval a všichni kromě Sebastiana a Rosy se na něj těšili. Ti dva se drželi za ruce a s obavami vzhlíželi k jižnímu nebi.
„Musíš ho najít," domlouvala Sebastianovi Rosa tichým klidným hlasem, který však nedokázal skrýt její pocity. Posledních deset dní od chvíle, kdy se Flynn vrátil ze setkání s Joycem na palubě Renounce, nemluvila o ničem jiném než o německé válečné lodi. Stala se dalším objektem – pohárem, v němž mohla shromaždovat svou nenávist.
„Pokusím se," sliboval Sebastian.
„Musíš, musíš," opakovaně apelovala na Sebastianův smysl pro povinnost.
„Z oblohy bude výhled jako z vrcholu hory, jenže pode mnou žádná hora nebude," posteskl si Sebastian a cítil, jak mu při té myšlence naskakuje husí kůže.
„Poslouchej!" zastavila jeho úvahy Rosa.
„Co?"
„Pšš!"
V dálce zaslechli tiché hmyzí bzučení, které chvílemi sláblo a znova sílilo. Muži pod stromy ho slyšeli taky a někteří vyšli ze stínu palem, tváře otočené k jihu.
Náhle se na nebi zaleskl paprsek odraženého světla a diváci vykřikli.
Stroj na rozhoupaných křídlech se k nim blížil nízkým letem a rachot motoru rostl v burácivém crescendu. Jeho předbíhající stín přeletěl po bílé pláži a skupinka zpanikařených domorodých zvědů se dala na spěšný ústup. Ani Sebastian nevydržel a lehl tváří do písku, když mu letadlo zařvalo pár metrů nad hlavou. Jen Rosa zůstala nehnutě stát. Stroj se opět vznesl a zatočil zpátky nad moře.
Sebastian vstal a znechuceně z kabátce oprašoval písek. Letadlo vyrovnalo náklon a vracelo se k pláži. Sneslo se na tvrdý pruh písku při okraji vody a rachot motoru přešel v prskavé bublání. Stroj se k nim pomalu blížil s vlečkou písku zvířeného vrtulí a křídla mu vibrovala, jako by měla každou chvíli odpadnout.
„Nic se neděje, slyšíte?" řval Flynn na své muže přikrčené v palmovém hájku za pláží. „Dopravte sem ty sudy."
Pilot vypnul motor a v následujícím překvapivém tichu vylezl na křídlo. V kožené kombinéze, kukle a brýlích se pohyboval nemotorně jako loutka. Po chvíli se z něj vyklubal fešácký portugalský poručík.
Sebastian mu běžel vstříc. „Da Silva," představil se letec a napřáhl pravici. „Hernandez da Silva."
Zatímco Flynn a Sebastian dohlíželi na tankování letadla, Rosa seděla s pilotem pod palmami. Poručík konzumoval maso na česneku a zapíjel ho bílým vínem. Tu exotickou snídani hodnou rytíře nebes si přivezl s sebou.
Pilot sice zaměstnával ústa, ale volné oči nemínil spustit z Rosy Ani s odstupem padesáti kroků Sebastianovi neušlo, že se Rosa zase změnila v ženu. Tam, kde dřív bývala vyzývavá brada a přímočarý mužský pohled, se náhle objevily sklopené oči střídané krátkými zasněnými pohledy a tajemnými úsměvy. Na lících pozlacených sluncem jí rozkvétaly a opět mizely růžové skvrny. Rozpačitě potahovala šosy kabátce, aby ho narovnala, a pramen neposlušných vlasů prstem vykázala za ucho. Nakonec své dlouhé nohy v khaki kalhotách zatáhla šikmo pod sebe. Poručík, kterému neušel jediný její pohyb, otřel rukávem hrdlo lahve a s okázalým gestem ji Rose podal. Rosa nabídku přijala, poděkovala a delikátně vína usrkla. Sebastianovi její chování ke klidu nepřidalo. „S těmi svými pihami na lících a oloupaným nosem vypadá svěže a nevinně jako malá školačka," poznamenal ironicky, ale Portugalcovy kvality nemohl nevidět. Pokud se vám líbí štíhlé kontinentální typy s mírně jantarovým kocouřím pohledem, museli byste ho považovat za krásného muže. Sebastian došel k názoru, že v jeho malém černém knírku zdůrazněném třešňově červenými rty se skrývá něco vilně erotického.
Sebastian ho sledoval dál, a když viděl, jak bere láhev zpět a před napitím ji zvedá Rose na pozdrav, ovládly ho dvě silné touhy. Jedna ho ponoukala sebrat tu láhev a vrazit ji tomu floutkovi do chřtánu, zatímco druhá by ho nejraději posadila zpátky do letadla a dostala ho od Rosy co nejdál a pokud možno hned.
„Dělejte! Dělejte!" poháněl Mohamedovy muže nalévající benzin do nálevky zastrčené v horním křídle stroje. „Proboha, hněte sebou trochu!"
„Hoď si krámy do mašiny, Bassie, a přestaň buzerovat lidi. Zmatkuješ a každého jen znervózníš."
„Nevím, kam je mám dát. Raději zavolej toho vrtichvosta, ať sem přijde a ukáže mi to. Já jeho jazykem nemluvím."
„Dej si je na přední sedadlo. To je pro pozorovatele."
„Zavolej toho proklatého Portugalce, ať se vrátí," tvrdohlavě trval na svém Sebastian. „Ať nechá Rosu a přijde sem."
Rosa doprovázela pilota k letadlu s výrazem zbožného obdivu a poslouchala, jak vydává příkazy v portugalštině. Sebastiana jejich chování dráždilo stále víc.
Když pilot dokončil rituál startu, imperiálně pokynul Sebastianovi, aby vylezl do rozklepaného stroje. Ale Sebastian nedbal jeho výzvy, přistoupil k Rose a majetnicky ji vzal za ruce.
„Miluješ mě?" zeptal se.
„Cože?" překřikovala rachot motoru.
„Jestli mě miluješ?" zařval.

„Samozřejmě, ty hlupáčku," odpověděla a smála se mu do očí. Pak si stoupla na špičky a v proudu vzduchu letícího za vrtulí ho políbila. Jejímu objetí nechyběla vášeň, kterou poslední měsíce postrádal, a Sebastian uvažoval, za jak velký díl z ní má vděčit vnějšímu vlivu.
„Na to budete mít dost času, až se vrátíš." Flynn vytrhl Sebastiana z Rosina objetí a natlačil ho do letadla. Stroj poskočil kupředu a Sebastian křečovitě sevřel okraje kokpitu. Když se ohlédl zpět, rozesmátá Rosa mávala. Sebastian nevěděl jistě, komu ten úsměv a pozdrav patří, ale prastarý instinkt přežití byl silnější než žárlivost. Hleděl před sebe a oběma rukama držel lem otevřené kabiny. Dokonce ohýbal i prsty v botách, jako by se chtěl přidržet podlahy.
Pláž pod trupem se proměnila v rozmázlou bílou plochu s palmami ubíhajícími dozadu po jedné straně a mořem po druhé. Vítr mu z očí ždímal slzy a hnal je po lících pryč. Stroj se zakymácel, povyskočil, narazil na zem a znovu vyskočil. Náhle se vznesl vzhůru, ještě jednou se zlehka dotkl země a byli ve vzduchu. Jak stoupali, země pod nimi pomalu odpadávala a Sebastianův duch vzlétl až kamsi k oblakům. Chmurné předtuchy byly ty tam.
Konečně si vzpomněl na brýle a stáhl si je na oči, aby je chránil před náporem větru. S božskými pocity přes ně shlížel na svět dole. Jevil se mu malý a pokojný.
Ohlédl se za sebe na pilota a podivně úchvatný pocit nesmrtelnosti, který s ním sdílel, ho pozvedl nad malicherné vášně obyčejných lidí. Usmáli se na sebe.
Pilot ukázal přes konec pravého křídla a Sebastianův pohled sledoval směr jeho paže.
Daleko, daleko na modré vroubkované pokrývce moře ležel britský křižník Renounce s bledě bílým vějířkem brázdy za sebou. Pod mohutnými nadýchanými věžemi bouřkových mraků se zdál být titěrný a bezvýznamný
Sebastian přikývl a poděkoval úsměvem. Pilot znovu pokynul, tentokrát hlavou.
Jako kousky skládačky rozházené mezi pevninou a oceánem ležely v mlžném oparu dálky ostrovy rufijské delty
Sebastian se shýbl a z ruksaku vytáhl dalekohled, pouzdro s mapou a tužku.

BYLO VEDRO, vlhké, lepkavé vedro. Dokonce i ve stínu pod girlandami maskovací sítě se přes palubu Blücheru převalovaly vlny horkého vzduchu z bažin. Ani pot smáčející lesknoucí se polonahá těla nepřinášel úlevu mužům otročícím na přední palubě. Vzduch byl příliš vlhký, aby ho vysušil. Pod ramenem jeřábu manipulovali se silnými ocelovými deskami zavěšenými ve smyčkách lan a pohybovali se pomalu s mechanickým soustředěním náměsíčníků. Dokonce i proud oplzlostí velitele strojovny Lochtkampera vyschl jako stoka v období sucha. Pracoval se svými muži do pasu nahý jako oni. Obrázky tetování zdobící jeho paže a hruď se deformovaly na rozvlněném moři svalů.
„Pauza," zavrčel znenadání. Muži narovnali hřbety, hltavě polykali zatuchlý vzduch a masírovali si bolavá záda. S neskrývanou nenávistí se mračili na pláty oceli.
„Kapitáne." Lochtkamper si teprve teď všiml von Kleineho u přední dělové věže. Stál tam vysoký, celý v bílém a blond bradka mu napůl zakrývala černý email stříbrného kříže pod krkem. Lochtkamper k němu přistoupil.
„Jak to jde?" zeptal se von Kleine a inženýr zavrtěl hlavou.
„Ne tak dobře, jak jsem čekal." Hřbetem medvědí tlapy si otřel čelo. Zůstala na něm šmouha rzi a vazelíny. „Jde to pomalu," posteskl si. „Příliš pomalu."
„Objevily se nějaké potíže?"
„Všude," zavrčel inženýr a rozhlédl se kolem po houštinách mangrove a hladině černé stojaté vody mezi bahnitými břehy „Nic tady nefunguje jaksepatří – svařovací aparáty, stroje, zvedáky, dokonce ani lidé ne – v tomhle hnusném vedru je nemocné všecko."
„Jak dlouho ještě?"
„Nevím, kapitáne. Opravdu nevím."
Von Kleine na něho netlačil. Jestli měl na palubě někoho, kdo mohl zařídit, aby byl Blücher schopný plavby, byl to Lochtkamper. Pokud Lochtkamper vůbec spal, spal na přední palubě schoulený na matraci jako pes. Usnul na pár vyčerpávajících hodin uprostřed sténání a hvízdání kladkostrojů, modrého syčení svařovacích plamenů a bušení kladiv nýtovačů. A pak byl zase vzhůru, vydával rozkazy, křičel, přemlouval, klel a hrozil.
„Snad tři týdny," neochotně odhadl trvání opravy. „Nanejvýš měsíc – pokud všecko půjde aspoň jako doposud."
Chvíli stáli mlčky. Dva muži z rozdílných světů, které k sobě přitahoval společný cíl a respekt ke schopnostem druhého. Míli proti proudu upoutal jejich pozornost pohyb na hladině kanálu. Jeden ze člunů vracející se ke křižníku s objemným nákladem dřeva vypadal jako plovoucí stoh sena. Nad hladinu vyčnívalo sotva čtvrt metru přední paluby a na rozježené kupě nákladu sedělo možná deset černochů.
Von Kleine s Lochtkamperem sledovali, jak se blíží.
„Já tomu mizernému dřevu nevěřím, kapitáne." Lochtkamper zavrtěl velkou střapatou hlavou. „Je měkké a nechává tolik popela, že mám strach, aby nezanesl kotle."
„Nic jiného dělat nemůžeme," omluvně pokrčil rameny von Kleine.
Když Blücher vplul do ústí Rufiji, měl uhelné bunkry téměř prázdné. Zásoby paliva by stěží vystačily na čtyři tisíce mil plavby, a to bylo příliš málo na to, aby doplul dolů na jih na čtyřicátou pátou rovnoběžku, kde na ně čekala zásobovací loď Esther.
Možnost získat uhlí v okolí se rovnala nule a von Kleine poslal komisaře Fleischera s tisícovkou jeho nosičů sekat dříví do lesů v závěru delty. Fleischer se sice vykrucoval, jak jen mohl, a použil veškerý arzenál výmluv, jaké si dokázal vymyslet. Měl za to, že veškeré jeho závazky k Blücheru skončily, když kapitánovi dopravil ocelové pláty z Dar es-Salaamu.
Ale výmluvnost mu nebyla nic platná. Lochtkamper pro něj vykoval dvě stě primitivních seker a von Kleine s ním poslal poručíka Kyllera, aby udržoval plamen komisařova nadšení pro službu vlasti.
Už po tři týdny Blücherovy čluny pendlovaly nahoru a dolů a dopravovaly dříví. Přivezly ho už nějakých pět set tun a

objevil se problém, kam neskladné palivo uložit, až budou uhelné bunkry plné.
„Budeme muset začít dříví skladovat na palubě," uvažoval von Kleine nahlas. Lochtkamper už otvíral ústa k odpovědi, když se rozezněly poplachové zvony
„Kapitán na můstek. Kapitán na můstek," řval megafon.
Von Kleine bez otálení vystartoval.
Na schůdkách se srazil s jedním ze svých důstojníků. Podrželi se navzájem, aby nespadli, a poručík von Kleinemu křikl do tváře:
„Kapitáne – letadlo. Letí nízko a míří sem. Má portugalské znaky."
„Ďas aby to spral!" zaklel von Kleine, protáhl se kolem poručíka a spěchal vzhůru. Udýchaný vtrhl na můstek.
„Kde je?"
Hlídkující důstojník spustil dalekohled a s viditelnou úlevou se otočil ke svému veliteli.
„Tamhle, pane!" ukázal dírou ve změti maskování, které viselo nad můstkem jako střecha.
Von Kleine mu vytrhl dalekohled z ruky a zamířil ho na vzdálený objekt vznášející se v oparu nad močály. Bez rozmýšlení začal chrlit rozkazy.
„Varujte muže na břehu. Všichni do úkrytu!" vyštěkával. „Všecka děla na maximální výšku. Protiletadlová děla nabít šrapnely. Osádky kulometů do pohotovosti, ale nestřílet, dokud nedám rozkaz."
Držel letadlo v zorném poli dalekohledu a pokyvoval hlavou. Na hnědém trupu letadla zřetelně rozeznával zelenočervené znaky.
„Portugalec," potvrdil poručíkovu identifikaci.
„A pátrá…" Stroj přelétával tam a zpátky jako rolník orající pole a stále se blížil. Von Kleine už viděl hlavu i trup pozorovatele vykloněného z krátkého oblého nosu letadla. „Teď aspoň poznáme, jak je naše kamufláž účinná."
Nepřítel se nakonec dovtípil. „Musel dostat hlášení o transportu ocelových plátů – nebo ho upozornila těžba dřeva?" přemítal von Kleine a dál sledoval, jak se stroj přibližuje. „Nemohl jsem doufat, že nás nikdy neodhalí, jen jsem nečekal, že pošlou letadlo."
Náhle mu bleskla hlavou myšlenka. Nebezpečí, které s sebou přinesla, ho donutilo k zoufalému vzdechu. Otočil se, přeběhl k čelnímu zábradlí můstku a pohlédl přes maskovací síť.
Středem kanálu se k nim blížil člun a v proudu za sebou nechával široký klín zvlněné vody Zbývalo mu ještě urazit půl míle a s nákladem dříví byl těžkopádný jako březí hrošice. Mířil přímo k Blücheru. Ze vzduchu musel být stejně nápadný jako tlusté klíště na bílém prostěradle.
„Člun…" vykřikl von Kleine, „…upozorněte ho. Nařiďte mu, ať pluje ke břehu a skryje se."
Ale věděl, že se namáhá marně. Než se plavidlo přiblíží na doslech, bude pozdě. Na okamžik ho napadlo, že ho potopí střelbou z předních děl, ale hned tu myšlenku zavrhl. Dopad granátů by pozornost nepřítele upoutal mnohem spolehlivěji.
Stál na můstku, křečovitě svíral zábradlí a zasypával připlouvající člun tichými kletbami.

KDYŽ SE SEBASTIAN VYKLONIL z kabiny, vítr mu připlácl kabát na tělo a vlasy mu proměnil v živou černou motanici. Při své vyhlášené šikovnosti se mu hned zpočátku podařilo ztratit dalekohled. Vypadl mu z ruky a navždy zmizel kdesi v močálech. Patřil Flynnovi a Sebastian věděl, že mu ho bude muset zaplatit. Ta představa mu do jisté míry kazila radost z letu. Už i tak Flynnovi dlužil něco málo přes tři sta liber. Naštěstí Rosa k tomu bude taky mít co říct a ztráta triedru nebyla pro akci žádná katastrofa, protože aeroplán letěl nízko a tak neklidně, že prosté oko bylo mnohem účinnější.
Z výšky sto padesáti metrů vypadal mangrovový les jako chlupatá, jedovatě zelená matrace protkaná tmavými žilami meandrovitých kanálů. Jejich hladina odrážela sluneční světlo jako heliograf. Hejno bílých volavek, vyplašené hlukem blížícího se stroje, připomínalo mrak papírových útržků a nad nimi v modři nebe visel říční orel, klouzající stranou za letadlem tak blízko, že Sebastian zřetelně viděl jeho divoké žluté oči, které ho sledovaly z bílé kapuce hlavy.
Sebastianova radost z vyhlídky netrvala dlouho. Letadlo se prudce zakolébalo a musel se opět spolehnout na pevnost okrajů kokpitu. Pilot si takto zvykl vyžadovat pozornost a Sebastian si z duše přál, aby k tomu zvolil nějaký jiný způsob.
Ohlédl se a zařval do větru a řevu motoru: „Dávej pozor, pitomče!"
Da Silva divoce gestikuloval a jeho růžová ústa pod černým knírkem vysílala neslyšná slova. Oči za zornicemi brýlí mu narostly a rukou naléhavě ukazoval kamsi za pravé křídlo.
Sebastian člun našel okamžitě. V širokém řečišti byl tak nápadný, že si vyčítal nepozornost, ale pak mu došlo, že pozoroval terén přímo pod letadlem – a sám sobě se omluvil.
Jenže člun byl příliš malý důvod pro míru da Silvova vzrušení. Tohle přece není bitevní křižník, ale titěrné plavidlo možná osm metrů dlouhé. Rychle jel pohledem po kanálu až k otevřenému moři v modravé dálce. Byl prázdný.
Pohlédl zpátky na pilota a zavrtěl hlavou, ale da Silvovo rozčilení se spíš stupňovalo. Udělal další nervózní gesto, kterému Sebastian nerozuměl, a tak aby si ušetřil dohadování, přikývl na souhlas. Stroj se okamžitě propadl a Sebastian cítil, jak se mu žaludek tlačí do krku, a snad už po sté zoufale sevřel okraje kabiny.
V mírné klesavé zatáčce letadlo sklouzlo dolů a pilot ho vyrovnal tak těsně nad mangrovovým lesem, až se zdálo, že podvozkem očeše vršky stromů. Řítili se ke kanálu, a když jim pod křídly zmizela poslední vegetace, da Silva sklonil nos stroje ještě níž, až letěli jen pár metrů nad hladinou. Ta ukázka pilotního umění Sebastiana úplně vyřídila. Oči mu lezly z důlků a tiše da Silvu proklínal.
Na otevřené vodě se míli před nimi houpal přetížený člun. Letěli k němu a nechávali za sebou vlečku zvířené vody.
„Můj bože!" vzdychl vyděšený Sebastian. „Vždyť on letí přímo na něj!"

Jak se zdálo, posádka člunu měla stejný dojem, a když se stroj přiblížil, začala plavidlo opouštět. Sebastian viděl, jak domorodci skáčou z hromady dříví a místa jejich dopadu na hladinu označují bílé fontánky.
Da Silva zvedl stroj v poslední vteřině a člun doslova přeskočili. Z výšky pěti metrů Sebastian na prchavý okamžik pohlédl do tváře německého námořního důstojníka, který se na zádi člunu krčil u kormidelní páky. Vzápětí už byli za člunem a v ostré stoupavé otáčce se vraceli zpět. Sebastian ještě zahlédl hlavy domorodců, šplhajících zpátky na člun.
Letadlo ještě jednou kleslo nad kanál, jenže tentokrát da Silva přiškrtil plyn a nechal motor brblat v polovičních otáčkách. Ve výšce patnáct metrů nad hladinou stroj vyrovnal. Letěli stranou člunu souběžně se severním břehem ostrova.
Sebastian otočil hlavu k pilotovi. „Co to provádíš?“ Da Silva v odpovědi mávl pravicí k porostu mangrove.
Sebastian nechápavě zíral do houštiny. Co tu ten blázen hledá? Snad si nemyslí, že…
Přiblížili se k hrbu vyvýšené země, který se zvedal možná padesát metrů nad hladinu.
Jako jde lovec v honbě za zraněným buvolem bezstarostně řídkým bušem, který by sotva mohl poskytnout úkryt tak velkému zvířeti, a náhle stojí před ním – natolik blízko, že vidí nejmenší vroubky na jeho mohutných rozích, krev kapající z vlhkých černých nozder i tupý lesk jeho malých potměšilých očí – tak Sebastian objevil Blücher.
Křižník byl neuvěřitelně blízko. Sebastian rozeznával vzor na trupu vytvořený hlavicemi nýtů, spoje v prknech přední paluby i jednotlivá oka baldachýnu maskovací sítě. Viděl muže na můstku i obsluhy rychlopalných děl a kulometů na balkonech horní stavby. Z ponurých věží trčela hladová ústí dělových hlavní, která se za nimi otáčela.
Šedá loď byla tak monstrózní a hrozivá, že Sebastian nedokázal zadržet hlasitý výkřik. Ve stejném okamžiku da Silva otevřel plyn naplno a potáhl řídicí páku do klína.
Motor zavyl v plných obrátkách, letadlo zamířilo vzhůru a paluba Blücheru vybuchla jako sopka. Hlavně devítipalcových děl ejakulovaly velké zvonce ohně a vícehlavňové kanony a kulomety vztekle prskaly jiskry výstřelů. Vzduch okolo letadla vřel a syčel, praskal a vířil v divoké turbulenci po přeletu těžkých granátů. Mohutný náraz zvedl stroj vzhůru jako suchý list, který s kouřem vyplivne hořící zahradní hranice. Motor divoce zavyl a drátěné vzpěry sténaly námahou.
Sebastian, vržený kupředu, narazil tváří na hranu kabiny, můstek nosu mu praskl a následující dvojitý červený proud tryskající z nosních dírek mu barvil předek kabátce.
Stroj s motorem vytočeným na maximální obrátky stál na ocase a vrtule se bez efektu zakusovala do vzduchu. Vzápětí odpadl po křídle, které se nemocně sklánělo dolů.
Da Silva zdánlivě nekonečně dlouho bojoval s řízením, než překonal zemdlenost ovládacích prvků následek ztráty rychlosti. Střapaté koruny mangrove jim letěly vstříc. Konečně nabrali potřebnou rychlost a pilot stroj na poslední chvíli vyrovnal. Látka potahu křídel se zvlnila nadměrným zatížením a s letadlem to škublo, když se vršky stromů otřely o jeho břicho. Pak jako zázrakem zase letělo rovně, a dokonce začalo pomalu stoupat pryč od hladových bažin.
Letěli pomalu a těžce. Pod nimi něco pleskalo a tlouklo do trupu, který se celý třásl, a da Silva se neodvážil žádného manévru. Nechal stroj letět ve směru, který si sám zvolil, a jen obezřetně zvedal jeho nos vzhůru a pomalinku získával tolik potřebnou výšku.
Ve třech stech metrech udělal opatrnou širokou otáčku a zamířil k jihu. Otřásající se letadlo s pokleslým pravým křídlem se potácelo po nebi jako opilé, ale vytrvale je neslo na schůzku s Flynn O’Flynnem.

FLYNN VSTAL OD KMENE palmy, který mu sloužil jako opěradlo, a s lenivou důstojností se šoural hlouběji mezi stromy.
Rosa otevřela oči a pohlédla na otce. „Kam jdeš?“
„Udělat něco, co za mě neuděláš.“
„To už je potřetí za hodinu!“ neskrývala podezření.
„Proto tomu taky říkají africký quickstep,“ bránil se Flynn a beze spěchu pokračoval v chůzi. Došel k lantánovému keři a opatrně se rozhlédl. Nedůvěřoval Rose a nemohl si být jistý, jestli ho nesleduje. Spokojený, že ji nevidí, klesl na kolena a začal hrabat v písku.
Se stejným potěšením jako starodávný pirát, který vykope truhlici s pokladem, zvedl lahev z jejího hrobu a vytáhl zátku.
Právě přiložil hrdlo k ústům, když zaslechl vzdálené vrčení vracejícího se letadla. Ještě chvíli láhev ponechal u rtů, ale přivřenýma očima už šilhal vzhůru. Poskakující ohryzek na jeho krku svědčil o tom, jak spěšně polyká.
Vzdychl blahem, zarazil špunt do hrdla, láhev zase uložil k odpočinku, nohou na ni nahrnul písek a pospíchal za Rosou.
„Už je vidíš?“ volal na ni, sotva vyšel z hájku. Stála na pláži s hlavou zakloněnou a cop jí visel až k pasu.
Neodpověděla, ale její obličej prozrazoval napětí a úzkost. Kolem ní mlčky postávali jeho muži.
Flynn sledoval směr jejich pohledu a letadlo uviděl. Vypadalo jako postřelený pták. Křídla se divoce třásla, pod trupem v místě, kde mělo být pravé kolo podvozku, se zmítaly kusy trosek, zatímco prskající motor vynechával a za sebou táhl dlouhou modravou šmouhu spáleného oleje.
Letoun unaveně klesl k pláži a přerušovaný rachot motoru zeslábl natolik, že bylo slyšet i drnčení táhel ve větru.
Osiřelé kolo se dotklo tvrdého písku, stroj běžel dvacet metrů rovně, ale potom se prudce naklonil a pravé křídlo, které zachytilo o písek, ho stáhlo k moři. Stroj se postavil na nos a překlopil. Ozval se praskot lámané kostry a trhané látky a letadlo v kotrmelcích zahalila bouře zvedlého písku.
Letící mrak třísek z rozpadlé vrtule následovalo tělo vymrštěné z předního sedadla. Vířilo vzduchem a s údy roztočenými jako paprsky kola dopadlo do mělké vody nedaleko břehu. Stroj se dál rozbíjel o pláž. Spojovací dráty zapraskaly jako výstřely z mušket a dolní křídlo odpadlo. Vrak zastavila až voda. Zůstal na zádech, omývaný vlnami příboje, a da Silva visel v popruzích hlavou dolů. Ruce mu bezvládně klimbaly nad vodou.

Pár následujících vteřin pláž opanovalo úděsné ticho.
„Pomozte pilotovi! Já jdu pro Sebastiana," vzpamatovala se konečně Rosa. Mohamed se dvěma vojáky běželi za ní k místu, kde ležel v příbojové pěně.
„Jdeme!" vykřikl Flynn na muže stojící poblíž a těžkopádným během zamířil k vraku. Nedoběhl k němu. Rozlitý benzin se explozivně vzňal a žhavý dech ohně je zastavil. Trosky stroje a hladina kolem nich se proměnila ve řvoucí pochodeň. Ustoupili před žárem temně rudých plamenů protkaných kotouči satanicky černého kouře. S neuvěřitelnou rychlostí hltaly plátěný potah stroje a dřevěnou kostru pod ním.
V samém srdci ohně visel da Silva a jeho zčernalé kroutící se tělo připomínalo tělo opice. Po chvilce, když popruhy prohořely, spadl do vody, která uhasila zbytky hořícího oděvu.

Z trosek letadla se ještě kouřilo, když Sebastian nabyl vědomí a dokázal se zvednout na loket.
Tupě zíral na pláž a na ohořelý trup při jejím okraji. Palmy vrhaly tygří pruhy stínů na písek, kterému nízké večerní slunce propůjčilo barvu matného zlata.
„Da Silva?" zeptal se zastřeným hlasem. Zlomený nos měl placatý a v nosních dírkách i koutcích úst mu zůstala černá krusta. Zbytek krve Rosa pečlivě setřela. Ze štěrbin opuchlých víček na Flynna udiveně mžouraly Sebastianovy nechápající oči.
„Nezvládl to," zavrtěl hlavou Flynn.
„Mrtvý?" zašeptal Sebastian.
„Pohřbili jsme ho vzadu v buši."
„Co se stalo tam venku?" zeptala se Rosa. Seděla těsně u něj jako starostlivá matka u nemocného děcka. Sebastian k ní pomalu otočil hlavu.
„Našli jsme Blücher."

KAPITÁN ARTHUR JOYCE byl radostí bez sebe. Skláněl se nad stolem v kajutě, ruce položené na okrajích námořní mapy, a zářil spokojeností. Hleděl na kroužek nakreslený modrou tužkou, jako by to byl podpis prezidenta Anglické banky na šeku s částkou milion liber.
„Dobře," pochvaloval si. „Velmi dobře." Našpulil rty, jako by se chystal zapískat Tipperary. Nestalo se. Jenom nasál vzduch a usmál se na Sebastiana za stolem naproti. Sebastian s plochým nosem a modře orámovanýma očima mu úsměv vrátil.
„Zatraceně dobrá práce, Oldsmithe!" Joyce zvážněl a v očích mu zajiskřila drobná světýlka poznání. „Oldsmith?" zamyslel se. „Říkám si, jestli to nejste vy, kdo začínal sezónu kriketu v Sussexu v roce 1911?"
„Máte pravdu, pane."
„Dobrý bože!" zajásal Joyce. „Nikdy nezapomenu na vaše otevření v úvodním zápase proti Yorkshire. Dvěma oběhy jste vyřadil ze hry dva jejich pálkaře Grahama a Penridgeho – dva za dva, ano?"
„Ano, bylo to tak. Dva za dva." Ten člověk začínal být Sebastianovi sympatický
„Úžasná věc! A do konce sezóny jste jich udělal pětapadesát?"
„Pětašedesát," opravil ho Sebastian. „Rekordních devět směn v brance jako Clifford Dumont – ten ovšem skončil na sto osmdesáti šesti!"
„Ano! Ano! Dobře si na to vzpomínám. Úžasný výkon! Měl jste zatracený pech, že jste nereprezentoval Anglii."
„Ach, o tom nic nevím," skromně připustil Sebastian.
„Ale ano." Joyce opět našpulil rty. „Zpropadená smůla."
Flynn O'Flynn nerozuměl jedinému slovu. Kroutil se v křesle jako starý buvol v padací jámě a k smrti se nudil. Rosa Oldsmithová nechápala o nic víc než on, ale rozhovor na ni udělal dojem. Bylo jasné, že kapitán věděl o jakémsi mimořádném Sebastianově počinu, a jestli si to pamatuje muž jako Joyce, pak musel být Sebastian slavný. Cítila, jak se jí hrudník dme pýchou, a usmála se.
„Netušila jsem, Sebastiane," zářila. „Proč jsi mi o tom nic neřekl?"
„Až někdy jindy," rychle ji přerušil Joyce. „Musíme se vrátit k původní záležitosti." Podíval se na mapu. „Pane Oldsmithe, teď bych chtěl, abyste se v myšlenkách vrátil zpět. Zavřete oči a pokuste se vidět všecko jako tehdy. Každý sebemenší detail, na který si vzpomenete, může být důležitý. Zahlédl jste na lodi nějaké stopy poškození?"
Sebastian poslušně zavřel oči a s překvapením zjistil, že kyselina strachu v jeho paměti vyleptala precizní obraz Blücheru.
„Ano," přisvědčil. „Byly v něm díry. Stovky děr, malých a černých. A na jednom konci – na přídi – visely z boku nad vodu sedačky. Takové, jaké se používají při natírání vysokých staveb…"
Joyce pokynul svému tajemníkovi, aby zapsal každé Sebastianovo slovo.

JEDINÝ VENTILÁTOR na stole důstojnické jídelny tiše bzučel a jeho lopatky vířily vzduch, který byl vlhký a horký jako lůžko nemocného malárií.
Hlasité Fleischerovo chlemtání vévodilo delikátnímu cinkání příborů. Jedl hustou hrachovou polévku, ale byla příliš horká a nutila ho foukat do každé lžíce. Zvuky, které při polykání vydával, se blížily zvukům, jaké vyluzuje voda na toaletě při závěrečné fázi splachování. V pauze, když do polévky drobil černý chleba, pohlédl na poručíka Kyllera za stolem naproti.
„Tak vy jste ten nepřátelský aeroplán nenašel?"
„Ne." Kyller si pohrával se sklenkou vína a neobtěžoval se ani vzhlédnout. Osmačtyřicet hodin s hlídkami pročesával močály a mangrovové houštiny a marně hledal vrak portugalského letadla. Nevyspal se, byl utahaný a pokousaný od

komárů.
„Ja," pokývl významně hlavou Fleischer. „Padal jen chvilku. Do stromů nenarazil, to vím jistě. Něco podobného už jsem párkrát zažil při lovu tetřívků. Vystřelíte – bác a pták se řítí dolů asi takto…" dlaní nad polévkou naznačil přemet a pád, „…a pak náhle udělá tohle." Ruka se srovnala a letěla vstříc Lochtkamperovu hovězímu obličeji. Všichni ji sledovali.
„Ptáček odletěl domů. Na tak krátkou vzdálenost jste se při střelbě moc nevyznamenali," dokončil Fleischer demonstraci a znovu se chopil lžíce. Místnost tonula v dusném tichu.
Lochtkamperovi hořela tvář a ani Fleischerova letící ruka ho nevytrhla z úvah. Ocel, stroje a těžiště lodi zaplnily celou jeho mysl. Chtěl Blücher naklonit dvacet stupňů na pravobok, aby dostal z vody část jeho dna a umožnil práci svářečům. Znamenalo to přemístit tisíce tun mrtvé váhy a navíc by musel zaplavit sklady munice a přemístit děla z věží. Pak by pod loď vsunul kesony…
„Nestříleli jsme zase tak špatně," hájil se poručík od dělostřelců. „Letělo příliš blízko a dráha střel byla…" Odmlčel se a ukazováčkem si setřel kapku potu ze špičky dlouhého nosu. Tenhle tučný venkovan stejně ničemu nerozumí, pomyslel si. Nač zbytečně plýtvat energií na technické detaily. Spokojil se s opakováním. „Nestříleli jsme špatně."
„Musíme počítat s tím, že se nepřátelský stroj vrátil na svou základnu," vložil se do hovoru Kyller. „A nás brzy čeká nějaká forma útoku." Kyller se těšil z příležitosti, že v kajutě hraje prim. Nikdo z mladších důstojníků se neodvážil vyjádřit své mínění. Taky by těžko překonali rozumnou logiku jeho slov. I starší důstojníci poslouchali, a pokud ne s respektem, aspoň se zájmem. Kyller v roce 1910 úspěšně absolvoval bremerhavenskou námořní akademii a získal kadetský meč cti. Jeho otec, baron a osobní přítel císaře, byl navíc admirálem císařské flotily. Jenže Kyller se nestal favoritem jídelny jen pro svůj původ nebo dobrý vzhled a dvorní způsoby, ale hlavně pro bystré uvažování a ochotu těžce pracovat. Prokazoval přitom až pedantský smysl pro detaily. Mít ho na palubě bylo přínosem pro celou loď.
„Co nepřítel zmůže?" zeptal se výsměšně Fleischer, který všeobecný názor na Kyllera nesdílel. „Tady jsme v bezpečí – co nám můžou udělat?"
„Stačí povrchní pohled do námořní historie, pane, abyste věděl, že od Angličanů můžete čekat to, co ani v nejmenším nečekáte. A udělají to rychle, účinně a s železnou rozhodností." Kyller si poškrábal rudé kousance za uchem.
„Pchá!" mávl rukou znechucený Fleischer a vyprskl trochu polévky „Angličané jsou blázni a srabaři. V nejhorším se zmůžou na číhání v ústí řeky. Sem za námi se neodváží."
„Nemám nejmenších pochyb, že čas prověří správnost vašich slov, pane." Tímto způsobem Kyller obvykle vyjadřoval hluboký nesouhlas. Kapitán a důstojníci o tom věděli a vyměnili si drobné úsměvy.
„Ta polévka je hořká," prohlásil dotčený Fleischer. Jeho argumenty se neujaly tak, jak očekával. „Kuchař ji asi vařil z mořské vody."
To nařčení bylo tak urážlivé, že i von Kleine vzhlédl od talíře.
„Pane komisaři, nenechte se zdržovat naší pohostinností. Už se zřejmě nemůžete dočkat, až zase vyplujete nahoru po řece za svou povinností dohlížet na těžbu dřeva."
Fleischer rychle stáhl ocas mezi nohy a nahrbil se nad talířem. Von Kleine zamířil pohledem ke Kyllerovi. „Kyllere, vy se s komisařem do lesa nevrátíte. Pojede s ním podporučík Proust. Vám svěřuji velení první linie obrany, kterou míním vybudovat v ústí delty. Po jídle prosím přijďte do mé kajuty."
„Díky, pane." Poručíku Kyllerovi zastřela hlas vděčnost za důvěru, kterou mu kapitán prokazoval. Von Kleine se obrátil na velitele dělostřelců.
„Vy taky, pane. Zbavím vás vaší oblíbené horní paluby a rychlopalných děl."
„Míníte je demontovat, pane?" zeptal se poručík a smutně pohlédl na kapitána.
„Lituji, ale je to nutné," omlouval se von Kleine.

„TAK, HENRY, měli jsme pravdu. Blücher tam je."
„Bohužel, pane."
„Naše dva těžké křižníky se už dlouho zdržují blokádou." Admirál sir Percy smutně vystrčil dolní ret a pohlédl na značky Renounce a Pagasa položené na mapě Indického oceánu. „Najdeme pro ně práci jinde."
„Ano," souhlasil Henry Green.
„Ta Joyceho žádost o dva torpédové čluny…"
„Ano, pane?"
„Musím předpokládat, že chce v deltě zaútočit torpédy."
„Vypadá to tak, pane."
„To by mohlo vyjít – aspoň za pokus to stojí. Co pro něj můžeme najít?"
„V Bombaji je celá eskadra a další v Adenu, pane." Pět vteřin sir Percy Howe přemýšlel o svých chabých silách, kterými chtěl uhlídat dva oceány. Při nové námořní hrozbě nemohl z přístupů k Suezskému průplavu stáhnout jedinou loď – bude se muset obrátit na Bombaj. „Pošlete torpédový člun z bombajské eskadry."
„Žádal o dva, pane."
„Joyce moc dobře ví, že mu posílám vždy jen polovinu toho, oč žádá, a tak požadavky zdvojnásobuje."
„Co bude s tím návrhem na vyznamenání, pane?"
„Tomu chlápkovi, který našel Blücher?"
„Ano, pane."
„Poněkud delikátní záležitost – portugalský dobrovolník a ty věci kolem."
„Je to Brit, pane."
„Pak nemá co pohledávat u Portugalců," odpověděl sir Percy. „Pozdržte to, dokud operace neskončí. Budeme o tom uvažovat, až potopíme Blücher."

BRITSKÁ ESKADRA MÍŘILA k pobřeží a západ hořel krví a růžemi a obloze propůjčoval odstín zašlého zlata a narůžovělé nahoty.
Na vedoucím křižníku Renounce vlála komodorova zástava a v jeho široké hladké brázdě klouzal Pegasus. Jejich ostré siluety se černě rýsovaly proti pohasínajícímu západu. Z obrysů těžkého křižníku vyzařovala jakási staropanenská rezervovanost – nic, co by připomínalo solidní majestátnost bitevní lodi nebo hejskovské furiantství torpédoborce. Blízko u Pegasa plula motorová torpédovka jako kuře u labutě. Od pobřeží ji kryl jeho trup.
Dokonce i při mírném zvlnění hladiny nabírala vodu. Každá vlna se jí přelila přes příď a pak jako nazelenalá pěna běžela po palubě. Na plachtu kryjící otevřený můstek neustále bubnovaly vodní spršky
Flynn O'Flynn se krčil za zástěnou a proklínal své chvástavé ambice, které ho přivedly do role lodivoda této expedice. Pohlédl napříč na Sebastiana stojícího na nechráněném křídle můstku vedle baterií kulometů Lewis obalených celtami. Po tvářích mu stékaly pramínky teplé vody a skapávaly mu z brady, ale Sebastian jich nedbal. Dokonce se usmíval. Joyce Sebastiana navrhl na řád „Za mimořádnou službu", a to bylo víc, než Flynn dokázal snést. Chtěl taky nějaké vyznamenání a právě z toho důvodu se vydal na moře. Sebastian se tak nechtě stal příčinou jeho nynějšího nepohodlí a Flynn s vřelým pocitem zadostiučinění pohlédl na jeho placatý, téměř negroidní nos. Ten mladý parchant si to zaslouží, napadlo ho a v duchu vymýšlel pro svého zetě další trest.
„Řád za vynikající službu a všecko…" vrčel potichu. „Napůl vycvičený šimpanz udělal, co udělal, ale kdo první objevil ocelová kola? Ne, Flynne Patricku, na světě není žádná spravedlnost. Ale tentokrát to těm zkurvysynům ukážeš…"
Jeho myšlenky přerušil shon na můstku. Z temného trupu Renounce před nimi zablikala signální lampa.
Poručík velící torpédovému člunu zprávu hláskoval.
„Vlajka pro YN2. D…P – místo rozloučení. Hodně štěstí." Vlněný kabátec s vyhrnutým límcem a olivkami místo knoflíků z něj dělal zavalitou amorfní postavu. „Mnohé díky, starý brachu – a jeden navíc tvé dýmce. Ne, tohle signalista nedělá," opravil se rychle a zpátky odvysílal: „YN2 vlajce. Přijato!" Pak přistoupil k hlasové rouře do strojovny „Zastavit oba stroje."
Hukot utichl a loď se zhoupla na příští vlně. Renounce a Pegasus pokračovaly dál a nechaly člun ve vírech svých brázd. Jako opuštěné smítko se houpal na hladině pět mil před ústím řeky Rufiji. Dost daleko od pozorovatelů na břehu, aby ho v houstnoucím šeru večera nezahlédli.

PORUČÍK ERNST KYLLER POZOROVAL dalekohledem, jak se dva britské křižníky vzdalují od pobřeží a splývají s temnotou, která rychle přikrývala oceán i zem.
„Každý den je to stejné." Kyller nechal dalekohled spadnout na prsa a z kapsy vytáhl hodinky „Patnáct minut po východu slunce a patnáct minut před jeho západem proplují kolem, aby ukázali, že stále čekají."
„Ano, pane," souhlasil námořník, který se s Kyllerem tísnil ve vraním hnízdě pozorovatelny.
„Půjdu dolů. Měsíc dnes vyjde v 23.44 – zůstaňte vzhůru."
„Ano, pane."
Kyller spustil nohy přes okraj plošiny a hledal příčku patnáctimetrového provazového žebříku, visícího z palmy na zem. Než se dostal dolů, setmělo se úplně a pláž se změnila v rozmazanou šeď lemovanou zeleně světélkujícím příbojem. Zamířil k místu, kde kotvil člun, a písek mu pod nohama praskal jako krystalový cukr. Kyller to nevnímal, plně ho zaměstnávaly myšlenky na podrobnosti obranného systému.
Z početných ústí Rufiji byla jen dvě vhodná pro útok Angličanů. Dělil je nízký klín ostrova písku, bahna a mangrove. Na jeho straně přivrácené k moři Kyller umístil čtyřliberní rychlopalná děla, která demontoval ze stojanů na Blücherově horní palubě.
Aby získal dostatečně pevný základ, nechal do měkkého bláta zakopat vory z klád a jeho muži v houštině mangrove vyrubali palebné výseče umožňující střelbou pokrýt obě ramena kanálu. Světlomety umístil se stejnou péčí. Mohl s nimi otáčet doprava i doleva a přitom neoslňovaly obsluhu děl.
Od Lochtkampera vymámil kus ocelového lana. Byla to spíš nekrytá půjčka lichváře nesolventnímu dlužníkovi. Velitel strojovny se jen velice nerad loučil se svými zásobami. Podporučíka Prousta požádal, aby nechal porazit pár desítek afrických mahagonovníků a s odlivem je splavil po řece dolů. Z kmenů tlustých jako sloupy řeckého chrámu a lan postavil napříč oběma kanály trámovou uzávěru. Vznikla tak překážka natolik účinná, že by dokázala rozpárat i břicho těžkého křižníku, kdyby na ni v rychlosti najel.
Jenže ani to Kyllera neuspokojilo. Vyznačoval se silnou teutonskou schopností vyvinout nekonečné úsilí k dosažení svého cíle. Nedopřál si odpočinku, dokud neposbíral kulaté miny se zlověstnými růžky, které Blücher za sebou náhodně nakladl při cestě nahoru kanálem. Ty pak položil za hráz do přesných geometrických formací. Ta dvoudenní práce jeho muže málem nervově položila.
Po tomto počinu vybudoval pozorovatelny. Umístil je na každé vyvýšenině, která nabízela výhled na moře. Nepohrdl ani korunami palem a malými ostrůvky v moři. S pozorovateli domluvil signalizaci – vlajky a heliografy ve dne, světelné rakety v noci.
Během temných hodin dva malé čluny vytrvale pendlovaly před uzávěrou. Veslaři v nich zarputile pleskali komáry, kteří jim věnčili hlavy jako svatozář. Neodpustili si ani občasné jedovaté poznámky na účet Kyllerových předků. Proklínali minulost, současnost i vyhlídky do budoucna.
Šestnáctého června ve dvaadvacet hodin se britská torpédovka YN2 s motory sotva slyšitelnými pomalu vplížila do ústí kanálu. Jela vstříc perfektně připravenému uvítacímu aranžmá poručíka Kyllera.

PO ČISTÉM STUDENÉM VZDUCHU na moři byl pach bažin přímo otřesný Sebastian měl dojem, že se ocitl v pavilonu

opic londýnské zoo. Země odstínila brízu a veselé čeření hladiny ustalo. Jak vplouvali hlouběji do močálů, jejich miazma houstlo, až člun úplně pohltilo.
Sebastian nakrčil placatý nos. „Můj bože, to je smrad.“
„Úplná rozkoš,“ souhlasil Flynn. „Vyvolává příjemné vzpomínky.“
„Už musíme být v kanálu.“ Sebastian zíral do tmy a spíše cítil než viděl hradby mangrove vpředu i po stranách.
„Co já kčertu na téhle lodi pohledávám?“ vrčel Flynn. „To je přece úplné šílenství. Spíš tady chytíme tripla, než najdeme cestu k Blücherovi.“
„Styďte se, majore Flynne! Chce to víru,“ pokáral ho dunivým hlasem velitel člunu. „Vložili jsme svou důvěru do rukou vašich a Pána.“ Pak mnohem ostřejším tónem oslovil kormidelníka. „Odkloňte člun o dílek na pravobok.“
Dlouhý nos člunu s torpédomety, ležícími na přední palubě jako řada obrovských lahví šampaňského, nepatrně vybočil ze směru. Velitel pozvedl hlavu a poslouchal šepot lodivoda na přídi.
„Dvacet metrů,“ opakoval zamyšleně. „Stále dobré.“ Pak se otočil zpět k Flynnovi.
„Majore, vzpomínám si, jak jste kapitánovi Joycemu mazal med kolem huby. Chvástal jste se, jak dobře tuto řeku znáte. Myslím, že jste doslova řekl: Jako vy znáte cestu k svému hajzlíku. Zdá se, že si tím už nejste tak jistý. Je to tak?“
„Je tma,“ odsekl Flynn podrážděně.
„To určitě je. Ale ta snad nezmate starého říčního vlka, jako jste vy.“
„Kčertu! Na to vemte jed, že ano.“
„Jestli počkáme na východ měsíce, pomůže nám to?“
„Ani neuškodí.“
Slovní výměna vyčerpala své téma a napjaté ticho na můstku po dalších patnáct minut rušily jen tiché příkazy velitele kormidelníkovi. Snažil se udržet člun v dostatečné hloubce.
Konečně se ozval i Sebastian.
„Přímo před námi je něco na vodě.“
Po hladině, nepatrně osvětlené zrcadlením hvězd, plul chomáč hustší tmy – nízký rozmázlý stín. Náhle zašplouchala vesla.
„Hlídkový člun!“ vyhodnotil situaci velitel a sklonil se k hlasové trubici vedoucí do strojovny „Oba motory naplno vpřed.“
Šepot motorů přešel v tlumený řev, příď se zvedla a paluba pod nohama se jim prudce naklonila. Torpédový člun vyrazil jako býk proti muletě toreadora.
„Držte směr! Najedeme na ně.“ Velitelův hlas zesílil na běžnou hovorovou hlasitost a z vody před nimi se k nim donesl polekaný křik. Posádka lodice se rychlými záběry vesel snažila uvolnit kolizní dráhu.
„Za nimi,“ přikázal velitel a kormidelník pozměnil směr.
Těsně před tím, než anglické plavidlo na člun najelo, uviděli dva krátké záblesky a uslyšeli výstřely Někdo na ně střílel z pušky. Torpédový člun malou velrybářskou bárku zachytil šikmo z boku, odhodil ji stranou a očesal jí přečnívající vesla.
Skřípavě se otřela o bok torpédovky a zmítala se vlevo za zádí člunu, který se bez zpomalení řítil dál.
Znenadání přestala být tma, když na konci jiskřivých drah vybuchly koule modrého světla, které zaplavily okolí příšernou blikavou září.
„Ježíši, světlice! Hotový ohňostroj Guye Fawkese,“ vyjekl velitel člunu.
Houštiny mangrove po stranách lodi se rozestoupily a kanál před nimi se dělil na dvě ramena.
„Do jižního!“ zařval velitel. Člun s křídly bílé pěny pod přídí poskakoval na nízkých vlnách zvedlých začínajícím odlivem a muži na můstku doslova viseli na zábradlí, aby neupadli.
Když je do očí udeřil svazek oslnivě bílého světla, který vyskočil z temného klínu země rozdělující rameno delty, společně vzdychli jako jeden muž. Téměř okamžitě se z břehů k honu připojily další dva světlomety a kužely jejich světel sevřely plavidlo jako chapadla olihně mršinu létající ryby.
„Zhasněte ta světla!“ přikázal velitel střelcům za kulomety. V oslnivé bílé záplavě světel reflektorů trpěly elegantní růžové křivky svítivých střel chudokrevnou bledostí.
Torpédový člun se řvoucími motory se řítil do levého ramena, doprovázený novými zvuky. Poručík Kyller zapojil do hry svá rychlopalná děla a pravidelné buch, buch, buch připomínalo chod vzdálené vodní pumpy
Z temného hrbu ostrova vyskočily světelné čáry. Zpočátku letěly zdánlivě pomalu, ale jak se ke člunu blížily, nabíraly rychlost, aby vzápětí přefrčely nad lodí se zvukem křídel vyplašeného bažanta.
„Ježíši!“ vykoktal Flynn. Seděl na palubě a rozvazoval si boty.
Motory člunu drženého studenými spáry světlometů vyly v plných obrátkách a granáty dopadající kolem něj zvedaly z hladiny závoje vodní tříště. Konečně se dlouhé čárkované stopy vlastních střel dočkaly úspěchu.
Jeden z reflektorů praskl a jeho vlákna ještě pár vteřin dohořívala temně rudým světlem, než zhasla docela.
Sebastian zbavený bolavé záře s úlevou pohlédl kupředu a spatřil podivného mořského hada, který se napříč kanálu kroutil a svíjel ve vlnách odlivu. Části jeho hřbetu roztaženého od břehu ke břehu se nořily z vody a hned zase mizely v prohlubni mezi vlnami. Dlouhá a hrozivá trámová uzávěra poručíka Kyllera čekala připravená je uvítat.
„Dobrýbože, co to je?“
„Kormidlo nalevo!“ zařval velitel. „Oba motory plný zpětný chod.“
Ale dřív než člun stačil vyhovět kormidlu a tahu lodních šroubů, najel na kmen tlustý víc než metr a dlouhý snad třicet metrů. Kláda, neústupná jako útes pevné žuly, se zakousla do přídě a okamžitě člun zastavila.
Muži na můstku, vržení setrvačností kupředu, leželi v kupě těl a údů, ze které se nejdřív vymotala býčí postava Flynna O’Flynna. Obutý pouze v ponožkách pospíchal k bočnímu zábradlí.

„Kam běžíš, Flynne?“ křičel za ním Sebastian.
„Domů,“ odsekl Flynn.
„Počkej na mě.“ Sebastian se zvedl na kolena.
Odliv a motory v plných zpětných otáčkách táhly člun z kmene a jeho překližkový trup bolestně sténal a praskal. Kromě řevu motorů to byl poslední zvukový projev smrtelně zraněné lodi. Potápěla se s překvapivou rychlostí a kabina na přídi už mizela ve vodě.
„Opusťte loď!“ křičel velitel.
„Čert tě vem!“ zaklel Flynn O’Flynn a skočil do vody. Torpédový člun se jako hravý tuleň převrátil na bok a Sebastian skočil taky. Za letu se naplno nadechl v očekávání šoku ze studené vody
Byl velice překvapený, jak byla teplá.

Z KAPITÁNSKÉHO MŮSTKU lodi Jeho Veličenstva Renounce hlídka zahlédla trosečníky. Podobní hloučku zbědovaných vodních krys se od svítání cákali při okraji špinavé vody, kam je řeka Rufiji vyplavila jako splašky z výtoku městské kanalizace. Renounce je našla dřív než žraloci, a tak netekla žádná krev. Odnesla to jen jedna zlomená noha, přeražená klíční kost a pár popraskaných žeber, ale zázračně netekla krev Renounce zachránila všech čtrnáct mužů posádky včetně obou lodivodů.
Vylezli na palubu se slepenými vlasy, strhanými tvářemi a očima rudýma od motorového oleje. Vlekli se přes palubu, každý v doprovodu dvou mužů, a za nimi zůstávaly cákance páchnoucí vody. Mokrý zástup žalostně vyhlížejících trosečníků se ubíral dolů na ošetřovnu.
„Jestli ani za tohle nedostaneme medaili,“ nechal se slyšet Flynn O’Flynn, „tak se vrátím zpátky ke svému starému kšeftu – a tyhle hrdiny ať vezme čert.“
Kapitán Arthur Joyce seděl shrbený za svým stolem a vůbec nejevil snahu pískat Tipperary. „Tohle nebyl zrovna křiklavý úspěch,“ vyjádřil své mínění.
„Nebyl to ani dobrý pokus, pane,“ stvrdil jeho slova velitel torpédového člunu. „Bošové měli všecko připravené, jen nám to hodit na hlavu.“
„Trámová uzávěra,“ kroutil hlavou Joyce. „Dobrý bože, vždyť oni se vrátili k napoleonským válkám!“ Řekl to tónem, jako by se stal obětí neférhry.
„Jenže byla mimořádně účinná, pane.“
„Bohužel ano,“ s povzdechem souhlasil Joyce. „Aspoň jsme zjistili, že útok po kanálu není příliš praktický.“
„Během těch několika minut, než nás odliv spláchl z kmene, jsem za přehradou zahlédl něco, o čem jsem přesvědčený, že byly námořní miny. Jsem si jistý, že Bošové vodu za uzávěrou zaminovali, pane.“
„Díky, veliteli,“ přikývl Joyce. „Postarám se, aby Jeho Lordstvo dostalo plné hlášení o vašem výkonu. Já ho považuji za výborný.“ Odmlčel se a pokračoval. „Rád bych slyšel váš názor na majora O’Flynna a jeho syna. Domníváte se, že jsou spolehliví?“
„Ano…“ velitel člunu zaváhal, protože nechtěl žalovat. „Oba umí plavat a ten mladší se zdá mít dobrý zrak. Kromě toho nejsem v pozici, abych je posuzoval.“
„Ne. Nemyslím, že byste měl být. Ale stejně bych o nich rád věděl něco víc. Pro příští fázi operace na ně budu muset hodně spoléhat.“ Vstal. „Myslím, že si s nimi raději promluvím hned.“
„To opravdu chcete někoho poslat na palubu Blücheru?“ děsil se Flynn.
„Už jsem vám vysvětlil, majore, jak je pro mě důležité přesně znát stav křižníku. Potřebuju odhadnout, kdy bude schopen opustit deltu. Musím vědět, kolik mám času.“
„Šílenství,“ šeptal Flynn. „Jasné a očividně nesmyslné šílenství.“ Nevěřícně hleděl na Joyceho a kroutil hlavou.
„Tvrdil jste mi, že máte výborně organizovanou výzvědnou službu a že pro vás pracují spolehliví muži. Díky vám víme, že Němci rubou palivové dříví a dopravují ho na palubu křižníku. Víme, že najali armádu domorodých nosičů, které teď využívají k těžbě dřeva, a na palubě Blücheru probíhají intenzivní práce.“
„Takže?“ Do tohoto jediného slova Flynn vložil celé své bohatství opatrnosti.
„Některý z vašich mužů by se mohl vetřít do pracovní čety a s ní i na palubu Blücheru.“
Flynn okamžitě pookřál. Obával se, že mu Joyce navrhne, aby rozsah škod na německém křižníku zjistil osobně.
„To by šlo.“ V následující dlouhé pauze Flynn zvažoval veškeré aspekty podniku. „Kapitáne, moji muži nejsou vlastenci jako vy a já. Bojují za peníze. Jsou to…“ Flynn hledal správný výraz. „Jsou to…“
„Žoldnéři?“
„Ano,“ přisvědčil Flynn. „Přesně to.“
„Hmm,“ zamyslel se Joyce. „Chcete říct, že budou požadovat peníze?“
„Budou chtít pěknou kupu peněz – a nemůžete jim to mít za zlé.“
„Ovšem osoba, kterou tam vyšlete, musí být prvotřídní.“
„Bude,“ ujistil ho Flynn.
„Z pověření vlády Jeho Veličenstva jsem oprávněn koupit kompletní a kompetentní zprávu o stavu a poloze německého křižníku Blücher za částku…“ chvilku uvažoval, „…jednoho tisíce liber.“
„Ve zlatě?“
„Ve zlatě,“ přisvědčil Joyce.
„To by mohlo stačit,“ konstatoval Flynn. Očima zabloudil přes kajutu, kde na pohovce seděl Sebastian s Rosou. Drželi se za ruce a starali se mnohem víc o sebe než o kšefty Flynna a kapitána Joyceho.
Půjde to dobře, utěšoval se v duchu Flynn. Vzpomněl si, že příslušníci kmene Wakamba, odkud pocházela většina pracovních sil komisaře Fleischera, dávali přednost čistě oholeným hlavám. U osoby pocházející z Evropy nešlo

žádným způsobem upravit vlasy tak, aby vypadaly jako vlněná pokrývka hlav Afričanů.
Dobře mohla posloužit i kůra stromu m'senga. Rybáři ve střední Africe z ní vařili lázeň, do které namáčeli své sítě. Zpevňovala vlákna a barvila kůži. Když jednou Flynn do nádoby s touto tekutinou namočil prst, nepomohl ani kartáč a černá kůže zbledla až po patnácti dnech.
Konečně i deformace Sebastianova nosu se zdála být pro daný účel příhodná. Jeho nový tvar skutečně vykazoval výrazné negroidní rysy.

„TISÍC LIBER!" zdůrazňoval Flynn O'Flynn, jako by šlo o požehnání. Nabral další hrnek černé tekutiny a vylil ji Sebastianovi na hladce vyholenou lebku. „Mysli na to, Bassie. Tisíc liber! Tvoje polovina činí pět stovek. Co ty na to? Splatíš mi i poslední penci, kterou jsem ti půjčil. Konečně budeš jednou bez dluhů."
Tábořili u řeky Abati, jednoho z přítoků Rufiji. Šest mil po proudu komisař Fleischer postavil svůj dřevorubecký tábor.
„To jsou úžasné prachy," pokračoval Flynn. Seděl na stoličce riempie u pozinkované plechové vany, ve které dřepěl Sebastian Oldsmith s koleny přitaženými k bradě. Tvářil se jako kokršpaněl, kterého právě umývají šamponem proti blechám. Lázeň, ve které seděl, měla barvu i hustotu silné turecké kávy a jeho tvář i tělo dostávalo fialově hnědý odstín.
„Sebastiana peníze nezajímají," poznamenala Rosa. Klečela vedle vany a něžně, jako matka koupající kojence, naběračkou Sebastianovi polévala ramena odvarem m'senga.
„Vím! Vím!" spěšně souhlasil Flynn. „Každý konáme svou povinnost. Všichni vzpomínáme na malou Marii nechť Pán požehná a pečuje o její dušičku. Ale peníze nám neublíží."
Sebastian zavřel oči a odevzdaně si nechal na hlavu vylít další hrnek barviva.
„Vetři si ho do vrásek kolem očí a úst," radil Flynn a Sebastian poslechl. „Tak a teď si to všecko znovu projdeme, Bassie, abys to zase nezpackal. Jeden z Mohamedových bratranců je předák party nakládající dříví na čluny. Mohamed tě dnes v noci propašuje do jejich tábora na břehu Rufiji a jeho bratranec tě zítra dostane na člun, který dříví poveze k Blücherovi. Stačí jen mít oči otevřené. Joyce chce vědět, v jakém stadiu jsou práce na opravách lodi. Jestli má poškozené kotle a podobné věci, rozumíš?"
Sebastian smutně přikývl.
„Zítra večer se po řece vrátíš nahoru, a až se setmí, vytratíš se z tábora. Najdeš nás tady. Je to jednoduché jak facka, ne?"
„Jo," zamumlal Sebastian.
„Tak vylez, abys oschl."
Horký suchý vzduch z vysočiny ovíval Sebastianovo nahé tělo a fialový odstín jeho kůže pomalu mizel, nahrazený matnou hnědí čokolády Rosa odešla do hájku marulových stromů za táborem a Flynn každých pár minut kontroloval stav Sebastianovy kamufláže.
„Je to hezké," pochvaloval si. „Za chviličku budeš akorát. Jezus, ty vypadáš líp než normálně." Nakonec svahilsky dodal: „Mohamede, uprav mu ksicht."
Mohamed s nádobkou z dýně naplněnou kosmetickým přípravkem – směsí zvířecího tuku, popela a okru dřepl před Sebastiana a konečky prstů na jeho líce, nos a čelo nanášel barevné ťupky kmenových vzorů. V tvořivém zaujetí nakláněl hlavu na stranu a tiše kvokal.
„Je hotový," oznámil s úsměvem.
„Obleč si šaty," přikázal Flynn. Trochu přeháněl, protože Sebastianův oděv jen stěží snesl termín „šaty". Na šňůrce z lýka mu na krku visel zazátkovaný roh chocholatky naplněný šňupacím tabákem a na ramenou měl kožešinový přehoz páchnoucí kouřem a potem.
„To smrdí," protestoval Sebastian a krčil nos odporem. „A určitě v tom budou vši."
„Je to realistické," domlouval mu Flynn žoviálně.
„Mohamede, ukaž mu, jak si má nasadit klobouček istopo."
„Tohle nosit nebudu!" rezolutně se vzepřel Sebastian. Vyděšeně hleděl na poťouchle se šklebícího Mohameda, který se k němu blížil s kouskem tykve v ruce.
„Samozřejmě že budeš," imperiálně smetl jeho námitku Flynn.
Klobouček, dutý krček dýně kalabasa dlouhý patnáct centimetrů, by antropolog nazval penisovým pouzdrem. Sloužil ke dvěma účelům. Předně chránil nositele před trny a kousavým hmyzem, ale hlavně demonstroval jeho mužnost.
Na svém místě vypadal impozantně a zdůrazňoval Sebastianovu už beztak dost vyvinutou muskulaturu. Když se vrátila Rosa, neřekla nic, jen překvapeně pohlédla na klobouček a rychle odvrátila zrak. Líce i krk jí zalil jasný šarlat.
„Proboha, Bassie, chovej se jako správný Wakamba. Je to přece tvoje chlouba, tak se narovnej a dej ty ruce pryč," napomínal svého zetě Flynn.
Mohamed poklekl a nazul Sebastianovi sandály ze surové kůže. Potom mu podal srolovanou přikrývku převázanou lýkem. Sebastian si ji přehodil přes rameno, zvedl vrhací oštěp s dlouhou násadou a podle zvyku domorodců ji zabodl do země. Potom podrážku levého sandálu opřel o lýtko pravé nohy, zavěsil se na oštěp a v čapím postoji odpočíval. Nebylo pochyb. Každým coulem vypadal jako příslušník kmene Wakamba.
„Svedeš to," povzbudivě kýval hlavou Flynn.

SVÍTALO A NOHY KOMISAŘE Fleischera, scházejícího ze břehu k přístavnímu můstku z klád, ovíjely chmáry říční mlhy.
Z výšky provizorního mola přejel pohledem dva čluny vrchovatě naložené dřívím. Seděly nízko na vodě a větřík srážel bledě modrý kouř z jejich výfuků na klidnou hladinu řeky.

„Připraveni?“ zavolal na rotmistra askarů.
„Muži snídají, Bwana Mkuba.“
„Řekni jim, ať si pospíší,“ zavrčel Fleischer. Příkaz se minul účinkem a komisař přistoupil k okraji přístaviště, rozepjal poklopec a z výšky močil do vody. Černí muži dřepící na můstku okolo třínohého hrnce ho se zájmem pozorovali. Ta podívaná jim chuti nijak neubrala.
Po řadě sahali do nádoby a nabírali hrsti husté kukuřičné kaše. Když z ní uhnětli kuličku, palcem do ní vytlačili prohlubeň a vzniklou jídelní mističku naplnili krémově žlutou omáčkou – provokativně nevábnou směsí dušených říčních ryb a stromových housenek.
Sebastianovi se poprvé naskytla možnost tuto delikatesu ochutnat. Seděl s ostatními, statečně napodoboval jejich stravovací rituál a donutil se vstrčit do úst sousto kořeněného kukuřičného jídla. Málem se zadusil zvratky, které mu okamžitě ucpaly hrdlo. Chutnalo to jako čerstvě nasekaná tráva politá rybím tukem. Ta chuť nebyla až tak odporná; způsobila to hlavně představa tlustých žlutých housenek. I kdyby mu právě nabídli šunkový sendvič, sotva by si pochutnal.
Navíc měl žaludek křečovitě stažený strachem. Stal se z něj špion a stačilo by slovo některého ze společníků, aby komisař Fleischer bez váhání volal po provaze. Sebastian si vzpomněl na muže visící ze stromu na břehu stejné řeky. V duchu viděl hemžení much na jejich vyplazených a oteklých jazycích. Ta představa mu k chuti taky nepřidala.
Předstíral, že jí, ale pozoroval komisaře Fleischera. Poprvé na to měl dost času. Otylá postava v šedé manšestrové uniformě, dorůžova uvařená tvář s bledě zlatými brvami, plné nedůtklivé rty a velké pihovaté ruce – to všecko v něm budilo odpor a pocit tísně mizel v náporu emocí. Vzpomínal, jak stál nad čerstvým hrobem své dcerky na vršku nad Lalapanzí.
Herman Fleischer si odplivl. „Černá prasata!“ Při zapínání poklopce zařval svahilsky: „Dost! Nic neděláte, jen žerete a chrápete. Je čas pracovat.“ Kolébavým krokem došel ke kroužku nosičů a botou převrhl třínohý hrnec. Druhý kopanec schytala Sebastianova záda. Srazil ho na kolena.
„Hněte sebou!“ napřáhl nohu k další ráně, ale muž po Sebastianově pravice před botou uhnul a ostatní se rozprchli na čluny.
Sebastian se pomalu zvedl. Doposud zažil jen jedno nakopnutí a tehdy se Flynn O’Flynn dostatečně poučil, aby se o to víckrát nepokoušel. Pro Sebastiana nebylo nic tak potupného jako kontakt cizí nohy s jeho tělem. Navíc to bolelo.
Herman Fleischer se odvrátil a začal vydávat příkazy. Nezahlédl nenávist v Sebastianových očích a nevěnoval mu pozornost, když se za ním přikrčil jako leopard připravený k útoku. Stačila vteřinka a skočil by na něho. Než by ho askaři zastřelili, určitě by Fleischera stihl zabít. Jenže z ataku sešlo. Zastavila ho ruka na rameni. Vedle něj stál Mohamedův bratranec a šeptal mu do ucha:
„Nech toho a pojď. Zabili by nás všecky.“
Když se Fleischer otočil, oba už scházeli ke člunu.
Cestou po řece dolů se Sebastian krčil mezi ostatními a přehozem si chránil hlavu před sluncem jako oni. Na rozdíl od nich nespal. S očima napůl zakrytýma Fleischera neustále pozoroval a hlavou mu vířily zlé, nenávistné myšlenky.
I po proudu trvala cesta těžce naloženým člunům téměř čtyři hodiny. Než obepluly poslední zákrut kanálu a zamířily ke břehu, bylo už poledne.
Herman Fleischer spolkl poslední sousto klobásy a nedojezený zbytek pečlivě zabalil a uložil do chlebníku. Pak vstal, řekl něco muži u kormidla a oba se zahleděli kupředu.
„Jsme na místě,“ oznámil Mohamedův příbuzný a stáhl si přehoz z hlavy. Skupinka nosičů ožila a Sebastian vstal s nimi.
Věděl, co má hledat, a tak nejasnou siluetu Blücheru, číhajícího pod maskovací sítí, uviděl bez hledání. Z úrovně hladiny připomínal horu a Sebastiana zamrazilo. Vybavil si okamžiky, když ho z této perspektivy pozoroval naposled. Tehdy na ně najížděl přídí ostrou jako sekera. Jenže dnes ležel na vodě nakřivo.
„Naklonili loď na stranu,“ vysvětloval Mohamedův bratranec. „Němci to tak chtěli. Vynesli z jejího břicha spoustu věcí a všecko přestěhovali, aby se nahnula.“
„Proč?“
Černoch pokrčil rameny a pokynul bradou. „Zvedli jí břicho z vody. Podívej, jak pracují s ohněm na dírách v její kůži.“
Muži, v poměru k velikosti křižníku drobní jako mravenci, se hemžili na obnaženém trupu a svařovací hořáky v jejich rukách jasně svítily i v oslňující záři tropického poledne. Nové pláty oceli se lišily svým vzhledem. Temně červená olovnatá barva, kterou byly natřené, výrazně kontrastovala s původní šedí trupu.
Jak se člun blížil, Sebastian pečlivě obhlížel provedené práce a nabyl dojmu, že se blíží k závěru. Svářeči spojovali poslední pláty a natěrači už překrývali červeň oxidu olova matně šedým odstínem vnější barvy.
Drobné díry, které jako jizvy po neštovicích pokrývaly horní stavbu, už byly zalepeny a muži na závěsných sedačkách je překrývali novým nátěrem.
Na Blücheru vládl ruch v duchu cílené aktivity. Všude bylo plno mužů zabývajících se padesáti různými úkoly Mezi nimi svítily postavy důstojníků v bílých uniformách.
„Už uzavřeli všecky díry v jejím břiše?“ zeptal se Sebastian.
„Všecky,“ potvrdil Mohamedův příbuzný. „Podívej, jak ze svého lůna vyplivuje vodu,“ pokývl bradou k tuctu hadic od Blücherových pump, z nichž vytékaly silné proudy hnědé vody ze zatopených oddílů.
„Z komínů se kouří,“ poznamenal překvapený Sebastian, když si všiml slabého chvění horkého vzduchu nad ústím komínových rour.
„Ano. Hluboko uvnitř pod železnými bednami zapálili ohně. Tam dole pracuje i můj bratr Walaka. Stará se o udržování ohňů. Nejdřív byly malé, ale den ode dne je krmí víc.“

Sebastian zamyšleně přikývl. Věděl, že roztopení studené pece potřebuje čas, pokud její žáruvzdorná vyzdívka nemá popraskat.
„Pojď," vyzval Sebastiana jeho průvodce. „Vylezeme s ostatními nahoru a budeme s nimi nosit dříví. Tam uvidíš víc."
Sebastiana zaplavila nová vlna strachu. Nechtělo se mu do nepřátelského hnízda, ale jeho společník už šplhal vzhůru po provazovém žebříku visícím z boku křižníku.
Sebastian si upravil penisové pouzdro, zvedl přehoz a zhluboka se nadechl.

„OBVYKLE TO TAK PROBÍHÁ. Z počátku je všude hromada trosek, samé potíže, nehody a zpoždění. Pak najednou do sebe všecko zapadá a práce je hotová." Velitel strojovny Lochtkamper stál na přední palubě a spokojeně se rozhlížel kolem sebe. „Před dvěma týdny to vypadalo, že válka skončí a křižník bude stále v troskách – a teď?"
„Vedl jste si výborně," uznale ho pochválil von Kleine. „Opět jste potvrdil, že jste hoden mé důvěry. Jenže mám pro vás ještě jeden úkol."
„Oč jde, kapitáne?" Lochtkamper udržel klidný hlas, ale v očích měl obavy.
„Chci, abyste změnil profil lodi – měla by připomínat britský těžký křižník."
„Jak?"
„Atrapou komína za rádiovou kajutou. Plachtovinou potažená dřevěná konstrukce. Pak zamaskujete věž X a vyplníte prohlubně lodního pasu. Když za noci vplujeme mezi lodě britské eskadry hlídající deltu, můžeme získat pár minut navíc, které budou znamenat rozdíl mezi úspěchem a prohrou." Von Kleine se otočil. „Pojďte, ukážu vám, co mám v úmyslu."
Lochtkamper se k němu připojil a zamířili na záď. Tvořili nesourodý pár. Inženýr s dlouhýma klimbavýma rukama, oblečený v ušpiněné kombinéze, se klátil za svým kapitánem jako cvičená opice. O hlavu vyšší von Kleine před ním měl ruce založené za zády na jiskřivě bílé látce uniformy a zlatou bradku opřenou o hruď. Jak vyrovnávali sklon paluby, mírně se nakláněli na stranu.
„Kdy můžeme vyplout, Lochtkampere?" Von Kleine pečlivě odměřoval slova. „Musím to vědět přesně. Pokročily už práce natolik, že to dokážete spolehlivě odhadnout?"
Proplétali se bok po boku houštinou námořníků a domorodých nosičů a Lochtkamper s odpovědí nepospíchal.
„Kotle budu mít pod plným tlakem zítra v noci. Den navíc potřebuju na dokončení prací na trupu a dva další na vyvážení lodi a změny její horní stavby," uvažoval nahlas. Konečně vzhlédl. Von Kleine ho upřeně pozoroval. „Čtyři dny," prohlásil nakonec. „Budu hotov za čtyři dny."
„Čtyři dny. Jste si tím naprosto jistý?"
„Ano."
„Čtyři dny," zamyšleně opakoval von Kleine a uprostřed kroku se zastavil. Ráno dostal zprávu od guvernéra Schee z Dar es-Salaamu. Její text opakoval znění depeše admirality z Berlína. Námořní výzvědná služba hlásila, že před třemi dny vyplul z durbanského přístavu konvoj dvanácti lodí vezoucích indickou a jihoafrickou pěchotu. Jejich cíl nebyl znám, ale věrohodné odhady tvrdily, že se Britové chystají otevřít další frontu. Po rozhodném zásahu Jižní Afriky boje v Německé západní Africe rychle skončily. Botha a Smuts dvakrát prodloužili ofenzívu a podél železniční trati přitáhli do německého hlavního města Windhoek. Kapitulace německé armády uvolnila africké sbory k jiným účelům a bylo téměř jisté, že tihle pěšáci míří nahoru podél východního pobřeží se záměrem vylodit se v některém z malých přístavů na pobřeží východní Afriky Snad v Tanga, nebo v Kilwa Kvinje, a možná dokonce i v samém Dar es-Salaamu.
Von Kleine potřeboval mít loď schopnou plavby a připravenou k proražení blokády. Cíl byl jasný: zničit nepřátelský konvoj.
„Vyvážení lodi dá spoustu práce. Musí být ručně přestěhovány sklady zásob a munice a znovu instalována děla," přerušil jeho myšlenky Lochtkamper. „Budeme potřebovat nové pracovní síly."
„Nařídím Fleischerovi, aby poslal na pomoc všecky své dělníky," odpověděl von Kleine. „Ale za čtyři dny vyplujeme. V noci třicátého měsíc nevyjde, takže musíme bezpodmínečně vyrazit." Jeho tvář světce zkrabatily vrásky soustředění. Kráčel pomalu se skloněnou hlavou a nahlas formuloval své plány „Kyller vyčistí plavební dráhu. Taky bude muset odminovat kanál. Přehradu můžeme přetnout na poslední chvíli. Proud ji odklidí sám."
Došli doprostřed křižníku a von Kleine byl tak zabrán do svých úvah, že ho teprve Lochtkamperova ruka vrátila do reality
„Pozor, pane!"
Von Kleine překvapeně vzhlédl. Právě se blížili k hloučku afrických nosičů. Domorodci, nazí pod svými koženými přehozy a s tvářemi pomalovanými puntíky žlutého okru, odklízeli otepi dříví vytažené jeřábem z člunů u boku Blücheru. Jeden těžký svazek visel na jeřábovém rameni šest metrů nad palubou a von Kleine se právě chystal pod něj vkročit. Lochtkamperovo varování ho zastavilo.
Zatímco čekali, až překážku odstraní, von Kleine bez zájmu sledoval partu domorodců.
Ale jeden z nosičů zaujal jeho pozornost. Byl vyšší než ostatní a taky štíhlejší. Postrádal uzly vypracovaných svalů a pevné atletické nohy měl pohledně tvarované. Muž zvedl hlavu od práce a von Kleine mu pohlédl do tváře. Měl jemné rysy, rty poněkud míň plné a čelo vyšší než typický Afrikánec.
Byly to hlavně oči, které von Kleineho vytrhly z myšlenek na konvoj. Byly hnědé, temně hnědé a vyhýbavé. Von Kleine dokázal z tváří svých podřízených vyčíst provinění – prozradily je jejich oči. A ten muž se cítil vinný Von Kleine je zahlédl jen na okamžik, protože nosič hned hlavu zase sklopil a sehnul se pro dříví. Přesto stačily vzbudit kapitánovo podezření. Zanechaly v něm pocity nejistoty a von Kleine se rozhodl, že si s mužem promluví – vyslechne ho. Vykročil k němu.
„Kapitáne! Kapitáne!" Komisař Fleischer vylezl po provazovém žebříku ze člunu a natahoval ruku ke Kleinovu rameni.

Byl zalitý potem a funěl.
„Musím s vámi mluvit, kapitáne.“
„Ach, komisař,“ přivítal ho chladně von Kleine a pokusil se vyhnout jeho vlhké tlapě. „Malý okamžik prosím. Rád bych…“
„Je to věc nejvyšší důležitosti. Podporučík Proust…“
„Za chvilku, komisaři.“ Kapitán se chtěl vzdálit, ale neodbytný Fleischer mu zastoupil cestu.
„Podporučík Proust je zbabělý mladý hejsek…“ Von Kleine se rázem ocitl před nutností vyslechnout dlouhý raport o nedostatku respektu podporučíka Prousta ke komisařově hodnosti. Jako podřízený se s Herr Fleischerem přel a co hůř, dokonce mu naznačil, že je „tlustý“.
„Proustovi domluvím,“ odbyl ho von Kleine. Nemínil marnit čas tak malichernou záležitostí. Vedle něj stál Lochtkamper a von Kleine dostal spásný nápad. Lochtkamper by mohl Herr komisaři vysvětlit, jak má naložit s balastem. Stalo se. Oba muži začali diskutovat, a zatímco hovořili, domorodci odnesli otepi dříví na záď, kde se ztratili v houfu ostatních dělníků.
Sebastian se silně potil. Kromě toho se třásl strachem a pokoušela se o něj závrať. Vycítil, že ho německý důstojník z něčeho podezřívá. Ty jeho studené modré oči pálily jako suchý led. Zastavil a nejraději by se pod nákladem zmenšil do bezvýznamnosti. Ale musel překonat ten šedivý lepkavý pocit děsu, který hrozil, že ho rozdrtí.
„Viděl tě,“ sípal Mohamedův bratranec vedle něj.
Sebastian se sklonil ještě níž. „Ano. Ještě stále mě sleduje?“
Stařec se ohlédl přes rameno.
„Ne. Hovoří s Mafutou, tím tlustým.“
„Dobře.“ Sebastianovi se ulevilo. „Musíme zpátky na člun.“
„Vykládka za chvíli skončí, ale ještě jsme nemluvili s mým bratrem. Čeká na nás.“
Obešli roh zadních dělových věží. Na palubě ležela hromada úhledně složeného dřeva převázaného provazy. Černoši přes ni právě přetahovali zelenou celtu.
Došli ke stohu a složili své otepi. Podle afrického zvyku si udělali přestávku na kus řeči. Nějaký domorodec slezl z hranice a připojil se k nim. Byl to čiperný stařík s šedivým rounem na hlavě. S přehozem a penisovým pouzdrem vypadal půvabně prostě. Mohamedův bratranec ho pozdravil se zdvořilou přívětivostí. Dali si šňupec tabáku.
„To je můj bratr,“ představil ho Sebastianovi. „Jmenuje se Walaka. Když byl mladý, zabil oštěpem lva. Velkého lva s černou hřívou.“ Sebastianovi se ta informace jevila poněkud nepatřičná. Byl nervózní a bál se prozrazení. Všude kolem bylo plno Němců, kteří je lokty odstrkovali stranou. Nějaký urostlý blonďák, který z nástavby domorodce hlasitým křikem poháněl, je zpozoroval. Sebastian se stěží dokázal soustředit, a tihle dva zabřednou do debaty o rodinných záležitostech. Jak se věci jevily, Walakova nejmladší dcera porodila hezkého syna, jenže vesnici současně napadl leopard a zabil tři Walakovy kozy. Zdálo se, že nový vnuk ztrátu dobytka nenahradil. Walaku to docela rmoutilo.
„Leopardi jsou exkrementy mrtvých malomocných,“ vyjádřil svůj názor na šelmy a rozváděl by téma dál, kdyby ho Sebastian nepřerušil.
„Pověz mi o věcech, které jsi viděl uvnitř této kánoe. A mluv rychle, máme málo času. Musím odejít dřív, než pro nás Němci přijdou s provazy.“
Zmínka o provaze dala diskuzi nový směr a Walaka zapomněl na rodinu i dobytek.
„Ve velkých železných krabicích v břichu kánoe hoří ohně. Vydávají takový žár, že pálí oči, když jsou dveře krabic otevřené. Ty ohně mají dech jako sto požárů v buši a požírají spousty…“
„Ano, ano,“ zkrátil Sebastian jeho lyrický popis. „Co víc?“
„Hodně tam stěhovali věci. Přenášeli je na jednu stranu kánoe, aby se ve vodě naklonila. Bedny a balíky, dokonce i stroje a děla. Sám vidíš, že jsou pryč. Z místností pod střechou vynesli velké množství obrovských kulek a taky bílé pytle prachu pro děla. Dali je do jiných místností na opačné straně.“
„Co dál?“
Bylo toho víc na povídání. Mnohem víc. Walaka básnil o mase, které jedli z plechových krabiček, o lampách, které hořely bez knotů a oleje, o velkých vířících kolech a skříních se stroji, které bzučely a hvízdaly, o čisté vodě vyplivované ústy velkých gumových hadů, někdy studené a jindy horké, jako by ji vařili nad ohněm. Viděl takové množství divů, až to člověka mátlo.
„Všecky ty věci znám. Viděls ještě něco jiného?“
Walaka viděl. Němci zastřelili tři domorodé nosiče. Postavili je do řady a zakryli jim oči pruhy bílé látky. Ti muži pak vyskočili, kroutili se a padali velice komickým způsobem. Krev z paluby Němci spláchli vodou z dlouhých hadů. Od té doby si nikdo z nosičů nepůjčil přikrývku, vědro nebo jiné drobné věci – cena byla příliš vysoká.
Při Walakově popisu popravy Sebastiana zamrazilo. Udělal, co udělat měl, a jeho naléhavá potřeba opustit Blücher překročila práh únosnosti. Pomohl jí nějaký důstojník, který k nim nezván zamířil.
„Vy líní černí paviáni,“ řval. „Nejste na vycházce nedělní školy. Pohyb, svině černé, pohyb!“ Nohy v okovaných botách dodaly jeho slovům patřičný důraz. S Walakou v čele bez rozloučení vyběhli přes palubu zpátky Kousek před výlezem s provazovým žebříkem Sebastian zastavil. Dva němečtí důstojníci ještě stáli tam, kde dřív, jenže teď vzhlíželi ke komínům. Vysoký důstojník se zlatou bradkou rozmáchlými gesty paže něco vehementně vysvětloval, zatímco podsaditý muž pozorně naslouchal.
Mohamedův bratranec kolem nich proběhl a zmizel za okrajem paluby Sebastian váhal proběhnout trestnou uličkou těch pronikavých bledě modrých očí.
„Manali, pospěš! Čluny odplouvají, zůstaneš tady!“ volal na něho Mohamedův příbuzný. Jeho hlas zanikal v bafání stroje člunu.

Sebastian vystartoval a žaludek mu pod žebry ztvrdl v kus ledu. Po desítce kroků dosáhl žebříku.
Vysoký německý důstojník se právě ohlédl, a když ho uviděl, zvýšil hlas a natáhl ruku, jako by ho chtěl zadržet.
Sebastian se bleskově otočil a slézal dolů. Z člunu pod ním už odhazovali úvazová lana a šroub za zádí čeřil vodu.
Než Sebastian slezl na rošt na konci provazového žebříku, dělila ho od člunu už třímetrová mezera. Bez váhání skočil.
Chvíli visel ve vzduchu a dopadl na okraj plavidla. Stačil se zachytit, ale nohy mu zůstaly ve vodě.
Mohamedův bratranec mu pomohl dovnitř a společně zůstali ležet na palubě.
„Zatracení kafři!“ klel Herman Fleischer. Sklonil se nad nimi, a než se vrátil na své místo na zádi, oběma uštědřil jednu za ucho. Sebastian se na něj téměř laskavě usmál. Navzdory studeným modrým očím se mu Fleischer momentálně jevil stejně nebezpečný jako plyšový medvídek.
Ohlédl se po křižníku. Německý důstojník stál nahoře nad žebříkem a sledoval, jak odplouvají. Po chvíli se otočil a zmizel za hrazením paluby.

SEBASTIAN V KAPITÁNOVĚ KAJUTĚ křižníku Renounce napůl seděl na pohovce a napůl visel na její opěrce. Bojoval s vlnami vyčerpání, které mu zatemňovalo mysl.
Nespal třicet hodin. Po útěku z Blücheru přečkal dlouhou plavbu vzhůru po řece v bdělém stavu. Doznívající efekty prožitého stresu mu nedovolily usnout.
Po přistání se bez potíží dostal do Fleischerova tábora a v noci při chabém světle srpku ubývajícího měsíce klusal za Flynnem a Rosou.
Po spěšném jídle všichni tři nasedli na bicykly, které jim opatřilo Královské námořnictvo. Celou noc z nich hrubá sloní stezka vytřásala duši, než konečně dojeli na místo, kde nedávno v rákosí jednoho z přítoků Rufiji ukryli kánoi.
Za úsvitu už pádlovali po proudu do ústí jednoho z nestrážených ramen delty, kde na ně čekala malá veslice z křižníku Renounce.
Dva dlouhé dny bez odpočinku Sebastiana téměř srazily na kolena. Rosa na pohovce vedle něj mu položila ruku na rameno. Oči měla ustarané. Stejně jako Sebastiana ji konference probíhající v přeplněné kajutě nezajímala.
Vedle Joyceho, který poradě předsedal, seděl starší robustnější muž s huňatým šedivým obočím a vzdornou čelistí. Vlasy měl pečlivě zčesané v neúspěšné snaze zakrýt pokročilou pleš. Jmenoval se Armstrong a velel Pegasovi, druhému z křižníků blokujících deltu.
„Ano, zdá se, že Blücher už škody opravil. Jestli roztopil kotle, můžeme každým dnem čekat, že doupě opustí. Von Kleine nebude zbytečně plýtvat drahocenným palivem jen proto, aby držel topiče ve formě,“ prohlásil Armstrong s potěšením bojovníka očekávajícího dobré tvrdé střetnutí. „Zůstává tu taky nevyřízený účet za Bloodhound a Orion.“
Admirál sir Percy Howe, hlavní velitel britského námořnictva v Indickém oceánu a Jižním Atlantiku, poslal Joycemu zprávu, která mimo jiné uváděla:
Bezpečnost vaší eskadry v souvislosti s Blücherem je druhořadá. Riziko, že Blücher opustí deltu dřív, než na něj zaútočíme, je příliš velké. Je naprosto rozhodující, aby byl zničen nebo zablokován v místě jeho stávajícího kotviště. Následky Blücherova proražená blokády a napadení konvoje přepravujícího naše invazní jednotky do Tanga by byly katastrofální. Snažili jsme se vám poslat dva staré nákladní parníky, které by výjezdy zablokovaly, ale pokud nedorazí včas nebo jestli do 30. června 1915 neuspějete s účinnou ofenzivní akcí, přikazuji vám potopit Renounce a Pegasa v kanálech Rufiji, a tím zabránit Blücherovi v odplutí.

Admirálův rozkaz uvrhl kapitána Arthura Joyce do stavu bezmezného zoufalství. Potopit tyhle nádherné lodě – ta myšlenka mu připadala stejně odporná a hnusná jako incest, otcovražda nebo lidská oběť. Byl dvacátý šestý červen a zbývaly mu čtyři dny na to, aby našel alternativní řešení a nemusel rozkaz splnit.
„Samozřejmě vyrazí v noci!“ V Armstrongově hlase stále zněly tóny bojovné vášně. „Ale tentokrát nebude mít co do činění se starou dámou a děckem, jako byly Orion a Bloodhound.“ Tón jeho hlasu poněkud změkl. „Musíme mít oči na stopkách. Za tři dny nastává nový měsíc a Blücher bude mít výhodu temné noci. Mohlo by se taky změnit počasí a…“
Armstrong už ztratil hodně ze svého bojového entuziazmu, „…budeme muset přitáhnout šroub…“
„Podívej se na tohle.“ Joyce podal Armstrongovi list průklepového papíru.
„Můj bože,“ vyjekl, když si text přečetl. „Potopit! Ach bože!“
„Blücher může odplout kterýmkoliv z obou ramen,“ řekl tiše Joyce. „Budeme muset zablokovat obě Renounce i Pegasus!“
„Ježíši Kriste!“ zaúpěl vyděšený Armstrong. „Přece musí existovat jiná cesta.“
„Domnívám se, že existuje,“ odpověděl Joyce a pohlédl na Sebastiana.
„Pane Oldsmithe,“ oslovil ho vlídně, „bylo by pro vás přijatelné navštívit palubu Blücheru ještě jednou?“
V koutcích Sebastianových očí podlitých krví zůstaly stopy slz a prachu a kruhy únavy pod nimi byly zřetelné i na tmavé kůži.
Přejel dlaní vyholenou hlavu a pod prsty ucítil strniště nových vlasů. „Raději ne, příteli. Prožil jsem tam jeny z nejmíň příjemných hodin svého života.“
„Jistě, chápu,“ pokračoval kapitán Joyce. „Určitě ano. Ale neptal bych se vás, kdyby nešlo o záležitost nadmíru důležitou.“ Joyce se odmlčel a našpulil rty, jako by tentokrát chtěl zapískat první tóny Chopinova Pohřebního pochodu. Pak vzdychl a zavrtěl hlavou. „Kdybych vám řekl, že vy jediný můžete zabránit zničení těchto dvou křižníků a zachránit životy patnácti tisíc britských vojáků, jak byste odpověděl?“
Sebastian otráveně klesl na opěradlo pohovky a zavřel oči.
„Mohl bych se napřed pár hodin vyspat?“

TA VĚC MĚLA VELIKOST krabice na pětadvacet havanských doutníků Monte Carlo, protože přesně to byl její obsah, než na ní hlavní mechanik strojovny s poručíkem od dělostřelců začali pracovat.
Ležela na stole kapitána Joyceho a mechanik vysvětloval její funkci uctivě naslouchajícímu publiku.
„Je to velice jednoduché," začal se smělým přízvukem, který jako by evokoval vůni vřesu a whisky skotské vysočiny
„To taky musí být," poznamenal Flynn O'Flynn, „jestli tomu má Bassie porozumět."
„Stačí jen zvednout víko." Mechanik úkon demonstroval a i Flynn natáhl krk, aby viděl, co krabice obsahuje. Na dně leželo šest žlutých, úhledně zabalených tyček gelignitu. Připomínaly cukroví v sádlovém papíře. Spolu s nimi tam byla i bateriová svítilna s čočkou a cestovní hodinky v koženém pouzdře. Ty věci spojovaly smyčky tenkého měděného drátku. Na kovovém víčku hodinek byl vyrytý nápis:

Mému drahému manželu Arthurovi,
s láskou
Iris.
vánoce 1914.

Kapitán Arthur Joyce přemohl záchvat sentimentální lítosti, který by podle jeho mínění Iris pochopila.
„Pak…" pokračoval mechanik, viditelně potěšený zájmem přihlížejících, „…hodinky natáhnete." Ukazováčkem se dotkl knoflíku hodinek, „…zavřete víčko," zaklapl ho, „…počkáte dvanáct hodin, a bác!" Nadšení, s jakým Skot explozi napodobil, zanechalo na desce stolu kapičky slin. Flynn se nestačil docela stáhnout z jejich dosahu.
„Dvanáct hodin?" zeptal se Flynn a prstem setřel pár krůpějí z tváře. „Proč tak dlouho?"
„Dvanáctihodinové zpoždění jsem nařídil já," odpověděl Joyce. „Jestli se má pan Oldsmith dostat do skladu Blücherovy munice, musí se vetřít do party domorodců, kteří ji budou přemisťovat. Až se stane jedním z nich, mohl by po aktivaci nálože mít potíže dostat se z lodi včas. Jsem si jistý, že by pan Oldsmith nebyl ochotný úkol přijmout, pokud bychom mu nezajistili dost času na opuštění lodi, až jeho úsilí… ehm," hledal vhodné vyjádření, „…ehm… přinese ovoce." Joyce byl se svou řečí viditelně spokojen a čekal Sebastianovo potvrzení. „Jsou moje závěry správné, pane Oldsmithe?"
Sebastian svou odpověď chvíli zvažoval, aby to nevypadalo, že ho kapitánova výřečnost tak lehce udolala. Pět hodin tvrdého spánku v Rosině náruči mu osvěžilo tělo i břitkost ducha, které nechybělo mnoho do ostrosti čepele z toledské oceli.
„Nepochybně," odpověděl suverénně a zářil triumfem.

SEDĚLI VEDLE SEBE na opičí kožešině v ebenové houštině na konci zářezu, který padal do údolí jednoho z přítoků řeky Rufiji, a mlčeli. Umírající slunce na západním nebi krvácelo do mraků a Rosa se skláněla nad ušmudlaným kožešinovým přehozem. Všívala do něj skrytou kapsu na krabici doutníků a Sebastian ji přitom hladil očima. Konečně utáhla poslední steh, udělala uzel a nit překousla.
Vzhlédla od práce. „Tak, a je to hotovo." Jejich pohledy se střetly
„Děkuju," zašeptal a znovu bylo ticho. Rosa vztáhla ruku a pohladila mu rameno. Svaly pod černou kůží měl pružné, pevné a teplé.
„Pojď ke mně," řekla a přitáhla si jeho hlavu, až se lícemi dotkli. Poslední světlo dne je zastihlo v objetí. Rychlý africký soumrak prohloubil stíny houští a kdesi dole v údolí na svůj osud žaloval šakal.
Vedle nich se znenadání zjevil Flynn s Mohamedem za zády.
„Jsi připravený?"
Sebastian vzhlédl. „Ano."
„Ještě mě polib," zašeptala Rosa, „a vrať se mi živý a zdravý."
Sebastian jí ruce jemně odstrčil, vstal a přehozem si zahalil nahá ramena. Mezi lopatkami cítil váhu krabice.
„Čekej na mě," řekl na rozloučenou a odešel.
Flynn Patrick O'Flynn se pod přikrývkou nepokojně zavrtěl a odříhl si. V krku ucítil kyselou chuť žáhy a bylo mu zima. Zem kolem už dávno vyzářila teplo získané z včerejšího slunce a noc chabě rozjasňoval stříbrný srpek starého měsíce. Nemohl usnout a poslouchal pokojné oddychování Rosy spící vedle něj. Ty zvuky ho dráždily a hledal záminku, aby ji mohl vzbudit a povídat si s ní. Nic ho nenapadalo, a tak hrábl do chlebníku, který mu sloužil za polštář, a nahmatal studené hladké sklo lahve.
Dole tiše pípl nějaký noční pták a Flynn se s lahví v ruce zprudka posadil. Vložil dva prsty do úst a ptačí volání zopakoval.
Za pár minut se v táboře jako duch objevil Mohamed a sedl si na bobek vedle Flynna.
„Vidím tě, Fini."
„Já tebe taky, Mohamede. Šlo to dobře?"
„Dobře."
„Dostal se Manali do německého tábora?"
„Ano. Teď spí vedle muže, který je můj bratranec. Ráno pojedou po Rufiji dolů k velké německé lodi."
„Výborně!" pochválil ho Flynn. „Vedl sis dobře."
Mohamed tiše zakašlal, aby naznačil, že ještě neskončil.
„Co je?" zeptal se Flynn.
„Když byl Manali v bezpečné péči mého bratrance, vracel jsem se údolím zpátky a…" zaváhal. „Možná není vhodné o takových věcech mluvit teď, když je Manali v táboře Němců sám a neozbrojený."

„Mluv," zavrčel Flynn.
„Šel jsem neslyšně až na místo, kde u malé řeky Abati toto údolí končí. Ty to tam znáš."
„Jo. Je asi půldruhého kilometru níž."
„To je to místo," přisvědčil Mohamed. „Tam jsem viděl, jak se ve tmě něco pohybuje, jako by tam kráčela hora."
Flynnovi sjel páteří dolů elektrický výboj a dech se mu bolestivě zasekl v hrdle.
„Opravdu?" vydechl.
„Ta hora byla vyzbrojená zuby ze slonoviny, které se dotýkaly země, když šla."
„Pluh země," zašeptal Flynn a ruka mu samovolně klesla na pušku položenou vedle provizorního lože.
„Byl to on," přikývl Mohamed. „Tiše se krmil a šel k Rufiji. Ale hlas pušky se donese dolů k uším Němce."
„Nebudu střílet," odpověděl šeptem Flynn. „Chci se na něj jen podívat. Chci ho znovu vidět." Ruka na pušce se mu chvěla jako ruka člověka při vysoké horečce.

NAD PAHORKY ÚDOLI RUFIJI se vyhouplo slunce. Bylo velké a ohnivé jako roztavené zlato a jeho teplo zvedlo chmáry mlh z močálů a rákosin lemujících řeku Abati. Kouřilo se z nich jako z popela zmírajícího ohně.
Vzduch pod korunami horečnatých stromů, ochlazovaný vzpomínkami na noc, byl ještě čerstvý, ale paprsky slunečního světla už pronikaly listovím a pomalu ho ohřívaly.
Tři staří samci antilopy oryx odcházeli od řeky. Byli vyšší než domácí skot a měli světle hnědou srst s modravým nádechem a jemnými, křídově bílými pruhy napříč těla. Na čelech se jim vzdorně ježily kštice dlouhých černých chlupů. Šli za sebou, hlavy s krátkými pahýlovitými rohy vztyčené, a pod krky se jim houpaly těžké laloky Když došli k okraji nevelkého lesa horečnatých stromů, vůdce skupinky náhle zastavil. Dlouhé vteřiny stáli všichni tři nehybní a hleděli do stěny kmenů, kde pod baldachýnem větví a listí ještě panovalo šero.
Vedoucí zvíře tiše zafrkalo, sešlo ze stezky mizící mezi stromy a zbylé dvě antilopy ho následovaly Minuly les a ztratily se v suchém trní výš ve svahu.
„Je tam," zašeptal Mohamed. „Oryx ho viděl a odbočil."
„Ano," souhlasil Flynn. „Taková místa si vybírá k dennímu odpočinku." Seděl tři metry nad zemí bezpečně zaklíněný v rozsoše stromu m'banga a dalekohledem prohlížel porost horečnatých stromů za širokou travnatou plochou. Částečně vzrušením, ale hlavně následkem hojné konzumace ginu se mu třásly ruce a silně se potil. Kapka, která se zrodila v linii jeho vlasů, mu pomalu stékala po líci a lechtala ho. Nervózně ji setřel.
„Moudrý muž by ho nechal být a odešel by, jak to udělaly antilopy," vyjádřil své mínění Mohamed. Stál u paty kmene, Flynnovu pušku přitisklou na prsa. Flynn neodpověděl a dál zkoumal les.
„Nevidím ho. Musí být hluboko mezi stromy." Vysoukal nohu z vidlice kmene, slezl k Mohamedovi, vzal mu z rukou pušku a zkontroloval, jestli je nabitá.
„Nechej ho, Fini," naléhal Mohamed tiše. „Nepřinese ti žádný zisk. Vždyť zuby nemůžeme odnést."
„Zůstaň tady," umlčel ho Flynn.
„Fini, Němci tě uslyší. Jsou blízko – velmi blízko."
„Nebudu střílet," sliboval Flynn. „Musím ho jen vidět, to je všecko. Nebudu střílet."
Mohamed vylovil z chlebníku láhev ginu, podal mu ji a Flynn se napil.
„Zůstaň tady," opakoval hlasem, který mu po požití lihoviny nápadně zdrsněl.
„Opatrně, Fini, je starý a zlý. Dávej pozor." Mohamed sledoval, jak Flynn kráčí přes mýtinu. Šel pomalu a rozvážně jako člověk, který jde včas na smluvenou schůzku. Dorazil k okraji lesa a bez váhání do něj vstoupil.
Pluh země spal vstoje, malé oči pevně zavřené vrásčitými víčky Po lících mu stékaly tmavé klikaté stružky slz, obklopené jemnou mlhou mračna komárů. Potrhané uši přitisklé k ramenům mu splihle visely jako bojem poznamenané zástavy v bezvětří. Mezi berlami klů, podpírajících starou vrásčitou hlavu, ochable padal k zemi těžký šedý chobot.
Flynn se plížil krytý kmeny stromů lesní scénou, která působila až nereálným dojmem. Zlaté svazky paprsků nízkého slunce, odražené listovím horečnatých stromů, dodávaly světlu mihotavý, mlhavě zelený nádech a les rezonoval monotónním bzukotem hmyzích křídel.
Flynn slona obešel, aby ho měl čelem proti sobě, a dvacet kroků před ním zastavil. Stál rozkročený, pušku připravenou u boku a s hlavou zakloněnou zíral na obrovité zvíře.
Až do této chvíle pevně věřil, že nevystřelí. Opravdu se přišel jen podívat, ale jeho odhodlání bylo stejně marné jako odhodlání alkoholika, který slibuje, že si dá jen jeden lok. Cítil, jak se mu kdesi dole v páteři rodí šílená vášeň – žhavá a bezohledná se rozlévala do celého těla a plnila ho jako pohár. Už mu vystoupila až ke krku a zbytečně se jí snažil vzdorovat. Puška se sama začala zvedat, až se mu pažba opřela o rameno. Pak s překvapením uslyšel čísi hlas. Nesl se lesem a umlčel koncert cikád. Byl to jeho vlastní hlas křičící navzdory vědomému předsevzetí: „Tak pojď!"
Starý slon vyrazil z masivní nehybnosti do plného běhu. Řítil se k němu jako černá skála uvolněná dynamitem a Flynn ho pozoroval přes hledí pušky. Drobná kulička mušky neochvějně našla střed slonova vypouklého čela – záhyb kůže mezi očima, který u základny chobotu tvořil hlubokou vodorovnou rýhu.
Hromová rána se rozbila o kmeny stromů na tisíc ozvěn a slon v plném běhu zhasl. Nohy se mu podlomily, ale uvolněná lavina masa, kostí a klů letěla vlastní setrvačností dál.
Jako matador při útoku býka Flynn třemi tanečními kroky uhnul stranou. Bohužel ne dost rychle a jeden kel ho zachytil. Náraz do boku ho odmrštil šest metrů zpátky a puška mu vypadla z rukou. Skončil na měkkém loži z roští a tlejícího listí a dolní část jeho těla svírala s trupem nemožný úhel. Staré křehké Flynnovy kosti popraskaly jako porcelán a hlavice kyčelního kloubu mu prorazila pánev.
Flynn ležel obličejem dolů a divil se, že nevnímá žádnou bolest. Cítil sice, jak při sebemenším pohybu někde hluboko v těle o sebe drhnou ostré úlomky kostí, ale nebolelo to.

Pomalu se na loktech posouval kupředu a bezvládné nohy táhl za sebou. Doplazil se k tělu zabitého slona a jednou rukou se dotkl zažloutlého hřídele slonoviny, který ho zmrzačil.
„Konečně," zašeptal a něžně, jako by laskal svého prvorozeného syna, kel pohladil. „Konečně jsi můj." Bolest se dostavila náhle. Flynn zavřel oči, klesl za horu mrtvého vychládajícího těla a bolest mu zvučela v hlavě jako křídla milionu cikád. V ní zaslechl Mohamedův hlas.
„Fini, to nebylo moudré."
Otevřel oči a uviděl Mohamedovu opičí tvář pokrčenou vráskami starosti.
„Najdi Rosu," zakrákal. „Řekni Malému dlouhému vlasu, ať sem přijde."
Se zavřenýma očima jel na hřbetě nezkrotné bolesti, jejíž tempo se neustále stupňovalo. Tepala v něm jako údery bubnu. Zrychlující se bum, bum, bum náhle vystřídaly dlouhé vysoké vlny agonie – a nastala noc. Mrazivě studená černá noc. Zasténal a tma se proměnila v slunce. Ve velkou ohnivou kouli, která pálila a přes pevně semknutá víčka vrhala šípy oslepujícího světla. Potom se znovu ozval buben.
Čas ztratil veškerou důležitost. Nedokázal rozeznat, jestli bolest trvá minutu, nebo milion let. V rachotu bubnu agonie zaslechl tichý pohyb. Šustění suchého listí a šepot hlasů, které nepatřily jeho spalující mučivé úzkosti.
„Roso," zašeptal Flynn, „ty jsi přišla!"
Otočil hlavu a donutil se otevřít oči.
Nad ním stál Herman Fleischer a usmíval se. Tvář měl červenou jako plátky růží a na bledém obočí mu visely kapky potu. Dýchal rychle a namáhavě, jako by právě přiběhl, ale usmíval se.
„Tak, tak!" sípal.
Šok z jeho přítomnosti utlumila mlha bolesti, ve které se zmítal, ale stačil si všimnout, že lesk komisařových vysokých bot zmatněl vrstvou prachu a v podpaždí jeho šedé manšestrové uniformy se jako vždy černaly temné skvrny. Pravice s pistolí mu visela podél těla a levicí si posouval plstěný klobouk do týla.
„Herr Flynn!" řekl a nepřestával se usmívat tučným nakažlivým úsměvem zdravého děcka.
Flynn by rád věděl, jak ho Fleischer v nepřehledném, hustě zarostlém terénu tak rychle našel. Určitě ho upozornil výstřel, ale co ho přivedlo přímo k němu do lesa horečnatých stromů?
Ve vzduchu nad korunami stromů zaslechl šum křídel, který ho donutil vzhlédnout. Mřížovím větví uviděl supy kroužící na bolestně modré obloze. Na černých křídlech vytáčeli klesající vzdušná kola a za letu nakláněli lysé hlavy, aby na mrtvého slona viděli.
„Ja, ptáci! Přivedli nás ptáci," vytušil jeho myšlenky Fleischer.
„Šakali vždycky sledují ptáky," zašeptal Flynn a Fleischer se rozesmál naplno. Zaklonil hlavu a s nefalšovaným potěšením se hlasitě řehtal.
„Dobré. Ach, ja, to je dobré," pochvaloval si a kopl do Flynna. Jeho bota líně přistála na zmrzačeném těle a Flynn vykřikl bolestí. Fleischer se rázem přestal smát a sklonil se nad ním.
Teprve teď si všiml, že Flynn má dolní část těla podivně zkroucenou. Přiklekl k němu, jemně se dotkl jeho čela, a když ucítil vlhký chlad, přes jeho masitou tvář přeběhl stín starosti.
„Rotmistře!" vykřikl s nádechem zoufalství v hlase. „Ten muž je těžce zraněný. Nevydrží dlouho. Přineste provaz. Rychle! Musíme ho pověsit dřív, než ztratí vědomí."

ROSA SE PROBUDILA za svítání a zjistila, že je sama. Vedle otcova batohu ležela ledabyle pohozená přikrývka, ale jeho puška byla pryč.
Neměla obavy, aspoň z počátku ne. Domnívala se, že odešel do buše, jak to často dělával, když hledal samotu, kde mohl v klidu posnídat gin. Jenže když uběhla hodina a Flynn se stále nevracel, přepadla ji vzrůstající úzkost. Seděla s puškou na klíně a sebemenší šramot v okolní houštině jí drásal nervy.
Čekala další nervózní hodinu. Každou minutu vyskočila, odešla na okraj křovin, chvíli poslouchala a zase se vrátila. Pro všecko na světě, kde jen může být? A proč se nevrátil Mohamed? Stalo se snad něco Sebastianovi? Že by se prozradil a Flynn mu spěchal na pomoc? Má čekat na místě, nebo sejít dolů k řece? Otázky bez konce jí vířily hlavou. Seděla s ustrašenýma očima, rty pevně semknuté, a opakovaně navíjela na prst pramen vlasů.
Konečně přišel Mohamed. Objevil se vedle ní znenadání jako stín. Rosa vyskočila a hlasitě vykřikla radostí a úlevou, ale sotva uviděla stařík̊v obličej, výkřik jí uvázl v hrdle.
„Fini," vyhrkl Mohamed, „je zraněný. Velký slon mu polámal kosti. Leží v bolestech v lese. Ptal se po tobě."
Rosa na něj zírala a nic nechápala.
„Jaký slon?"
„Odešel za Pluhem země, tím velkým slonem, a zabil ho. Ale než slon zemřel, srazil ho a zlomil."
„Ten blázen. Ach, ten blázen!" šeptala pro sebe. „Teď. Právě teď, když je Sebastian v nebezpečí, musí…" Náhle se zarazila a přestala lamentovat. „Kde je, Mohamede? Doveď mě k němu."
Spěchali a na nějakou opatrnost nebyl čas. U Abati Mohamed opustil stezku a pokračovali po břehu řeky. Před houštinou buvolího trní vešlí do vysoké trávy lemující malou bažinu, a když se z ní na opačném konci vynořili, Mohamed vzhlédl k obloze.
Možná půldruhého kilometru před nimi v lenivém vánku kroužili supi.
„Táta!" Rose z tváře zmizela veškerá tvrdost, která ji od noci v Lalapanzi neopustila.
„Táta!" opakovala znovu. Odhodila pušku, protáhla se kolem Mohameda a vyběhla na otevřené prostranství.
„Počkej, Malý dlouhý vlase. Dej si pozor," volal Mohamed a vyběhl za ní. Ve spěchu šlápl na větvičku buvolího trní a hrozivě dlouhá jehlice s rudým hrotem našla slabé místo v prošoupané podrážce jeho sandálu.
Ještě pár kroků poskakoval po jedné noze a volal na ni:

„Čekej! Opatrně, Malý dlouhý vlase!“
Ale Rosa se ani neohlédla a vzdálenost mezi nimi rychle narůstala. Mohamed nakonec klesl na zem a trn vytáhl. Než nohu ošetřil, vyčerpaná Rosa klopýtavým krokem doběhla na mýtinu před lesem horečnatých stromů. Běžela mlčky, jako by chtěla šetřit sílu na setkání s otcem. Pot z čela, který jí stékal do očí, rozmazával obrysy kmenů. Dokonce do jednoho narazila, ale hned se zase zvedla a pokračovala dál.
Málem vběhla do náruče Hermana Fleischera. Jeho robustní zavalitá postava před ní vyrostla naprosto nečekaně. Poznala ho okamžitě a polekaně vykřikla. Naštěstí se jí podařilo vyhnout se jeho rozpaženým medvědím tlapám.
Dva domorodí askaři vyskočili od Flynna ležícího na hrubých nosítkách a přiskočili k ní ze dvou stran jako pár cvičených chrtů při štvaní zajíce. Chytili ji a dovlekli k Fleischerovi. Marně se vzpouzela a křičela.
„Ach so!“ přivítal ji spokojený Fleischer. „Přišla jsi právě včas.“ Pak se obrátil k rotmistrovi. „Svažte tu ženu.“
Rosin výkřik pronikl mlhou Flynnovy apatie. Zavrtěl se na nosítkách a zamumlal cosi nesrozumitelného. Potom trhl hlavou ze strany na stranu a s velkými potížemi zrak zaostřil na Rosu zmítající se v rukách askarů.
„Pusťte ji!“ zařval. „Odvolej ty krvelačné bestie! Nech ji, zatracený němčourský parchante.“
„Dobře!“ pochvaloval si Herman Fleischer. „Konečně ses probral.“ Pak zvedl hlas a překřičel klejícího Flynna.
„Pospěšte si, rotmistře! Svažte tu ženu a připravte provaz.“
Zatímco jedni spoutávali Rosu, jiný voják vyšplhal na žlutý kmen horečnatého stromu a z hrubé vodorovné větve nad jejich hlavami bajonetem odsekal tenké větvičky. Rotmistr mu hodil provaz, askar ho na druhý pokus zachytil a přehodil přes větev.
Opačný konec byl opatřen smyčkou.
„Nasaďte mu ji,“ přikázal Fleischer a rotmistr přistoupil k Flynnovi, přivázanému na jakési kombinaci nosítek a dlah, pořízených z kmínků mladých stromů. Tyče přiložené k Flynnovým bokům sahaly od kotníků pod paže a byly k tělu připevněny pruhy kůry. Flynn ležel nehybný jako egyptská mumie a jen hlavu měl volnou.
Jedovatým pohledem mlčky sledoval sklánějícího se askara, a když se ruka se smyčkou blížila, prudce hlavu zvedl a jako útočící zmije se zakousl do mužova zápěstí. Rotmistr zaječel a chtěl uskočit, ale Flynn ho držel pevně. Hlava se mu zmítala a kroutila, jak se muž snažil ruku vyprostit.
„Hlupáku!“ zavrčel Fleischer. Přistoupil k nosítkám a plnou váhou přišlápl Flynnovi dolní část těla. Flynn strnul, zaječel bolestí a rotmistrovo zápěstí pustil.
„Takhle se to dělá.“ Fleischer popadl hrst Flynnových vlasů a hrubě mu hlavu zkroutil. „A teď smyčku. Rychle!“
Askar hodil oprátku Flynnovi na hlavu a zatáhl uzel.
„Čtyři muži k provazu,“ rozkázal Fleischer a odstoupil. „A táhněte opatrně. Jděte hezky pomalu a neškubejte s ním. Nechci, abyste mu zlomili vaz.“
Rosa sledovala přípravy k popravě a její hysterii vystřídala studená hrůza. Konečně zase našla hlas.
„Prosím,“ šeptala. „Je to můj otec. Prosím, nedělejte to. Ne, ne.“
„Kuš, dcero!“ zachrčel Flynn. „Nedělej mi ostudu a nedoprošuj se toho měchu hnoje.“ Otočil hlavu ke čtyřem askarům držícím konec provazu. „Táhněte, vy černí parchanti! Táhněte! A ať vás vezme čert. V pekle vám to spočítám. Přemluvím ďábla, aby vás vykastroval a pomazal vepřovým sádlem.“
„Slyšeli jste, co vám Fini říká?“ pobízel Fleischer své askary. „Tak do toho. Táhněte!“
Začali couvat. Nosítka se na jednom konci pomalu zvedala do svislé polohy, až nakonec zem opustila úplně.
Rosa se otočila a pěstmi si zakryla oči. Jenže uši si už zacpat nemohla a musela vyslechnout všecky ty nesnesitelné zvuky, které Flynn Patrick O’Flynn vydával, než zemřel.
Když konečně nastalo ticho, Rosa se třásla dál. Neovladatelná křeč cloumala celým jejím tělem.
„Hotovo,“ konstatoval Herman Fleischer. „Přiveďte ženu. Když si pospíšíme, budeme v táboře včas a stihnu oběd.“
Odešli a nosítka se svým obsahem zůstala viset mezi horečnatými stromy. Mírně rozhoupaná se pomalu otáčela.
Nedaleko ležela mrtvola slona a supi se snesli níž. S hlučným pleskáním křídel těžkopádně usedali na okolní stromy. Seděli shrbení na horních větvích a podezíravě obhlíželi hostinu. Pak ale stejně hlučně zase naráz vzlétli. Lesem se k místu popravy blížil člověk.
Drobný černý stařík se belhal mezi stromy Před mrtvým slonem zůstal stát a vzhlédl k muži, který býval jeho přítel a pán.
„Jdi v míru, Fini!“ rozloučil se s ním Mohamed.

PŘEPÁŽKY VYMEZUJÍCÍ ÚZKOU CHODBU byly natřeny světle šedou barvou, která se matně leskla v ostrém světle elektrických svítidel, rozvěšených v pravidelných rozestupech na nízkém stropě.
Před těžkými vodotěsnými dveřmi na konci chodby, kterými se vcházelo do manipulační místnosti příďového muničního skladu, stála stráž. Strážný byl oblečený v tenkém tričku a bílých flanelových kalhotách. Na bílém řemeni kolem pasu měl připevněnu pochvu s bodákem a na rameni držel zavěšenou mauzerovku.
Ze svého místa dobře viděl do manipulační místnosti a současně přehlédl celou délku chodby Wakambovi domorodci utvořili dva živé řetězové dopravníky. Jedním proudily korditové nálože a druhým devítipalcové granáty.
Afrikánci pracovali se stoickou netečností tažných zvířat. Otáčeli se, přebírali nevzhledné válcové předměty s kuželovitým zakončením – šedesát kilo oceli a výbušniny –, a tiskli ho na prsa, než ho předali dalšímu článku řetězu.
Korditové nálože, zabalené v tlustém papíru, nebyly tak těžké a pohybovaly se rychleji. Muži se rytmicky shýbali a narovnávali, jako by tančili nějaký kultovní tanec.
Z dusna lidských těl stoupaly mraky tělesného odéru, který plnil chodbu a suverénně přebíjel úsilí ventilátorů.
Sebastian cítil, jak mu pod koženým přehozem po hrudi i zádech stéká pot. Ale nebyl to jen pot, co ho znepokojovalo. Při každém pohybu taky ucítil váhu balíčku v záhybech přehozu.

Stál těsně u dveří manipulační místnosti, a kdykoliv předal břemeno, nahlédl dovnitř, kde ho jiná skupina ukládala do polic. Dělostřelecké granáty rovnali do ocelových stojanů, které hlídal další námořník.
Práce přerušená jedinou půlhodinovou přestávkou v poledne probíhala od časného rána a ostražitost německých dozorců upadala. Netrpělivě čekali na odpočinek. Muž ve skladu munice, otylý padesátník, si monotónní nudu krátil hlasitým uvolňováním plynu. Při každém prdu plácl nejbližšího Afrikánce po zádech a s úsměvem na něj vykřikl: „Zakousni si, smrade!“ nebo „Nemrač se, vždyť to tak nesmrdí.“ Po nějaké době se vyprázdnil a stál znaveně opřený o zárubně dveří.
„Je tu horko jako v pekle a puch horší než v opičárně,“ zavolal na svého kolegu v chodbě. „Ti divoši neuvěřitelně páchnou.“
„Ty na tom taky máš svůj díl.“
„Budu rád, až to tady skončí.“
„Ve skladu pod ventilátorem je chladněji – tobě je dobře.“
„Ježíši, jak rád bych se na pár minut posadil.“
„Raději ne. Poručík Kyller je na obchůzce.“
Ten rozhovor se odehrál pár kroků od Sebastiana. Teď už němčině rozuměl mnohem líp, protože se mu podařilo oprášit svůj školní slovník, ale raději držel hlavu dole. Tížily ji obavy. Denní směna zakrátko skončí a Němci africké nosiče shromáždí na palubě a odvezou je do pracovního tábora na jednom z ostrovů. Žádný domorodec nesměl přes noc zůstat na palubě Blücheru.
Už od oběda Sebastian čekal na příležitost vstoupit do skladu a nálož položit, jenže pozornost německých strážců mu to nedovolila. Jeho zoufalství rostlo minutu od minuty. Za chvíli bude sedm hodin, napadlo ho. Ještě jednou nahlédl do skladu a zachytil pohled Mohamedova bratrance Walaky. Stařík dohlížející na ukládání korditu jen výmluvně krčil rameny.
Náhle v chodbě něco zadunělo. Jeden z nosičů v horku zkolaboval a upadl s granátem v náručí. Těžký předmět se kutálel po chodbě a srazil dalšího muže. Nastal zmatek a strážci se prodírali tlačenicí černých těl na místo nehody. Drsně přitom kleli a tloukli kolem sebe pažbami pušek. Konečně se naskytla příležitost, na kterou Sebastian celý den čekal.
Vešel do skladu k Walakovi.
„Pošli někoho na mé místo,“ zašeptal a vytáhl krabici s pekelným strojem. Otočil se zády k chodbě a zakryl ji přehozem. Ruce se mu chvěly, když otevřel víko a manipuloval s natáčecím kolečkem cestovních hodinek. Začaly tikat. Sebastian sledoval jednotvárný pochod vteřinové ručičky po ciferníku a jeho strach ještě zesílil. I přes povyk v chodbě se mu tikot strojku zdál nesmírně hlasitý Rychle zaklapl víko krabice a provinile se ohlédl přes rameno. Walaka ho pozoroval s tváří šedou napětím. Spěšně vsunul krabici mezi dva válce korditu a zakryl ji dalšími balíky prachu.
Když od police odstoupil, uvědomil si, jak těžce dýchá, a na hlavě mu vyrazily čerstvé krůpěje potu. V ostrém elektrickém světle svítily na jeho vyholené sametově černé lebce jako skleněné korálky Nohy mu úplně zeslábly a měl dojem, že se každým okamžikem zhroutí.
„Hotovo?“ zakrákal Walaka vedle něj.
„Hotovo,“ odpověděl Sebastian stejně chraptivě. Přepadla ho náhlá touha utéct z těch míst plných oceli, výbušnin, destrukce a smrti. Pryč od masy namačkaných těl, která ho celý den obklopovala. V myšlenkách mu vyvstala děsivá představa, že se mechanik při nastavení výbušného mechanizmu spletl a že hodinky odtikávají poslední vteřiny. Možná že už v tomto okamžiku proud z baterie žhaví rozbušku. Vyděšeně se rozhlížel kolem sebe a jeho strach dosáhl prahu paniky Nejraději by se rozběhl. Už udělal první krok, ale vzápětí strnul.
Povyk v chodbě jako zázrakem umlčel jediný hlas. Ozval se za dveřmi a byl patřičně řízný a plný nefalšované autority Během dlouhého dne ho Sebastian slyšel víckrát a vždycky mu naháněl hrůzu. Věstil nebezpečí.
„Okamžitě je přimějte k práci!“ křičel poručík Kyller ode dveří. Z kapsy tuniky vytáhl zlaté hodinky a zkontroloval čas. „Je pět minut po sedmé. Ještě zbývá skoro půl hodiny.“ Zastrčil hodinky zpět a přísnýma očima, kterým neušla jediná maličkost, přejel sklad. Hlas vysokého mladého muže v neposkvrněné bílé uniformě oba strážné rychle zpacifikoval. Postavili se do pozoru a snažili se vypadat inteligentně a energicky.
„Ano, pane,“ odpověděli jednohlasně.
Kyllerovy oči se zastavily na Sebastianovi. Zřejmě proto, že mezi domorodými nosiči vynikal. Převyšoval je a byl téměř stejně urostlý jako Kyller. Sebastian vytušil, že Kyllerův zájem má hlubší kořeny, a měl dojem, že jeho oči vidí i pod obarvenou kůží. Připadal si jako nahý a cítil, že si ho Kyller pamatuje a že je jen otázkou času, než si v mysli vybaví, odkud ho zná.
„Tahle police.“ Kyller se otočil a přešel sklad rovnou k regálu s ukrytou náloží. Válce korditu ležely maličko nakřivo.
„Okamžitě ji celou přerovnáte,“ přikázal strážným.
„Hned, pane,“ pospíšili si s odpovědí.
Kyllerovy oči opět spočinuly na Sebastianovi. Už se zdálo, že ho osloví, ale rozmyslel si to; sehnul se ve dveřích a odešel.
V Sebastianovi by se krve nedořezal, když ten příkaz slyšel. I otylému strážci se protáhl obličej a pohlédl na polici.
„Kristepane, to je ale parchant. Vždyť je to v pořádku.“ Přišel k regálu a bez efektu do korditu pošťoural. „Už je Kyller pryč?“
„Jo. Šel dolů na marodku.“
„Prima!“ zabručel tělnatější muž. „Ať se propadnu do horoucích pekel, jestli tady budu ty krámy pro nic za nic přerovnávat.“ Muž se natáhl k polici a námaha mu zkřivila tvář. Opět si ulevil. Vyloudil tón podobný zvuku poničených dud. „Tenhle patří poručíku Kyllerovi. Bůh mu žehnej!“

S PŘÍCHODEM TMY teplota klesla pár stupňů pod třicet, což vyvolávalo dojem, že večerní bríza téměř mrazí. Sebastian si natáhl přehoz a pomalu se šoural se zástupem domorodců čekajících na palubě, až na ně přijde řada a budou moci slézt do přistaveného člunu.
Fyzická i duševní únava způsobila, že se pohyboval toporně. Konečně usedl na dno a člun odrazil od křižníku. Stroj namáhavě supěl k nejbližšímu ostrovu, na kterém dělníci nocovali, a Sebastian se ohlédl zpátky. Hleděl na loď tupě a netečně jako ostatní černí dělníci kolem. Spíš jen podvědomě zaregistroval Fleischerův člun uvázaný u křižníku.
„Snad ta tlustá svině zůstane na lodi a poletí s ní do pekel," uvažoval znaveně.
Netušil, koho komisař přivezl, protože v době, kdy člun připlul po řece ke křižníku, pracoval dole v manipulační místnosti skladu. Neviděl ani, jak Fleischer osobně strká Rosu po žebříku vzhůru.
„Jdeme, Mädchen. Navštívíme našeho fešáckého kapitána," domlouval jí žoviálně. „Jsem si jistý, že mu povíš spoustu zajímavých věcí."
Rosa, zbědovaná a nešťastná ze ztráty otce, cítila jen chladnou nenávist. Na palubě zakopla, a protože měla ruce stále svázané, odevzdaně padala kupředu. S mírným překvapením zjistila, že ji něčí ruce zadržely a podpírají. Ve svém rozpoložení nejdřív myslela, že je to Sebastian, protože jí pomáhal vysoký snědý muž se silnýma rukama.
„Á, poručík Kyller," zvolal komisař Fleischer za ní. „Přivedl jsem vám hezkou návštěvu – přímo krasavici."
„Kdo je to?" Kyller shlížel na Rosu, která nerozuměla jedinému slovu, a tak stála odevzdaná a schoulená v tiché rezignaci.
„Tohle…" odpověděl Fleischer s pyšným úsměvem, „…je nejnebezpečnější mladá dáma z celé Afriky. Je to jedna z osob, které vedly ozbrojený útok anglických banditů na karavanu nosičů z Dar es-Salaamu. To ona zastřelila vašeho inženýra. Dnes ráno jsem ji zajal i s jejím otcem, nechvalně známým O'Flynnem."
„Kde ho máte?" rozhlížel se Kyller.
„Pověsil jsem ho."
„Vy jste ho pověsil?" zděsil se poručík. „Bez soudu?"
„Soudu nebylo zapotřebí."
„Ani jste ho nevyslechl?"
„K výslechu jsem přivedl tuto ženu."
Kyller už byl vážně naštvaný a hlas mu doslova praskal zlostí.
„Nechám na kapitánovi, aby posoudil moudrost vašeho počínání." Otočil se k Rose, pohlédl jí na ruce a vzal ji za zápěstí.
„Komisaři Fleischere, jak dlouho už je svázaná?"
Fleischer pokrčil rameny „Nemohl jsem riskovat, že mi uteče."
„Podívejte!" Kyller ukázal na Rosiny ruce. Byly oteklé a bezvládné prsty začínaly modrat.
„Nemohl jsem si dovolit žádné riziko." Fleischer se zamračil. Poručíkova kritika se ho dotkla.
„Půjčte mi nůž," vyštěkl Kyller na poddůstojníka konajícího službu na palubě. Muž vytáhl velký zavírák a podal mu ho. Kyller opatrně přeřízl provaz mezi dívčinými zápěstími. Když pouta odpadla, Rosa vykřikla bolestí, kterou vyvolal nával čerstvé krve.
„Bude štěstí, když se to obejde bez trvalých následků," mumlal Kyller a masíroval Rosiny skvrnité ruce.
„Ta žena je kriminální živel. Nebezpečný kriminální živel," vrčel Fleischer.
„Je to žena, a proto má nárok na vaši ohleduplnost. Ne na tohle barbarské zacházení."
„Stejně bude viset."
„Ze svých zločinů se zodpoví před řádným soudem, ale do té doby s ní budete zacházet jako se ženou."
Rosa německým argumentům nerozuměla. Stála tiše, oči upřené na nůž v ruce poručíka Kyllera. Jak se jí snažil obnovit proudění krve, rukojeť nože se jí otřela o prsty. Dlouhá čepel se stříbřitě leskla a podle toho, jak se zakusovala do provazu, byla pěkně ostrá. Jak na ni hleděla, zdálo se jí, že nese vyrytá dvě jména – jména dvou lidí, které milovala. Otce a dcery.
S námahou odtrhla oči od nože a pohlédla na nenáviděného komisaře. Fleischer přistoupil blíž, jako by Rosu chtěl vzdálit z dosahu Kyllerovy pozornosti. Tvář měl rudou vztekem a záhyby kůže pod bradou se mu při řeči natřásaly.
Rosa zkusila ohnout prsty. Měla je ještě stále tuhé a necitlivé, ale čerstvá krev už jim vracela sílu. Pak její oči spočinuly na Fleischerově břiše.
Trčelo pod manšestrem uniformy plné a kulaté. Opět ji ovládla horečnatá představa, jak se čepel noří do toho měkkého nafouklého pytle, tiše vniká až po rukojeť a pak jede vzhůru a řeže kůži. Ten obraz jí vyvstal před očima tak živě, až se silným emocionálním prožitkem zachvěla.
Kyllerovu pozornost právě plně zaměstnával Fleischer a jen okrajově cítil, že se mu dívčí prsty dobývají do dlaně. Dřív než stačil ucuknout, Rosa mu nůž vytrhla. Vrhl se k ní, ale hbitě uskočila a čepel s podporou váhy těla letěla k Fleischerovu pupku.
Komisařova otylost Rosu ukolébala v představě, že bude pomalý a že ho nenadálý útok překvapí.
Jenže Herman Fleischer vytušil její úmysl dřív, než výpad začal, a reagoval nečekaně rychle. Místo aby holou rukou letící ostří zachytil, udeřil zaťatou pěstí Rosu do pravého ramena. Pěst popadla těžce jako tesařská palice a odvrátila čepel stranou. Rose paže od ramena dolů zchromla a nůž jí z necitlivých prstů vypadl na palubu.
„Ja!" zařval Fleischer vítězoslavně. „Ja! So! Tady to máte. Vidíte, že jsem měl pravdu, když jsem tu děvku svázal. Je divoká a nebezpečná."
Rosa si držela poraněné rameno, vzlykala bolestí a zklamáním a Fleischer zvedl ruku s úmyslem znovu ji udeřit.
Kyller mu v tom zabránil. Postavil se mezi ně a vykřikl: „Dost! Nechte ji!"

„Musí být svázaná jako divoké zvíře," řval Fleischer, ale Kyller neustoupil.
„Služba," zavolal na poddůstojníka stojícího nedaleko. „Odveďte tu ženu na ošetřovnu. Ať se na ni doktor Buchholtz podívá. Hlídejte ji pořádně, ale nebuďte k ní hrubý, slyšíte?"
„Musím hovořit s kapitánem von Kleinem," kategoricky žádal Fleischer, když Rosa zmizela na schůdkách do podpalubí.
„Musím mu celý případ ohlásit."
„Pojďte se mnou, zavedu vás k němu."

SEBASTIAN LEŽEL pod přehozem u malého čadivého ohně a z noční bažiny k němu zalétaly zvuky divočiny. Tu šplouchnutí ryby nebo krokodýla v rameni řeky, tam skřehotání stromových žab, a to všecko podmalovávalo bzučení hmyzu a pleskání vlnek o bahnitý břeh pod chatrčí.
Chatrč, otevřený přístřešek, poskytovala útočiště domorodé pracovní síle. Holou udusanou zem hustě pokrývala spící těla a jejich dech se spojoval v přerývaný šelest rušený občasným zakašláním nebo zavrtěním spáčů.
Navzdory těžké únavě Sebastian nespal. Napětí posledních dní mu nedovolilo usnout. Přemýšlel o tikání malého hodinového strojku, který v hnízdě výbušnin vytrvale odpočítával vteřiny, minuty a hodiny Nakonec se v myšlenkách vrátil k Rose a zatoužil po ní. Zítra, pomyslel si, zítra ji zase uvidím a odejdeme pryč od této páchnoucí řeky nahoru na svěží vzduch vysočiny. Jeho úvahy se vrátily ke křižníku. V sedm hodin. Zítra v sedm ráno bude po všem. Vzpomněl si na Kyllerův hlas na prahu skladiště. Viděl ho, jak drží zlaté hodinky a říká: „…Je pět minut po sedmé…"
„Musím nosičům zabránit, aby zítra šli na palubu Blücheru." Už instruoval Walaku, ať ráno odmítnou nastoupit do práce. Ano, musí…
„Manali! Manali!" zašeptal někdo jeho jméno a Sebastian se zvedl na loket. V mihotavé záři ohně zahlédl stín postavy, která se k němu po čtyřech blížila a nahlížela do tváří černých spáčů.
„Kde jsi, Manali?"
„Kdo je to?" ozval se Sebastian tiše. Muž vyskočil a přicupital k němu.
„To jsem já, Mohamed."
„Mohamed?" divil se Sebastian. „Kde se tady bereš? Vždyť máš být s Finim v táboře u Abati."
„Fini je mrtvý," zašeptal stařík zkormouceným hlasem. Sebastian nejdřív myslel, že se přeslechl.
„Cože? Co to povídáš?"
„Fini je mrtvý. Němci přišli s provazem. Pověsili ho na horečnatém stromě u řeky, a když zemřel, nechali ho na pospas ptákům."
„Co je to za nesmysl?" vzpíral se uvěřit Sebastian.
„Je to pravda," fňukal Mohamed. „Viděl jsem to. Až Němec odešel, odřízl jsem ho. Tělo jsem zabalil do vlastní přikrývky a pochoval jsem ho v díře od mravenečníka."
„Mrtvý? Flynn, a mrtvý? To nemůže být pravda!"
„Je to pravda, Manali." Mohamedovu vrásčitou tvář osvětlovala rudá zář ohně. Olízl si rty. „To není všecko, co ti musím říct."
Jenže Sebastian ho neposlouchal. Snažil se donutit mozek, aby připustil realitu Flynnovy smrti, ale nedařilo se mu to. Nemohl přijmout představu, jak se Flynn houpá na provaze. Flynna s provazem zařízntutým hluboko do krku a jeho naběhlou rudu tvář. Flynna zabaleného do ušmudlané deky a nacpaného kdesi v díře. Flynn, a mrtvý? Ne! Flynn byl příliš velký a plný života. Flynna nemohli zabít.
„Manali, poslouchej."
Ale Sebastian dál kroutil hlavou a odmítal uvěřit.
„Manali, Němci vzali Malý dlouhý vlas. Svázali ji provazy a odvedli."
Sebastian se zapotácel, jako by dostal políček otevřenou dlaní.
„Ne!" Nemínil ta slova vzít na vědomí.
„Zajali ji dnes časně ráno, když odešla za Finim. V člunu ji odvezli dolů po řece a teď je na velké německé lodi."
„Na Blücheru? Rosa je na palubě Blücheru?"
„Ano, je tam."
„Můj bože, to snad ne!"
Za pět hodin Blücher vyletí do vzduchu a Rosa zemře s ním. Sebastian otočil hlavu a pohlédl do noci. Hleděl přes otevřenou stěnu chatrče a dolů po kanálu, kde o kilometr dál kotvil německý křižník. Na hladině se v oparu matně leskla světla z hlavní paluby, ale samotnou loď nebylo proti temnému pozadí břehu vidět. Hladkou pláň vody mezi ní a ostrovem zdobily houpavé flitry hvězd.
„Musím za ní," rozhodl se Sebastian. „Nemůžu ji tam nechat umřít samotnou." Jeho hlas nabíral na síle i odhodlání.
„Nemůžu ji přece jen tak nechat zemřít. Povím Němcům, kde mají nálož hledat – povím jim…" Zaváhal. „To nepůjde, zradil bych, ale, ale…"
Odhodil kožený přehoz.
„Mohamede, jak ses dostal na ostrov? Přijel jsi v kánoi? Kde je?"
Mohamed zavrtěl hlavou. „Ne. Připlaval jsem. Bratranec mě na lodici dovezl blízko ostrova, ale hned zase odjel."
„Na ostrově není žádné plavidlo – nic," uvažoval Sebastian. Němci byli pečliví a nemínili dělníkům nabízet možnost dezerce. Každou noc je vyložili na ostrově a jeho břehy hlídali.
„Poslyš, Mohamede," Sebastian položil staříkovi ruku na rameno. „Jsi můj přítel a já ti vděčím za to, že jsi mi to přišel říct."
„Jdeš za Malým dlouhým vlasem?"
„Ano."

„Jdi v pokoji, Manali.“
„Lehni si na moje místo, Mohamede. Až vás ráno budou strážní počítat, postavíš se místo mě.“ Sebastianova ruka sevřela Mohamedovo rameno silněji. „Mír s tebou, příteli.“
Sebastianovo černé tělo splynulo s tmou. Přikrčil se za převislé větve pampasových keřů a hlídkující askar na něj málem šlápl, když procházel kolem. Pušku nesl zavěšenou na rameni a její hlaveň mu trčela za zády. Stráže, které pravidelně procházely stezkou lemující ostrov, vykonávaly službu už téměř mechanicky. Muž napůl spal a Sebastianovy přítomnosti si nevšiml. Ve tmě o něco zakopl, ospale zaklel a šlapal dál.
Sebastian stezku přelezl po čtyřech a jako had se po břiše plazil mazlavým blátem k vodě. Zkusil se postavit, ale čvachtavé zvuky, které jeho nohy produkovaly, se mu zdály nesmírně hlasité. Bál se, že je každý v okruhu sta metrů musí slyšet.
Bahno se mu jako hustý mazlavý olej lepilo na prsa i břicho a plnilo mu nos čpavým pachem. Měl dojem, že se jím zalkne. Konečně se ocitl ve vodě teplé jako krev. Proud ho strhl a zem mu zmizela pod nohama. Plaval pomalu a tiše nedaleko břehu a dával pozor, aby ruka nebo noha nešplíchla na hladině, ze které mu trčela jen hlava jako plovoucí vydře. Voda pomalu odplavovala bahno z povrchu jeho těla.
Odbočil napříč proudu za světly křižníku a hlavou se mu honily obavy, které překrývaly jedna druhou jako vrstvy laku. Nejníž ležela beztvará hrůza z černé vody, ve které plaval. Nahé údy měl zranitelné a šupinatí dravci, kteří zamořovali vodu Rufiji, bezpochyby brzy zachytí pach jeho těla. Každou chvíli se mohli objevit a zaútočit. Byla to jen možnost, jedna z mnoha jiných možností. Dál udržoval volné tempo a snažil se pustit z hlavy všecka možná nebezpečí a poprat se s praktickými problémy svého pokusu. Až doplave k lodi, jak se dostane na její palubu? Zvedala se víc než patnáct metrů nad hladinu a jedině provazové žebříky mu mohly pomoci nahoru. Jenže ty budou určitě dobře střeženy. Tenhle neřešitelný problém ho tížil a svazoval mu nohy i ruce.
Trápil ho i beznadějný smutek za Flynna, ale nejvyšší prioritu měl strach o Rosu. Její jméno se mu trvale vracelo v myšlenkách a tepalo mu v mozku. Rosa, Rosa, Rosa.
Přistihl se, že to jméno vyslovuje nahlas.
Každé tempo končilo jejím jménem. „Rosa!“
Nadýchl se. „Rosa!“
Kopl nohama, které ho posunuly blíž k lodí. „Rosa!“
Neměl ani tušení, co udělá, až bude na lodi. Snad existuje nějaký způsob, jak utéci z Blücheru i se svou ženou. Musí ji dostat pryč dřív, než nastane ten osudný okamžik a loď zhyne v ohnivé destrukci. Nevěděl, jak to dokáže, ale nevzdával se a plaval dál.
Doplaval k boku lodi a vzhlédl. Masa ocelového trupu trčela vysoko do noční oblohy.
Do tichých zvuků z jejího nitra – kovového klepání a tlumeného hukotu strojů – bouchaly pažby pušek na prknech paluby. Šepot hlídek pohlcovalo šplouchání vlnek o trup. Pak z přídě zaslechl pravidelné vrzání následované tichým klepáním.
Plaval podél trupu a hledal zdroj toho zvuku, který nedokázal dešifrovat. Málem vykřikl radostí, když těsně nad hlavou zahlédl zavěšené dřevěné sedačky.
Lavičky! Lavičky, na kterých přes den pracovali natěrači a svářeči. Vytáhl se na jednu z nich, pár vteřin odpočíval a začal šplhat výš. Ručkoval nahoru a provaz svíral mezi bosými chodidly
Konečně nahlédl přes hrazení. Zůstal viset na provaze a pozorně se rozhlížel. Padesát kroků před sebou uviděl dva námořníky Byli k němu otočení zády, a tak obrátil pozornost k černému stínu u základny dělových věží. Ležely tam kupy odloženého materiálu – svařovací aparáty, kola provazů, hadic a plachtoviny – a nabízely ukrýt.
Ještě jednou si ověřil, že oba strážci jsou na svém místě, a rozhodl se k činu. Nadechl se a jediným hbitým pohybem se přehoupl přes hrazení. Bosé nohy tiše přistály na palubě a Sebastian, krytý horou materiálu, přeběhl palubu.
Rozklepaly se mu nohy a musel se posadit a odpočinout si:
Co dál? Je na palubě Blücheru, ale co dál?
Kde má Rosu hledat? Měli na lodi celu pro vězně, nebo ji zavřeli někam do důstojnické kajuty? Možná na lodní ošetřovnu.
Věděl, kde se asi ošetřovna nalézá. Když pracoval ve skladu, slyšel, jak jeden ze strážců říká: „Odešel dolů na marodku.“
Musí být někde přímo pod předním skladištěm munice. Dobrý bože! Jestli tam zůstane, ocitne se prakticky v centru exploze.
Zvedl se na kolena a nahlédl přes kupu plachtoviny. Světla nepatrně přibylo a přes otvory v maskovací síti viděl, jak nebe na východě začíná blednout. Do úplného rozednění mnoho nechybělo. Noc uběhla nečekaně rychle a do chvíle, kdy ručičky hodinek dokončí svou dráhu, scházelo jen pár hodin. Potom se elektrický obvod časované bomby uzavře a zpečetí osud Blücheru i lidí na něm.
Musí něco udělat. Pomalu vstával, ale v půli pohybu strnul. Strážní v uličce se probrali z dřímoty, postavili se do pozoru a s puškami přes rameno zdravili vysokého muže v bílé uniformě, který se vynořil z temnoty podpalubí.
Nebylo pochyb, o koho jde. Byl to tentýž důstojník, kterého Sebastian naposled viděl v příďovém skladu. Jmenoval se Kyller. Poručík Kyller.
Kyller strážným pozdrav vrátil a prohodil s nimi pár slov. Sebastian nerozuměl, co si povídají – mluvili příliš tiše. Kyller ještě jednou zvedl ruku ke štítku čepice a rázným krokem zamířil k přídi.
Sebastian se krčil za celtovinou a s obavami důstojníka pozoroval.
Kyller se uprostřed kroku zastavil, oči upřené na palubu u svých nohou. Pak se rázně napřímil a pravice mu sjela k pouzdru s pistolí.

„Stráže!“ vykřikl. „Sem! Oba!“
Na vybělených prknech paluby se černaly mokré šlápoty, které tam Sebastian zanechal. Kyller je sledoval. Vedly přímo k Sebastianovu úkrytu.
Za ním dupaly boty obou strážců, kteří k němu běželi s puškami připravenými ke střelbě.
„Někdo vylezl na palubu. Rozdělte se a začněte hledat…“
Sebastian zpanikařil, na nic už nečekal, vyskočil a běžel pryč k rohu dělové věže.
„Tamhle je!“ vyštěkl Kyller. „Stát! Stůj, nebo začnu střílet.“
Sebastian nedbal a se skloněnou hlavou běžel dál. Nohy hnané strachem ho nesly jako vítr a jeho bosá chodidla pleskala na prknech paluby
„Stůj!“ opakoval výstrahu Kyller. Stál rozkročený v klasické póze pistolníka, pravé rameno vpředu. Paže mu mírně klesla, pak prudce poskočila nahoru a z ústí hlavně vyšlehl žlutý oheň. Sebastian ucítil vzdušný vír za střelou, která zazvonila na pancéřování věže před ním a s kvílením odlétla do šera.
Roh věže už byl docela blízko. Stačilo udělat dva kroky a ocelový val by mu poskytl úkryt.
Do noci zahřměl druhý výstřel a Sebastiana něco udeřilo pod levou lopatku. Náraz kulky ho zbavil rovnováhy a vrhl ho kupředu na železnou konstrukci. Na hladkém plátu oceli prsty marně hledaly nějakou oporu a tělo mu klouzalo níž. Krev z rány, kde střela opustila jeho hruď, barvila šedý nátěr věže.
Nohy mu vypověděly poslušnost, ale stále se snažil něčeho přidržet. Když se koleny dotkl paluby, zůstal viset na ocelové stěně s rukama rozpřaženýma v gestu zbožného poutníka.
Nakonec mu i ony sjely dolů a Sebastian zkolaboval. Zůstal ležet na zádech.
Kyller se nad něj sklonil, ruku s pistolí volně svěšenou u boku.
„Můj bože.“ V Kyllerově hlase zazněla upřímná lítost. „Vždyť to je jeden z domorodých nosičů. Proč ten blázen utíkal? Kdyby zůstal stát, nestřílel bych.“
Sebastian se ho chtěl zeptat, kde je Rosa. Rád by mu vysvětlil, že Rosa je jeho život, že ji miluje a že si pro ni přišel. Soustředil se na Kyllerow tvář visící nad ním a marně hledal příslušné německé výrazy.
Otevřel ústa, ale krev hrnoucí se hrdlem vzhůru slova zadusila. Zakašlal a na rtech se mu objevila růžová pěna.
„Průstřel plic!“ konstatoval Kyller a otočil se k přibíhajícím strážným. „Přineste nosítka! Rychle, musíme ho dopravit na ošetřovnu.“

V LODNÍ OŠETŘOVNĚ STÁLO dvanáct kavalců – šest po každé straně úzké kajuty. Osm okupovali němečtí námořníci. Pět z nich trpělo malárií a tři se zranili při opravě lodí.
Rosa ležela nejdál ode dveří na lůžku krytém přenosnou zástěnou, u které seděl strážný ozbrojený pistolí. Právě ho plně zaujal nějaký starý časopis, na jehož titulní stránce pózovala jakási plnoštíhlá blondýna v černém korzetu a vysokých botách. V ruce držela jezdecký bičík.
Bylo pět hodin ráno a jasně osvětlená kajuta páchla po dezinfekci. Jeden z námořníků postižených malárií se nacházel v deliriu. Smál se, blouznil a hlasitě vykřikoval. Lékařský pomocník obcházel lůžka s kovovým tácem, z něhož nemocným ordinoval ranní dávky chininu.
Rosa v noci spala jen na půl oka a co chvíli se probouzela. Ležela na přikrývkách oblečená v modré flanelové košili a pruhovaném froté županu. Byl o pár čísel větší, takže si musela zahrnout rukávy. Vlasy, na spáncích vlhké potem, měla volně rozpuštěné na polštáři. Z její bledé strhané tváře hleděly unavené oči podmalované modrými kruhy. Po Fleischerově úderu jí rameno strnulo a tupě bolelo.
Právě byla vzhůru a hleděla na nízký strop kajuty. V mysli si přehrávala útržky událostí z předchozího dne a noci. Vzpomínala na výslech u kapitána von Kleineho. Seděl naproti ní v luxusně zařízené kajutě a choval se laskavě. Tichým jemným hlasem vyslovoval anglická slova s mírně vrčivými souhláskami a tvrdými samohláskami. Ale jinak mluvil dobrou angličtinou.
„Kdy jste naposled jedla?“ zeptal se.
„Nemám hlad,“ odpověděla tónem, který se nesnažil zakrýt nenávist. Nenáviděla je všecky. Toho krásného a zřejmě šlechetného muže i poručíka stojícího vedle něj. Ale ze všech nejvíc nenáviděla Hermana Fleischera, který se rozvaloval na pohovce v opačném koutě kajuty. Kolena držel od sebe, aby svému přerostlému panděru zajistil dostatek pohodlí.
„Nechám přinést jídlo.“ Von Kleine přehlédl Rosino odmítnutí a zazvonil na stevarda. Když bylo občerstvení na stole, nedokázala vzdorovat naléhavému imperativu žaludku a pustila se do něj. Jen si dávala záležet, aby nepostřehli, jak jí chutná. Po takřka měsíčním půstu byly klobásy s okurkami víc než lahodné.
Dokud jedla, von Kleine zdvořile zaměřil pozornost na poručíka Kyllera. Teprve až stevard odnesl prázdný talíř, vrátil se k započatému výslechu.
„Herr Fleischer mi oznámil, že jste dcera majora O’Flynna, velitele portugalských partyzánů operujících na německém území.“
„Byla jsem. Do chvíle, než jste ho pověsili. Zavraždili! Byl zraněný a bezmocný. Přivázali ho na nosítka a…“ Rozohněné Rose vběhly do očí slzy
„Vím,“ zastavil její slova von Kleine, „a netěší mě to. Ale to je teď záležitost mezi mnou a komisařem Fleischerem. Můžu vám jedině vyjádřit svoji lítost.“ Odmlčel se a pohlédl na Hermana Fleischera. Z chladné modři jeho očí Rosa odvodila, že to myslí vážně.
„Bohužel zůstávají jisté otázky, které vám musím položit.“
Rosa si odpovědi dopředu připravila. Věděla, nač se asi bude ptát, a odpovídala upřímně a po pravdě na všecko, co neohrožovalo Sebastianův úkol umístit na Blücher bombu.

„Co jste s Flynnem dělali, když jste byli zajati?“
„Pozorovali jsme Blücher, abychom mohli blokujícím křižníkům poslat zprávu, až vypluje.“
„Jak se Britové dověděli, že je Blücher v deltě Rufiji?“
„Samozřejmě ocelové pláty. A pak potvrzení vzdušného průzkumu.“
„Zvažovali Britové útočnou akci proti Blücheru?“
„Ne, budou čekat, až vypluje.“
„Jaká je síla blokující eskadry?“
„Dva křižníky jsem sama viděla. Jestli za obzorem čekají další, nevím.“
Von Kleine své dotazy pečlivě formuloval a pozorně vyslechl odpovědi. Otázky podobného charakteru pokračovaly ještě hodinu, dokud Rosa nezačala ostentativně zívat. Vyčerpání jí zastřelo hlas. Von Kleine si uvědomil, že se od ní nic víc nového nedoví a že mu vlastně řekla jen to, co už věděl nebo dokázal dost spolehlivě odhadnout.
Skončil poděkováním a dodal: „Podržím si vás na palubě své lodi. Nebude to bez nebezpečí, protože se chystám vyrazit vstříc britským křižníkům. Ale mám oprávněný dojem, že to pro vás bude bezpečnější, když vás předám německým úřadům na pobřeží.“ Chvilku váhal a znovu si pohledem přeměřil komisaře Fleischera. „Každý národ má své zlé muže, hlupáky i barbary. Nesuďte nás všecky podle jednoho člověka.“
Rosa, mírně znechucená vlastní sdílností, zjistila, že toho muže nedokáže nenávidět, a chabý úsměv jí změkčil koutky úst.
„Jste laskavý,“ odpověděla.
„Poručík Kyller vás doprovodí na ošetřovnu. Lituji, že vám nemůžu nabídnout lepší ubytování, ale je nás tady na lodi příliš mnoho.“
Když Rosa odešla, von Kleine si zapálil doutník, a zatímco vychutnával jeho uklidňující vůni, dovolil očím spočinout na portrétech dvou žen na vzdálené stěně kajuty. Potom se v křesle napřímil a oslovil muže na pohovce. Z jeho hlasu se vytratila jemnost.
„Herr Fleischer, zjišťuji, že ač nerad, musím vyjádřit nelibost nad tím, jak si v této záležitosti počínáte…“

Po noci neklidného spánku Rosa ležela na lodním lůžku a přemýšlela o svém manželovi. Pokud se mu dařilo, tak už časovanou nálož položil a z Blücheru unikl. Možná už je na cestě k řece Abati, kde se měli sejít. Jestli tomu tak je, víckrát ho neuvidí. Představila si ho v jeho absurdním přestrojení a neubránila se lítostnému úsměvu. Drahý, milovaný Sebastian. Dozví se vůbec někdy, co se s ní stalo? Dozví se, že zemřela ve společnosti těch, které tolik nenáviděla? Doufala, že ne. Snad se nikdy nebude mučit myšlenkou, že vlastníma rukama spustil nástroj její smrti.
Kdybych ho ještě jednou mohla vidět, řekla bych mu, jak bezvýznamná je moje smrt ve srovnání se smrtí Fleischera a zničením téhle lodi. Ráda bych taky viděla, co se stane, až ta chvíle přijde. Kéž by existoval nějaký způsob, jak zjistit přesný okamžik výbuchu! Sledovat tak Hermana Fleischera v posledních okamžicích před explozí, až bude na útěk příliš pozdě. Možná začne blekotat a ječet strachem. „To by se mi líbilo. Moc by se mi to líbilo.“
Pociťovala tak silnou nenávist, že nedokázala ležet klidně. Naplnilo ji jakési dráždivě jásavé nadšení. Dnes k tomu dojte – to cítila naprosto jistě. Dnes uhasí tu mučivou žízeň po pomstě, která ji už tak dlouho sužovala.
Posadila se, převázala si župan páskem a spustila nohy přes okraj lůžka. Sotva odhrnula zástěnu, strážný odhodil časopis, vyskočil ze židle a rukou šmátral po rukojeti pistole.
„Nemusíš se bát,“ usmála se na něj Rosa. „Neublížím ti… Ještě ne!“
Ukázala na dveře vedoucí na toaletu a strážný se uklidnil. Souhlasně přikývl, ale přesto ji následoval. Rosa pomalu procházela mezi kavalci a hleděla do tváří nemocných mužů.
„Odejdete se mnou všichni. Do jednoho,“ napadlo ji s uspokojením. „Všichni!“
Odsunula zástrčku a ocitla se v kabince sama. Svlékla se, a když se sklonila k umývadlu, v malém zrcadle nad ním uviděla svou tvář a ramena. Po krku se jí dolů táhla fialověrudá šmouha zasahující k bílé oblině pravého prsu. Jemně po ní přejela konečky prstů.
„Hermane Fleischere,“ oslovila ho v nepřítomnosti, „dnes se to stane – to ti můžu slíbit. Dnes zemřeš.“
Náhle se rozplakala.
„Kéž bys shořel stejně jako moje malá! Přeju ti, aby ses houpal na provaze a dusil se jako můj táta.“ Po tváři se jí kutálely velké slzy a skapávaly do umývadla. Začala vzlykat. Z hloubi nitra jí stoupaly suché křečovité vzdechy a slepě se rozhlížela po místnůstce. Pak otevřela oba vodovodní kohoutky, aby zvuk tekoucí vody zamaskoval její vzlyky. Nechtěla, aby je někdo zaslechl.
Opláchla si tělo i obličej, učesala si vlasy a oblékla se. Když vyšla ze dveří, zůstala zaraženě stát. Opuchlýma rudýma očima se snažila postihnout, co se na ošetřovně děje.
Byla plná lidí. Doktor, dva pomocníci, čtyři němečtí námořníci a mladý poručík se tísnili u nosítek postavených mezi kavalci. Pod šedou přikrývkou rozeznala mužskou postavu, ale záda poručíka Kyllera jí bránila v pohledu na mužovu tvář. Přikrývku i bílý rukáv poručíkovy uniformy poznamenaly krvavé skvrny.
Obešla poručíka a natáhla krk, aby líp viděla. Jenže ve stejném okamžiku se pomocník doktora sehnul nad nosítka a bílou rouškou zakryl zraněnému obličej. Řídkou látkou prosakovala krev a Rose se z toho pohledu udělalo nevolno. Odvrátila zrak a šourala se zpět ke svému lůžku. Už natahovala ruku k závěsu, když za ní někdo zasténal. Tichý agonický sten Rosu zmrazil. Zastavila se a cítila, jako by se jí v hrudi zvedala vlna, která hrozila, že ji zaplaví a smete. S nedefinovatelnou hrůzou se pomalu otočila.
Právě muže zvedali z nosítek a pokládali ho na prázdný kavalec. Hlavu měl bezvládně stočenou a Rosa pod barvou ze stromové kůry poznala milovanou tvář.
„Sebastiane!“ vykřikla a přiskočila k němu. Odstrčila Kyllera, vrhla se na zakryté tělo a pokoušela se ho obejmout.

„Sebastiane! Co ti to provedli!“

„SEBASTIANE! SEBASTIANE!“ šeptala mu do ucha tiše a naléhavě. Potom ho políbila na vlhké studené čelo.
Ležel na zádech, přikrývku shrnutou k pasu a hrudník ovázaný. Dýchal těžce a chrčivě.
„Sebastiane. To jsem já, Rosa. Vzbuď se, Sebastiane, to jsem já.“
Konečně mu z úst vyklouzlo její jméno. „Rosa?“ zašeptal s bolestí a na rtech se mu objevila čerstvá krev.
Rosa se ocitla na pokraji zoufalství. Po celý čas, než mu lékař ránu převázal, seděla vedle Sebastiana, hladila ho po hlavě a volala na něj. Konečně dal najevo, že ji poznává.
„Ano! Ano! Jsem to já, Rosa. Probuď se.“ Hlas jí zesílil novou nadějí.
Oční víčka se mu zachvěla. „Rosa?“
„Probuď se!“ Štípala ho do studených lící a Sebastian zamrkal.
„Rosa?“ opakoval mezi krátkými sípavými nádechy
„Tady, Sebastiane. Tady jsem.“ Oči mu plavaly v marném pokusu pohled zaostřit.
„Tady, miláčku, tady!“
Vzala jeho hlavu do dlaní a pohlédla mu do očí. Rty mu pokřivila hrůzná parodie úsměvu. „Roso!“
„Sebastiane, nastražil jsi bombu?“
Dýchal stále hůř a s námahou pohyboval rty „Řekni jim,“ šeptal.
„Co jim mám říct?“
„Sedm. Musí ji zastavit.“
„V sedm hodin?“
„Nechceš – snad –“
„Vybuchne v sedm hodin?“
„Ty –“ Námaha byla příliš veliká a mluvení ho zbavovalo posledních sil. Znovu zakašlal.
„V sedm hodin? Je to tak, Sebastiane?“
„Budeš…“ Sevřel víčka a soustředil se na řeč. „Prosím. Neumírej. Zastav to.“
„Nastavil jsi stroj na sedm hodin?“ Netrpělivě si přitáhla jeho hlavu blíž. „Pro živého boha, řekni mi to!“
„Sedm hodin. Pověz jim to. Pověz.“
Objala ho a vzhlédla k hodinám vysoko na přepážce kajuty.
Ozdobné černé ručičky na bílém ciferníku ukazovaly tři čtvrtě na sedm.
„Neumírej. Prosím neumírej,“ mumlal Sebastian.
Prosbě utlumené bolestí sotva rozuměla, ale divoký příboj triumfu ji zvedal vzhůru. Konečně znala hodinu. Dokonce přesnou minutu! Teď může poslat pro Hermana Fleischera a zdržet ho u sebe.
Něžně položila Sebastianovi hlavu na polštář. Mezi lahvičkami, kelímky a podnosy s nástroji na stole pod hodinami uviděla zápisník a vedle něj tužku. Došla ke stolu a doprovázena podezíravým pohledem strážce napsala vzkaz.

Kapitáne,
můj manžel je při vědomí a má pro komisaře Fleischera životně důležitou zprávu. Řekne ji ovšem pouze jemu. Ta zpráva může zachránit vaši loď.
Rosa Oldsmithová

Složila list papíru a podala ho strážnému. „Pro kapitána. Ka-pi-tá-na.“
„Kapitána,“ opakoval muž. „Jawohl.“ Námořník odešel ke dveřím a Rosa viděla, jak hovoří s jiným mužem hlídkujícím před ošetřovnou. Po krátké slovní výměně mu vzkaz předal.
Rosa klesla na kavalec vedle Sebastiana a něžně ho hladila po vyholené hlavě. Pod prsty cítila jehličky nových vlasů.
„Počkej na mě, miláčku. Odejdu s tebou. Neopouštěj mě.“
Ale Sebastian upadl zpět do kómatu a nereagoval. Mazlila se s ním dál a tiše si pobrukovala. Se šťastným úsměvem čekala na minutovou ručičku, až se doplíží k zenitu ciferníku.

KAPITÁN ARTHUR JOYCE osobně dohlížel na ukládání nákladu. Dávno před ním se jiný muž možná cítil stejně jako on, když slyšel příkaz z hořícího keře a věděl, že musí uposlechnout.
Nálože byly malé, ale položili je na dvaceti místech na holé plátování trupu pod čarou ponoru. Při výbuchu odtrhnou křižníku dno a otevřené vodotěsné přepážky umožní vodě rychle zaplavit podpalubí. Aby zmenšil možnost výbuchu, nechal zatopit muniční sklady. Uhasili i ohně pod kotly, vypustili z nich páru a nechali jen takový tlak, který měl Renounce vystačit na její poslední plavbu po Rufiji.
Posádka křižníku se přemístila na palubu Pegasa a na Renounce zůstalo jen dvacet námořníků – minimální počet potřebný pro její ovládání.
Joyce zamýšlel prorazit trámovou uzávěru, protáhnout loď minovým polem a potopit ji výš v kanálu, kde se obě ramena spojovala v jedno řečiště.
Pokud uspěje, účinně zablokuje Blücher a obětuje pouze jednu loď. Pokud se ovšem Renounce potopí v minovém poli dřív, než dosáhne soutoku nad ostrovem, bude muset vyplout i Armstrong s Pegasem a potopit ho v druhém rameni.
Joyce se hrbil na své plátěné palubní sedačce a hleděl k pobřeží na zelenou linku afrických břehů, zalitých ostrým zlatým svitem ranního slunce.
Renounce plula rovnoběžně s pobřežím vzdáleným pět mil a Pegasus se za ní vlekl jako truchlící příbuzný na pohřbu.
Důstojník na hlídce zasalutoval. „Je šest hodin čtyřicet pět minut, pane.“ Joyce se probral ze zadumání. „Výborně.“ Až

do této chvíle doufal. Bohužel nastal čas a Renounce musí zemřít.
„Signalistovi," řekl tiše. „Vyšlete na Pegasa signál Plním plán A." Šlo o kódovanou zprávu, že Renounce zamířila do kanálu. „Zůstaňte v záloze a vezměte na palubu ty, kteří přežijí."
„Pegasus potvrdil příjem, pane."
Joyce byl rád, že Armstrong nepřidal nějaký nejapný vzkaz jako třeba „Hodně štěstí". Strohé potvrzení bylo přesně to, co se v dané situaci patřilo.
„Lodivode," vzdychl. „Zaveďte nás na místo."

NÁDHERNÉ RÁNO ZASTIHLO moře poměrně klidné, jenže kapitána doprovodného torpédoborce to netěšilo. Vyměnil by léta služby za týden mlhy a dešťů.
Jeho loď míjela šňůra přepravních lodí. Potřeboval se spojit s parníkem na jejím konci, aby mu vytkl, že nedrží své místo v konvoji, a mezitím pozoroval západní obzor. Perfektní viditelnost hlídce na stěžni německého křižníku bezpochyby umožní, aby zpozorovala konvoj pomalých nákladních lodí ze vzdálenosti třiceti mil.
Dvanáct plavidel, patnáct tisíc mužů – a Blücher je možná někde venku. Každou chvíli se může objevit na horizontu se svými blýskajícími devítipalcovými děly. Při té myšlence mu zatrnulo. Vyskočil ze sedačky, opřel se o zábradlí můstku a mračil se na svůj konvoj.
Nedaleko na vlnách se převalovala jedna z bachratých transportních lodí. Na její zadní palubě hráli kriket. Jak je pozoroval, bronzově opálený hromotluk, Jihoafričan v khaki kraťasech, právě máchl pálkou. Joyce zřetelně slyšel náraz míčku, který se vznesl vzhůru a s neslyšným šplíchnutím spadl do moře.
„Ó, to byl výborný úder, pane," zatleskal poručík stojící vedle kapitána.
„Tohle není členské hřiště klubu v Lords, pane Parkinsone," utrhl se na něj kapitán torpédoborce. „Jestli nemáte nic jiného na práci, zaměstnám vás."
Poručík se uraženě vzdálil a kapitán pohledem znovu přejel zástup plavidel.
„Ale ne!" zavrčel. „Z komínu trojky zase stoupá dým." Hned po vyplutí z durbanského přístavu loď číslo tři v pravidelných intervalech napodobovala Vesuv. Pro hlídku na stěžni Blücheru by to mohl být pěkný bonbónek.
Sáhl po megafonu připravený vychrlit na loď číslo tři tu nejostřejší výtku, jaké bude schopen.
„Je to horší než učit v mateřské školce," posteskl si. „Už mě začínají srát." Parník číslo tři se dotáhl na jeho úroveň a kapitán přiložil megafon k ústům.
Pěšáci u hrazení trojky ocenili jeho jadrná slova jásotem.
„Pitomci! Pozdravte Blücher, až se objeví," syčel kapitán. Přešel můstek, aby prozkoumal západní moře, kde těsně za obzorem ležela Afrika.
„Kéž se Pegasovi a Renounce daří!" vyslovil zbožné přání. „Dej, bože, ať zastaví Blücher! Jestli blokádu prorazí…

„NENÍ TO K NIČEMU, Bwana. Nepůjdou," hlásil rotmistr askarů podporučíku Proustovi.
„V čem je problém?" úsečně se zeptal Proust.
„Říkají, že na lodi je zlé kouzlo. Dneska na ni nepůjdou."
Proust přehlédl dav černých těl. Mezi chatrčemi a palmami dřepěli domorodci zachumlaní ve svých kůžích, řada za řadou, tváře vážné a tajemné.
Na blátivé pláži ostrova ležely vytažené čluny připravené odvézt je za denní prací na Blücher. Němečtí námořníci, kteří se o čluny starali, se zájmem pozorovali tu němou rebelii a podporučík Proust to dobře věděl.
Proust byl ve věku, kdy neochvějně věřil ve svou inteligenci, svou důstojnost patriarchy a své uhry. Jinak řečeno, bylo mu devatenáct a nad slunce jasně věděl, že chování domorodých dělníků mělo jediný účel – provokovat podporučíka Prousta. Byl to přímý útok na jeho osobu, postavení i autoritu.
Zvedl pravici k ústům, zamyšleně si okusoval nehty a jeho výrazný ohryzek ochotně poskakoval v rytmu práce čelistí. Náhle mu došlo, co dělá. Už dlouho se snažil zbavit toho zlozvyku, a tak ruku okamžitě spustil a uklidil ji za záda k její družce. Tou pózou věrně imitoval kapitána Otto von Kleineho, muže, kterého bezvýhradně obdivoval. Nedávno se ho velice dotklo, když mu poručík Kyller se zlomyslným úsměvem odmítl dát souhlas k tomu, aby si nechal narůst vousy podle kapitána.
Teď spustil holou bradu na prsa a začal vznešeně přecházet přes malou mýtinku nad bahnitým břehem. Askarský šikovatel se svými muži poslušně čekal, až podporučík Proust dospěje k rozhodnutí.
Mohl by sice jeden z člunů poslat k Blücheru pro komisaře Fleischera. Nakonec to byli jeho shauri – Proust v duchu použil svahilský výraz jako nějaký starý africký nádeník. Pak si ale uvědomil, že zavolat komisaře by znamenalo přiznat vlastní neschopnost situaci zvládnout. Navíc by se mu komisař Fleischer vysmál. V poslední době projevoval zvýšený sklon podporučíka Prousta zesměšňovat.
Ne, pomyslel si a zčervenal. Nepošle pro toho tučného venkovana. Zastavil se a pohlédl na rotmistra askarů.
„Řekni jim…" začal, a protože slova polekaně vykvikl, upravil tón hlasu na hrdelní mručení. „Řekni jim, že tuhle záležitost považuji za mimořádně vážnou."
Šikovatel zasalutoval a jeho přehlídkové „čelem vzad" nepostrádalo naučený dril včetně rázného dupání. Hlasitou svahilštinou vzkaz podporučíka Prousta přetlumočil. V řadách černých dělníků nevyvolal sebemenší reakci. Ani nezvedli obočí. Posádky člunů reagovaly živěji. Jeden z námořníků se dokonce rozesmál.
Ohryzek podporučíka Prousta poskočil a barva jeho uší dosáhla červeně pravého burgundského.
„Povězjim, že tohle je vzpoura!" Poslední slovo mu opět ujelo a šikovatel chvíli váhal, než našel správný svahilský ekvivalent.
„Bwana Heron se velice zlobí." Proust si vysloužil přezdívku „volavka" pro svůj špičatý nos a dlouhé tenké nohy.

Domorodci se s touto informací statečně vyrovnali.
„Řekni jim, že podniknu drastické kroky.“
Konečně mluví rozumně, napadlo rotmistra a dovolil si téměř doslovný překlad.
„Bwana Heron říká, že na ostrově je dost stromů pro vás pro všecky – a provazu má taky dost.“
Shromážděním přeletěl tichý neklidný šum, jako když vánek pohladí abilí. Hlavy se pomalu otáčely a všichni hleděli na Walaku.
Walaka neochotně vstal. Došlo mu, jak pošetilé je přitahovat k sobě pozornost, když vzduchem poletují poznámky o provaze, jenže chybu už nešlo napravit. Stovky upřených očí ho jasně označily a Bwana Intambu vždycky pověsil toho, na koho všichni hleděli.
Walaka začal mluvit. Jeho hlas měl uklidňující tón rezavé brány zmítané větrem. Mluvil a mluvil jako obstrukčník v anglické sněmovně.
„O čem to mluví?“ chtěl vědět podporučík Proust.
„Mluví o leopardech,“ vysvětloval rotmistr.
„A co o nich říká?“
„Kromě jiného o nich říká, že to jsou exkrementi mrtvých malomocných.“
Prousta to vysvětlení viditelně zaskočilo. Čekal, že Walakův proslov bude mít aspoň něco společného s aktuální situací. Hrdinně se vzpamatoval.
„Pověz mu, že je moudrý starý muž a že od něj očekávám, že ostatní přiměje k plnění jejich povinností.“ Rotmistr si Walaku přísně změřil.
„Bwana Heron říká, že ty, Walako, jsi syn nemocného dikobraza a že se živíš vnitřnostmi mršin jako supi. Dále říká, že si tě vybral, abys ostatním předvedl tanec na provaze.“
Walaka zmlkl, rezignovaně vzdychl a zamířil k čekajícím člunům. Pět set mužů vstalo a mlčky ho následovalo.
Dvě plavidla rozvážně supěla ke kotvišti Blücheru. Podporučík Proust stál na přídi vedoucího člunu a s rukama za zády zažíval pocity hrdosti Vikinga, který se vrací z úspěšného nájezdu.
„Já těm lidem rozumím,“ řekne poručíku Kyllerovi. „Musíte najít jejich vůdce a apelovat na jeho smysl pro povinnost.“
Z náprsní kapsy vytáhl hodinky
„Tři čtvrtě na sedm,“ zamumlal. „V sedm budou na palubě.“ Otočil se a povzbudivě se usmál na Walaku, který se nešťastně krčil za kormidelním kolem.
„Je to dobrý předák. Zmíním se o jeho chování poručíku Kyllerovi.“

PORUČÍK ERNST KYLLER SETŘÁSL tuniku uniformy, posadil se na kavalec a položil si ji do klína. Jak látku rukávu mnul mezi palcem a ukazováčkem, zaschlá krev se drobila a odpadávala.
„Neměl utíkat. Musel jsem střílet.“
Vstal a blůzu pověsil do malé skříňky u hlavy lůžka. Z kapsy vytáhl hodinky, znovu se posadil a začal je natahovat.
„Za patnáct minut sedm,“ mechanicky ohlásil čas a zlaté hunterovky odložil na sklopnou desku stolku. Pak ulehl, urovnal si polštář pod hlavou, překřižil nohy a lhostejně hleděl na špičky svých bot.
„Vylezl na palubu, aby zachránil svou ženu,“ přemýšlel nahlas. „To je přirozené. Jenže nač to přestrojení? Oholená hlava a obarvená kůže – to je třeba pečlivě uvážit. Ty přípravy mu musely zabrat spoustu času.“
Kyller zavřel oči. Byl unavený, ale nedivil se tomu. Během jeho dlouhé služby se událo plno věcí. Potíž byla v tom, že ho stále něco zneklidňovalo. Pocit, že přehlédl nějakou důležitou maličkost, velice důležitý detail – ne, životně důležitý detail.
Za dvě minuty od chvíle, kdy dívka zraněného muže poznala, Kyller a šéflékař zjistili, že ten muž není domorodec, ale přestrojený běloch, který se za domorodce vydává.
Kyller znal anglicky jen málo, ale stačilo to, aby z dívčiných výkřiků vyčetl její lásku a starost. A taky její obviňování.
„Jeho jste taky zabili? Všecky jste je zabili. Moje dítě, mého otce – a teď i mého muže. Jste vrazi, hnusné vražedné svině!“
Kyller zívl a pěstmi si protřel bolavé oči. Ano, rozuměl jí.
Kapitán von Kleine připisoval té nehodě malou důležitost.
„Je ten muž při smyslech?“
„Ne, pane.“
„Co říká doktor? Jakou mu dává naději?“
„Žádnou. Pravděpodobně zemře před polednem.“
Von Kleine se chápavě dotkl jeho ramene. „Nemusíte si to vyčítat, Kyllere. Zachoval jste se správně. Byla to vaše povinnost.“
„Díky, pane.“
„Služba vám skončila. Jděte do své kajuty a odpočiňte si. Je to rozkaz. Chci vás mít večer svěžího.“
„Vyplujeme dnes v noci, pane?“
„Ano, tuto noc vyplujeme. Minové pole je čisté a vydal jsem příkaz, aby odstranili i trámovou uzávěru. Nový měsíc vychází ve 23:47. O půlnoci vyrážíme.“
Jenže Kyller nedokázal odpočívat. Pronásledoval ho obraz dívčiny bledé uslzené tváře a v uších mu zněl podivný dech umírajícího muže. Neodbytné pochyby mu cuchaly nervy.
„Jsou tu věci, na které nesmím zapomínat,“ týral svůj unavený mozek, ale ten se stále zdráhal běžet naplno.
„Proč se ten člověk vydával za černocha? Kdyby přišel hned, jakmile se o zajetí své ženy dozvěděl, na takové věci by neměl čas.“

„Kde ten muž byl v době, kdy Fleischer jeho ženu zajal? Nebyl u toho, jinak by ji bránil. Kde tedy byl? Musel být někde poblíž.“
Kyller se převrátil na břicho a tvář zabořil do polštáře. Musí se zklidnit. Musí se na zítřejší proražení blokády anglických lodí vyspat.
Jediný křižník proti celé eskadře? Naděje, že proklouznou nepozorovaně a bez potíží, byla menší než malá. Dojde k nočnímu střetnutí. Únava ještě přiživila jeho představy a za zavřenými víčky viděl blížící se anglické křižníky ozářené palbou děl namířených na Blücher. Nepřítel toužící po odvetě, nepřítel ohromující síly, nepřítel čerstvě a plně zásobený, nepřítel s bunkry přecpanými uhlím a sklady municí. Nepřítel se zdravou odpočatou posádkou, kterou neničilo horečnaté miazma Rufiji…
A proti němu? Jediná loď se spěšně zalepenými ranami z bitvy, s polovinou posádky trpící malárií, s kotli vytápěnými syrovým dřevem a palebnou silou omezenou nedostatkem munice.
Vzpomněl si na řady prázdných stojanů s granáty a poloprázdné police korditu v přídovém skladu.
Sklad! To je ono! Muniční sklad! Tam se událo něco, na co by si měl vzpomenout.
„Ach, můj bože!“ zděsil se, když mu to došlo. Na pažích mu naskočila husí kůže a plynulým pohybem se z postele přenesl doprostřed kajuty.
Ve skladu viděl Angličana naposled. Byl tam s pracovní četou v předním skladu střeliva.
Jeho přítomnost mohla mít jen jediný důvod – sabotáž.
Kyller vyběhl z kajuty a napůl oblečený běžel po chodbě.
Musím sehnat velitele Lochtkampera. Budu potřebovat tucet mužů – silných mužů – topičů. Budeme muset přemístit tuny výbušnin. Musíme to zvládnout, jestli chceme najít, kam to ten Angličan ukryl. Prosím, bože, dej nám čas! Dej nám čas!

KAPITÁN OTTO VON KLEINE UKOUSL špičku doutníku a prsty sebral z jazyka šupinku tabáku. Stevard mu podržel zápalku a von Kleine cigáro zapálil. Místa pro Lochtkampera, Kyllera a Prousta v důstojnické jídelně zůstala prázdná.
„Děkuji, Schmidte,“ utrousil přes kouř. Posunul židli dozadu, aby si mohl natáhnout nohy, překřížil je v kotnících a opřel se o čalouněné opěradlo. Snídaně za moc nestála. Do standardu jí chybělo víc než dost.
Starý suchý chléb a ryby z řeky, které silně páchly bahnem, musel zapíjet černou neslazenou kávou. Ale jak se zdálo, komisaři Fleischerovi přesto chutnala. Právě se pustil do třetího talíře.
Jeho spokojené funění von Kleineho rušilo v úvahách. Tohle asi bude na mnoho dní poslední odpočinek, který si může dovolit. Rád by si tu chvilku klidu s doutníkem vychutnal, ale důstojnická jídelna nebyla to pravé místo. Kromě pachu ryb a gusta, s jakým Herr komisař likvidoval svou snídani, zahušťovala vzduch v jídelně tísnivá nálada důstojnického sboru. Byla přímo hmatatelná. Trávili poslední den v bezpečí kotviště a ve vzduchu visely obavy z příští noci. Všichni byli napjatí a podráždění. Jedli mlčky, soustředění na své talíře, a většina z nich se očividně špatně vyspala. Von Kleine došel k názoru, že doutník dokouří ve své kajutě.
„Promiňte, pánové.“
Když se měl k odchodu, vyrušil ho zdvořilý šepot a stevard mu nesměle zastoupil cestu.
„Ano, Schmidte? Co máte?“
„To je pro vás, pane.“
Von Kleine sevřel doutník mezi zuby, oběma rukama podržel list papíru a přivřel víčka před kouřem, který mu vnikal do očí. Zamračil se.
Ta žena s mužem, o kterém tvrdila, že je její manžel, mu nešli z hlavy. Vynucovali si jeho pozornost, kterou potřeboval plně věnovat přípravám na vyplutí. A teď ten vzkaz – co míní tím: „…může zachránit vaši loď“? Osten zlé předtuchy mu nedovolil odpočívat.
Otočil se.
„Pane komisaři, na chviličku.“
Fleischer vzhlédl od jídla. Brada se mu leskla tukem.
„Ja?“
„Pojďte se mnou.“
„Za chvilku jsem hotový…“
„Okamžitě prosím,“ zdůraznil von Kleine. Aby předešel sporu, vyšel z jídelny a nechal Fleischera v trapné nerozhodnosti. Ale komisař nebyl z těch, co se nechají od jídla odehnat jen tak. Sebral z talířku poslední kousek ryby a strčil ho úst. Bylo to pořádné sousto, ale našlo se ještě místo pro půl šálku kávy. Nakonec kouskem krajíce spěšně vytřel talířek. S chlebem v ruce těžkopádně vstal a šoural se za von Kleinem. Ve dveřích ošetřovny ještě žvýkal.
Žena seděla na kavalci a kouskem látky potřísněným krví otírala ústa černému muži. Vzhlédla s výrazem tichého žalu, který se při spatření Fleischera okamžitě změnil. Spěšně vstala.
„Ach, díky bohu, že jste přišel,“ zvolala radostně, jako by vítala přítele. Pak významně pohlédla na hodiny
Fleischer ji v opatrné vzdálenosti obešel, na opačné straně kavalce se sklonil nad umírajícím mužem a zkoumal jeho tvář. Byla mu velice povědomá, ale teprve ve spojení s ženou jeho paměť zachytila správnou stopu.
Vyjekl, jako kdyby se dusil, a drobty napůl rozžvýkaného chleba mu vyprskly z úst.
„Kapitáne!“ vykřikl. „To je jeden z nich – z anglických banditů.“
„Já vím,“ přisvědčil von Kleine nevzrušeně.
„Proč jste mi to neřekl? Toho muže musíme okamžitě popravit. Už i tak může být pozdě. Spravedlnosti nebylo učiněno zadost.“
„Prosím uklidněte se, komisaři. Ta žena má pro vás důležitý vzkaz.“

„To je otřesné. Měl jste mi to oznámit a…“
„Mlčte!“ utrhl se na něj von Kleine a obrátil se k Rose. „Poslala jste pro mě. Co nám chcete sdělit?“
Rosa dál hladila Sebastianovu hlavu, ale nespouštěla oči z hodin.
„Povězte panu komisaři, že je za minutu sedm.“
„Prosím?“
„Opakujte mu německy přesně to, co říkám.“
„Žertujete?“
„Povězte mu to. Rychle, je strašně málo času.“
„Tvrdí, že je za minutu sedm hodin,“ mumlal von Kleine německy a vrátil se k angličtině. „To je všecko?“
„Řekněte mu, že v sedm hodin zemře.“
„Co to má znamenat?“
„Nejdřív mu to řekněte. Rychle!“ trvala na svém Rosa. „Říká, že v sedm zemřete.“ Fleischer přestal žvýkat, chvíli na Rosu nechápavě hleděl a pak se nejistě zasmál.
„Ujistěte ji, že se cítím docela dobře.“ Opět se usmál a ukázal na Sebastiana. „Rozhodně líp než tenhleten. Ja, mnohem líp.“ Rozesmál se naplno. V omezeném prostoru ošetřovny zněl jeho smích nezvykle hlasitě.
„Řekněte mu, že manžel na lodi nastražil bombu. V sedm hodin vybuchne.“
Von Kleineho zděšení nebylo hrané. „Kam ji uložil?“
„Nejprve mu to přeložte.“
„Pokud je to pravda, jste ohrožená i vy – kde je?“
„Nejdřív to Fleischerovi přeložte.“
„Na lodi je bomba,“ řekl von Kleine roztřeseným hlasem a Fleischer se přestal smát.
„Ona lže,“ vyprskl. „Ta Angličanka lže.“
Von Kleine chytil Rosu za ruku. „Kde je ta nálož?“
„Už je příliš pozdě.“ Rosa se spokojeně usmála. „Podívejte se na hodiny.“
Kapitán s ní hrubě zatřásl. „Kde je?“
„Na přídi v muničním skladu.“
Von Kleine zaklel a vyběhl ke dveřím.
„V muničáku!“ zhrozil se Fleischer a vystartoval za ním. „To není možné – to nemůže být pravda.“ Fleischer zpanikařil a prchal, co mu nohy stačily. Za sebou slyšel vyzývavý smích Rosy Oldsmithové.
„Jsi mrtvý jako moje maličká – mrtvý jako můj táta. Je pozdě utíkat. Příliš pozdě!“

VON KLEINE BRAL schůdky po třech. Přiběhl na chodbu ke skladišti a zprudka zastavil.
Úzký koridor téměř zatarasily hromady korditových nálož, které parta topičů v šíleném spěchu vyhazovala ze skladu.
„Co to děláte?“ vykřikl.
„Poručík Kyller hledá bombu.“
Von Kleine se protáhl kolem nich. „Našel ji?“
„Ještě ne, pane.“
Ve dveřích skladu znovu zastavil. Všude vládl nepopsatelný zmatek. Muži vedení Kyllerem se vrhali na police s korditem a jejich obsah vyhazovali ven. Doslova sklad plenili.
Von Kleine přiskočil, aby jim pomohl.
„Proč jste pro mě neposlal?“ zeptal se Kyllera vyčítavě.
„Nebyl čas, pane,“ odsekl Kyller bez obvyklé úcty.
„Jak jste se o bombě dozvěděl?“
„Je to jen dohad – můžu se mýlit, pane.“
„Máte pravdu! Ta žena nám to řekla. Výbuch je načasován na sedmou hodinu.“
„Bůh nám pomáhej!“ zděsil se Kyller a vrhl se k další polici.
„Může být kdekoliv – kdekoliv!“ Kapitán von Kleine dřel jako robot a balíky korditu už mu sahaly po kolena.
„Měli bychom loď evakuovat. Dostat posádku pryč.“
Kyller zaútočil na další polici.
„Není čas. Musíme bombu najít.“
Do všeobecného povyku zazněl tichý zvuk – sotva slyšitelné tlumené bzučení. Zvonek cestovního budíku ohlásil sedm hodin.
„Tam!“ vykřikl Kyller. „Tamhle je!“ Současně s von Kleinem vyrazili k polici opodál. Srazili se a upadli.
Kyller byl okamžitě zase na nohou a hrabal se v urovnaných válcích korditu.
Měl dojem, že mu bzučení zvonku roztrhá ušní bubínky Vztáhl ruku a jeho prsty nahmataly hladký papír na balíčku smrti. Přesně v tom okamžiku se spojily dva titěrné kontakty, které se posledních dvanáct hodin nekonečně pomalu k sobě přibližovaly
Elektrická energie suché baterie vyvolala v obvodu proud, který doběla rozpálil vlákno roznětky. Detonátor explodoval a předal svou energii tyčkám gelignitu uloženým v krabici od doutníků. Rychlostí světla přeskočila vlna exploze z molekuly na molekulu a v pouhé setině vteřiny strávila veškerý obsah Blücherova muničního skladu. Spolu s ním zmizel poručík Kyller i s kapitánem von Kleinem a muži kolem.
V centru ohnivého pekla se všichni vypařili.
Ničivá energie proletěla dvěma palubami dolů a utrhla lodní dno, jako by bylo z papíru. Nedokázalo ji zastavit ani osmnáct metrů vody, dosáhla říčního dna, odrazila se od něj a o pět metrů zvedla hladinu řeky kolem lodi.

Současně trhala a drtila vodotěsné přepážky Blücheru cestou k Rose Oldsmithové, ležící na Sebastianově hrudi. Ani ji nezaslechla přicházet.
Hermana Fleischera zachytil ohnivý jazyk tlakové vlny v okamžiku, kdy vybíhal na palubu. Tam ho proměnil v nicotu. Pak prosvištěl strojovnou, zničil obrovité kotle a uvolnil tuny žhavé páry, která zvedla palubu i s dělovými věžemi. Stovky tun oceli vyletěly vzhůru v oblaku páry, kouře a trosek.
Exploze zabila všecko živé na lodi. A nejen zabila. Změnila těla lidí v plyn a nepatrné částečky hmoty, která ještě před okamžikem byla živá. Stále neukojená s neztenčenou zuřivostí vyrazila z Blücherova poničeného trupu a jako mocný uragán rvala větve mangrovových stromů a zbavovala je listí.
Zvedla pokroucený sloup kouře a plamenů do jasného ranního nebe nad Rufijí a jako oko hurikánu vystřelila vlnu přes řeku.
Ta překvapila oba parní čluny, které se k Blücheru blížily. Zalila je, opakovaně je převrhla a náklad lidských těl vyklopila do vřící zpěněné vody.
A přílivová vlna letěla deltou dál. Jako bouře narazila na vzdálené ostrůvky a unavila se až v nekonečných rozlohách Indického oceánu.
V kanálu mezi porosty mangrove neminula ani britský křižník Renounce. Vlny přes sebe letěly na klenbě oblohy jako obří dělové koule.
Kapitán Arthur Joyce skočil k zábradlí svého můstku a uviděl, jak z močálu před ním stoupá agonizující sloup dýmu. Ta příšerná živá věc rostla do neuvěřitelných rozměrů a její stříbřitě černou masou probleskávaly plameny.
„Oni to dokázali!“ vykřikl. „Při Joviši, oni to dokázali!“ Třásl se po celém těle a tvář měl bílou jako led. Nemohl se odtrhnout od toho vířícího monstra destrukce a do očí se mu pomalu tlačily slzy. Bez pocitu hanby je nechal stékat po lících.

DVA STARCI VEŠLI do lesa horečnatých stromů na jižním břehu řeky Rufiji a zastavili se u hromady vybělených gargantuovských kostí. Zvěř a mrchožraví ptáci z nich už odstranili i poslední zbytky tkání.
„Kly jsou pryč,“ smutně konstatoval Walaka.
„Ano,“ přisvědčil Mohamed. „Askaři se pro ně vrátili a sebrali je.“
Společně šli dál až k okraji hájku, kde zůstali stát před sotva patrnou vyvýšeninou. Slehlá zem už zarostla novou trávou.
„Byl to správný muž,“ řekl Walaka.
„Odejdi, bratranče, a nech mě tu chvíli samotného.“
„Zůstaň v míru,“ odpověděl Walaka, a než vykročil dál, pohodil si srolovanou přikrývku na rameni do pohodlnější polohy
Mohamed dřepl u hrobu a zůstal tam bez hnutí celý den. Teprve navečer vstal a zamířil k jihu.

Z anglického originálu Shout At The Devil
přeložil Václav Vantuch
Vydalo nakladatelství ALPRESS, s. r. o.,
Frýdek-Místek 2003
V edici KLOKAN
Vydání první
Copyright © Wilbur Smith, 1968
Translation © Václav Vantuch, 2002
ISBN 80-7218-760-0